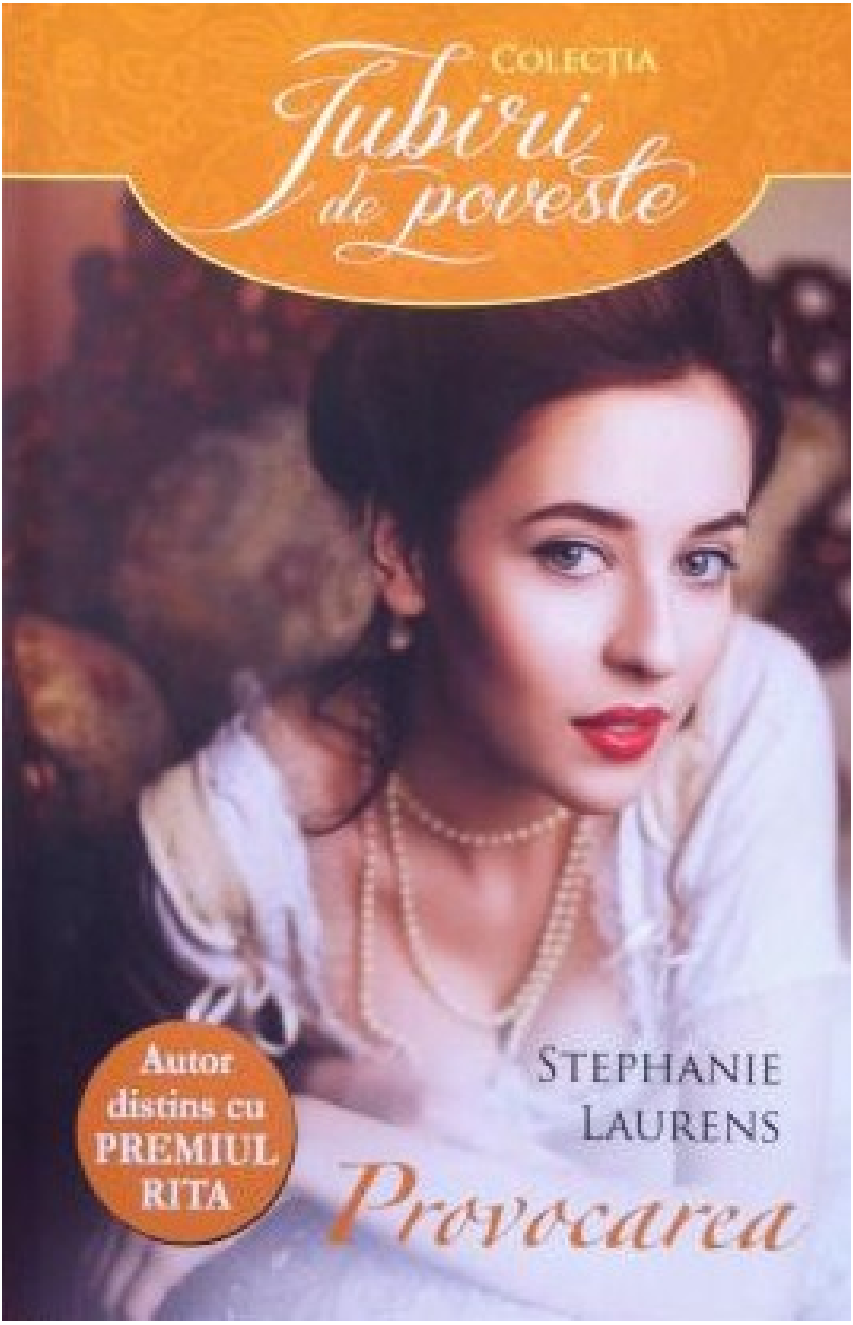
COLECȚIA
Jubiri de poveste
Autor distins cu PREMIUL RITA
STEPHANIE LAURENS
Provocarea

STEPHANIE LAURENS
PROVOCAREA

The Taming of Ryder Cavanaugh
by Stephanie Laurens

Copyright © 2013 Savdek Management Proprietary Ltd.
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Provocarea/Stephanie Laurens
Copyright © 2013 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea şi Mira Velcea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Adela Crăciun

Capitolul 1

Mai 1837
Londra

— El este cel pe care ai pus ochii?

Mary Alice Cynster sări ca arsă. Pe măsură ce-şi veni în fire, simţi cum mânia creştea în ea. Se răsuci pe călcâie şi aruncă o privire spre cea mai enervantă, mai nesuferită şi mai arogantă creatură din lume. Nu ştia cu exactitate care era motivul pentru care îl considera pe Ryder Cavanaugh o adevărată calamitate, dar cert era că, după ce dăduseră din greşeală unul peste celălalt la petrecerea de logodnă a surorii ei, Henrietta, singura lui preocupare fusese să se ţină după ea cu insistenţă, atitudine care o scotea din minţi.

Sala de bal a reşedinţei Felsham era ticsită cu elita în altei societăţi. Peste tot, vedeai numai doamne îmbrăcate în rochii colorate din mătase şi satin, strălucitoare pe fondul costumelor negre, elegante, ale domnilor. Cele mai moderne coafuri atrăgeau atenţia, bijuteriile sclipeau minunat şi sute de voci frumos modulate erau angajate în discuţii politicoase.

Mary Alice se retrăsese într-un colţ de sub balconul în care cântau menestrelii, de unde îşi putea supraveghea mai bine ţinta, îl urmărise atât de concentrată, încât nici nu remarcase faptul că, între timp, Ryder se apropiase de ea; în ciuda faptului că era un bărbat voinic, se deplasa cu graţie şi fără să facă nici cel mai mic zgomot. Ca de obicei, costumul lui sobru impecabil îi scotea în evidenţă silueta vânjoasă. Se sprijini dezinvolt cu un umăr de peretele de lângă ea şi îi aruncă privirea aceea, tipică lui, de leu leneş. Probabil că mulţi se lăsau păcăliţi de aerul lui languros de uriaş prietenos şi blând; ea nu se lăsase niciodată. Sub masca aceea de pasivitate, în spatele strălucirii aurii din privirea lui se ascundea

o minte la fel de incisivă, hotărâtă şi nemiloasa ca şi a ei.

Şi, cu toate acestea, în ciuda sofisticării indiferente, în mod obişnuit impenetrabile, tonul vocii şi faptul că pleoapel e i se ridicaseră pentru scurt timp, făcând ochii mari, îl trăd ară că – în timp ce aruncă o ocheadă peste umărul ei – iden tificase obiectul interesului ei ceea ce îl surprinse peste mă sură.

Blestemând în gând – el era ultima persoană din lume căruia ar fi vrut să-i destăinuie secretul ei –, Mary Alice îşi fi xă privirea de gheaţă în ochii verzi, scânteietori.

— Pleacă. De-aici.

Bineînţeles că vorbele n-avură niciun efect asupra lui; îşi răcea gura de pomană. Ryder – sau mai bine zis cel de-al cincilea marchiz de Raventhorne, titlu pe care îl moştenise l a moartea tatălui său în urmă cu şase ani – era cunoscut de toată lumea drept o persoană care nu-şi respectă decât pro priile norme. Nu erau decât foarte puţini gentlemeni cărora înalta societate a matroanelor să le recunoască astfel de dr epturi –, nobili într-atât de influenţi, încât se considera înţel ept să le fie permis accesul în sălile de bal, în saloanele şi la dineurile lumii bune fără invitaţie, atâta vreme cât respecta u măcar un minim de decenţă şi de bună-cuviinţă. Era vorb a de un fel de lege nescrisă a bunăvoinţei în cadrul evenim entelor sociale.

Îl privi în continuare sfidător, deşi era conştientă cu ci ne are de-a face. Oricum, nu avea unde să se ascundă de e l. Ryder se uită în jos spre ea şi o contemplă ca pe o bucăţic ă de carne ciudată, dar suculentă. Fiind cu mult mai înalt de cât ea (avea mult peste 1,80), acea privire era menită să o i ntimideze – căci Mary era nu numai cea mai tânără dintre f etele familiei Cynster, ci şi cea mai minionă dintre ele. Însă ea nu se simţise niciodată intimidată de el. Distrasă, dezori entată, poate chiar groaznic de ameţită, dar niciodată ame ninţată. Iar în afară de asta, oricum îl cunoştea de o mulţim e de vreme; familiile lor se numărau printre cele mai vechi

din oraş, aşa că drumurile li se mai intersectaseră ocaziona l. Ochii lui căprui mari, cu gene lungi şi privire senzuală răm aseră fixaţi pe chipul ei.

— Doar nu îţi închipui că Rand ar putea fi un soţ potriv it pentru tine.

Ea îşi ridică bărbia într-o atitudine arogantă, însă n-av ea nicio şansă să-l privească de sus.

— Sunt de părere că aceasta este o concluzie pe care o voi trage singură.

— Nu te mai deranja. Nu eşti ceea ce-i trebuie.

— Într-adevăr? Ea şoväi, însă, dacă era cineva care să ştie ce îşi doreşte cu adevărat Rand, acela nu putea fi decât fratele lui vitreg, Ryder. Se încruntă şi încercă să concentre ze suficient de multă aroganţă neîncrezătoare în tonul său, încât să-l ispitească să-i împărtăşească informaţia. De ce cr ezi asta?

În timp ce el se gândea dacă să-i facă pe plac, iar ea a ştepta, tânăra începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să nege cu desăvârşire că ar fi avut vreun interes pentru Randolph – Lord Randolph Cavanaugh, unul dintre fr aţii vitregi ai lui Ryder şi cel mai apropiat de vârstă cu acest a. Însă avea o problemă. La balul de logodnă organizat de H enrietta şi de James, Ryder o invitase la dans. Şi, deşi major itatea femeilor, fie ele tinere, între două vârste sau bătrâne, ar fi dat orice să fie în locul ei atunci, ea îl refuzase destul d e tăios. Urmarea fusese că, fără să vrea, îi stârnise interesu l, iar de atunci o urmărea peste tot, mai ceva ca o sălbătici une care îşi pândeşte prada. Deşi trecuseră doar două seri de la petrecerea de logodnă, Ryder îi intuise deja toate inte nţiile. În concluzie, nu era înţelept să aibă vreo tentativă de a-l duce de nas – n-ar fi făcut decât să îl întărâte şi mai tar e. Şi, în timp ce buzele lui se arcuiau pe când trăgea aer în piept pentru a articula cuvintele, se aşteptă la ce era mai ră u din partea lui.

— Dă-mi voie să-ţi fac o listă. Vocea lui era atât de pro

fundă, încât părea o felină care toarce. Întâi de toate, permi te-mi să subliniez un fapt evident. În calitate de ultima fem eie Cynster nemăritată din generaţia ta, eşti considerată un fel de premiu matrimonial.

Mary Alice se încruntă.

— Mda, este ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit, dar, zise ea căutându-i ochii, nu înţeleg de ce aş fi privită aşa. S unt cea mai tânără şi, după cum se ştie, nu am cine ştie ce zestre, prin urmare în mod sigur nu sunt vreun diamant de cea mai bună calitate sau o moştenitoare importantă.

Fiind nevoită să-i ţină piept, se gândi că putea, în acel aşi timp, să se folosească de cunoştinţele lui şi de informaţii le pe care ar fi putut să i le împărtăşească. Ryder înclină uş or din cap. Îşi muşcă limba pentru a-şi înfrânge impulsul de a-i spune pe şleau că, într-adevăr, nu era vreo nestemată e xtrem de valoroasă, dar asta din cauza excesului de person alitate şi nu a faptului că nu ar fi fost înzestrată cu frumuseţ e. Era foarte atrăgătoare – impresionant de atrăgătoare iar bărbaţii întorceau capetele după ea, lucru pe care îl remarc ase din plin în cele câteva zile în care se ţinuse în umbra ei, mânat de curiozitate, mândrie rănită şi o fascinaţie pe care nu şi-o putea încă explica.

— Ai omis însă o calitate esenţială. Pentru oricare dint re familiile bune, reprezinţi ultima şansă de a se alia cu fam ilia Cynster, cel puţin pentru generaţia asta. O să mai treac ă zece ani sau mai mult înainte ca fiicele verişoarelor tale, a dică generaţia următoare, o să fie bune de măritat. Care va să zică, indiferent de dorinţa ta, din punctul acesta de vede re eşti un premiu. Ca să nu mai spun că Rand nu va moşten i vreun titlu sau vreo proprietate.

Spre deosebire de el. O fixă cu privirea şi îşi arcui sprâ ncenele, dispreţuitor.

— N-ai decât să întrebi pe oricare dintre doamnele ve nerabile din înalta societate şi îţi va spune acelaşi lucru. To ată lumea se aşteaptă să te măriţi cu un bărbat de vază.

Mary Alice pufni dezaprobator. Ryder schiţă un zâmbe t; de data asta îi dădea dreptate.

— Nu cred, replică ea, scuturând din cap. Nu, dacă luc rurile ar fi stat aşa, ar fi trebuit să fiu asaltată de bărbaţi.

— Încă nu. Nu văzu niciun motiv să nu-i împărtăşeasc ă veştile. Dar la anul pe vremea asta o să fii. Acum ai abia d ouăzeci şi doi de ani, iar familia ta e deja prinsă cu logodna Henriettei şi cu nunta care va urma. În prezent, nu prezinţi niciun interes pentru cei care ar dori să se căsătorească.

Cu excepţia lui. Iar planul său era s-o ia cu mult înaint ea potenţialilor competitori. Ea strânse din buzele rozalii ca un mugur de trandafir şi neaşteptat de voluptuoase pentru un chip atât de tânăr.

— Poate că ai dreptate, poate că aşa gândesc ceilalţi, dar cred că doar pe mine mă priveşte cu cine am să mă căs ătoresc. Tonul ei deveni încă şi mai bătăios. Şi în orice altă privinţă…

— Rand nu este potrivit. E cu şase ani mai tânăr decât mine şi doar cu doi ani mai mare decât tine. Chiar în timp c e făcea aceste afirmaţii, Ryder îşi dădu seama că acesta er a exact unul dintre motivele pentru care Mary îl alesese pe Rand. Iar dacă până acum nu ai observat – deşi aş băga mâ na în foc că ştii prea bine ce vreau să spun –, deşi un bărbat la douăzeci şi patru de ani arată matur la trup, mintea încă nu i s-a copt, spuse el cu un zâmbet sincer. Dă-i lui Rand pu ţin timp şi, crede-mă, o să devină exact ca mine.

Iar aceasta era exact transformarea despre care Mary voia să se asigure că nu se va produce. Se întoarse cu spat ele la el şi îl căută din nou din priviri pe gentlemanul în disc uţie, zărindu-l într-un grup care stătea în mijlocul sălii de ba l.

— Eu sunt convinsă că Randolph ar fi soţul ideal pentr u mine.

Lăsând la o parte alte descrieri, Randolph era o versiu ne mai prietenoasă a lui Ryder; dacă s-ar fi măritat cu Rand

olph, atunci ar fi putut să îi influenţeze modul de gândire, a stfel încât să nu se transforme într-un alt aristocrat care n-a r avea alt scop în viaţă decât să fie un pericol public pentru toate celelalte femei, aşa cum era Ryder. Din acest punct d e vedere, căsătoria ei cu Randolph ar fi putut fi interpretată drept un mare serviciu făcut de ea tuturor femeilor. Cu certi tudine, populaţia de sex feminin nu avea nevoie de încă un Ryder. În afară de faptul că era extrem de atrăgător, era în acelaşi timp un bărbat pe care nu îl puteai stăpâni în nici un fel.

Tânăra îşi fixă privirea asupra lui Randolph şi începu s ă recapituleze în minte lucrurile care o atrăgeau la el. Spre deosebire de Ryder, care avea părul castaniu-deschis, Rand olph avea părul castaniu-închis, trăsătură moştenită de la mama lui, Lavinia. Părul lui Ryder era puţin cam prea lung, aşa că arăta tot timpul uşor ciufulit – ceea ce le provoca pe multe femei să-şi vâre mâinile în coama lui şi să-i aranjeze pletele, în timp ce părul lui Randolph avea o tunsoare în ton cu moda, nici lung, nici scurt, asemenea multora dintre băr baţii prezenţi la bal. Randolph era lat în umeri, dar Ryder er a şi mai lat. Randolph era înalt şi zvelt, dar Ryder era totuşi cu câţiva centimetri mai înalt, iar pieptul lui mare era foarte bine proporţionat. Randolph era şi el bine proporţionat, însă într-o manieră mai pământească, mai puţin asemănătoare c u alura unui zeu.

Cam acestea erau diferenţele dintre cei doi, admise M ary în sinea ei. De fapt, nu doar cele dintre aceşti doi fraţi, c i şi dintre Ryder şi ceilalţi fraţi mai mici: Christopher – Kit – ş i Godfrey. Ryder era singurul copil din prima căsătorie a tat ălui său; Randolph, Kit şi Godfrey erau fiii dăruiţi de cea de- a doua soţie, Lavinia. Aveau şi o soră – Eustacia, căreia i se spunea Stacie. Mary îi cunoştea pe toţi, dar destul de vag; î nsă, dacă avea de gând să facă şi ea parte din familia lor, tr ebuia să afle tot ce se putea despre toţi.

Ardea de nerăbdare să-şi vadă planul dus la capăt, adi

că să-l convingă pe Randolph să o ceară de soţie. În lunile c are se scurseseră din acest an avusese timp suficient să îi s tudieze pe toţi potenţialii pretendenţi la mâna ei. De îndată ce se lămurise că Randolph era singurul care corespundea cerinţelor ei, îşi îndreptase toată atenţia către sora ei mai mare, Henrietta, pe care începuse să o sâcâie întruna să po arte colierul pe care o zeitate scoţiană, cunoscută sub num ele de Doamna, îl dăruise surorilor Cynster. Doamna era leg ată de familie prin Catriona, soţia vărului lui Mary, Richard. Catriona era preoteasă a zeităţii, şi încă una foarte importa ntă. Doamna decretase, prin intermediul Catrionei, că toate verişoarele Cynster trebuie să poarte colierul dacă doresc s ă-şi afle alesul. Toate fuseseră de acord că prin termenul de „ales” se va înţelege bărbatul de care se vor îndrăgosti lule a şi cu care se vor căsători. Deşi iniţial fuseseră sceptice în privinţa puterii colierului, acesta avusese un efect magic – mai întâi asupra lui Heather, apoi a Elizei, a Angelicăi, iar a poi şi asupra Henriettei, care iniţial nu crezuse deloc în el.

Apoi colierul cu pietre şlefuite din ametist prinse cu za le de aur şi un pandantiv din cristal roz îi fusese înmânat lui Mary; acum se afla la gâtul ei, iar cristalul roz se simţea cal d între sânii ei. Mary credea cu toată fiinţa că o va ajuta.

Dar, pentru a-i uşura sarcina, Mary îşi făcuse deja tem ele, tatonase terenul şi îl identificase pe Randolph Cavanau gh drept alesul – soţul ideal pentru ea. Tot ce mai trebuia s ă facă acum colierul era să-i aducă o confirmare. Îl primise cu două nopţi în urmă, chiar înaintea petrecerii de logodnă a Henriettei; aceasta i-l prinsese în jurul gâtului, iar de atun ci nu şi-l mai dăduse jos. Cu o seară în urmă avusese prima dată ocazia să vorbească cu Randolph, având colierul la gâ t; amândoi fuseseră invitaţi la serata organizată de Lady Co rnwallis. Petrecuse mai mult de jumătate de oră în acelaşi g rup cu Randolph şi simţise… nimic deosebit.

Nici nu ştia la ce ar fi trebuit să se aştepte, dar din ce observase la verişoarele ei şi la Henrietta, colierul nu „făce

a” nimic spectaculos. Acţiona mai mult ca un catalizator; da că îl avea la ea în momentul în care ursitul îi apărea în faţă, atunci îi garanta faptul că îl va recunoaşte. Nu existau însă semne de nici un fel. Aşadar, tot ce avea de făcut era să pe treacă mai mult timp cu Randolph. Dacă el era într-adevăr alesul ei... atunci cu siguranţă ceva trebuia să se întâmple. Trebuiau să iasă scântei.

Începu să se foiască, aruncând o privire peste întreag a adunare, gândindu-se la o modalitate de a-l aborda.

— Care e modalitatea cea mai bună? şopti ea. Îşi dăd u brusc seama că Ryder se aplecase spre ea, vrând să-i pri ndă vorbele din zbor. Îşi înăbuşi cu greu impulsul – aproape de nestăvilit – de a se uita spre el; se afla atât de aproape d e ea, încât s-ar fi pierdut cu siguranţă în ochii lui fascinanţi verzi-aurii, cu buzele sale păcătoase şi zâmbetul senzual la distanţă de doar câţiva centimetri...

Îl simţea sub forma unei călduri, a unei senzaţii ispitit oare în partea ei dreaptă. Seducător şi diabolic de tulburăto r, prezenţa lui degaja o promisiune nedefinită de care se si mţea atrasă în mod inevitabil întreaga rasă femeiască; Mar y bănuia de mult timp că Ryder se născuse cu un şarm spe cial, ce emana din toţi porii lui.

Bineînţeles că şi ea îi simţea efectul, recunoştea tresă rirea şi avea reacţia aşteptată, doar că îşi dăduse seama, c u mult timp în urmă, că dacă-şi trăda reacţia în faţa unui bă rbat – indiferent care ar fi fost această reacţie – atunci acel bărbat căpăta un avantaj asupra ei. Iar ea se hotărâse să d eţină întotdeauna controlul, şi în special asupra ei însăşi.

Şi în familia ei existau o grămadă de bărbaţi chipeşi şi dominatori din fire, aşa că primise nenumărate lecţii despre comportamentul acestui gen de mascul, despre modul lui d e a reacţiona la diferite semne de susceptibilitate din parte a unei femei, şi care erau aceste semne. Se străduise să le elimine pe toate din repertoriul ei de reacţii instinctive.

Aşadar, deşi se simţea atrasă de Ryder la fel de mult

ca orice altă femeie normală, trupul ei nu transmitea niciun semnal că s-ar fi lăsat impresionată de prezenţa lui. Nu ate nţia lui o interesa, ci aceea a lui Randolph, iar în seara acea sta avea de gând să treacă la acţiune. Se îmbrăcase cu o ro chie nouă din mătase albăstrie, care se asorta cu ochii ei şi în acelaşi timp scotea în evidenţă nuanţa intensă de albastr u-purpuriu a pietrelor de ametist.

Randolph. Se concentră asupra lui. Dar, deşi să-şi fixe ze privirea asupra lui fu floare la ureche, celelalte simţuri re acţionară mult mai lent.

Să-l ia naiba pe Ryder! Stătea atât de aproape de ea, î ncât simţurile ei zăpăcite erau mult mai interesate de el de cât de Randolph, indiferent cât de bine ascundea ea acest l ucru. Din punct de vedere senzual, deşi chipeş şi cu o const ituţie fizică de invidiat, Randolph pălea prin comparaţie cu f ratele lui vitreg. Nu exista nici o femeie din înalta societate – sau din afara ei – care să nu-i fi ridicat lui Ryder un piedes tal în Galeria Celor mai Extraordinar de Frumoşi şi îngrozitor de Atrăgători Bărbaţi. Dar dacă era chipeş, asta nu însemna că era şi un om bun şi, spus mai pe şleau, Ryder era prea d e tot, deci era mai bine să nu ai de-a face cu el.

Iar Mary se temea pentru binele ei. Nu încerca să se a măgească, Ryder avea o voinţă mult mai puternică decât e a. N-ar fi reuşit niciodată să-l controleze; de fapt, nicio feme ie n-ar putea vreodată să-l controleze.

Pe de altă parte, Randolph corespundea perfect cerinţ elor ei; cu el avea să se înţeleagă de minune.

— Cu riscul de a mă sfâşia cu ghearele, şopti Ryder di n spatele ei, nu pot să nu fiu curios. Cum îţi închipui că ai să -l convingi pe Rand că tu eşti femeia potrivită pentru el?

Deja se auzea forfotă în balconul de deasupra lor; cu puţin noroc, muzicanţii ajunseseră şi în curând începeau să cânte. Tot ce mai avea de făcut era să o reţină pe Mary lân gă el până atunci.

Ea îşi întoarse puţin capul, doar cât să-i arunce una di

ntre acele priviri pe care le considera descurajatoare. N-ave a destulă experienţă să ştie că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi zâmbit dulce. Faptul că se încăpăţâna să-i reziste îl stârnea şi mai tare; pentru cineva deja blazat, orice femeie altfel de cât majoritatea îl trezea la viaţă. Acum urmărea să o reţină cât mai mult lângă el; având o experienţă bogată ca vânător, nu îi mai spuse nimic, ci se mulţumi să aştepte răbdător ca ea să îi răspundă mai întâi.

Mary se încruntă şi mai tare.

— Chiar nu pricep de ce te-ar privi asta pe tine.

Ryder făcu ochii mari.

— Credeam că este evident – la urma urmei, Randolph este fratele meu mai mic.

— Sunteţi fraţi vitregi, zise ea, ridicând bărbia şi întorcându-şi din nou privirea către Rand, de cealaltă parte a sălii. În mod evident, nu aveţi nimic în comun, şi nu înţeleg de ce crezi că ar avea nevoie de fratele său mai mare ca pavăză împotriva mea.

Ryder făcu o grimasă.

— Fetişcană obraznică.

Dar nu putea să nu recunoască faptul că ea trăsese o concluzie pertinentă. Într-adevăr, pusese ochii pe fratele lui mai mic şi neexperimentat, şi da, el simţea nevoia să îl protejeze. O domnişoară ca ea l-ar fi speriat îngrozitor pe Rand, cel puţin la această vârstă.

Faptul că instinctul său ocrotitor coincidea cu propriile dorinţe era pur şi simplu noroc chior. I se întâmplase de multe ori ca soarta să-i dea o mână de ajutor.

Fără să-şi ia ochii de pe Rand, Mary ridică dintr-un umăr delicat.

— Sunt cum sunt, dar în niciun caz nu reprezint o amenințare pentru Randolph.

— E doar punctul tău de vedere.

Îi mai aruncă o privire ucigătoare, dar nu mai apucă să comenteze ceva, pentru că de deasupra lor răsună zgomo

tul acordării unor instrumente, după care se auziră primele acorduri ale unui vals.

Perfect.

Înainte ca Mary să apuce să reacţioneze, Ryder ieşi din penumbră în lumina scânteietoare a candelabrelor lui Lady Felsham şi făcu o plecăciune de-a dreptul fermecătoare în faţa ei. Îi întinse mâna, şi ea îl privi în ochii măriţi a mirare.

— Acordă-mi onoarea de a dansa cu mine.

Privirea ei se înăspri, oglindind un uşor sentiment de … — da – groază. Ryder o studia cu mare atenţie, iar privirea lui atât de intensă nu putea însemna decât un singur lucru: odată aflată în braţele lui nu şi-ar mai fi putut cenzura un răspuns instinctiv, pe care el ştia că ea încerca să-l suprime.

Se uită spre mâna lui, apoi ridică privirea.

— Nu.

Pe chipul lui înflori acelaşi zâmbet.

— Sunt sigur că îţi dai foarte bine seama de ce nu este cazul să facem o scenă, atrăgând asupra noastră atenţia fiecărei doamne venerabile aflate în această sală de bal. De fapt, întrebă el ridicând o sprânceană – ce motiv ai avea pentru a refuza să-mi acorzi un dans?

Ea îşi miji ochii, privind fix într-ai lui. Buzele ei, buzele acelea dulci la care începuse să viseze, se crispară. O clipă mai târziu, ea încuviinţă din cap. O singură dată.

— Bine, răspunse ea sec, apoi îşi ridică mâna şi o întinse înspre palma lui, dar se opri la un centimetru de ea.

Rezistând impulsului de a-i înşfăca degetele, el îi înlănţui din nou privirea, arcuindu-şi o sprânceană.

Mary îi mai aruncă o privire de gheaţă, în care se ogli ndea o voinţă neîmblânzită.

— Un singur dans, apoi mă vei prezenta în grupul lui Randolph.

— Da, răspunse el fără ezitare.

O luă de mână, o trase mai aproape de el, apoi se îndr

eptară spre centrul încăperii, în timp ce invitaţii se retrăgea u, eliberând ringul pentru a face loc perechilor de dansatori. În timp ce o escorta pe Mary, buzele i se arcuiră într-un zâ mbet spontan. Îşi dăduse seama, după felul în care păşea, uşoară şi aproape nerăbdătoare alături de el, că avea impre sia că îl învinsese sau că măcar reuşise să îi ţină piept în ac est schimb de replici.

Însă el era maestru în mânuirea cuvintelor. Deja uitas e mai mult decât avea ea să ştie vreodată despre acest joc al minţii; era foarte bucuros să o ajute în realizarea planuril or sale. Dar mai întâi trebuia să se bucure de premiul său – valsul. Primul dintr-un şir lung, în ciuda intenţiei exprimate de ea.

Ajunseră pe ringul de dans, unde se întoarse spre ea ş i o trase încet în braţe. Nu se arătă deloc surprins când Mar y păşi înainte uşoară ca un fulg, ridicând o mână micuţă pe umărul lui, apoi, fără să ezite o secundă, îl lăsă să-i prindă î n palmă degetele de la cealaltă mână. Dar în loc să-l privea scă în ochi, atenţia ei se mută mai la dreapta, acolo unde R andolph alesese să rămână de vorbă cu prietenii lui. Ca şi c um, deşi se afla în braţele lui, era cu mintea în altă parte…

Îşi cuibări palma pe curbura delicată a omoplatului ei – şi da, iată-l. Fiorul instinctiv o străbătu, în ciuda faptului c ă ea se luptă să-l suprime. Începură să se mişte în ritmul m uzicii, iar el zâmbi, anticipând plăcerea ascunsă în răspunsu l ei imposibil de disimulat. Modul în care ochii ei îl străfulger ară, oprindu-se pe chipul lui. Felul în care buzele ei voluptu oase se deschiseră pentru o secundă, modul în care i se într etăie respiraţia.

Din acest moment, se bucura de întreaga ei atenţie. Ş i nu intenţiona să o piardă vreodată sau să o lase să rătăce ască prin alte locuri. O privi în ochi, în ochii aceia ca nişte al băstrele sub un cer noros, o răsuci şi o legănă în ritmul muz icii, concentrându-se asupra mişcărilor, într-un dans ameţit or al simţurilor, care sporea intensitatea graţiei lor naturale,

aproape perfecte.

Dacă el era un dansator desăvârşit, ea părea o zeiţă. Formau o pereche perfectă – în mod instinctiv, ea se ridica l a înălţimea calităţilor lui.

Chiar şi atunci când se uita în ochii ei, Mary îi susţinea privirea, negând că ar fi fost în vreun fel vulnerabilă. Totul e ra o provocare. El pentru ea şi ea pentru el. Ca într-o confru ntare mută, în timp ce făceau piruete pe ringul de dans îşi a runcau priviri intense şi sfidătoare, înfruntându-se nu prin c uvinte, ci prin forţa a ceea ce-şi puteau spune din priviri.

Pentru oricine din exterior, ei erau doar doi parteneri pierduţi în vâltoarea dansului, care se priveau în ochi. Nime ni nu ar fi bănuit că între ei se dădea de fapt o bătălie. Un r ăzboi care îi privea personal, despre care Ryder bănuia că s e va transforma în curând în asediu.

Vânătorul din el jubila, ispitit şi plin de speranţă. Nu fu sese o decizie pe care să o fi luat conştient; nu aşa proceda el. Din experienţă, ştia că de cele mai multe ori avusese su cces în viaţă atunci când se bazase pe instincte. Aşa se întâ mplase şi acum – instinctele sale îl purtaseră spre Mary Cyn ster, iar acum intenţiona să o prindă în mreje. Avea să fie a lui, iar aceasta era opţiunea firească. Pentru a obţine ceea ce-şi dorea şi tot ce avea nevoie de la viaţă. Pentru a fi un b ărbat împlinit. Iar altceva nici nu mai conta. Doar de el depi ndea să câştige această bătălie, în ciuda dispreţului pe care ea-l manifesta faţă de el, Ryder ştia că înzestrările sale de l a natură nu aveau să-l dezamăgească. Poate că încă nu îl d orea, dar în curând urma să se răzgândească.

Mary de-abia mai putea respira. Îşi simţi plămânii cont ractaţi, apoi Ryder îşi arcui uşor buzele, iar privirea îi deven i şi mai intensă. Mai hotărâtă, mai arzătoare, mai accentuat ă. Nu putea să pretindă că nu înţelege. Nici nu pierdu timp prefăcându-se; el – blestemat să fie! — reuşise să vadă prin scutul ei de protecţie. Poate nu chiar din prima clipă, dar cu siguranţă din momentul în care îl privise pe Randolph şi uit

ase temporar de pericolul mult mai mare, din toate punctel e de vedere, care se aflase chiar acolo, în faţa ei. Clipa ace ea în care palma lui Ryder, atât de mare şi de puternică, îi a tinsese spatele acoperit de mătase…

Îşi alungă din minte acest gând; doar amintirea gestul ui lui o făcea să se înfioreze. Iar şi iar. Nici nu mai trebuia s ă-i arunce leului flămând care o învârtea pe ringul de dans o altă momeală. În schimb, trebuia să-şi recapete controlul. Aflase un lucru important în această seară: dintr-un motiv c are îi scăpa deocamdată, Ryder îşi pusese în minte să o vân eze, iar el era unul dintre puţinii bărbaţi din înalta societate suficient de inteligenţi, de talentaţi şi de îndemânatici încât să o poată domina. Să o poată păcăli, şi conduce, şi – ceea ce o enerva cel mai tare să recunoască – să o manipuleze – cum se întâmplase în cazul acestui vals. Simplul gând de a fi dominată de cineva o făcea să scrâşnească din dinţi, să îş i înfigă bine călcâiele în pământ şi să refuze cu obstinaţie… dar ştia foarte bine că, de data asta, ar fi fost mai înţelept s ă dea bir cu fugiţii decât să lupte.

Orice femeie înţeleaptă ştia să se ferească de un bărb at căruia nu-i putea face faţă – iar ea nu putea să-i facă faţă lui Ryder. De fapt, nicio femeie n-ar fi putut. Mai rău, nu tre buia să se gândească mai mult de o clipă pentru a-şi da sea ma că nu exista niciun domeniu din lumea ei în care el să n u o depăşească; după părerea ei, şi el se pricepea la fel de bine ca şi ea să răstălmăcească convenţiile sociale după bu nul plac.

Aşadar, nu-i rămânea altceva de făcut decât să fugă – trebuia să stea cât mai departe de el, cel puţin până când r enunţa să o vâneze şi îşi îndrepta atenţia către o pradă mai uşor de capturat. Plecând de la premisa că pentru el era do ar o joacă…

Un gând însă nu-i dădea pace. Nu putea să nege faptu l că ea – tânără, nemăritată, de familie foarte bună – nu într unea în nici un fel calităţile căutate de el la o parteneră… N

u încercă să îşi ascundă îngrijorarea, care i se oglindi în priv ire. Liniştea apăsătoare dintre ei devenise copleşitoare – o li nişte grea, tensionată, ce însoţea înfruntarea încordată dint re două personalităţi puternice care nu cedau cu nici un chi p. Fără să se gândească la consecinţe, ea rupse tăcerea.

— De ce te porţi aşa? întrebă ea, ştiind că Ryder va în ţelege perfect la ce se referă.

După un răgaz de o clipă, el ridică întrebător dintr-o s prânceană castanie.

— Tu de ce crezi?

— Dacă ştiam, nu te mai întrebam. Şi nu m-aş încume ta să ghicesc ce e în mintea ta.

Ryder făcu o grimasă, apoi, aparent fără tragere de ini mă, îşi arcui buzele într-un zâmbet apreciativ.

— Un răspuns excelent.

Ea deschise gura să-şi continue ideea, iar el o trase m ai aproape. Atât de aproape, încât căldura trupului său o ar dea prin haine; atât de aproape, încât simţi cum se cufundă într-o mare de senzaţii, se simţi împresurată de el, de un tr up bărbătesc mult mai robust şi mai tare, mai musculos şi i nfinit mai puternic decât al ei. Un trup atât de străin şi de di ferit, dar atât de atrăgător.

Nu mai putea respira. Gândurile i se învârtejeau în ca p. Mintea îi alerga mai repede decât i se mişcau picioarele. Când el o învârti într-o piruetă – o mişcare pe care fură nev oiţi s-o facă pentru a nu se ciocni de perechile din jurul lor –, Mary simţi că rămâne fără aer. Nici măcar nu mai putu să dea vina pe el când o ţinu şi mai strâns, când mâna de pe s patele ei se încordă şi o ţinu protector pentru o fracţiune de secundă în momentul rotirii, când coapsa lui fermă se lipi d e a ei… Şi apoi se eliberară, ieşiră din înghesuială, iar ea se strădui să respire din nou. Iar în clipa în care reuşi…

— Ryder…

Muzica se auzi din ce în ce mai încet, după care se opr i. Arcuindu-şi buzele, el ridică o sprânceană, dar îi dădu dru

mul din braţe şi făcu o plecăciune. Mary strânse din buze, f ăcu şi ea o reverenţă, după care îi permise să o ajute să se ridice.

Înainte ca ea să poată vorbi şi să încerce să scoată un răspuns – orice răspuns – de la el, Ryder îşi ridică privirea, c ercetând mulţimea de invitaţi.

— Ia să vedem pe unde o fi Rand. Se uită în jos la ea, î n ochi oglindindu-i-se o întrebare absolut calmă şi aproape nevinovată. Dacă încă mai doreşti să te conduc la el?

Mary rămase cu privirea fixată în ochii lui aurii şi nu m ai ştiu ce să creadă. Încă era suspicioasă, avea suficiente m otive, dar…

— Da, te rog, spuse ea, înclinând din cap.

Fără să-şi dezlipească privirea de pe chipul ei, aştept ă, apoi ridică din sprânceană.

— Şi…?

Ştia prea bine ce aştepta de la ea, dar lungi răgazul în ainte să răspundă.

— Mulţumesc pentru vals.

Ryder îi zâmbi – şi nu era deloc cinstit din partea lui. Z âmbetul lui era ucigător. Apoi făcu un gest larg şi îi oferi bra ţul. Când Mary îl acceptă, el îşi apropie uşor capul de urech ea ei, şoptind suav:

— A fost în întregime plăcerea mea.

Senzualitatea nemascată din vocea lui îi transmise un nou fior pe şira spinării. Îşi înălţă capul cu intenţia clară de a-i evita privirea, trase aer în piept şi se uită prin jur.

— Uite-l pe Randolph acolo.

Fără să se întoarcă spre el, Mary făcu semn spre locul în care se afla fratele lui vitreg, în mijlocul unui grup de invi taţi. Ryder ezită o fracţiune de secundă, apoi, încuviinţând din cap, o escortă spre Randolph.

După ce o introduse în cercul lui Rand – şi se alese cu o privire curioasă din partea acestuia pentru efortul său –, R yder schimbă câteva cuvinte de politeţe şi se retrase. Deşi î

i cunoştea pe toţi bărbaţii, prieteni de-ai lui Rand, şi le ştia din vedere pe toate tinerele din grup, era îndeajuns de în v ârstă încât să facă parte din altă generaţie; în afară de inter esul nejustificat al domnişoarelor pentru el, nu avea alte m otive să rămână printre ei.

Se îndreptă agale spre salonul în care se aflau aperitiv ele, revăzu în minte progresele pe care le făcuse în seara a ceea şi se declară satisfăcut. Hotărându-se că era mai bine să se însoare până se hotărau doamnele venerabile să prei a această responsabilitate şi să-i decidă viitorul, se gândise să profite de faptul că fusese invitat la petrecerea de logod nă a Henriettei Cynster cu James Glossup şi să-şi caute part enera. Atunci o ochise pe Mary şi, apreciindu-i imediat pote nţialul, încercase s-o atragă în cursă fără a avea altceva în minte, însă ea îl trimisese la plimbare fără prea multe vorb e. În mod evident, atitudinea ei nu făcuse decât să îi întăre ască şi mai mult hotărârea de a o urmări, ceea ce dusese la revelaţia că ea pornise în căutarea alesului – adică a gentle manului pe care intenţiona să-l ia de soţ. O auzise mărturisi nd că deja îl identificase pe bărbatul cel norocos, dar până î n seara aceasta nu ştiuse cine era.

Aflând că Rand era cel pe care pusese frumoşii ei ochi albaştri, probabil că s-ar fi oprit şi ar fi renunţat la urmărire a sa, lăsându-l pe fratele său să ia singur o decizie, însă el ş tia foarte bine că Rand n-avea nici o intenţie să se căsătore ască încă – avea doar douăzeci şi patru de ani. Singurul mot iv pentru care participa la astfel de evenimente era pentru că mama lui, Lavinia, mama vitregă a lui Ryder, tot încerca să îi găsească o soţie, iar Rand încă mai era la vârsta la car e prefera să i se supună fără să crâcnească. În afară de ast a, oricum Mary şi Rand ar fi format cuplul groazei, cel puţin din punctul de vedere al lui Rand; Mary era mult prea… ind ependentă. Avea o voinţă de fier. Era prea hotărâtă, crudă ş i manipulatoare. Avea să-l prindă pe Randolph în mrejele ei, iar apoi acesta nu ar mai fi ieşit din cuvântul ei.

Bineînţeles că la fel ar fi încercat şi cu Ryder, dar el, u nul, nu numai că ar fi fost o pereche pe măsură, ci aştepta cu nerăbdare bătălia dintre ei. Marea luptă a personalităţilo r. Cea mai mare provocare.

Se cunoştea îndeajuns de bine încât să recunoască lin iştit că această perspectivă i se părea foarte atrăgătoare, p e lângă faptul că, spre deosebire de majoritatea domnişoar elor şi chiar a femeilor mature, Mary avea curajul să îl prive ască direct în ochi. Când stătuseră de vorbă, ea fusese foar te atentă la interacţiunea dintre ei, într-o concentrare absol ută. Mintea nu îi zburase în altă parte, nu se lăsase distrasă de nimic din jur. Când discutaseră, el se bucurase de întrea ga ei atenţie. Latura lui ascunsă chiar avea multe în comun cu bestia cu care era în mod frecvent comparat, iar atenţia concentrată a lui Mary fusese ca o mângâiere pentru orgoli ul lui sălbatic, făcând leul din el să toarcă de plăcere.

Ajunse lângă bufetul cu băuturi, luă un pahar de bran dy de pe o tavă, bău, apoi se întoarse şi cercetă în treacăt i nvitaţii. Poposi cu privirea asupra lui Rand şi a lui Mary. Stăt eau unul lângă celălalt şi ascultau – Rand cu interes, Mary e xtrem de nerăbdătoare – o istorioară povestită de unul dintr e prietenii lui Rand, care avea probabil legătură cu călăria, dacă era să se ia după gesturile făcute. Chiar dacă nu stăte a foarte aproape de ei, Ryder observă că Rand asculta capti vat, iar Mary nu era foarte interesată de subiect. Mai avea p uţin şi începea să caşte de plictiseală. Iar acesta era şi moti vul pentru care plecase de acolo şi o lăsase cu Rand, înconj urată de tineri cu care nu prea avea ce să discute. Mai exac t, nu putea discuta nimic care chiar să o intereseze. Foarte bine, avea să remarce contrastul cu valsul de dinainte.

Mai mult, probabil că Rand şi prietenii lui îi socoteau p rezenţa copleşitoare, drept pentru care o tratau cu prudenţ ă, fapt care mai mult ca sigur avea s-o exaspereze. Ryder z âmbi şi mai luă o gură de brandy; Lady Felsham procurase o licoare decentă pentru invitaţii ei.

La un moment dat, privirea îi alunecă pe chipul mult p rea fardat al mamei lui vitrege. Trecută de patruzeci de ani, brunetă, cu ochi căprui-închis, Lavinia, marchiză de Ravent horne, încă mai păstra reminiscenţe ale frumuseţii ei de mu lt apuse. Ryder nu avusese prea mult de-a face cu ea şi nici nu îşi dorise o legătură mai strânsă. Mişcându-se cu o lento are calculată, îşi înclină capul în direcţia ei.

— Lavinia.

Ea îi aruncă o privire iritată, măsurându-l de sus până jos, apoi rămase cu ochii la diamantul uriaş pe care îl purta el prins la eşarfă; fusese al tatălui lui şi făcea parte din bijut eriile familiei, la care ea nu avusese dreptul după moartea acestuia.

Lavinia era însoţită de una dintre prietenele ei bune, L ady Carmody, care îi zâmbi servil şi mimă o reverenţă, la ca re Ryder răspunse cu o plecăciune şi mai scurtă. Deja ştia c ea mai bună metodă de a o ţine la distanţă pe Lavinia, cu t ot cu grupul ei – şi anume să se poarte politicos, dar rece.

— Mărturisesc că sunt surprinsă să te găsesc aici, îl is codi cu ochii ei uşor bulbucaţi, părând că încearcă să-i desl uşească pe chip vreun indiciu privind scopurile lui.

— Chiar aşa? întrebă Ryder, încruntându-se uşor. Cred eam că ştii că ăsta e teritoriul meu favorit de vânătoare. Su nt cam înfometat, aşa că am hotărât să arunc un ochi prin c ireadă.

Lavinia se îmbujoră.

— Te rog, Ryder! Nu-i nevoie să intri în amănunte, rep lică ea, făcând un gest a lehamite plin de înfumurare. Nu m ă interesează absolut deloc unde-ţi cauţi tu amantele.

Lady Carmody începu să chicotească. Lavinia şi Ryder se întoarseră spre ea, aşa că se simţi obligată să dea o expl icaţie.

— Păi, Lavinia, trebuie să-şi găsească şi bietul băiat iu bitele pe undeva. Şi sunt sigură că preferi să le găsească m ai degrabă aici, în compania asta, decât la teatru… eu aşa z

ic.

Lui Ryder nu-i plăcuse niciodată prea mult de Lady Ca rmody, dar ca răsplată pentru acel comentariu, îi distrase a tenţia Laviniei, pentru a nu-i lăsa timp să-şi verse mânia pe ea.

— Am vorbit ceva mai devreme cu Rand. E cu acel gru p, zise el, apoi făcu o pauză pentru a-i permite Laviniei să îl repereze pe fiul ei mai mare. Că tot veni vorba despre prez enţa noastră aici... să înţeleg că Rand se află în această sal ă din acelaşi motiv ca şi mine?

Lavinia se arătă copleşită de indignare.

— Termină cu prostiile! răspunse ea, continuând să an alizeze grupul. Spre deosebire de tine, pe Randolph nu îl pa sionează flirtul. Este în căutarea domnişoarei potrivite cu ca re să se căsătorească şi împreună cu care să ducă mai dep arte numele de Cavanaugh, continuă ea, aruncându-i o priv ire. Cineva trebuie să o facă şi pe asta – tatăl tău şi-ar fi dor it asta.

Aşa era, numai că Ryder fusese cel pe care îl pusese s ă-i promită că se va căsători şi va avea urmaşi. Dar în loc s ă-i împărtăşească acest gând şi Laviniei, Ryder se folosi de nota dispreţuitoare din glasul ei care-l trimitea la plimbare ş i şopti:

— Acestea fiind spuse, eu mă retrag. Lavinia. Lady Ca rmody, spuse el în timp ce îşi înclina uşor capul în direcţia l or.

Lavinia abia îl băgă în seamă, dar Lady Carmody îi aru ncă un rânjet conspirativ. Apoi el se întoarse, lăsă paharul j os şi se pierdu în mulţime.

De-abia se îndepărtase îndeajuns cât să nu le mai aud ă conversaţia, că Lavinia o şi trase pe Lady Carmody de mâ necă.

— Uite! izbucni ea. Sper să nu mă pripesc, dar cred că planul meu subtil a început să dea roade.

Lady Carmody se grăbi să vadă despre ce era vorba.

— Ia te uită, zise ea. După ce studie pentru o clipă gru pul lui Randolph, continuă: Dragă, trebuie să recunosc că n-am crezut că cineva o va putea domestici cât de cât pe feti şcana asta Mary Cynster, dar ia uite cu cât entuziasm vorbe şte cu Randolph al tău!

— Da! răspunse Lavinia, fascinată de privelişte. Eu ţi-am zis, dacă vrei să comunici cu tinere precum domnişoara Cynster trebuie să te porţi cu mănuşi. Eu, una, n-am vorbit niciodată cu ea personal şi am avut grijă ca nici mesajele su btile pe care i le-am transmis să nu pomenească în mod făţi ş de Randolph. Ideea a fost să îi trezesc cu foarte mare grijă interesul pentru el, continuă ea, îndreptându-şi umerii şi tră gând mulţumită aer în piept. Şi uite, dragă, strategia mea a funcţionat! Se uită spre Lady Carmody, radiind de bucurie. Acum cred că ne putem retrage şi să lăsăm lucrurile să îşi u rmeze cursul firesc. Randolph nu e vreun fraier, iar domnişo ara Cynster va afla în curând că nu mai găseşti în înalta soc ietate un gentleman ca băiatul meu.

— Hmm, mormăi Lady Carmody, fără să-şi ia ochii de l a perechea în discuţie. Presupun că... ăă... i-ai inoculat înce t-încet ideea că Mary Cynster este ultima fată nemăritată di n familia Cynster, adică ultima şansă pentru familia voastră de a se înrudi cu o asemenea seminţie de vază?

— Sigur că da! replică Lavinia, luând-o de braţ. Dar a t rebuit să fiu foarte delicată. Bărbaţilor de vârsta lui nu le pl ace să primească sfaturi de la mamele lor. Dar să ştii, zise e a, aruncând o ultimă ocheadă spre Randolph şi Mary, după care o trase pe prietena ei în direcţia opusă, am plantat cu grijă seminţele, iar în curând vor apărea primele mlădiţe, zâ mbi ea. Îţi mărturisesc că deja mă simt foarte uşurată. De-a bia aştept să-i dau vestea lui Ryder, de îndată ce se va anu nţa logodna.

*

— Cum a fost seara ta, draga mea?

Mary se uită înspre mama ei, Louise, care se afla alături de ea în trăsura familiei, pe drumul de întoarcere spre casă.

— A fost... instructivă, zise ea făcând o grimasă. Dar, din păcate, doar atât.

Louise zâmbi. Chipul îi era luminat de un felinar de pe stradă. Se întinse şi o bătu uşor pe încheietura mâinii.

— Nu trebuie să te grăbeşti, draga mea. Alesul tău îşi va face apariţia la momentul oportun.

Mary îşi înăbuşi un pufnet. Îşi coborî privirea spre pandantivul din cristal roz al colierului, ce se odihnea pe pieptul ei. Ce obiect inutil! Stătuse mai bine de jumătate de oră lângă Randolph şi din nou... nimic. Niciun fel de scânteie! Iar el şi prietenii lui nu discutaseră decât despre cai! Aşteptase cu înfrigurare să simtă un fior, orice, însă absenţa acestuia îi pusese serios răbdarea la încercare. Şi, cu siguranţă, experienţa nici măcar nu se apropiase de senzaţiile pe care le trăise în timpul acelui vals minunat cu Ryder. Dar ea nu era chiar atât de neroadă încât să îşi imagineze că Ryder – care putea cu foarte mare uşurinţă să provoace astfel de senzaţii – era ursitul ei. Era imposibil; nicio zeitate feminină nu ar fi putut decide ca o lady asemenea ei, care preţuia atât de mult ideea de independenţă, să fie soţia unui nobil care, în ciuda aparenţei de leu leneş, era cel mai mare dictator.

Iar faptul că Ryder îi trezise asemenea sentimente nu avea nici o însemnătate; probabil cel puţin jumătate din populaţia feminină, dacă nu chiar mai mult, simţea aceleaşi lucruri în prezenţa lui. Aşa era el construit, era un har al lui, o latură intrinsecă pe care o folosea instinctiv, fără ca măcar să se gândească.

— Apropo, am vorbit cu mătuşile tale despre ultimele aranjamente pentru nuntă. În mod incredibil, toate au fost deja puse la punct, aşa că am stabilit împreună cu alţi câţiva să ne retragem câteva zile la ţară pentru a ne încărca bat

eriile înainte de ziua cea mare, zise ea, lăsându-şi capul pe perna moale. Am decis să profităm de momentul acesta de linişte, aşa că mâine vom pleca la Somersham şi ne vom înt oarce peste trei zile, cu forţe proaspete.

Se întoarse spre Mary şi o studie cu atenţie.

— Eşti binevenită, să ştii, dar e vârful sezonului de ev enimente şi toate surorile tale măritate şi cumnatele tale su nt în oraş, aşa că e de înţeles dacă vrei să rămâi…

Mary se încruntă. Încă nu se lămurise cum stăteau luc rurile cu Randolph. Nici măcar nu se gândea să ia în consid eraţie ideea că se putuse înşela şi nu era el alesul – poate c ă trebuia să petreacă ceva timp doar cu el, sau cel puţin nu într-un grup atât de mare.

— Aş prefera să rămân, zise ea, privind-o pe Louise. A manda şi Amelia, chiar şi Portia, vor merge la toate balurile la care vreau şi eu să particip.

Louise încuviinţă din cap.

— O să le trimit câte un bilet când ajungem acasă. Pre supunând că vor vrea să te însoţească, nu văd niciun motiv să nu rămâi să participi la toate balurile din agenda ta.

— Bine.

Privind din nou înainte, Mary începu să se gândească l a situaţiile în care ar fi putut să-l atragă pe Randolph Cavan augh, pentru a-l provoca să se arate drept alesul ei. Să-şi ar ate adevăratul chip, cel care s-o respecte.

Capitolul 2

— Să aveţi o şedere plăcută şi să nu vă faceţi nici o gr ijă! spuse Mary în timp ce o îmbrăţişa pe mama ei, apoi se r etrase pentru a le lăsa pe surorile ei mai mari, Amanda şi A melia, să o îmbrăţişeze şi să o sărute pe Louise.

— Nici tu, zise Amanda, aruncându-i o privire drăgăsto

asă. O să avem grijă să nu facă vreo năzbâtie.

Louise râse şi le bătu uşor pe umeri pe gemene.

— Ştiam eu că mă pot bizui pe voi – şi pe Portia.

Ca la un semn, apărură pe rând Portia, care o îmbrăţiş ă pe Louise, apoi Henrietta, care până atunci fusese în bibli otecă împreună cu logodnicul ei, James Glossup, luptându-s e cu problema cazării rudelor de la ţară, invitate la nuntă, ia r apoi venise în fugă în holul mare, cu James pe urmele sal e.

— La revedere, mamă! Tată! zise Henrietta şi o sărută pe obraz pe mama ei, după care se întoarse spre Arthur, tat ăl ei, şi repetă gesturile. Să petreceţi câteva zile de odihnă!

Arthur o sărută şi el pe Henrietta, apoi se retrase. Se hotărâse, împreună cu fraţii lui, să profite de ocazie şi să-şi însoţească nevestele la casa de la ţară şi să vâneze; în timp ce Louise îşi puse haina, toate celelalte fete îşi luară rămas-bun de la el.

Era dimineaţă încă, de-abia trecuse o oră de când luas eră micul dejun, când Amanda, Amelia, Simon şi Portia veni seră să îşi ia la revedere şi să le ureze drum bun lui Louise ş i lui Arthur; toată familia se strânsese în Londra în aşteptare a nunţii, şi cu toţii abia aşteptau să petreacă mai mult timp împreună.

Privind spre ginerele său, Simon, soţul Portiei, care, zâ mbind binevoitor, stătea într-o margine a holului, alături de James, prietenul său cel mai bun, Arthur tună:

— Tu eşti acum bărbatul în casă, flăcăule, să ai grijă c u cârdul ăsta de gâşte.

Simon izbucni în râs, iar ceilalţi îi urmară exemplul.

— Sunt sigură că totul va merge ca pe roate, declară Amanda cu vocea ei serioasă. Nu lipsiţi decât trei zile, n-are ce să se întâmple.

— Nu te nelinişti, spuse şi Amelia, strângând-o pe Loui se de mână. Bucuraţi-vă de clipele de relaxare – le meritaţi.

Hudson, majordomul, deschise uşa, iar de afară răsun

ă până la ei zgomotul cailor care se opreau în faţa uşii. Loui se aruncă o privire afară.

— Excelent, a sosit trăsura, zise ea, apoi se întoarse s pre odraslele ei şi le privi cu dragoste. Să fiţi cuminţi şi să a veţi grijă.

Se întoarse spre Arthur, îi zâmbi privind în ochii lui alb aştri, apoi îl luă de braţ.

— Hai să mergem, spuse Arthur, apoi adăugă mai înce t, pe un ton dramatic: Cred că or să se descurce.

Louise râse şi coborâră împreună treptele, întreaga fa milie ieşind pe terasă să le facă cu mâna.

Când trăsura dispăru după colţ, Simon şi Portia plecar ă şi ei, Henrietta şi James se întoarseră în bibliotecă să-şi co ntinue discuţiile delicate, iar Amanda, Amelia şi Mary se opr iră în foaierul de la intrare pentru a stabili programul eveni mentelor.

— Nu pot să vin cu voi diseară, le anunţă Amanda, făc ând o grimasă. Trebuie să mă duc la o cină plicticoasă orga nizată de ceva rude ale lui Martin – s-au chinuit foarte mult să organizeze întâlnirea. Dacă vreţi însă, putem să ne plimb ăm prin parc după-amiază, pot să vin eu să vă iau la patru.

Mary încuviinţă din cap.

— Da, perfect. O să fie frumos astăzi. Dar, zise ea, pri vind-o cu toată speranţa pe Amelia, cum rămâne cu balul d e la familia Castlemaine din seara aceasta?

Cu o seară în urmă, Geraldine Carmody se strecurase în spatele lui Mary şi a lui Randolph şi o oprise după ce se r etrăsese din grupul de prieteni ai lui Randolph; femeia men ţionase că îi auzise pe Randolph discutând cu prietenii lui d espre faptul că vor fi prezenţi la balul organizat de Lady Cas tlemaine.

— O, pot să fiu însoţitoarea ta, dacă vrei, spuse Ameli a. La fel şi Portia. Amândouă suntem invitate la eveniment.

— Excelent! se bucură Mary.

Căzură apoi de acord că era cel mai bine să ia trăsura

de oraş a familiei şi să se întâlnească în foaierul casei Castl emaine cu Amelia şi Portia, care aveau să vină fiecare cu tr ăsura proprie.

— E mai bine aşa, spuse Amelia, în timp ce îşi punea mănuşile.

Ea şi Portia aveau copii mici, aşa că oricând putea inte rveni ceva neprevăzut.

Toate fiind aranjate, gemenele plecară spre casele lor, lăsând-o pe Mary oarecum confuză. Se gândi dacă n-ar fi fo st mai bine să se ducă peste Henrietta şi James, dar se răzg ândi repede. Era mai bine să-i lase să se descurce singuri – altfel, ar fi preluat ea comanda, aşa cum făcea de obicei. Şi tot ca de obicei, ceilalţi o lăsau să preia comanda. Era mai s implu aşa. Era o foarte bună organizatoare, se pricepea de minune să vorbească cu oamenii, dar Henrietta avea nevoi e să înveţe cum să se descurce cu familia lui James mai mul t decât Mary.

Se simţi mândră de ea că rezistase tentaţiei de a-i într erupe şi de a prelua controlul, deşi ar fi fost o ocupaţie cu c are să-şi omoare timpul, şi o luă pe coridor spre salonul din spatele casei. Intră, închise uşa şi se duse direct la fereastr ă. Îşi încrucişă braţele şi îşi lăsă privirea să rătăcească prin grădină, aşteptând să i se contureze în minte un gând care nu-i dăduse pace toată dimineaţa. În cele din urmă, se întâ mplă.

— Ah. Era o idee pertinentă, trebui să admită ea. Ce D umnezeului căuta Ryder acolo?

La balul de seara trecută de la familia Felsham şi la se rata organizată la familia Cornwallis în seara precedentă.

Căzu iar pe gânduri, după care găsi cea mai plauzibilă explicaţie.

— Sigur e în căutarea următoarei cuceriri.

Voia să-şi găsească o nouă iubită pe termen scurt; co nform tuturor bârfelor, Ryder nu era adeptul legăturilor de durată.

Se părea că se plictisea foarte repede, spre exasperar ea tinerelor implicate.

Din ce aflase despre genul acesta de bărbat – lupii sin guratici din înalta societate, precum fuseseră fratele ei şi ve rişorii ei înainte de a se căsători, sau, în cazul lui Ryder, leul singuratic din înalta societate, toţi se încadrau în aceeaşi sc hemă – preferau drept amante pe matroanele plictisite din l umea bună, al căror statut social le permitea să înţeleagă r estricţiile impuse de societate, dar în acelaşi timp ştiau să s e descurce în cazul unor legături ilicite.

— Bănuiesc că undeva trebuie să le găsească, iar de o bicei, la astfel de evenimente e plin de astfel de doamne. Di seară însă, la Lady Castlemaine, ar trebui să fie altceva, e mai degrabă un eveniment la care participă cei care vor să se implice într-o căsnicie. Aşadar, cu puţin noroc, Ryder nu va veni, aşa că voi avea cale deschisă către Randolph. Fără distragerea reprezentată de copleşitorul său frate mai mar e. Frate vitreg. Nu contează ce crede Ryder; Randolph nu s eamănă deloc cu el.

Încurajată de aceste deducţii, mai trecu o dată în revi stă oportunităţile de care putea profita pentru a-l surprinde pe Randolph singur.

*

— Ne ducem să ne învârtim pe acolo, spuse Portia în t imp ce cobora treptele spre sala de bal a lui Lady Castlemai ne. Făcu un gest spre capătul îndepărtat al încăperii, apoi s e întoarse spre Mary, care era o treaptă mai sus. Dacă ai ne voie de noi, acolo ne găseşti.

Deja concentrată la ce se întâmpla în sala de bal, Mar y abia îngână un răspuns neinteligibil.

Aflată lângă Portia, Amelia îşi deschise evantaiul şi înc epu să-şi facă vânt energic.

— Da! Acolo ne ducem. Deja e foarte multă lume, dar

acolo măcar suntem lângă ferestre, zise ea, uitându-se spre Mary. Ştii regulile. Să nu faci nimic din ce n-am fi făcut nici noi la vârsta ta, iar când suntem gata de plecare venim şi t e recuperăm de pe unde oi fi.

Mary îl localizase deja pe Randolph. Se afla tot într-un cerc format din câţiva prieteni bărbaţi şi câteva tinere.

— Da, încuviinţă ea, foarte bine.

Coborâră treptele împreună, apoi se despărţi de Ameli a şi Portia şi se avântă în mulţime. Ajunsă în apropierea gru pului lui Randolph, se opri şi privi de jur împrejur. Văzu o alt ă tânără care se uita spre acelaşi cerc. Îi zâmbi, apoi se stre cură lângă ea, se prezentă şi, după un scurt schimb de repli ci în care aflară că au origini asemănătoare şi o cauză comu nă, o luă de braţ pe domnişoara Melchett şi o porniră uşor s pre ţinta lor. Înainte de a intra în discuţie, Mary se poziţionă astfel încât, în momentul în care avea să li se facă loc, să st ea chiar lângă Randolph. Şi dorinţa i se îndeplini de-ndată. Aşteptă răbdătoare ca George Richards să-şi termine de sp us povestioara – acelaşi subiect: vânătoare şi cai. După ce t ermină, bărbaţii îl felicitară, iar unele tinere îl aplaudară cu sfială. Mary îşi fixă privirea asupra lui Colette Markham, car e stătea chiar în faţa ei şi care, dacă Mary nu se înşela, pus ese ochii pe Grayson Manners, prieten cu Randolph, şi între bă:

— A văzut cineva noua piesă de la Teatrul Royal?

Colette îi surprinse privirea şi se grăbi să adauge:

— Am auzit că este cel mai reuşit spectacol de anul ac esta. Dumneata l-ai văzut, domnule Manners? zise ea, întor cându-se spre Grayson.

Culmea norocului, Grayson chiar văzuse piesa, drept pentru care, sub atenta îndrumare a lui Colette şi a lui Mar y, începu să o povestească pe îndelete. Imediat ce el termi nă, domnişoara Melchett interveni, menţionând ceva despr e un spectacol al competiţiei de la Haymarket.

Mary reuşi să-i surprindă privirea lui Randolph şi îi zâ

mbi.

— Vă place teatrul, Lord Randolph? întrebă ea, profitând de zgomotul de fond.

— Ah... păi... tresări el, nu cred că am suficientă experienţă ca să mă pot pronunţa – majoritatea pieselor le-am văzut din fosa orchestrei; nu-i acelaşi lucru, nu? Bănuiesc că o să-mi placă din ce în ce mai mult... vreau să spun că o să merg din ce în ce mai des şi o să stau să mă uit dintr-un scaun confortabil.

Mary continuă să zâmbească.

— Dar în general vă plac piesele de teatru? Vă place mai mult Shakespeare sau preferaţi dramaturgii contemporani?

Randolph făcu ochii mari.

— Ah...

Aflată în partea opusă a sălii de bal, Lavinia, marchiză de Raventhorne, îl privea pe fiul său discutând aproape în privat cu Mary Cynster şi zâmbi mulţumită.

Lady Eccles, cea care stătea lângă ea, o văzu zâmbind şi se uită şi ea în acea direcţie.

— Ei bine, draga mea, zise ea surprinsă, văd că s-au mai făcut oarece progrese.

— Da, replică Lavinia, observând expresia de surprindere de pe chipul lui Lady Eccles. Îmi pare tare bine. Au petrecut câteva minute împreună şi aseară şi mi se pare evident că situaţia ia o turnură pozitivă. Le stă bine împreună, aşa-i?

— Nu vreau să par indiscretă, dar ţin să remarc că această alianţă ar fi extrem de benefică pentru Randolph al tău, spuse Lady Eccles, privind-o plină de curiozitate. Nu le-ai dat vreo mână de ajutor, nu?

Lavinia chicoti.

— Recunosc că am avut un amestec foarte mic, aproape imperceptibil. N-am făcut decât să spun o vorbă la ureche a care trebuie, la momentul oportun, ca să nu risc ca ei să

treacă nepăsători pe lângă o şansă unică. Ştii şi tu cum sunt tinerii… nu-şi văd niciodată interesul.

— Aşa este, ai dreptate. Am avut şi eu nenumărate discuţii pe tema asta cu fiii mei, spuse Lady Eccles în timp ce-şi strângea şalul în jurul umerilor. Iar acum, draga mea, deşi nu-mi face nici o plăcere, trebuie să-mi văd de ale mele. I-am promis Elvirei că trec şi pe la serata ei, zise ea, aruncând încă o privire spre sala de bal. Vii şi tu sau vrei să rămâi să te asiguri că totul decurge perfect?

— Nu… nu, răspunse Lavinia, luându-şi privirea de la fiul ei fără nicio tragere de inimă. Venise la bal în trăsura lui Lady Eccles. Sunt sigură că se descurcă perfect şi fără intervenţia mea. Şi oricum i-am promis şi eu Elvirei că trec pe la ea.

— Bine, zise Lady Eccles, întorcându-se spre trepte. Hai să mergem.

Lavinia mai aruncă o privire mulţumită spre mulţimea de invitaţi, apoi o urmă.

Între timp, Mary se confrunta cu primul obstacol serios în calea fericirii ei, şi anume superficialitatea discuţiilor din cercul lui Randolph. Era şi ea o călăreaţă excelentă, îi plăcea să se plimbe în şa şi îi plăceau şi caii, dar viaţa însemna mult mai mult decât curse de cai sau de cabriolete şi vânătoare. După ce domnişoara Melchett îşi terminase povestirea despre piesa care se juca la Haymarket, George Richards preluase frâiele discuţiei şi îl atrăsese din nou pe Randolph spre o conversaţie pe acelaşi subiect, de data aceasta între bându-l ce armăsar câştigase ultima cursă de la Newmarket cu două săptămâni mai devreme.

Randolph îi răspunsese cu mare entuziasm şi în detaliu – nu cum îi vorbise ei. După aceea Randolph trecuse la alt subiect în domeniu, referitor la ultima achiziţie de la casa de licitaţii Tattersalls.

Domnişoara Fotheringay, evident exasperată de discuţia interminabilă despre cai şi sumele vehiculate pentru ei, i

nterveni şi ea în discuţie de îndată ce Randolph şi Julius Gat ling terminară de vorbit.

— A mai vizitat cineva de curând Grădinile Kew? S-a c onstruit o nouă seră care este minunată.

În ciuda disperării evidente şi a potenţialului slab al su biectului, Mary, domnişoara Melchett şi Colette se străduiră să continue discuţia despre plante, ierburi şi în general oric e altceva în afară de cai.

În momentul în care în conversaţie se menţionă spilcu ţa, Julius se grăbi se spună că rândaşul lor i-a recomandat s ă pună cataplasme cu această plantă în cazul în care calul este lovit. Iar Mary avu senzaţia că o făcuse special. Scrâşni din dinţi şi le privi pe celelalte tinere din grup. Pe chipurile l or se citea o disperare exasperantă – sau poate o exasperar e disperată. Chiar toţi tinerii ăştia erau atât de… tineri? Atât de imaturi? Era sigură că Randolph nu era, n-avea cum să fi e aşa, dar până acum interacţionase cu el doar în prezenţa amicilor lui. Nu avea altă soluţie decât să îl îndepărteze de ei.

Şi de data asta soarta ţinu cu ea. În încăpere răsunară primele acorduri ale unui vals. Se înveseli brusc şi se întoar se spre Randolph, sperând că va zări măcar o umbră de ent uziasm pe chipul lui. El însă se uita spre Colette, care l-a râ ndul ei aştepta ca Grayson să o invite la dans.

Grayson se uită la Randolph, apoi la George. Se comp ortau ca şi cum niciunul dintre ei nu mai dansase vals vreod ată, ceea ce era imposibil. Mary îşi întoarse din nou privirea spre Randolph, care parcă încerca să le transmită un mesaj prietenilor lui: dacă e musai, cu plăcere.

În secunda următoare, Randolph zâmbi şi făcu o plecă ciune în faţa ei.

— Îmi acorzi onoarea de a dansa cu mine, domnişoară Cynster?

Deşi plecăciunea lui era o copie palidă a celei făcute d e Ryder, iar în vocea lui nu existase nicio nuanţă subtilă, Ma

ry era mulţumită că măcar o invitase.

— Mulţumesc, Lord Randolph. Mi-ar face plăcere să da nsăm.

Randolph îi luă mâna şi îi zâmbi.

— Te rog să-mi spui Randolph.

Mary îşi spuse în sinea ei că nu avea ce fiori să simtă doar pentru că o ţinea de mână. O conduse pe ringul de da ns, unde Mary se lăsă în braţele lui, aşteptând cu nerăbdare să simtă focul emoţiei răspândindu-i-se prin vene. Acum tre buia să se întâmple. Dacă era să iasă scântei, acum era mo mentul ideal.

Randolph o luă în braţe, după care se amestecară prin tre celelalte perechi de dansatori. Mary nu fu surprinsă delo c, se aştepta ca el să fie un dansator bun. Începură să facă piruete perfecte, dar fără nimic spectaculos sau care să ias ă în vreun fel din tipar. Şi îşi dădu seama că, de fapt, se aşt eptase la mai mult din partea lui; poate să se asemene cu R yder. Gata! Trebuia să nu-l mai compare pe Randolph cu fra tele său mai în vârstă şi mai experimentat.

Doar îi veni în minte numele lui şi imediat memoria îi f u invadată de valsul acela plin de pasiune pe care îl dansas eră cu o seară în urmă… Acum primise în sfârşit ceea ce-şi dorise – Randolph, cât de cât singur – şi, din cauza lui Ryde r, ea era cu gândul aiurea.

Se căzni să se concentreze asupra chipului lui Randol ph – trăsături frumoase, nici prea ferme, nici prea pronunţat e încă.

— Suntem deja în mai… ai vreo aşteptare de la anul a cesta?

Când Randolph o privi surprins, apoi de-a dreptul pier dut, ea adăugă:

— Ţi-ai propus să realizezi ceva anume înainte de sosi rea verii, când toată lumea pleacă din oraş?

— Ah… păi sper să mai găsesc un cal bun pentru cabri oletă…

— Ceva care n-are legătură cu caii.

Randolph făcu ochii mari, mirat de tonul ei, şi rămase cu privirea deasupra capului ei, evitând să se uite la ea.

Ryder aproape nu-şi dezlipise ochii de la ea cât dansa seră.

— Să fiu sincer… nu, zise el dregându-şi vocea, după care îşi făcu curaj şi o privi în ochi. Ştiu că… sunt conştient că unii interpretează apariţia mea… sau a celorlalţi tineri… l a aceste evenimente ca pe un… interes specific… unul care n-are legătură cu caii. Trase aer în piept, se uită la repezeal ă în direcţia în care urmau să facă următoarea piruetă, apoi reveni spre ea şi zâmbi vag. Adevărul este că venim doar p entru a face pe placul mamelor noastre, al gazdelor şi al tut uror doamnelor din înalta societate. Şi în afară de asta, cont inuă el cu un zâmbet ştrengar şi o sclipire în ochi, pentru a fi parteneri de dans pentru tinere domnişoare, aşa ca dumn eata.

Mary îi studie chipul, sclipirea aceea din priviri, zâmbe tul. Putea să spere? Se gândi din nou la spusele lui, la tenta tiva lui palidă de a fi galant… nu era deloc convinsă. Nu era bine. Ceva se întâmpla. Îi veni să înşface pandantivul roz şi să se uite bine la el în timp ce îl ţinea între ei, să vadă dacă se întâmpla ceva. Se abţinu cu greu.

Înainte să-i mai vină o idee, muzica se opri. Constată că între timp ajunseseră în celălalt capăt al sălii, unde obser vă că ferestrele acelea deschise la care se referise Amelia e rau de fapt uşi, care dădeau înspre terasa pavată.

După ce făcu o reverenţă în faţa lui, Mary remarcă cât eva cupluri care se plimbau sub clar de lună.

— Dacă nu mă înşel, aceea este sora ta, nu-i aşa? zise Randolph, făcându-i semn înspre Amelia, care stătea pe un scaun. Vrei să mai stai cu mine sau…?

— De fapt… răspunse Mary, începând să-şi facă vânt c u o mână în dreptul feţei. Ai vrea să te plimbi câteva minut e cu mine pe terasă? Vreau să iau puţin aer curat. Aici este

cam aglomerat, nu crezi?

Înghesuială, gălăgie şi lipsă de aer; terasa trebuia să pară tuturor ca o oază. Randolph aruncă o privire afară, dar nu făcu nici un gest pentru a da curs sugestiei ei.

— Eu, ah... nu prea cred...

Ea îşi stăpâni impulsul de a se încrunta şi a se repezi s pre uşile franceze.

— Mai simt şi alţii afară... nu e nimic necuviincios, zise ea, făcând un pas şi aşteptându-l să i se alăture.

— Da, dar... răspunse el, clătinându-se nehotărât pe p icioare, apoi se retrase. Se dădu un pas în spate şi se uită în spre Mary, care rămăsese privindu-l, perplexă. Sunt numai cupluri... şi sunt mai în vârstă.

Complet şocată de reacţia lui, Mary se uită din nou sp re cei care se plimbau pe terasă, scăldaţi în lumina lunii.

— Nu sunt mult mai în vârstă.

— Dar îşi... fac curte, şopti el, ca şi cum i-ar fi fost ruşi ne să rostească acele cuvinte.

Mary rămase interzisă. Nu-i venea să creadă că se înt âmplă aşa ceva. Nici nu mai ştia de câte ori se întâmplase c a diverşi domni, e drept că nu atât de tineri ca Randolph, să încerce să o ispitească să iasă din sala unui bal pentru a se plimba într-o grădină umbroasă.

Acum pregătise un scenariu perfect şi practic se oferis e pe tavă lui Randolph, alesul ei, iar el ce făcea, o refuza?

Nu, era mult mai rău. Voia să fugă mâncând pământu l!

— Eu... ăăă... îngăimă el în timp ce făcea gesturi disp erate înapoi spre sala de bal. Trebuie să mă întorc pentru c ă altfel or să trimită cavaleria după mine... Mă rog, înţelegi ce vreau să zic.

În sfârşit începea să priceapă. Cei de genul lui Randol ph se temeau de... fetele tinere asemenea ei! De fetele tine re care căutau să se mărite.

— Ah... începu din nou Randolph, parcă dându-şi sea

ma că nu ar fi fost prea frumos s-o lase acolo după ce ea îşi exprimase dorinţa de a se plimba cu el. Se opri, dar se vede a că în el se dădea o luptă. Mă gândesc că… dacă vrei cu a devărat… adică dacă ai nevoie… de aer, atunci…

Preţ de o clipă, Mary simţi din nou înflorind speranţa. Randolph îşi înălţă privirea şi se uită de jur împrejur.

— Poate găsim pe altcineva să se plimbe cu tine.

Mary trase adânc aer în piept, îl ţinu acolo. Şi apoi vor bi printre dinţi.

— Randolph…

— Aha! izbucni Randolph, chipul luminându-i-se brusc. Am găsit persoana potrivită! Expresia plină de recunoştinţă care se citea pe faţa lui era evidentă. Se relaxă complet în t imp ce se uita în spatele ei. Domnişoara Cynster se simte a meţită… trebuie să ia o gură de aer.

Mary făcu ochii mari când simţurile o informară brusc că o anumită persoană răsărise de nicăieri lângă umărul ei stâng.

— Chiar aşa? se auzi vocea aceea tărăgănată pe care o cunoştea deja foarte bine. Aş putea eu să fiu de ajutor?

Îşi roti capul şi se uită sus, şi mai sus, până reuşi să îl privească pe Ryder fix în ochii cei frumoşi. Îşi dădu seama c ă acesta se amuza copios în sinea lui, dar îşi ţinu firea.

— Bună seara, Ryder.

— Mary.

Ochii lui, un amestec cristalin de nuanţe intense de ve rde şi căprui, îi susţinură privirea… iar Mary avu aceeaşi se nzaţie ca în seara precedentă: toate simţurile i-o luară razn a, de parcă nimic nu mai conta în jur… Apoi se sili dintr-oda tă să clipească des, parcă pentru a rupe vraja.

— Eu şi Randolph tocmai… începu ea cu ţâfnă.

Se uită în direcţia tânărului, însă nu mai apucă să-i va dă decât ceafa în timp ce se grăbea să-şi facă loc prin mulţi mea din ce în ce mai înghesuită, pentru a ajunge cât mai re pede la prietenii lui.

— Eu te-am avertizat, murmură Ryder.

Deşi rămăsese cu ochii după Randolph, Mary pufni, îm bufnată. O lăsă câteva momente să îşi rumege în linişte eşe cul. În ciuda faptului că ea se afla în centrul atenţiei sale şi că el era tot timpul pe urmele ei, ca orice gentleman care s e respectă, ajunsese târziu la reşedinţa familiei Castlemain e; nu dorea să atragă atenţia nimănui asupra intenţiilor sal e. În seara precedentă o lăsase pe Lavinia să creadă – şi o d ată cu ea, pe toată lumea – că se afla, ca de obicei, în căuta rea unei noi iubite. Nicidecum a unei soţii.

Acum ştia că se putea juca cu simţurile lui Mary, că er a temperamentală şi, ceea ce era cel mai incitant, că nu îi c eda uşor. O parte din el de-abia aştepta să reînceapă confr untarea aceea tacită, dar în acelaşi timp ştia că este mai înţ elept să-i dea un răgaz strategic; nu fusese prezent la sosir ea ei, deci eliminase riscul de a o monopoliza de la început. Această abordare ar fi alarmat prea mulţi observatori, iar c ea mai mică dintre problemele create ar fi fost că aceştia ar fi început să pună tot felul de întrebări la care el nu voia să dea un răspuns.

Dacă vreuna dintre doamnele venerabile din înalta so cietate ar fi avut cea mai mică bănuială asupra intenţiei lui reale… Ei, având în vedere că deja pusese ochii pe Mary, pr obabil că distinsele doamne nu ar mai fi intervenit, dar prin cipala motivaţie pentru care se pornise să-şi caute o soţie a tât de tânără era că la cei treizeci de ani era încă liber să-şi aleagă domnişoara pe care o plăcea, fără asistenţa a jumăt ate dintre matroanele din înalta societate.

Conform principiilor din lumea bună, el era încă îndeaj uns de tânăr pentru a se căsători şi a avea un moştenitor, d ar în doar câţiva ani, toate doamnele respectabile şi-ar fi în dreptat atenţia spre el; cu alte cuvinte, se gândise să treac ă la fapte pentru a preîntâmpina orice intervenţie străină.

Îi promisese tatălui său că se va însura, deci oricum n u avea şanse să scape; renunţarea la câţiva ani de celibat –

de care, la drept vorbind, se cam săturase în ultima vreme – nu mai părea un preţ aşa mare de plătit în condiţiile în car e măcar se bucura de libertatea de a-şi lua singur deciziile ş i de a-şi coordona singur vânătoarea. Mai ales că era vorba despre cineva care avea să primească titlul de marchiză, o persoană foarte importantă pentru viitorul său. Pentru viitor ul pe care el şi-l dorea.

Se simţea atât de legat de Mary – prada asupra căreia îşi concentrase toate simţurile –, încât ştiu clar momentul în care ea îşi luase gândul de la Rand şi decisese să meargă m ai departe. Cel puţin din punct de vedere fizic. Chipul ei era expresia clară a dezamăgirii crunte.

— Hai să ieşim, zise el, oferindu-i braţul. Acum chiar c ă ţi-ar prinde bine o gură de aer.

Mary pufni, însă mai degrabă cu o resemnare nemulţu mită decât pentru că n-ar fi fost de acord cu spusele lui, şi îi acceptă ajutorul. Ryder simţi un fior pe şira spinării, deşi de abia îl atinsese.

— De fapt, spuse ea întorcându-se spre uşile deschis e, eu chiar voiam să mă plimb puţin pe afară. E o atmosferă prea închisă înăuntru.

— Nu ai evantai? o întrebă el, dând la o parte perdelel e diafane şi păşind pe lespezile de piatră de pe terasă.

Mary clătină din cap.

— Nu-mi plac evantaiele.

Ryder remarcase că Mary nu era adepta volănaşelor ş i a zorzoanelor; avea un săculeţ de mână, dar era mai degr abă un accesoriu practic decât elegant.

Fu tentat să o ia de mână, dar se stăpâni. Îşi potrivi p asul după al ei şi începură să se plimbe încet pe terasă, în ti mp ce încerca să-şi imagineze ce-o fi fost în capul ei când s e ţinuse după fratele lui vitreg. Însă, tipic pentru ea, nu-i lăs ă timp să-şi bată capul – îi spuse chiar ea.

— Ceva e în neregulă, şopti ea cu privirea în pământ, apoi făcu un gest larg spre terasă. De ce naiba n-a vrut Ran

dolph să mă însoţească la o simplă plimbare?

Ryder scoase un oftat dramatic.

— Pe scurt, eşti prea mult pentru el. Eşti mai mult dec ât poate duce.

Mary îl privi mijindu-şi ochii.

— Pentru tine se pare că nu sunt aşa.

El zâmbi; comparaţia nu avea sens.

— Sigur că nu.

— Dar dacă tu poţi să interacţionezi cu mine, el de ce nu poate?

— Cu riscul de a mă repeta, îţi mai spun o dată că eu am treizeci de ani, iar el douăzeci şi patru. Pentru bărbaţi, e ste o diferenţă uriaşă.

— Şi tu ai fi dat bir cu fugiţii ca el, dacă ai fi avut două zeci şi patru de ani?

El se gândi pentru o clipă.

— Ca să fiu sincer, nu prea îmi aduc aminte cum eram la douăzeci şi patru de ani, dar… probabil că nu.

Mary mai pufni o dată, cu şi mai mare năduf. Era o me todă bună de exteriorizare a sentimentelor printr-un singur sunet.

Ryder bănuia că Mary îl trecuse deja pe Rand în capul listei negre, dar nu-i găsea o vină prea mare fratelui său. Se părea că nici măcar nu-şi dădea seama de magnitudinea fo rţei ei lăuntrice – de cât de intimidantă îi era personalitatea, pe care o afişa în mod firesc, fără niciun fel de cenzură. Iar aceasta era una dintre calităţile pe care el le găsea foarte a trăgătoare – o personalitate puternică şi sinceră însă de car e bărbaţii precum Rand, indiferent de vârstă, fugeau mâncâ nd pământul; de fapt, fratele său tocmai demonstrase că av ea un instinct de autoconservare care funcţiona perfect.

Ajunseră la capătul terasei. Mary îşi retrase mâna de pe braţul lui şi îi vorbi cu o expresie hotărâtă:

— Bine, cred că ar trebui să-mi văd de treabă, rosti, d upă care se îndreptă cu paşi hotărâţi spre uşile franţuzeşti.

Ryder rămăsese cu gura căscată lângă balustradă, da r se întoarse iute şi, din câţiva paşi, fu lângă ea.

— Ce fel de treabă?

— Să găsesc o modalitate de a vorbi cu fratele tău – fr atele tău vitreg – în particular.

— O, înţeleg.

Ajunseră la uşă, iar el îi ţinu din nou ridicate perdelele din voal, ajutând-o să intre. În timp ce o urma înapoi în vac armul sălii de bal, Ryder se gândi dacă să o lase să îl mai ur mărească pe Rand, riscând să-l marcheze probabil pe viaţă pe fratele său, ori…

Se uită înspre estrada unde stăteau muzicienii şi chiar în acel moment aceştia începură să cânte.

— Mary.

Oprindu-se, ea îi aruncă o privire menită să sublinieze că era vădit deranjată de faptul că intervenţia lui o făcea să piardă timp preţios.

— Da?

— Hai să dansăm.

Nu făcu greşeala să o întrebe, ci o luă pur şi simplu de mână, o trase doi paşi spre el până ajunseră pe ring şi o înv ârti în braţele sale, începând dansul fără nici un fel de intro ducere. Nu-i lăsă timp să refuze. De îndată ce începură să s e rotească printre celelalte cupluri, îi aruncă o privire şi se s imţi străpuns de două pumnale de un albastru metalic; privi rea i se îngustase atât de mult, încât ar fi putut tăia în carn e vie. El îi zâmbi. Ea îl privi furioasă. Apoi trase adânc aer în piept, iar sânii ei tresăltară pe sub corsajul de mătase – o pr ivelişte de-a dreptul captivantă. Iar în acea clipă el descope ri cu surprindere că, deşi ea fusese în centrul atenţiei sale, până atunci nici nu îi remarcase calităţile fizice. Atenţia îi fu sese atrasă de caracterul, emoţiile şi acţiunile ei, care în m od evident îl captivau în continuare, dar nu putea nega nici faptul că şi silueta ei era seducătoare.

Îşi îndreptă din nou atenţia către ochii ei, care scoteau

scântei.

— A fost… a fost… încercă ea să vorbească, dar desco peri cu uimire că nu reuşea să-şi găsească cuvintele.

— Insuportabil? o ajută el. Cea mai mare obrăznicie la care ai fost vreodată martoră?

— Da! Exact, zise ea ţintuindu-l cu privirea – oare alba strul putea fi incendiar? —, trăgând iar adânc aer în piept. Ş i dacă recunoşti tu însuţi…

— Trebuie să o laşi baltă.

— Poftim?

— Nu are niciun sens să-l urmăreşti pe Rand. N-o să fa ci decât să-l sperii şi mai tare şi o să dea bir cu fugiţii. Îi aru ncă un zâmbet leneş, ştiind prea bine ce efect vor avea ace ste vorbe asupra ei Mai bine îţi ascuţi ghearele pe mine – e u sunt mai rezistent.

Mary îl privi pieziş; şovăi – luptându-se în mod clar cu impulsul de a vorbi – dar în cele din urmă cedă, întrebând:

— Ce gheare?

— De vultur. Vultur imperial, mai bine zis. Continuă s- o privească în ochi. Poţi fi destul de dominatoare, să ştii.

Mary pufni indignată şi îşi mută privirea. După o clipă – clipă în care el simţi, prin palmele cu care o atingea, cum se risipeşte tensiunea acumulată în micuţa ei siluetă –, Mar y se lăsă pătrunsă de muzică şi şopti:

— Poţi să vorbeşti.

— Într-adevăr. Pot, zise el trăgând-o şi mai aproape d e el pentru o fracţiune de secundă pe când făceau o piruet ă. Ştii cum se spune, cine se aseamănă se adună.

Până la sfârşitul valsului nu mai avură loc alte incident e, verbale sau de altă natură. Ryder se întreba dacă ea ave a măcar o idee despre cât de limpede se citea pe chipul ei c ă mintea îi urzea planuri după planuri. La sfârşitul melodiei, el se retrase într-o manieră foarte cuviincioasă, făcu o plecă ciune, apoi o ajută şi pe ea să se ridice după reverenţa obli gatorie, după care aşteptă răbdător să vadă ce urma să fac

ă în continuare.

— Îţi mulţumesc pentru vals, spuse ea, uitându-se în j ur. Iar acum te rog să mă scuzi.

O lăsă să se întoarcă cu spatele, apoi o întrebă:

— Unde vrei să te ascunzi, floricică?

Atât întrebarea, cât şi epitetul o făcură să-i arunce o p rivire sumbră.

— În salonul privat, dacă ţii cu tot dinadinsul să afli.

Ryder îşi înclină capul în semn de rămas-bun.

— Ne vedem mai târziu.

Deşi se depărtase puţin de el, o auzi bombănind:

— Aşteaptă tu mult şi bine…

Rânjetul de satisfacţie al lui Ryder exprimă atât încânt are, cât şi nerăbdare.

Mary nu minţise, chiar într-acolo se îndrepta; era sing urul loc în care putea avea câteva minute de linişte în care să se gândească. Pentru că în braţele lui Ryder îi fusese im posibil să mediteze la ceva; indiferent de cât de tare se con centrase, simţurile îi corupseseră în permanenţă raţiunea, f ăcând-o să radieze de plăcere. Singurele gânduri care îi tre cuseră prin minte avuseseră legătură cu sentimentele minu nate care o încercaseră în timp ce dansa cu Ryder şi cu plic tiseala care pusese stăpânire pe ea când dansase cu Rando lph.

Comparaţia era totuşi irelevantă. Ryder avea mult mai multă experienţă decât Randolph, ceea ce reprezenta un p unct uriaş în favoarea lui Rand. Se aşeză în faţa oglinzii şi p retinse că îşi aranjează buclele brunete perfect ondulate, d upă care se strădui să înăbuşe această senzaţie plăcută şi s ă se concentreze din nou asupra celui mai important ţel: să petreacă mai mult timp cu Randolph – de preferat într-un lo c unde acesta să se simtă în largul lui – şi în acelaşi timp să îl evite pe Ryder. Iar dintre acestea două, să-l evite pe Ryde r era vital; în ciuda faptului că n-ar fi recunoscut asta niciod ată, el o zăpăcea atât de tare, încât pierdea din vedere ce t

rebuia să facă.

Zăbovi îndeajuns de mult în salon, sperând ca Ryder s ă se fi plictisit de aşteptat şi să îşi fi găsit o altă preocupare între timp. Ieşi în cele din urmă din încăpere şi o porni pe co ridorul care ducea spre sala de bal, trecu prin galerie, unde se opri să tragă cu ochiul – când simţi o mână strângând-o de cot.

Înainte să poată protesta, Ryder vorbi repede:

— S-a stârnit o discuţie în contradictoriu despre carte a aceea, The Yellowplush Papers, scrisă de individul acela T hackeray. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

Bineînţeles că renunţă imediat la toate planurile şi se l ăsă condusă de Ryder spre un grup numeros, în care se reg ăseau unele dintre cele mai erudite personaje din înalta soc ietate. Mary îşi spuse că îi prindea bine o pauză, pe care o merita oricum cu vârf şi îndesat. Auzise şi ea despre lucrare a acelui scriitor, o biografie ficţională, şi era foarte curioasă.

Fură întâmpinaţi amândoi cu saluturi respectuoase şi politicoase, dar principalii interlocutori, Lord Henessey şi on orabilul Carlton Fitzsmythe, se întrerupseră din vorbit doar f ugitiv pentru a le remarca prezenţa.

Subiectul dezbaterii era valoarea unor asemenea oper e ca oglindă a societăţii, dar în opinia lui Mary discuţia derai a de la această idee, părând să nu aibă cu adevărat un tem ei solid şi cu atât mai puţin să conducă la o concluzie intere santă.

După o vreme, Ryder şopti:

— Se pare că pretenţia operei de a fi memoriile acest ui domn Charles J. Yellowplush este partea cea mai interesa ntă a acestui volum.

— Într-adevăr, murmură Mary drept răspuns. Dar este doar ficţiune – sunt născociri, invenţii –, aşa că, mărturises c, nu înţeleg rostul unor discuţii atât de aprinse.

Îşi ridică privirea spre Ryder şi îşi văzu propriul cinism oglindit în mijirea ochilor aurii.

— Putem să plecăm? o întrebă el.

Mary încuviinţă din cap. Gest pe care el îl interpretă d rept o permisiune de a o lua de braţ, apoi, după ce îngăimă câteva cuvinte de convenienţă, o conduse în mulţimea care nu se rărise între timp.

— Thackeray… este acelaşi Thackeray care scrie rece nzii literare pentru The Times?

— Cred că da, răspunse ea. Încercă să se abţină de la a mai adăuga ceva, însă… privind în sus spre el, întrebă: Să -nţeleg că citeşti recenzii?

Scrutând cu privirea mulţimea de invitaţi, Ryder ridică din umeri:

— Uneori.

Era o informaţie destul de surprinzătoare; Mary se tre zi întrebându-se dacă nu cumva Randolph… dar nu, n-avea rost. După cum subliniase şi Ryder, erau şase ani între ei, n u era drept să se compare.

Doar că…

Refuză să se lase distrasă – şi, da, numai să se plimbe prin sala de bal alături de Ryder era suficient cât să fie distr asă – şi îşi îndreptă cu greu mintea spre ţelul ei.

Ryder îi aruncă o privire şi pricepu imediat ce era în m intea ei, aşa că îşi ridică iute capul, căutând o altă modalita te de a o distrage.

— Ah, suntem chemaţi…

Mary se încruntă uitându-se în jur, dar sala era atât de aglomerată, încât nu putea vedea mare lucru.

— De către cine?

— De o mătuşă în vârstă de-a mea – mă rog, eu îi zic mătuşă. Dar sunt sigur că te-a văzut şi pe tine, aşa că n-av em de ales, trebuie să strângem din dinţi şi să mergem pân ă la ea.

Fără să-i lase vreun răgaz să-l contrazică, se avântă p rin mulţime, spre colţul în care o zărise pe scaun pe verişoa ra tatălui său, Lady Maude Folliwell. Era atât de bătrână, că

de-abia vedea la trei metri în faţă, dar îi făcea plăcere de fi ecare dată să vorbească cu el, aşa că nu simţi niciun fel de remuşcare că acum se folosise de ea; în afară de asta, era convins că dacă i-ar fi spus mătuşii ce avea de gând, nu nu mai că ea ar fi fost de acord, ba chiar l-ar fi lăudat.

Mary se trezi în faţa unui gen de doamnă pe care îl cu noştea bine, deşi Lady Maude nu semăna deloc cu mătuşa ei Clara, plecată dintre cei vii. Lady Maude putea discuta co erent, dar purta ochelari cu lentile atât de groase, că Mary nu putu să nu se întrebe cum de reuşise să-i vadă tocmai în partea cealaltă a sălii. Fără să ia în seamă acest detaliu, îi z âmbi, îl lăsă pe Ryder s-o prezinte, apoi îi răspunse la toate întrebările legate de familia ei.

— Nu le văd nici pe mama ta, nici pe mătuşile tale pe aici, draga mea, zise Lady Maude, plimbându-şi privirea mio apă de-a lungul peretelui unde doamnele mai în vârstă erau aliniate pe scaune sau canapele.

— Părinţii mei s-au retras la ţară pentru câteva zile, î mpreună cu mătuşile şi unchii mei.

— Ah, da – probabil că au nevoie de linişte înaintea nu nţii surorii dumitale. Ce veste minunată! Şi ştiu că şi familia Glossup este foarte încântată de acest mariaj. Te rog să tra nsmiţi casă de piatră fericitului cuplu din partea mea.

Mary încuviinţă, apoi Lady Maude se întoarse spre Ry der. Se aştepta ca femeia să-i adreseze acelaşi gen de pred ică pe care toate doamnele de vârsta ei îl rezervau unor ge ntlemeni ca Ryder, dar avu surpriza să nu audă decât cuvin te de laudă la adresa lui. Era clar că bătrâna doamnă era ex trem de lucidă şi că era de acord, cel puţin în mare, cu com portamentul rudei ei mult mai tinere. Ryder îi răspundea cu aceeaşi afecţiune şi, în curând, discuţia alunecă spre amăn unte destul de personale.

Mary se gândi să profite imediat de această ocazie pe ntru a se face nevăzută; intenţionând să se retragă în liniş t e şi, după o reverenţă politicoasă, să se piardă în mulţime –

lăsându-l pe Ryder blocat acolo în timp ce ea îl căuta pe Randolph –, dădu să păşească înapoi, însă descoperi că Ryder i-o luase iar înainte. Nici măcar nu se oprise din discuţia cu Lady Maude şi nici nu dăduse vreun semn că i-ar fi intuit intenţiile. În schimb, îşi înfipsese degetele lungi în mătasea rochiei ei, ţintuind-o lângă el. O prinsese de poalele fustei în dreptul coapsei lui, într-un gest ascuns de ochii lui Lady Maude şi, având în vedere înghesuiala din jur, era puţin probabil să-l observe altcineva…

Mary se văzu nevoită să-şi înăbuşe mânia ce ameninţa s-o sufoce şi se forţă să zâmbească în continuare. Acum însă, era mai hotărâtă ca niciodată să îl cucerească pe Randolph; nu avea să se dea în lături de la nimic pentru a-şi atinge scopul.

Şansa ei se ivi de îndată ce îşi luară rămas-bun de la Lady Maude. De îndată ce se întoarseră în mulţime, Lady Heskett şi Lady Argyle, două doamne elegante şi cam de aceeaşi vârstă cu Ryder, îi abordară simultan.

— Dragul meu, de când nu te-am mai văzut! se repezi Lady Heskett, dându-i un brânci elegant lui Mary.

Ea profită imediat să scape din strânsoarea lui Ryder şi-şi trase mâna de la braţul lui.

— Raventhorne, sări şi Lady Argyle cu vocea ei stridentă, în timp ce îl apuca, posesivă, de celălalt braţ. Unde-ai stat ascuns, milord?

Pentru o clipă, Ryder se trezi complet ocupat. Mary rânji, făcu un pas în spate, apoi se răsuci pe călcâie şi dispăru. Se amestecă repede în mulţime şi îşi croi drum asemenea unei vulpi care fuge de câinii de vânătoare aflaţi pe urmele ei, apoi îşi schimbă brusc direcţia şi se refugie aproape de galeria de lângă salon.

Se uită cu atenţie spre invitaţi, însă nu văzu nici urmă de coama aurie a lui Ryder. Răsuflă uşurată.

— Bun. Acum trebuie să-l găsesc pe Randolph.

O luă cu băgare de seamă pe margine, departe de oc

hii scrutători ai leilor care stăteau la pândă. Cum era de aşt eptat, cercul lui Randolph se afla cam în aceeaşi zonă dinto tdeauna. Tocmai se pregătea să iasă din mulţime şi să se în drepte spre el, când îl zări din nou pe Ryder lângă peretele din apropiere, scăpat din mrejele celor două doamne şi apa rent discutând alene cu un alt gentleman, dar de fapt privin d şi aşteptând răbdător.

Ea dădu înapoi, însă Ryder prinse mişcarea cu coada ochiului. Urmă un fel de joc sofisticat de-a şoarecele şi pisic a. Surprinsă, ea constată că intenţia lui Ryder nu era doar d e a o opri să ajungă la Randolph; o urmări tot timpul cât se î nvârti prin jur, încercând să se piardă în mulţime… Era sufic ient de înalt cât să o repereze imediat. Foarte curând se apr opie foarte tare, iar în acel moment Mary simţi un fior de pa nică, plăcut şi fascinant în acelaşi timp. Dar nu-şi acordă ră gazul de a zăbovi asupra acelui sentiment ciudat. Se grăbi s ă se întoarcă spre galerie; oprindu-se acolo, aruncă o privir e în spate… şi-l văzu pe Ryder la doar câţiva metri în urma ei. La doar trei persoane distanţă. Se uita în ochii ei, iar inte nsitatea privirii lui îi taie respiraţia. O parte a minţii ei îşi dă dea seama că era o situaţie ridicolă, dar restul nu se putea concentra decât asupra unui lucru: să scape. De ce anume să scape sau de ce simţea această nevoie, asta nu ştia. Ştia doar că trebuia s-o facă.

Se întoarse şi se avântă imediat pe coridor, dar nu se opri în salon, ci merse mai departe. Acesta se întindea pe to ată lungimea sălii de bal, iar la capăt dădu colţul şi ajunse î n dreptul unei uşi care ducea într-o încăpere pe care o ştia de când mai fusese pe acolo. Îşi trase sufletul, încercă să se liniştească, apoi îşi înălţă capul, îşi îndreptă umerii şi îşi rec ăpătă autocontrolul. Deschise uşa şi ieşi pe terasă.

Socoti că era ultimul loc unde ar fi căutat-o Ryder. Nu avea niciun motiv să revină aici, şi cu atât mai mult singur ă. Închise uşa cu grijă, apoi se piti în penumbră. Pe terasă s e plimbau cinci cupluri. Ea era singură şi, dacă s-ar fi plimb

at, ar fi atras atenţia celorlalţi. Aşa că se duse într-un loc fer it de privirile celor din sala de bal. Ar fi fost suficient să fie z ărită de o singură persoană, chiar şi de cineva prins într-o d iscuţie. În plus, dintre cei care se plimbau pe terasă, cel puţ in trei perechi o cunoşteau şi cu siguranţă s-ar fi oferit să o acompanieze înapoi în sala de bal… acolo unde era Ryder. Se uită spre stânga ei. Zări câteva trepte de piatră ascunse în umbră, care duceau spre aleea din grădină. Rămase în p enumbră şi aşteptă momentul potrivit, apoi se strecură tipti l pe trepte, pe alee şi ocoli casa.

Ajunse în grădina din faţa dormitoarelor din clădirea p rincipală şi apoi o luă spre colţul opus, spre un petic de paji şte de lângă foişorul cu coloane din marmură albă, ce licăre a în lumina lunii. Lady Castlemaine servea adesea ceaiul de după-amiază pe această pajişte, bineînţeles dacă vremea îi permitea. Aici nu se putea ajunge direct din sala de bal şi ni ci nu era o zonă luminată. Şi, spre norocul ei, acum nu era nimeni în foişor; putea sta aici o perioadă, cât să-şi potoleas că bătăile nebuneşti ale inimii şi să îşi recapete capacitatea de a gândi limpede. Nu avea nicio idee de ce se ţinea Ryder după ea, de ce îi acorda brusc atât de multă atenţie şi de c e era ea atât de afectată de această vânătoare, dar trebuia să se calmeze şi să-şi recâştige stăpânirea de sine. Trebuia să-şi pună la punct un plan de bătaie realist, astfel încât să poate petrece suficient timp cu Randolph pentru a… stabili cu exactitate dacă era sau nu perechea ei ideală.

O deranja că acum se îndoia de ceva ce fusese atât d e sigur cu puţin timp în urmă. Fusese atât de convinsă… şi, pe de-o parte, încă mai era. În mod logic, din orice punct de vedere posibil, Lord Randolph Cavanaugh era soţul perfect pentru ea – trebuia să fie alesul ei.

Traversă încet peluza şi o luă pe cărarea îngustă care ducea la foişor; se plimbă agale printre straturile de flori, tu fişuri şi plante, ale căror culori erau estompate de lumina p alidă a lunii. Vântul adia uşor, împrăştiindu-le miresmele. D

eja nu mai simţea nici un fior de panică; continuă să se plim be îngândurată, cu privirea spre aleea din faţa ei şi simţi cu m mânia creştea din nou în ea, pe măsură ce îşi aducea am inte de cele întâmplate.

Din cauza lui Ryder se văzuse nevoită să iasă din sala de bal, să-şi părăsească câmpul de acţiune. Nu era decât u n despot băgăreţ şi arogant; indiferent de amabilitatea sub care îşi ascunsese adevărata faţă, ea îl vedea exact aşa cu m era.

În seara aceasta reuşise să o tragă pe sfoară. Tocmai pe ea, care reuşea întotdeauna să facă tot ce-şi propunea. Mai mult, o învinsese pe un teren pe care crezuse că îl stăp âneşte bine. Într-un spaţiu în care crezuse că se poate orga niza şi putea face doar ce voia ea. Îşi miji ochii, îşi ridică ner voasă poalele rochiei şi se grăbi să urce cele trei trepte ale foişorului, simţind că fierbe de supărare.

Chiar dacă nu era nimeni s-o vadă, strânse din buze, î ntr-o atitudine de răzvrătire. Se opri, după care dădu drumu l rochiei. Simţurile o avertizau că se întâmpla ceva. Încreme ni pe loc. Linişte. Toate instinctele îi erau încordate la maxi mum, ca şi cum s-ar fi aflat în preajma unui animal de prad ă extrem de periculos. Prea aproape de el. Nici să clipească nu îndrăznea. Nici măcar să respire. Ochii i se obişnuiră tre ptat cu întunericul din foişor; se întoarse încet-încet spre st ânga…

Îl văzu stând pe bancheta care se întindea pe tot diam etrul construcţiei, cu atitudinea lui obişnuită de felină leneş ă. O privea. Cu intensitate. Fără să se mişte.

Cu capul pe spate şi umerii rezemaţi de o coloană, cu braţele relaxate şi palmele pe coapse, cu un picior ridicat şi glezna aşezată peste celălalt genunchi – postura lui transmi tea un singur mesaj: cât de mare, puternic şi nemaipomenit de atractiv era el. În acest decor, era imposibil să nu te gân deşti cât de periculos ar fi putut fi pentru orice femeie înde ajuns de nesăbuită încât să se apropie prea mult de el.

Fiind conştientă de toate acestea… clătină încet din cap, îşi verifică instinctele care ieşiseră din starea de panică şi-şi confirmă că nu mai simţea nici cea mai mică urmă de teamă adevărată, nici măcar un tremur involuntar. Nu-i era frică de el.

Poate furie şi un anume respect, ambele alimentate de aprecierea influenţei sale asupra planurilor ei, asupra evoluţiei ulterioare a intenţiilor ei, a modului în care îi putea abate atenţia de la ceea ce ea considera important, a felului în care se putea juca cu simţurile ei… trebuia să ţină cu dinţii de ele de aceste sentimente.

Nu avea nici cel mai mic dubiu că el ar fi putut fi un adversar de temut şi un duşman copleşitor. Şi îi dăduse de înţeles că nu vedea deloc cu ochi buni încercarea ei de a-l prinde în mreje pe fratele său mai mic. Şi cu toate acestea… se uită bine la el, îl cercetă din cap până în picioare – şi îşi dădu seama că motivaţia lui Ryder trebuia să fie doar în parte reprezentată de dorinţa de a-l proteja pe Randolph. El însă mergea prea departe.

— Cum de-ai ajuns aici înaintea mea?

Îi făcu semn spre casă cu degetele lui lungi.

— Scurtătura de la celălalt capăt al coridorului. Acolo e o uşă care duce direct către aleea aceea.

Mary aruncă o privire spre respectiva uşă. Se întoarse spre el şi se încruntă.

— De unde ai ştiut că o să vin aici?

Aşteptă o clipă înainte să îi răspundă.

— Uiţi că un gentleman ca mine trebuie să cunoască toate locurile în care poate flirta cu fete în toate reşedinţele importante şi, de asemenea, şi cum se poate ajunge acolo în cel mai scurt timp.

— Dar nu aveai de unde să ştii că o să vin chiar aici.

Urmă o altă pauză.

— În mod clar, încep să învăţ cum gândeşti – cel puţin atât cât să-mi pot dea seama de următoarea ta mişcare.

Gândul acesta nu o liniştea deloc. Începu să se frământe; inima nu-i mai bătea chiar nebuneşte, dar mai avea mult până să revină la ritmul ei obişnuit. Însă nu mai conta, venise momentul să pună piciorul în prag.

— De ce mă urmăreşti? îşi desfăcu braţele larg. Până şi aici!

Ochii i se adaptaseră foarte bine la lumina difuză, astfel că Ryder o studie în tăcere, gândindu-se dacă să-i spună adevărul.

Când o văzuse venind nu se ridicase, ceea ce, dacă ar fi fost mai atentă, ar fi trebuit să-i ofere un indiciu asupra motivelor lui. Astfel însă, ea nu remarcase asumarea unor privilegii rezervate în mod normal pentru relaţiile între apropiaţi… sau mai degrabă acceptase ideea, acordându-i acele privilegii fără să se gândească prea mult. Ceea ce era foarte bine pentru el – încă un pas spre atingerea scopului său.

Alt motiv pentru care nu se ridicase era că, fiind singuri în acest decor, în întunericul nopţii şi într-un spaţiu limitat, dacă ar fi stat în picioare, erotismul situaţiei ar fi copleşit-o. Ar fi fost imposibil să nu se întâmple asta, şi în timp ce o parte din el era captivat de această perspectivă şi nerăbdător oare să vadă ce se va întâmpla, partea mai raţională din el ştia că ea nu era încă pregătită pentru aşa ceva.

Totodată, nu credea că e pregătit să îi răspundă la acea întrebare. Oricum, nu de bună voie. O străfulgeră cu privirea, apoi ridică întrebător o sprânceană.

— Tu de ce crezi?

Dacă i-ar fi răspuns, măcar ar fi ştiut ce dedusese ea până acum.

Mary îşi ridică bărbia spre el, într-un gest de sfidare conştientă sau aroganţă inconştientă, sau ambele.

— Cred că eşti plictisit, dar până acum nu ai găsit o pradă proaspătă care să fie pe gustul tău. Aşa că, dintr-un motiv care-mi scapă, ai pus ochii pe mine la petrecerea de logodnă a Henriettei cu James şi, din motive şi mai obscure, ţi

se pare că sunt amuzantă, iar acum că ţi-ai dat seama că s unt interesată de Randolph, te-ai decis să te distrezi nu nu mai punându-mi beţe în roate, ci şi distrăgându-mi atenţia.

Pe măsură ce vorbea, căpătase mai multă încredere î n ea. Acum îl sfredelea cu privirea; chiar dacă locul nu era b ine luminat, Ryder vedea foarte clar mânia ce i se oglindea în ochi.

— N-am dreptate?

Ryder îi susţinu privirea.

— Ai perfectă dreptate.

Doar că era un adevăr trunchiat.

— Ha! izbucni ea, apoi făcu doi paşi cu spatele la el, d upă care se întoarse şi îl înfruntă din nou, cu vehemenţă. D eci vreau să ştiu de ce, zise, gesticulând energic. Spune-mi de ce – vreau să ştiu exact de ce – eşti atât de pornit să îmi distragi atenţia de la Randolph.

— Ţi-am spus deja de ce – Rand nu este bărbatul potri vit pentru tine.

„Eu sunt” Aceasta era însă concluzia la care trebuia s ă ajungă singură. Fără să se grăbească, în felul ei. Ştia cum gândesc oamenii cu personalitate puternică, asemenea ei s au lui: nu acceptau ca alţii să intervină în viaţa lor, iar în pri vinţa chestiunilor personale, nu luau de bune afirmaţiile cel orlalţi. Nu le plăcea să fie conduşi. Nu era vorba de încreder e, ci mai degrabă de un drept indiscutabil de a lua decizii fă ră amestecul nimănui. O înţelegea foarte bine, aşa că avea să-i mai lase timp să ajungă singură la concluzia corectă.

Ea rămase pentru o vreme cu ochii la el.

— Offf! exclamă apoi cu obidă. Nu ai nici un drept să decizi asta!

— Ba da, având în vedere circumstanţele.

— Ba nu. Ryder…

El oftă şi se ridică. Era singurul mod în care putea pun e capăt acestei discuţii. Bănuia că se făcuse destul de târzi u şi că seara era pe terminate; trebuia să o escorteze înapo

i în sala de bal înainte ca cineva să-şi dea seama că lipseşt e. Iar el nu era pregătit să-şi declare intenţiile. Provocarea e ra să o câştige fără să fie nevoie să-şi mărturisească sentim entele. Dacă i-ar fi spus pur şi simplu că vrea să se însoare cu ea… nu era îngâmfat, dar nu exista cineva în înalta socie tate care să nu fie de părere că era o adevărată partidă. Da că i-ar fi spus, iar ea se hotăra să se mărite cu el, poate n-a r fi reuşit niciodată să afle care erau adevăratele ei sentime nte pentru el – poate n-ar fi ştiut niciodată de ce acceptase. În acest moment nu ştia ce simţea ea pentru el – dacă mai era şi altceva în afară de enervare şi exasperare sau dacă a vea să simtă vreodată altceva decât dorinţa trecătoare pe c are ştia că o trezea în orice femeie pe care o întâlnea.

Şi, cel mai rău, dacă şi-ar fi mărturisit intenţiile, iar ea l-ar fi luat în zeflemea?

Nu – cel mai bine, mişcarea înţeleaptă şi mult mai sig ură, era să o cucerească mai întâi. Aşadar, se îndreptă de s pate şi se apropie de ea, îndeajuns încât să o oblige să-şi d ea capul pe spate pentru a-l putea privi, să remarce încă o dată ce bărbat falnic era. Ar fi putut profita de înălţimea sa pentru a o intimida, însă stând atât de aproape de ea, acest a era ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

Şi la fel şi în cazul ei; Mary se uită la el, cu obrajii scăl daţi în lumina argintie a lunii şi o expresie uşor pierdută pe care el o cunoştea prea bine. Cu siguranţă nu era imună la aura lui de senzualitate. La faptul că el era însăşi personaliz area ispitei.

Era un moment încărcat de fiorii unui potenţial ilicit. Îi mângâie cu privirea curbura fină a obrazului şi a maxilarulu i; începu să simtă furnicături în vârful degetelor. Şi pentru c ă putea, îşi întoarse privirea spre ochii ei, ridică o mână şi, cu un singur deget îi trasă cu delicateţe conturul de alabast ru.

Îi văzu focul din priviri, îi auzi respiraţia întretăiată. Şi î şi dori ca locul să fi fost mai luminat pentru ca el să vadă m

ai mult, să poată urmări cum se trezea dorinţa în ea.

Buzele ei, rozalii şi pârguite, se întredeschiseră. Erau calde şi moi, ademenitoare. Ar putea să o sărute acum – ar putea începe să o seducă chiar aici, în acest moment. Era mult mai tentat decât ar fi crezut că va fi. Gura lui dorea cu disperare să o ia în stăpânire pe a ei. Dar se afla printre cei mai bine cotaţi amanţi din înalta societate tocmai pentru că înţelegea cu adevărat în ce consta seducerea.

Seducerea nu însemna să tentezi o femeie să cedeze dorinţei iubitului ei. Însemna să o convingi să se predea sin gură. Trebuia ca ea să îl dorească. Să vină la el. Şi aşa avea să fie. La el, doar pentru el – mai ales în cazul ei, aşa trebui a să fie.

Avea nevoie ca ea să-l dorească la fel de mult pe cât î ncepea să-şi dea seama că ar putea ajunge s-o dorească el însuşi. Trăgând aer în piept, se îndepărtă mental de prăpast ia de care se apropiaseră.

Îşi coborî mâna şi o prinse de cot.

— Hai să mergem, spuse el, apoi o răsuci cu blândeţe spre trepte. Te conduc înăuntru.

Mary trase o gură de aer, şovăitoare, îl privi pentru o clipă – fără îndoială gândindu-se dacă să protesteze din pric ina mângâierii lui… sau să o lase să rămână nebăgată în se amă între ei. Ryder nu se miră când ea alese cea de-a doua variantă. Mijindu-şi ochii, ea îi permise totuşi să o ajute să c oboare treptele, apoi îi dădu drumul şi, ridicându-şi capul, p ăşi mai departe alături de el. Se întoarseră spre casă.

— Mai bine intrăm de pe terasă, murmură el, făcându-i semn să o ia pe acolo.

Ea se conformă şi o luă pe drumul pe care venise, dar după câţiva paşi îl întrebă:

— De ce?

Ryder mai făcu doi paşi înainte să-i răspundă.

— Dacă ne-ar vedea cineva întorcându-ne pe holul din spre grădină, s-ar porni bârfele – este un loc obişnuit pentru

întâlniri şi suficient de intim încât să încingă imaginaţia clev etitorilor, în ciuda vârstei tale.

Mary cugetă puţin la vorbele lui, apoi remarcă:

— Şi dacă suntem văzuţi intrând împreună de pe tera să n-or să-şi pună întrebări?

— Nu. Deloc Se uită în ochii ei. Apoi, după un răgaz, a dăugă: Acesta este unul dintre avantajele unei reputaţii ca aceea de care mă bucur eu. Dacă nu facem ceva extraordin ar de bătător la ochi – cum ar fi să ieşim împreună din holul dinspre grădină, de exemplu –, atunci cei care mă cunosc şi ştiu care-mi sunt preferinţele o să presupună că m-am simţi t obligat să te conduc afară să iei o gură de aer – ceea ce d e fapt am şi făcut mai devreme. Un gest foarte firesc, în nici un caz un subiect de bârfă.

Dădură colţul casei, apoi urcară treptele spre terasă şi văzură alte două cupluri care se îndreptau spre uşile franţu zeşti. Rămaseră ultimii.

Mary se opri pentru ca el să poată trage perdeaua str ăvezie, el duse braţul în faţa ei, dar se opri, blocându-i cale a. Între ei şi cei din sala de bal nu se afla decât perdeaua ac eea transparentă.

Îi aruncă o privire nedumerită. Ryder o privi în ochi, îşi înclină capul spre ea şi, cu o voce moale, lipsită însă de oric e insinuare, îi şopti:

— Vezi, nimeni nu şi-ar putea imagina că aş putea să t e seduc. Nu-şi dezlipi privirea din ochii ei miraţi. Eşti mult pr ea tânără şi prea inocentă. Îşi arcui buzele. Şi mult prea de măritat. În mod clar, nu genul meu de iubită.

Mary îl privi cu hotărâre în ochi, apoi îşi coborî privirea spre buzele lui, unde zăbovi puţin, apoi, pufnind, se uită îna inte şi, când el trase perdeaua, păşi relaxată în sala de bal. Ryder o urmă, cu ochii alunecându-i pe spatele ei zvelt. Om isese să adauge că devenea din ce în ce mai sigur că ea era exact genul lui de soţie.

Capitolul 3

— N-am ştiut că trebuie să trecem puţin prin Wiltshir e. Simon şi Portia vor şi ei să meargă, să mai scoată copiii d in oraşul ăsta, zise Henrietta în timp ce serveau micul deju n. Dar, Mary, asta înseamnă că te lăsăm singură acasă.

— Singură doar în sensul că nu mai e nimeni din famili e în casă, răspunse Mary şi arătă spre Hudson, care stătea l ângă bufet. Am tot personalul aici, iar Amanda şi Martin, A melia şi Luc sunt la doar câteva străzi distanţă.

— Şi totuşi… oftă Henrietta. Eu n-aş merge, dar James trebuie să se ducă şi cred că ar fi mai bine dacă aş apuca s ă-mi fac şi eu o idee despre cum merg lucrurile la Whitesto ne Hali, înainte de a mă prezenta acolo ca noua stăpână a c onacului.

— Trebuie să profiţi de ocazie şi să te dud, o asigură Mary. Muşcă din pâinea prăjită, mestecă, apoi continuă: Chi ar nu înţeleg de ce îţi faci atâtea griji. Mama şi tata se întor c poimâine, în seara asta mă duc cu Amanda la serata muzi cală organizată de Lady Hopetoun, iar mâine-seară este rân dul Ameliei să mă însoţească la Lady Bracewell, după care mama va fi acasă şi totul va reveni la normal. N-ai niciun m otiv să nu te duci; la fel şi Simon, şi Portia.

Henrietta o studie cu atenţie.

— Bine atunci, dacă eşti sigură… Henrietta ridică o m ână. Şi da, văd că eşti – era doar o afirmaţie retorică.

Mary rânji.

— Aşadar, când plecaţi?

— În mai puţin de o oră, răspunse Henrietta cu ochii p e ceas. Of, la naiba!

Îşi luă grăbită ceaşca, bău tot ceaiul, apoi îşi aruncă ş ervetul pe masă şi se ridică.

— Trebuie să mă grăbesc. Să fii cuminte şi să ai grijă

de tine, îi mai spuse ea, privind-o în ochi.

Mary râse şi îi făcu semn să plece.

— Du-te-odată!

Henrietta se răsuci pe călcâie şi plecă.

Rămasă singură, Mary îşi savură în tihnă ceaiul, apoi mai mâncă o felie de pâine prăjită cu gem. Şi între timp îşi t recu în revistă planul de a-şi găsi alesul. Reacţia ei instincti vă la amestecul lui Ryder în treburile ei era să îşi dubleze ef orturile şi să continue cu încăpăţânare pe acelaşi drum pe c are începuse. Era însă suficient de matură ca să nu mai acţi oneze atât de orbeşte; spera că este destul de înţeleaptă în cât să-şi poată da seama că era posibil să se fi înşelat. Şi ad evărul era că nu comportamentul lui Ryder din noaptea pre cedentă o făcea să se îndoiască de hotărârea ei în privinţa l ui Randolph, ci însăşi atitudinea acestuia din urmă care nu f ăcuse altceva decât să o împingă în braţele lui Ryder şi să f ugă. În mod clar, ursitul ei nu s-ar fi comportat aşa.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi dispărea buna-di spoziţie. Lăsă ceaşca de ceai pe masă şi îşi coborî privirea s pre piept – spre colierul care se vedea deasupra liniei decol teului rochiţei ei albastru-deschis. Pandantivul roz era ascu ns între sâni, dar tot îi putea simţi greutatea.

„Dacă, acum că porţi colierul, nu simţi nimic special p entru acest domn misterios, dacă nu reuşeşte să te facă să simţi că-ţi iei zborul sau că nu mai poţi să-ţi iei gândul de la el, atunci te rog să-mi promiţi că vei asculta de sfatul Doam nei.” Aşa îi spusese verişoara sa Angelica, atunci când se în tâlniseră la petrecerea de logodnă a Henriettei cu James, în prima seară când îl purtase Angelica, verişoara cea mai mic ă şi, în acelaşi timp, cea mai tânără din familie, semăna cel mai bine cu Mary la temperament; toată lumea ştia lucrul a cesta. Colierul funcţionase în cazul ei, aşa că Mary credea î n continuare că va funcţiona şi pentru ea.

Însă în preajma lui Randolph nu simţise decât exasper are şi frustrare. Asta nu însemna neapărat că Randolph nu

era ursitul ei, ci doar că nu era acum şi, din păcate, poate n ici mulţi ani de acum înainte… Atinse colierul şi şopti:

— Nu am de gând să aştept câţiva ani, şi mai ales fără vreo garanţie.

Rămase pe gânduri câteva minute, lovind cu unghia î ntr-una dintre mărgelele de ametist, apoi făcu o grimasă şi l uă mâna de pe colier.

— Trebuie să recunosc că se poate ca Randolph să nu fie alesul meu. Diseară, când mă voi duce la serata muzical ă – la care Ryder cu siguranţă nu va apărea, slavă Domnulu i –, o să-l testez pe Randolph pentru ultima oară, iar dacă n u se va ridica la înălţimea aşteptărilor mele, aşa cum bănui esc deja, o să încep să-mi caut adevăratul ursit.

Care deocamdată stătea ascuns, dovedindu-se afurisit de reticent în a ieşi în faţă să i se prezinte.

„… Dacă nu reuşeşte să te facă să simţi că-ţi iei zboru l sau că nu mai poţi să-ţi iei gândul de la el…”

Dacă se gândea mai bine, descrierea i se potrivea lui Ryder, care fusese primul bărbat cu care interacţionase dup ă ce Henrietta îi prinsese colierul la gât, însă discuţia de cu o seară în urmă fusese edificatoare în acest sens – el recun oscuse cinstit, confirmându-i presupunerile, care era motivu l pentru care se ţinea după ea. Acum nu îi mai era aşa de gr eu de crezut că într-adevăr se comportase aşa pentru a-l pr oteja pe Randolph. Ryder era stăpânul în familia lor, familie la fel de veche ca şi Cynster, iar ea îi înţelegea mania prote ctoare; nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-i proteja pe cei pe care îi considera a fi în grija lui. Aşa cum era şi fra tele său vitreg. Nu avea nici un motiv să presupună că Ryd er ar putea fi alesul ei; ba dimpotrivă, avea multe motive să fie sigură ca nu este.

Era drept că aveau caractere şi temperamente asemă nătoare, dar principalele diferenţe, în afară de faptul că era u de sexe diferite, constau că el era mai în vârstă, avea mul t mai mulţi experienţă decât ea şi, în consecinţă, era mai p

uternic. Îşi încreţi nasul. Nu, acesta era adevărul, nu avea de ce să se amăgească singură şi să nu recunoască acest lucru. Pentru o femeie care îşi dorea să fie stăpână pe viaţa ei, Ryder era cu siguranţă opusul alesului. Aşadar, singura concluzie care se putea trage era că mult-aşteptatul ei ursit nu îşi făcuse încă apariţia.

Mai aruncă o privire uşor supărată spre colier, apoi lăsă şervetul pe masă, se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Bine măcar că în seara aceasta putea fi sigură că Ryder nu-şi va vârî iar coada. Seratele muzicale erau organizate doar de matroanele care încercau să aranjeze căsătorii, a semenea lui Lady Hopetoun, şi printre invitaţi nu se numărau decât tinerele aflate sub tutela lor şi domni din familii bune, aflaţi la vremea însurătorii. Deci gentlemenii de soiul lui Ryder nu aveau nici un motiv să-şi facă apariţia, iar ea va avea cale liberă.

Diseară va lua o decizie, oricare ar fi ea, în legătură cu Lord Randolph Cavanaugh.

Mary o urmă pe sora mai în vârstă în salonul muzical al lui Lady Hopetoun. În timp ce Amanda, contesă de Dexter, i-o luă înainte pentru a-i saluta şi a-i săruta pe cei din cercul său de cunoştinţe, Mary rămase în uşă şi se uită de jur împrejur. Întârziaseră puţin pentru că Amanda trebuise să se ocupe de cel mai mic dintre copiii ei, care tuşea, dar din fericire nu era nimic grav. Având deja experienţă ca mamă, Amanda se declarase mulţumită, cel puţin cât să poată plec a.

Aşadar, era posibil ca ele să fi ajuns ultimele. Membrii ansamblului muzical făceau ultimele gesturi pentru acordarea instrumentelor. Majoritatea invitaţilor formaseră mici grupuleţe în apropierea salonului, iar alţii luaseră deja loc pe scaunele tapiţate cu catifea, aranjate frumos în faţa estradei.

Dar unde era Randolph? Mary se mai uită încă o dată peste tot, se încruntă şi începu să se plimbe prin încăpere în căutarea lui.

— Nu au venit.

Se felicită în gând că se abţinuse să nu tresară. Îşi înt oarse foarte puţin capul şi îi aruncă lui Ryder o privire rapid ă. Făcu o pauză şi renunţă să-i răspundă tăios, deşi multe c uvinte îi stăteau pe limbă.

— Cine anume?

Fiind mult mai înalt ca ea, putea să vadă mai bine în mulţime.

— Rand şi grupul lui.

Mary făcu ochii mari.

— Niciunul?

— Cred că le era frică.

Frică. Iar cuvântul ăsta.

— Frică de ce? întrebă ea resemnată, întorcându-se s pre el Avea aceeaşi expresie blazată de leu leneş; o privi, a poi ridică întrebător o sprânceană.

— Oricine ştie că genul acesta de evenimente, mai ale s dacă este organizat în perioada aceasta a anului, nu urmă reşte decât un singur scop, care n-are nicio legătură cu mu zica.

Aici nu putea să îl contrazică. Din acelaşi motiv se afla şi ea aici. Dar…

— Aseară au fost toţi la bal. Mi-a spus că ei – toţi, fără excepţie – vin la asemenea evenimente pentru a le închide gura mamelor lor, gazdelor şi tuturor doamnelor respectabil e din înalta societate.

— O, deci a recunoscut? rânji Ryder mândru. Încă mai sunt speranţe pentru el.

Mary îi aruncă o privire menită să-l descurajeze.

— Poate în concepţia ta. Dar presupunând că a spus a devărul, fapt de care de altfel nici nu mă îndoiesc, de ce n-a u venit şi în seara aceasta? întrebă ea, aruncând o privire fu gară, dar cuprinzătoare, în jur. Sunt sigură că mamele lor a şa şi-ar fi dorit. Uită-te doar la toate tinerele acestea, la ma mele şi la sponsorii lor – şi la toţi gentlemenii mult mai tiner

i decât tine.

— Dacă te uiţi cu atenţie, observi că majoritatea sunt chiar mai mici cu un an decât Randolph şi prietenii lui.

Observase deja acest aspect. Se încruntă iar şi se înto arse spre el. Ryder îi anticipă următoarea întrebare.

— Cred că aseară Rand şi amicii lui au avut un şoc, re alizând că se cam joacă cu focul.

— Şi de aceea n-au venit, de frică să nu se ardă? îl ţint ui ea cu privirea.

Buzele lui se arcuiră uşor, mai degrabă în semn de înţ elegere decât în batjocură. Era de acord şi cu fratele lui, şi îi dădea dreptate şi ei.

— Cred că absenţa lor este un fel de declaraţie.

Spre surprinderea ei, nu simţi altceva decât acceptare resemnată.

— Bine măcar că m-am lămurit, zise ea, mijindu-şi och ii ca pentru a-l avertiza. Oricât de greu îmi este să-ţi dau dr eptate, recunosc că fratele tău nu este soţul potrivit pentru mine.

Lui Ryder îi venea să râdă cu gura până la urechi, dar se stăpâni şi doar zâmbi slab.

— Mă bucur că am căzut de acord.

— Da, bine atunci, zise Mary, întorcându-se spre salo n. Acum trebuie să-mi văd de drum.

Ryder clipi des şi se grăbi să o urmeze imediat ce ea f ăcu ceea ce spusese.

— O, şi încotro te îndrepţi, mai exact?

— Am de gând să-i reevaluez pe gentlemenii din înalt a societate şi să-mi descopăr sortitul.

— O… înţeleg.

Se ţinu după ea până ajunseră lângă un şir de scaune aşezate la mijlocul încăperii, apoi o urmări până îşi ridică uş or poalele rochiei şi se aşeză pe un scaun, luând şi el loc chi ar lângă ea.

Orchestra începu să cânte o scurtă bucată introductiv

ă, prin care îi invita pe oaspeţi să-şi ocupe scaunele, iar Mar y îi aruncă o privire piezişă.

— Tot nu mă pierzi din ochi?

El se uită spre ea, apoi, în timp ce ultimii musafiri luau loc şi în sală se aşternea liniştea, se lăsă pe spate în scaun şi, încă susţinându-i privirea, îi şopti:

— E un fel de-a spune.

Pufni nemulţumită şi apoi îşi concentră în mod ostenta tiv atenţia asupra orchestrei.

În partea cealaltă a camerei, Lady Carmody, care stăt ea lângă Lavinia, se încruntă. Profitând de fundalul sonor, s e aplecă spre Lavinia şi o trase de mânecă.

— Ia te uită! Ce caută fiul tău vitreg aici? Şi de ce stă de vorbă cu Mary Cynster? întrebă ea, uitându-se în Jur. Şi u nde este Lord Randolph?

Lavinia, care îi remarcase şi ea cu surprindere, la fel c um de altfel îi observaseră şi celelalte matroane prezente, îi răspunse fără să se întoarcă spre ea; tensiunea din vocea ei sugera că vorbeşte printre dinţi şi că altfel i-ar fi venit să ţip e.

— Întrebări foarte pertinente, la care nu ştiu să îţi răs pund.

După câteva secunde, Lavinia se uită înainte, apoi se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Şi doar i-am spus lui Randolph să vină!

— Da, bine, zise Lady Carmody pe un ton împăciuitor. N-ai ce să le faci, băieţii sunt băieţi.

Lavinia se uită spre mica scenă, dar muzica trecea pe lângă urechile ei; atenţia îi era atrasă în permanenţă de silu eta fiului ei vitreg, de umerii lui laţi, de modul în care stătea şi discuta cu Mary Cynster.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc, se răţoi ea, dar as tfel încât doar Lady Carmody să o audă, e ca Ryder să-i sucească minţile fetei ăsteia prostuţe!

Lady Carmody se gândi puţin, apoi îşi dădu cu părere

a.

— Cred că nici măcar el n-ar putea să o deturneze pe domnişoara Cynster de la drumul ei şi, zău aşa, doar nu vre a s-o seducă de-adevăratelea? Ştie foarte bine că nu poate să facă aşa ceva – ar provoca ditamai scandalul, iar în afară de asta oricum nu este genul lui.

Lavinia se încruntă.

— Aşa e, zise ea, aruncând încă o privire spre diabolic ul fiu vitreg. Dar atunci de ce a venit?

Lady Carmody dădu din umeri şi se aşează în aşa fel în cât să fie atentă la muzică.

— Poate că e pur şi simplu plictisit şi poate că îi place muzica.

Lavinia se încruntă şi mai tare, dar nu mai spuse nimi c.

„Probabil că e doar plictisit şi poate că îi place muzica – şi-n afară de asta se simte în largul lui cu mine. Ba mai m ult, ştie că persoana lui nu prezintă niciun interes pentru mi ne”, conchise Mary, gândindu-se la motivul pentru care Ryd er rămăsese lângă ea. Zâmbi în sinea ei. „Se simte în sigur anţă cu mine.” Ideea că unul dintre cei mai de temut gentle meni din lumea bună se ascundea după fustele ei era chiar amuzantă.

Recitalul continuă, iar Mary constată că îi făcea plăcer e nu doar muzica, dar şi conversaţia cu Ryder – discutaseră destul de în amănunt subiecte precum ce combinaţie de ins trumente ar putea reda perfect fiecare bucată muzicală, da că s-ar fi putut alege un repertoriu mai fericit, despre acusti ca sălii în care se aflau şi despre faptul că, fiind prea cald în încăpere, muzicanţii trebuiau să îşi acordeze în curând, din nou, instrumentele.

Ştia suficient de multe încât să se descurce la aproap e toate subiectele, dar nu înţelesese niciodată de ce trebuia u reacordate instrumentele. Dar se părea că el avusese dre ptate.

Cu cât vorbeau mai mult, cu atât se simţea mai relaxa tă – şi mai încântată. Ryder avusese aparent o singură inte nţie – voise să se bucure de muzică în compania ei. În timp ul pauzei, se duseră în salonul în care fuseseră pregătite gu stările şi băuturile, încă discutând aprins despre rolul cornul ui, comparativ cu celelalte instrumente de suflat – după car e se întoarseră la locurile lor pentru cea de-a doua şi cea m ai lungă parte a spectacolului.

Mary se lăsase pătrunsă de atmosferă – era prinsă în mrejele unei combinaţii între interacţiunea neaşteptat de st imulantă cu Ryder şi muzica excelentă – astfel că abia spre sfârşitul spectacolului observă cu adevărat privirile contrari ate care erau aruncate pe furiş spre Ryder din toate colţuril e salonului. Dar când deveni conştientă… Mary tresări şi se întrebă care era motivul, după care îşi dădu seama de ce d oamnele în vârstă – mai ales cele câteva doamne venerabil e şi matroanele mai în vârstă – aruncau acele priviri şocate şi sfredelitoare. De ce era el aici? Mai exact, de ce venise şi de ce rămăsese acolo?

Presupusese că îşi făcuse apariţia ca să-l apere iar pe Randolph de ea, dar după ce se asigurase că Randolph nu v enise, se ţinuse după ea şi se aşezase pentru că voise să as culte muzica şi pentru că nu voise să mai vorbească cu nim eni altcineva în afară de ea.

Nu era ceva neobişnuit ca un domn de genul lui să ma nifeste interes pentru muzică, şi cu toate acestea nu se mai întâmplase, adică ea nu mai afla se de o altă ocazie în care el să fi participat la un asemenea eveniment. Iar din priviril e iscoditoare ale asistenţei era clar că nimeni nu-l mai văzu se vreodată la o serată muzicală.

Mary simţi furnicături pe ceafă, care coborau uşor spr e umeri. După cum sublimase şi Ryder, acest tip de evenim ent, organizat în perioada aceasta a anului, era conceput sp ecial pentru a-i reuni pe cei care doreau să se căsătoreasc ă, dovadă fiind numărul mare de cupluri tinere care convers

au sub atenta supraveghere a însoţitorului sau a însoţitoare i. Prin urmare, apariţia unui gentleman cu statutul lui Ryder într-o asemenea ocazie putea fi interpretată drept o ieşire l a vânătoare – dar nu în căutarea unei iubite, ci a unei soţii.

Muzica crescu în intensitate. Mary începu să respire c u dificultate. Îşi întoarse foarte încet capul şi se uită sper Ry der, care părea complet relaxat şi absorbit de muzică, îi stu die la repezeală chipul – trăsături bine conturate, frumuseţe virilă indiscutabilă care nu-i putea masca în niciun fel forţa extraordinară – după care privi din nou înainte şi inspiră înc et. Dar nu fu de ajuns pentru a-şi potoli ameţeala care-i înv ârtejea capul.

Era lângă ea şi rămăsese acolo, pentru muzică. Pentru ce altceva? Simţea fluturi în piept, în stomac, ceea ce era d e-a dreptul ridicol. Nu avea niciun motiv să reacţioneze aşa, îşi ţinu ea singură predică; el nu făcuse nimic ca s-o facă să simtă aşa ceva…

Era acolo, lângă ea, în carne şi oase.

Încercă să scape de ideea pe care privirile speculative ale celorlalte femei din salon i-o inoculaseră în minte. Hotăr âtă să nu se demaşte, se concentră să asculte ultima parte a ultimei sonate; când piesa se încheie, aplaudă cu la fel de mult entuziasm ca toţi ceilalţi, zâmbi împreună cu restul pu blicului şi se ridică odată cu ei să ovaţioneze. După ce aplau zele conteniră, Lady Hopetoun le mulţumi interpreţilor, apoi cu toţii mai aplaudară o dată, îndreptându-şi apoi atenţia că tre parteneri sau însoţitori.

Cu zâmbetul pe buze, se grăbi să îşi ia la revedere de la Ryder, îi mulţumi pentru companie, apoi se deplasă de p arcă ar fi avut foc sub tălpi, către zona sigură în care se afla însoţitoarea ei.

Sprijinit de ultima coloană a terasei din faţa reşedinţei Hopetoun, Ryder rămase în penumbră să asculte schimbul de replici dintre Mary şi Amanda. Cele două ieşiseră pe uşa principală, traversaseră terasa şi se opriseră pe treptele car

e duceau în stradă. Ceilalţi invitaţi trecuseră câte doi-trei pe lângă ele, fără ca vreunul să-l remarce stând în umbră lâng ă ele.

Mary îşi scoase şalul de mătase, apoi şi-l petrecu pest e umerii goi.

— Avem ambele trăsuri aici... nu-i nevoie să mă cond uci până pe Upper Brook Street. Mă duce vizitiul, şi e şi vale tul cu noi... nu are ce să mi se întâmple.

— Bine, zise Amanda, aranjându-şi şalul şi săculeţul d e mână. Cred că ai dreptate şi nici nu-i mult de mers până a colo.

— Iar Park Lane e chiar mai aproape, spuse Mary, apoi se întinse şi o sărută pe obraz. Îţi mulţumesc că m-ai însoţit şi că ai avut grijă de mine – ştii că altfel n-aş fi putut să vin. Şi să nu-ţi faci griji în privinţa lui Ryder – ţi-am spus deja, er a interesat doar de muzică. Nu cred că este sub nici o form ă interesat de mine.

— Hmm... poate, dar să nu uiţi ce ţi-am spus. E un tip uns cu toate alifiile. Nu-l subestima.

Ascuns în umbră, Ryder scoase un rânjet. Cele două s urori se despărţiră, fiecare îndreptându-se spre trăsura ei. F ură ajutate de valeţi să urce, apoi portierele fură închise, iar vehiculele – trăsura Amandei în faţă – intrară în şirul format din numeroasele trăsuri elegante care se îndreptau agale s pre vest.

După ce trăsura în care se afla Mary dispăru după colţ ul lui Hill Street, Ryder îşi puse pălăria pe cap şi ieşi din colţ ul întunecat, învârtindu-şi bastonul într-o mână. Coborî trep tele alături de alţi invitaţi, ajunse pe caldarâm, unde mai sal ută câteva doamne, apoi plecă pe jos.

Foarte rar venea cu trăsura în Mayfair; parcurgea dest ul de repede orice distanţă şi îi făcea plăcere să se plimbe p rin liniştea nopţii, tulburată doar de zgomotul roţilor huruin d pe drum, mai ales după ce îşi petrecuse toată seara în co mpania oamenilor la un eveniment.

O luă spre nord prin Hayes Mews, o zonă mai puţin cir culată, noaptea învăluindu-l în pacea ei întunecată. Nu se g răbea, dar nici nu mergea foarte agale. Nu se gândea la ni mic anume, ci încerca doar să treacă în revistă cele petrecu te în ultimele câteva ore. Acel imbold pe care îl simţise să a ştepte pe terasă până se convingea că Mary era în siguranţ ă. Fusese… interesant. Nu mai avusese niciodată un aseme nea impuls, nici măcar când fusese vorba despre doamnele cu care-şi împărţea patul. Probabil că era expresia firească a modului în care o privea acum pe Mary, ca urmare a rolul ui în care o distribuise. Nu era prea lămurit în legătură cu c eea ce i se întâmpla, dar nici nu considera că era cazul să s e alarmeze; el era ce şi cine era, aşa că era de aşteptat să aibă asemenea sentimente, de vreme ce o privea ca pe viit oarea marchiză, soţia lui.

La fel de interesantă i se părea şi starea de vigilenţă c are pusese stăpânire pe ea spre sfârşitul serii. Până atunci discutase deschis, fără oprelişti, după care devenise brusc c onştientă – din cauza pleiadei de priviri speculative pe care i le aruncaseră celelalte doamne, bănuia el – că prezenţa lui alături de ea avea nevoie de o explicaţie. Se întrebă care fu sese concluzia ei. În discuţia cu Amanda îşi exprimase dest ul de clar punctul de vedere, dar… oare chiar fusese convin să că rămăsese alături de ea doar pentru… — ce-i drept rea lul lui – interes pentru muzică?

Ajungând la capătul străzii Hayes Mews, făcu stânga p e Farm Street. Cu un surâs pe chip şi rotindu-şi bastonul, tr aversă strada pietruită şi intră pe aleea pe care o folosea d eseori drept scurtătură pentru a ajunge la casa lui de pe Mo unt Street, atunci când se întorcea din zona sudică a cartier ului Mayfair.

La ora aceea din noapte, în cartierul extrem de select în care locuia, nici măcar cei certaţi cu legea nu aveau curaj să se aventureze pe aleile înguste, dar el n-avea nici o grij ă; statura lui impozantă alunga din start orice tentativă, iar

spada ascunsă în baston l-ar fi descurajat oricum pe orice a tacator. Se pricepea foarte bine s-o mânuiască. Nimeni de s tatura lui nu ar fi putut supravieţui la colegiul Eton dacă nu ar fi învăţat tot ce trebuia despre bătaia cu pumnii şi mai al es despre ce înseamnă o încăierare crâncenă.

Adevărul era că se temea de puţine lucruri în viaţă car e atentau la siguranţa lui fizică. Nu prea existau lucruri care să îl amenințe efectiv din acest punct de vedere, dar începe a să înţeleagă că în viaţă mai sunt şi altfel de tipuri de ame ninţări, unele mult mai dăunătoare şi care dureau mult mai mult decât orice durere fizică. Nu se simţea deloc în largul l ui să discute, nici măcar cu el însuşi, despre aceste ameninţ ări care apăruseră după vârsta de treizeci de ani, dar se de cisese că sosise vremea să le înfrunte. Înainte ca acestea s ă se materializeze.

Aleea se îngusta pe ultimii trei metri, distanţa dintre zi duri fiind totuşi suficientă cât să poată merge nestingherit. I eşi din cotlonul acela întunecat direct pe Mount Street, mult mai luminată, făcu stânga, mai merse câţiva metri, apoi tra versă strada şi, din câţiva paşi, fu în faţa casei.

Descuie şi intră în minunatul foaier luminat cu lămpi, f ără să se arate surprins când Pemberly, majordomul lui, ap ăru imediat de nicăieri. Pemberly fusese majordomul tatălui lui şi, la fel ca şi doamna Perkins, menajera, fusese o preze nţă constantă în viaţa lui.

— Bine aţi venit acasă, milord. Aţi petrecut o seară fru moasă?

— Da, răspunse Ryder, înmânându-i pălăria şi bastonu l. Ba chiar mai frumoasă decât mă aşteptam.

Se dusese la reşedinţa lui Lady Hopetoun presupunân d că Rand va fi acolo; dar absenţa tânărului şi concluzia ult erioară a lui Mary că Rand nu era alesul ei simplificase mult lucrurile. Fără să fie nevoie ca el să facă vreun efort, misiun ea îi fusese brusc uşurată, iar timpul petrecut cu Mary îl aju tase mult mai mult decât sperase.

Deci, ce urma?

— Mai ieşiţi în seara aceasta, milord? se interesă Pem berly.

La un alt bal, la un club sau la tripou, poate spre patul unei doamne oarecare… Ryder clătină din cap.

— Nu. Poţi să încui, zise el, păşind pe coridorul care d ucea către restul casei. Mai stau puţin în bibliotecă, apoi m ă duc să mă culc.

— Prea bine, milord. Îi spun lui Collier.

Ryder încuviinţă din cap. Collier fusese valetul tatălui său, dar la moartea acestuia era încă destul de tânăr să se pensioneze. Deşi Ryder nu avea nevoie de ajutorul nimănui să se îmbrace, cu atât mai mult ca să se dezbrace, şi oricu m nu-i făcea plăcere să aibă pe cineva atât de aproape, îi p ermisese totuşi lui Collier să-şi păstreze slujba. Collier îi fus ese devotat tatălui său şi chiar îl ajutase mult în ultimele lui zile. Ultima ambiţie a lui Ryder era acum să reuşească să-şi convingă personalul să nu mai folosească cuvântul învechit „valet”, ci sintagma modernă „asistent personal”. Până acu m se lovise de un refuz categoric, dar era hotărât să îşi impună punctul de vedere.

Ajunse în bibliotecă şi intră. Închise uşa în urma lui şi se opri în prag, aşteptând să fie învăluit de atmosfera primit oare a încăperii. Aici îşi petrecea o mare parte din timp şi o daia îi era tare dragă, graţie faptului că petrecuse aici nenu mărate ore alături de tatăl lui. Oftă satisfăcut şi se duse spr e şemineul uriaş, aflat pe mijlocul peretelui.

Pe fiecare dintre pereţi erau de sus până jos rafturi pli ne ochi cu volume îmbrăcate în piele, mai puţin în dreptul u şilor, a şemineului şi a celor trei ferestre lungi de pe peretel e din faţa lui. Perdelele lungi până în podea erau trase, iar s ingura sursă de iluminat din cameră era o lampă care ardea pe o măsuţă, lângă una dintre cele două canapele identice aşezate pe diagonală faţă de şemineul în care pâlpâia un fo c mic şi zglobiu. Flăcările răspândeau raze aurii pe suprafeţ

ele lustruite de lemn, pe cotoarele cărţilor scrise cu litere ar gintii şi mângâind pielea brun-închis a canapelelor şi a scau nelor.

Ryder ignoră biroul enorm aflat în celălalt capăt al înc ăperii şi se opri în dreptul şemineului. Luă un pachet de cărţ i de vizită de pe poliţa de marmură de deasupra – invitaţiile pe care le primise pentru zilele următoare.

Ca de obicei, luă cartonaşele cu invitaţiile pentru acea seară şi le aruncă în foc. Le alese pe cele pentru a doua zi ş i le aşeză pe celelalte la loc, apoi se duse lângă lampă. Le d esfăcu în evantai şi începu să le citească.

În seara aceasta, Mary începuse să-şi pună întrebări î n legătură cu motivele lui. Chiar dacă reuşise să se conving ă singură că el rămăsese la serata lui Lady Hopetoun doar p entru muzică, în curând avea să se trezească la realitate. D acă se pricepea la chestiuni de genul acesta, iar el se price pea, atunci intuia că avea să-l abordeze cu o suită de întreb ări referitoare la intenţiilor lui şi în acel moment amândoi ur mau să dea cărţile pe faţă. Simţi fiorul anticipării. Buzele i s e arcuiră într-un zâmbet.

Nu putea prezice când exact va avea loc această lăm urire între ei, dar era sigur că ar fi putut să-i creeze premise le, pentru că într-adevăr era o discuţie pe care trebuiau să o aibă. Probabil că ea ar fi adus vorba doar când ar fi fost pr egătită, ceea ce era firesc; nu trebuia să-şi facă griji încercâ nd să ghicească când avea să se întâmple asta – ştia sigur că oricum ea va veni să vorbească cu el.

Zâmbi şi mai larg cu gândul la evenimentele care ave au să facă deliciul înaltei societăţi a doua zi. Aşa cum se pre zenta situaţia, nu trebuia să facă nimic ieşit din comun pent ru a avansa în campania sa, ci doar să se afişeze de fiecare dată lângă ea, la fiecare eveniment la care participa. Şi ea avea să se ocupe de restul – avea să-i ofere prilejul ideal de a-şi mărturisi în mod clar intenţiile.

Alese o invitaţie din cele şapte, citi din nou textul de p

e ea şi dădu din cap aprobator.

— Asta e, murmură el în timp ce bătea cu degetul în b ucata de carton. Aici va fi mâine-seară. La balul lui Lady Bra cewell.

Capitolul 4

Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea Ryder de gând? întrebarea aceasta nu-i dădea pace lui Mary a doua zi de di mineaţă în timp ce îşi bea ceaiul cu pâine prăjită. Trecuse î n revistă pentru a nu ştiu câta oară toate discuţiile pe care l e avusese cu el în ultimele trei seri; de două ori îl întrebase ce avea de gând şi de fiecare dată îi răspunsese... vag.

Iar când o provocase pe ea să spună care credea că s unt motivele lui, şi îi spusese foarte clar şi concis ce părere avea, nu o contrazisese deloc – iar seara din urmă şi-o petr ecuse lângă ea, într-un loc de întâlnire în care un domn de vârsta lui nu avea ce să caute decât dacă intenţiona să se î nsoare. În continuare putea să-i găsească o scuză că venise să-l ferească pe Rand de ea, dar după ce văzuse că fratele l ui nu era acolo, lucru pe care oricum îl ştia dinainte de a ve ni, de ce mai stătuse? Pentru muzică? Aşa de tare îşi dorise să asculte un ansamblu de muzică de cameră aproape necu noscut, care interpretase numai bucăţi renumite? Sau rămă sese din alt motiv?

Mary aruncă o privire spre scaunul din partea cealaltă a mesei, cel pe care stătea de obicei mama ei. Dacă Louise ar fii fost aici, ar fi putut să-i ceară sfatul; avea încredere în mama ei şi, dacă ar fi vorbit cu ea, iţele s-ar fi descurcat im ediat.

— Mâine-dimineaţă se întorc, domnişoară.

Îşi ridică privirea, dându-şi seama că se holbase câtev a minute bune la scaunul gol şi se strădui să schiţeze un zâ

mbet.

— Da, ştiu. Se întorc repede.

— Aveţi vreo sarcină de trasat personalului între tim p? se interesă Hudson.

— Nu, nu, zise ea, făcându-i semn să lase ceainicul pe care îl adusese cu el, apoi se ridică şi îşi turnă singură în ce aşcă. Aş fi vrut să mă sfătuiesc cu mama, dar nu-i nici o gra bă, adăugă ea cu un surâs. Avem timp destul mâine.

Hudson se închină în faţa ei, apoi luă vasele murdare şi plecă la bucătărie.

Se lăsă pe spate pe scaun şi sorbi din ceai. Imediat îi r eveni în memorie discuţia cu Ryder din seara precedentă… ochii îi scânteiară. Rămase cu ceaşca în aer, se ridică, anali ză din nou toate cuvintele-cheie care se rostiseră, apoi trec u la noaptea de dinainte şi o luă de la capăt…

Se încruntă; starea de nelinişte deveni din ce în ce ma i apăsătoare. Având în vedere că discutaseră destul de des în ultimul timp, putea înţelege, luând în calcul faptul că ave au titluri nobiliare destul de apropiate şi că se cunoşteau de mult, că nu i se mai adresa cu „domnişoară Cynster”. Dar s eara trecută… şi chiar şi în seara de dinainte, de câte ori vo ise să-i atragă atenţia… Nu îi spusese în nici un fel. Vorbise cu ea, ea îi răspunsese – dar ca şi cum… ca şi cum ar fi avu t vreun soi de înţelegere prestabilită…

— Nu! încercă ea să conteste adevărul. Nu. Nu şi nu! r epetă ea din ce în ce mai tare. Lăsă ceaşca pe masă şi clăti nă din cap. Nu se poate aşa ceva – nu vreau aşa ceva!

Nu Ryder era alesul ei, era imposibil – nu tocmai el, ca re era cunoscut în tot oraşul drept nobilul cel mai greu de î mblânzit din înalta societate. Atâta vreme cât era hotărâtă să nu piardă niciodată controlul asupra vieţii ei – şi ca o con secinţă firească – şi asupra viitorului ei soţ – Ryder nu putea fi bărbatul potrivit pentru ea.

Dar dacă el decisese că ea este femeia potrivită pentr u el? Rămase cu privirea în gol, întrebarea reverberându-i î

n minte.

— Ce naiba mă fac dacă aşa s-a întâmplat?

În momentul în care păşi alături de Amelia în sala de b al a lui Lady Bracewell, Mary era convinsă că era pe drumul cel bun. Drumul care s-o ducă negreşit către alesul ei, cel c are o va face să simtă că-i vine să-şi ia zborul sau că nu mai poate să-şi ia gândul de la el. Trebuia doar să-l identifice, d upă care să-l lase în grija colierului şi a Doamnei.

Îşi reîncepuse căutările de dimineaţă, când o însoţise pe Penelope, sora Portiei, în parc. Îl luaseră şi pe micuţul Oli ver, cel mai mare dintre copiii Penelopei, şi se bucuraseră î mpreună de razele molcome ale soarelui. Trăsese cu ochiul la toţi domnii care se plimbau cu cabrioletele sau pe jos, da r nici imul nu îi captase interesul. Cu alte cuvinte, niciunul n u merita atenţie.

Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul lui Penelope, p oate că Mary s-ar fi încumetat să atingă subiectul Ryder, da r Penelope era expertă doar în comportamentul bărbaţilor f oarte în vârstă sau cu înclinaţii criminale; astfel, părerile ei erau cam îndoielnice, iar Mary nu avea nevoie de şi mai mu ltă incertitudine, mai ales în ceea ce-l privea pe Ryder.

Din parc, se dusese cu Amanda la reşedinţa Dexter şi apoi, împreună cu ea, la prânzul oferit de Lady Holland, und e fusese doar o întâlnire între femei. Tot plimbându-se dintr -o parte în alta avusese timp destul să discute cu sora ei m ai mare despre un anumit marchiz enervant de insistent, da r constatase cu oarecare surprindere că nu voise să aducă s ubiectul în discuţie. Îşi spusese că era din cauză că se străd uia mult prea tare să nu se mai gândească la el. Voia să-l şi -l scoată complet din minte. Uşor de zis, greu de făcut.

Aflată în spatele Ameliei, îmbrăcată în rochia sidefie d e mătase, decorată pe linia decolteului şi la mâneci cu pang lici albăstrii, o salută ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat pe Lady Bracewell. Apoi coborî împreună cu Amanda în sala de bal – şi îşi dădu seama iritată că era nervoasă.

Trebuia să se concentreze asupra misiunii propuse, să poate comunica cu orice bărbat care corespundea cât de câ t imaginii din mintea ei. Mai ales cu cei pe care li avea pe lis tă înainte de apariţia lui Randolph Cavanaugh. În mod evide nt, toate celelalte tentative le făcuse pe când nu purta colie rul, aşa că acum exista şansa ca un domn pe care înainte n u îl remarcase să i se pară mult mai atrăgător.

Coborî treptele de marmură. Îşi plimbă privirea pe chi purile invitaţilor, simţindu-se din ce în ce mai stresată de o senzaţie nedorită – nu zărea nicăieri părul şaten-auriu al lui Ryder.

Îşi lăsă privirea în jos şi făcu câţiva paşi nesiguri. Nu v oia ca Ryder să fie acolo, nu dorea ca el să se bage iar în su fletul ei şi să-i ameţească iar simţurile invitând-o la dans; D umnezeu îi era martor, nu era încă suficient de puternică şi experimentată cât să-şi permită să îl refuze. Şi la urma urm ei, cum ar fi putut fi?

Era iar prinsă în plasa aceasta înşelătoare, la firi cum se întâmplase şi la reşedinţa Castlemaine.

Dar, îşi aminti în timp ce păşi în sala de bal, ridică frun tea şi privi spre marea de invitaţi din jur, nu mai avea niciu n motiv s-o urmărească, nu aici, nu în această seară sau vr eodată.

— Bună seara, Amelia.

Mary se uită iute în jur şi blestemă printre dinţi. Miji oc hii spre Ryder, care ieşise de undeva de sub scara circulară – aşadar, de-asta nu-l văzuse –, iar acum făcea o plecăciune în faţa Ameliei

— Ryder, îl întâmpină Amelia cu un zâmbet, după care se întoarse spre Mary. Cred că voi doi vă cunoaşteţi.

Ryder îi zâmbi, iar ea se gândi că imaginaţia ei exager ată o făcea să-l vadă ca pe un zâmbet hrăpăreţ.

— Într-adevăr.

Amintindu-şi că Amelia nu-şi dăduse seama că ea îşi p etrecuse majoritatea timpului la balul familiei Castlemaine

evitându-l şi că nu ştia cine o fermecase cu o seară în urmă, Mary nu-şi pierdu din eleganţă, aruncându-i lui Ryder un zâmbet special, încărcat cu un substrat menit să-l avertizeze.

— Da, ne-am cunoscut.

Ryder zăbovi o clipă cu privirea la ea, apoi se uită din nou spre Amelia.

— Lady Croxton mi-a mărturisit că te aşteaptă. Uite-o acolo, spuse el arătând spre colţul îndepărtat al sălii.

— O, îţi mulţumesc, răspunse Amelia uitându-se în acea direcţie, apoi se uită spre Mary. Deci ştii unde să mă găseşti. Ryder, mai spuse ea înclinând din cap, după care se strecură în mulţime.

Mary îşi mută privirea spre ochii lui; nici nu trebuia să-l privească în rest – era la fel ca de obicei, un model de eleganţă, sofisticare şi maniere superficiale.

— Sunt decisă să trec în revistă şi alţi candidaţi, spuse ea cu hotărâre. Pe Randolph l-am tăiat de pe listă, aşa că nu mai ai nici un motiv să stai pe urmele mele.

O privi tăcut pentru câteva minute, apoi colţurile gurii i se arcuiră într-un fel care nu semăna prea tare cu un zâmbet.

— E posibil. Mai vedem.

Mary se încruntă la el.

— Ce fel de răspuns mai e şi ăsta?

Ridică din sprâncene în maniera leneşă obişnuită.

— Singurul pe care îl vei primi.

Mary scăpă un mârâit de frustrare; iar se juca cu ea.

— Ryder, te rog… pleacă.

Pentru o clipă avu impresia că el se gândeşte serios să-i împlinească dorinţa. Ea aproape că începuse să spere când, fără s-o slăbească din priviri, Ryder clătină din cap.

— Nu cred că pot face asta.

Mary făcu ochii mari; acum ce mai putea să facă?

— Atunci… N-avea cum să-l oblige să plece dacă nu v

oia. Strânse din buze şi îşi miji ochii. Prea bine, dacă ai de g ând să te ţii după mine şi în continuare, măcar ai putea să n u-mi stai în cale.

Fără să aştepte răspunsul, se răsuci pe călcâie şi se a vântă în mulţime. Ryder rânji şi, cel puţin la început, o lăsă s-o ia înainte. Cinci minute mai târziu, nu mai era deloc am uzat.

— Doar nu te gândeşti la Rigby sau la Cantwell ca la n işte potenţiali soţi. Ai tăi – cel puţin verii tăi – vor fi îngroziţi.

Mary îl privi chiorâş.

— De ce?

— Au datorii, răspunse el privind-o. Printre alte defect e.

— O, se bosumflă ea. Îi mai studie puţin pe cei doi, car e se aflau într-un grup împreună cu amicii lor la fel de filfizo ni şi apoi îl întrebă: Eşti sigur?

— Foarte. Rigby mai are puţin şi dă faliment, iar Cant well are tot terenul ipotecat, zise el, apoi ezită puţin. Încă n u li s-a dus buhul în tot oraşul, dar a-nceput să meargă vest ea.

Ea pufni şi se întoarse cu spatele la el.

— Ar trebui să existe un soi de listă – poate doamnele venerabile ar putea să ţină socoteala. Registrul gentlemenil or buni de însurătoare.

— Credeam că aceea era lista de admitere în clubul Al mack.

Mary clătină din cap.

— Acei gentlemeni necăsătoriţi primiţi în clubul Almac k s-ar încadra, dar pe mine m-ar interesa mai mult domnii c elibatari, dar buni de însurătoare care n-ar intra în acel dub decât picaţi cu ceară.

Gentlemenii ca el.

Dar el nu scoase o vorbă şi o porni încet pe urmele ei. Poate era mai bine să o lase în seara asta să colinde în căut area potenţialilor candidaţi la mâna ei, pentru că aşa putea

să le pună mai bine în evidenţă defectele. Dar dacă erau un ii care nu aveau defecte… bine măcar că majoritatea acest or domni îl vedeau în preajma lui Mary Cynster. El ştia cam pe unde se afla pe acea listă a bărbaţilor buni de însurătoar e; erau puţini care s-ar fi încumetat să îi facă concurenţă. Ia r dintre acei câţiva, pe care oricum îi cunoştea cel puţin cât de cât, dacă nu îi erau chiar prieteni, nici unul, nici măcar d e dragul întrecerii, nu ar fi îndrăznit să o ceară de soţie pe Mary. Era genul de zgripţuroaică de care fugeau toţi. Ar fi fo st chiar curios să afle de ce el era de altă părere. Dar aşa er a. Ba chiar constatase de nenumărate ori că ea avea capaci tatea de a-l uimi şi, ce era cel mai important, că îl făcea să r âdă, deşi deocamdată doar în sinea lui.

Acum Mary se îndrepta direct către George Cruikshan k, pe care voia să-l prindă cât era singur. Exact pe când sal a fu inundată de acordurile primului vals. George îşi ridică p rivirea spre Ryder implorându-l parcă să facă ceva; fire blân dă şi prietenoasă, tremura ca un iepuraş în capcană, tremur ând de nerăbdare să se facă nevăzut.

Înainte ca Ryder să intervină şi să o ia de mână – ceea ce şi avea de gând – Mary puse fără nicio sfială mâna pe br aţul lui George şi îi zâmbi dulce.

— Mă scuzaţi că sunt atât de îndrăzneaţă, domnule, d ar îmi place foarte mult valsul.

— Aah… îngăimă George, albindu-se la faţă. Ah… sunt rănit la un picior.

Mary îl privi chiorâş.

— Oh?

Se uită în jos spre picioarele lui, care până atunci păru seră perfect sănătoase. George îşi înşfăcă coapsa şi făcu o grimasă.

— Nu-mi place să mă plimb cu baston ştiţi – cred că s unt prea mândru. Dar mi-e teamă că n-aş putea să rezist un dans.

— O, exclamă ea bosumflată, fără să-şi ia ochii de la p

icioarele lui.

Înainte de a-l duce pe George la paroxism cu întrebări despre rana inventată, Ryder îşi înfipse degetele în cotul ei. Mary tresări speriată, iar Ryder trebui să-şi ascundă zâmbet ul.

— Hai să dansezi cu mine. Să-l lăsăm pe bietul George cu durerea lui

Mary îl străfulgeră cu privirea; preţ de o fracţiune de s ecundă ochii ei albaştri părură că se uită în gol, apoi clipi şi îşi concentră privirea asupra lui.

— O, fie! Se întoarse spre George şi înclină din cap.

— Vă mulţumesc pentru conversaţie, domnule. Sper s ă vă însănătoşiţi repede.

Ryder îl salută şi el scurt, strângând din dinţi pentru a-şi ascunde amuzamentul. Felul în care George îi transmise f ără să scoată o vorbă cât îi era de recunoscător era gata să -l facă să izbucnească în hohote, dar Ryder îşi dădu seama că Mary n-avea nicio idee cât de tare îl zdruncinase pe cel mai sfios gentleman din înalta societate. O conduse pe ring, apoi o prinse în braţe.

— Mă tem că nu sunt George.

— Pare evident, răspunse ea nemulţumită. Încruntând u-se, Mary îl lăsă s-o poarte pe aripile dansului. Şi se luptă c u îndârjire să se concentreze asupra planului ei.

După două piruete, deja începuse să se întrebe de ce î i plăcea atât de mult să danseze cu Ryder… de ce se simţe a atât de bine, de extraordinar, de… perfect. Da, era mai m ult decât un dansator desăvârşit, dar era atât de înalt şi atâ t de voinic pe lângă ea, încât te-ai fi gândit că s-ar simţi cop leşită, când de fapt se simţea… protejată. Nu avea sentime ntul că era ţinută într-o cuşcă – poate pentru că dansul nu d ura mult – ci apărată de orice atingere, de orice contact cu altcineva. În timp ce dansau, formau împreună un tot, o ent itate complet disociată de cei din jur. Să valseze cu el era c a şi cum s-ar fi învârtit într-o construcţie fragilă intangibilă,

propulsată de forţa, de simţurile şi de senzaţiile cu care am ândoi se lăsau pradă muzicii.

Deja făcuseră înconjurul sălii o dată şi se pregăteau d e încă o tură, când se trezi brusc la realitate – era relaxată, încântată şi îi zâmbea sincer şi liber, privindu-l în ochi. Iar el îi răspundea cu un zâmbet leneş, o licărire de satisfacţie str ălucind în ochii lui aurii în timp ce-i susţinea privirea.

Mary se frământa dacă să-i spună că ar fi vrut ca aces ta să fie ultimul lor vals împreună; o răsfăţa în dauna celorl alţi bărbaţi.

Pe de altă parte însă, poate ar trebui să se folosească de această experienţă ca de un fel de standard – când avea să danseze cu adevăratul ei ursit, sentimentul va fi şi mai în ălţător. Ceva mai grozav decât această experienţă strălucit oare, minunată şi plină de fiori. Însă având în vedere că ace sta era Ryder, care nu avea nevoie de încurajare sau de alt e provocări, ea tăcu mâlc şi se bucură de restul dansului.

La final, îi mulţumi cu recunoştinţă sinceră, apoi îşi înd reptă toată atenţia asupra onorabilului Warwick Hadfield, c are tocmai terminase de dansat cu verişoara lui, domnişoar a Manners, şi se oprise în apropiere.

Warwick fusese pe lista iniţială şi, din toate punctele d e vedere importante pentru societate, era mult mai eligibil ca pretendent la mâna ei decât fusese Randolph vreodată. Tatăl lui Warwick era vicontele Moorfield, iar Warwick urma să moştenească toate proprietăţile importante ale familiei. Nu că ei sau familiei ei i-ar fi păsat, dar, după cum sublimas e şi Ryder, societatea avea şi ea aşteptările ei. Având colier ul la ea, acum putea să-l reevalueze.

Era uşor să se întâlnească „întâmplător” cu el – toată l umea se fâţâia de colo-colo. Se duse la el şi începură să con verseze; în pofida faptului că Warwick îi dăduse răspunsuri i nteligente şi era destul de încântător, Mary nu simţi nimic î n plus. Pur şi simplu nimic. Nici Warwick nu părea prea impr esionat de ea; mai degrabă era fascinat de simpatica lui ver

işoară.

Îl tăie şi pe Warwick de pe listă şi plecă de lângă el, p arcă şi mai încăpăţânată. Ryder rămăsese tot timpul pe lân gă ea, însoţind-o mai mult sau mai puţin prin mulţime – loc ul era din ce în ce mai aglomerat, aşa că, la un moment da t, se simţea chiar recunoscătoare că datorită prezenţei lui i mpozante invitaţii se dădeau din calea lor, făcându-le loc să treacă. Ryder îşi îndeplinea sarcina cu simţ de răspundere – deşi din când în când intervenea în discuţie, de multe ori int ervenţiile lui erau binevenite, nicidecum cârcotaşe. Era sufi cient de înţelept cât să se abţină de la comentarii asupra pr eferinţelor ei în materie de bărbaţi şi să intre în vorbă doar când avea chestiuni pertinente sau importante de adăugat. Şi nici atunci nu intervenea direct.

Asta până când ea – disperată de insuccesul de până atunci – se opri lângă un cerc de tineri aflaţi la început de r eputaţie scandaloasă, printre care se afla şi un dezmăţat de ja recunoscut pentru faptele lui. Deşi incluşi în categoria „vi itori mari crai”, Jasper Helforth şi Joselin Filliwell se încadra u, după părerea ei, în categoria „recuperabili” şi oricum era u potriviţi pentru ea din multe alte puncte de vedere. Aşada r, merita să le acorde atenţie.

Iniţie conversaţia cu cei doi, remarcând că aceştia avu seseră grijă să îl includă şi pe Ryder, Nu simţi că ies scântei şi nici nu avu furnicături pe şira spinării, nu se întâmplă nim ic care să îi abată atenţia de la Ryder, de exemplu. De câte ori li se adresa celor doi, simţurile ei erau mai întâi şi mai m ult îndreptate spre Ryder – începuse să îl folosească drept r eper. Dacă tot avea de gând să stea numai pe lângă ea, mă car să-i fie de folos.

Nu avea de unde să ştie că, dincolo de amuzamentul pe care îl prezenta situaţia pentru el şi pe care nici nu încer ca să îl ascundă, Ryder urmărea ceva foarte clar definit. În afară de faptul că era în permanenţă lângă ea, nu făcea ni mic să o împiedice să facă exact ce dorea.

Începu un alt vals, iar Joselin Filliwell îi zâmbi şi o invit ă la dans. Îi întinse imediat mâna; din ce discutase cu el pâ nă atunci, el era cel mai apropiat de imaginea ideală din mi ntea ei. Şi valsa nemaipomenit. Încercă din răsputeri să sim tă aceeaşi senzaţie magică pe care o avusese în braţele lui Ryder, dar… era doar ceva monoton. Schiţă un zâmbet de c omplezenţă şi oftă în sinea ei, după care îi permise lui Joseli n să o însoţească înapoi la grup.

Deja cercul îşi schimbase componenţa. Jasper nu se m ai întorsese, dar apăruseră doi alţi tineri gentlemeni cu pote nţial, precum Cassie Michaels şi Rosalind Phillips. Ryder era în partea opusă a cercului, aşa că Mary îşi petrecu următoa rele douăzeci de minute discutând cu cei de lângă ea. Pentr u ea era clar – deşi nu şi pentru ceilalţi – că Rosalind şi Cass ie aveau cam acelaşi scop ca şi ea. Bărbaţii însă se purtau politicos şi erau în general inofensivi, aşa că nu aveau cum să-i capteze interesul. Erau pur şi simplu… prea imaturi. Se hotărî să îl roage pe Ryder să treacă mai departe, când se a uziră din nou acordurile unui vals.

— Domnişoară Cynster… aş fi încântat dacă mi-aţi fac e onoarea să-mi acordaţi acest dans.

Cererea fusese făcută pe un ton tărăgănat, iar Mary îş i îndreptă atenţia către un domn care stătea în afara grupul ui. Puţin mai copt decât restul celorlalţi, Claude Legarde av ea reputaţia unui crai în devenire. Era îmbrăcat extrem de pretenţios, dar exagerase cu volănaşele de la gât şi mânec i; în jurul lui plutea un miros greu de cuişoare amestecate c u mir.

Mary nu voia să danseze cu el; instinctiv, pielea i se fă cuse ca de găină doar la ideea de a valsa cu el. Dar cum ar fi putut să-l refuze fără a-l jigni, când era evident că era dis pusă să danseze cu ceilalţi? Legarde era bine-cunoscut pen tru limba lui ascuţită.

— Îmi pare rău să te informez, Legarde, dar domnişoa ra Cynster mi-a promis mie acest vals, spuse Ryder pe un t

on aproape la fel de tărăgănat ca al tânărului, deşi diferit ca nuanţă.

Mary se simţi atât de uşurată, încât îi veni să îl sărute pe Ryder; poate că era ridicol, dar nici să-l atingă pe Legard e n-ar fi vrut. Când Ryder se întoarse spre ea, îi zâmbi şi îi î ntinse imediat mâna.

— Îţi mulţumesc, nu uitasem.

Zâmbetul lui era apreciativ, din mai multe puncte de v edere.

— Nici nu mă gândeam că ai fi putut uita.

Îşi înclinară uşor capetele spre restul grupului, apoi se întoarseră spre ring.

Înainte de a se îndepărta, Mary apucă să mai vadă cu coada ochiului expresia de pe chipul lui Legarde. Privirea lui infatuată, aproape încântată, o făcu să tresară, dar reuşi să păstreze aparenţele faţă de Ryder.

Dar de ce o privise Legarde aşa şi de ce reacţionase a stfel? Ca şi cum ar fi văzut sau ar fi aflat ceva – un secret. C eva ce ştia doar el. În momentul în care Ryder o prinse în br aţele lui şi începură să danseze, deja uitase complet de Leg arde şi trăia clipa.

După câteva piruete, îşi veni suficient în fire încât să-i spună:

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Domnul Legarde nu e ste deloc pe lista mea.

— Slavă Domnului.

Ryder o privi în ochi, văzu cum buzele ei se arcuiră înt r-un zâmbet plin de încredere, folosind cuvintele şi tonul, p e lângă zâmbetul ei convins, pentru a-şi masca impulsurile naturale, mult mai intense decât se aşteptase când era vor ba de ea, cel puţin pentru moment. Dar cumva o simţise, d e la început, conectată direct la latura lui primitivă şi instinc tuală, iar ultimele lor întâlniri nu făcuseră decât să adâncea scă această legătură. Devenise mai dară, mai bine definită, de îndată ce aflase scopul pentru car ea participa la acest b

al.

Cu toate acestea, până acum făcuse faţă provocării. R ezistase tentaţiei şi o lăsase să facă ce voia, fără să o forţez e şi fără să o sperie. Până acum nu putea decât să se felicit e pentru performanţa de a rezista.

Valsul era lipsit de incidente, iar el era mulţumit Nu tr ebuia să profite de avantajul pe care îl avea. Era mai bine s ă o lase pe ea să-şi dea seama singură că nu se potrivea cu nici un alt bărbat aşa de bine cum se potrivea cu el, şi asta fără să fie distrasă de legătura senzuală care urma şi ea să îşi facă simţită prezenţa în curând. Legătura aceea era acol o, încă într-o formă empirică, dar cu un potenţial uriaş. Pent ru el era tot timpul prezentă, dar ea trebuia întâi să o desco pere şi să se convingă de existenţa ei înainte de a trece la u rmătorul pas.

Era încrezător în propriile puteri şi în dibăcia lui pentru a lăsa lucrurile în voia lor. În cele din urmă, desfăşurarea ev enimentelor avea să o conducă direct la el.

Amândoi erau cu zâmbetul pe buze când muzica se o pri. O conduse spre un grup de domnişoare şi domni cam d e vârsta lui. Îi cunoştea pe toţi şi o prezentă; spera că ea va remarca mai bine diferenţa dintre el şi băieţandrii de pe list a ei având un termen de comparaţie adecvat.

Lady Paynesville, o fostă iubită de-a lui, se întoarse sp re el cu un surâs.

— Milord, m-a rugat fratele meu să te întreb cu prima ocazie dacă doreşti să participi la o vânătoare în nord, în Sc oţia, în vara asta.

Privind în ochii lui Juliet, Ryder înţelese că nu era sing ura ofertă de care ar fi putut beneficia dacă ar fi acceptat in vitaţia fratelui ei – şi a ei. Începuseră să-l cam plictisească fl irturile acestea – simpatice de altfel, dar inutile; iar în afară de asta, instinctele de vânător începuseră să îl părăsească.

— Mulţumeşte-i lui John din partea mea, dar încă nu şt iu ce voi face vara asta.

Juliet primi răspunsul fără să se supere.

— Ah, bine, zâmbi ea, aruncându-i o privire în treacăt lui Mary. Presupun că este greu să ştii dinainte...

Ryder zâmbi şi el, apoi îşi îndreptă privirea spre direcţ ia în care se uitase Juliet... şi trebui să se controleze ca să n u se încrunte. Să nu se enerveze. Să nu reacţioneze. Nu fus ese atent câteva minute, timp în care un alt gentleman se a lăturase grupului, aşezându-se chiar lângă Mary. Iar acel ge ntleman – deşi nu făcea cinste numelui – era Jack Francom e. Frumos, bine-crescut, la fel de destins şi relaxat ca Ryde r, născut într-o familie aleasă, Francome avea mare trecere în oraş şi era acceptat în majoritatea caselor, dar era recun oscut drept un bărbat cu un caracter dubios şi mai ales de o moralitate îndoielnică. Îşi pierduse întreaga avere la jocuri le de noroc înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani, iar de atunci era întreţinut de o amantă extrem de bogată.

Deşi ţintele lui erau mai degrabă văduvele mai în vârs tă decât Mary, Francome nu se dădea în lături nici de la ten tativele de seducere a tinerelor inocente şi bogate. Probabil că era disperat dacă încerca să abordeze pe cineva din fami lia Cynster. Francome cunoştea toate subterfugiile şi reuşi s ă o facă pe Mary să se întoarcă uşor spre el, iar acum cei do i stăteau de vorbă oarecum desprinşi de grup. Ryder se apr opie cât de mult putu şi începu să tragă cu urechea la conv ersaţia lor, dar Francome era suficient de subtil cât să nu spună nimic ce ar fi putut ridica suspiciuni cu privire la intenţii le lui, moment în care afurisiţii de muzicieni începură să cân te din nou. Mary îşi înălţă capul, se lămuri că era tot un val s, apoi îi aruncă domnului Francome o privire încurajatoare. Îl mai văzuse şi înainte cu câteva baluri; nu avusese nicioda tă ocazia să discute cu el, dar îl găsea mult mai interesant decât ceilalţi tineri pe care îi abordase. Era oare cazul să-şi mai lărgească cercul de pretendenţi? Francome îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— V-aş invita la dans, domnişoară Cynster, dar este a

şa de mare înghesuială aici că mă întrebam dacă nu cumva aţi prefera să vă plimbaţi pe terasă.

Se aflau la doar câţiva metri de nişte uşi larg deschise care duceau spre un balcon aerisit de briza înmiresmată a n opţii. Mary aruncă o privire spre cele câteva cupluri care se plimbau deja sub clar de lună şi simţi brusc nevoia de aer c urat.

— Vă mulţumesc. Da, mi-ar plăcea, se repezi ea să-i s pună, apoi dădu să-l ia de braţ…

Însă între mâna ei şi braţul lui Francome interveni bru sc o palmă. Tresări surprinsă şi se uită şocată spre Ryder. U ltima dată când îl văzuse stătea de vorbă de vorbă cu o doa mnă aflată lângă el.

— Ce faci? întrebă ea cu jumătate de glas.

— Mai bine nu, răsună cu putere glasul lui Ryder.

Mary făcu ochii mari; dar nu ei i se adresase, ci lui Fra ncome. Nu-l văzuse niciodată pe Ryder atât de încordat; şi un chip de granit i s-ar fi părut mai prietenos acum. Iar privi rea lui îl străfulgera pe Francome. Dacă privirile ar fi putut u cide… Cu răsuflarea tăiată, se întoarse spre Francome, care îl ţintuia şi el pe Ryder cu privirea.

După câteva fracţiuni de secundă, Francome se îngălb eni la faţă, înghiţi în sec, îşi lăsă braţul în jos şi spuse pe un ton complet diferit de cel pe care i se adresase ei:

— Nu mi-am dat seama; după care îşi dezlipi cu greu privirea din ochii lui Ryder şi se uită încruntat înspre ea. Dar poate…

— Ia mai gândeşte-te, interveni iarăşi cu asprime Ryd er, parcă şi un pic ameninţător, cât să-l facă pe Francome s ă-şi mute din nou privirea spre el. Şi mai ales gândeşte-te, continuă Ryder după o secundă, la cât eşti de norocos că n u sunt unul dintre verii ei.

Francome îi studie cu atenţie chipul şi ochii.

— Nu ai…

Mary se uită de la unul la celălalt, apoi se opri asupra l

ui Ryder, ale cărui trăsături se relaxaseră, însă nu complet.

— Vrei să punem rămăşag?

Mary scrâşni din dinţi; nimic nu o înfuria mai tare decât să fie tratată ca un os disputat între doi câini. Trase adânc aer în piept.

— Ryder…

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Cynster, o întrerupse Francome, dar am fost chemat în altă parte

Mary clipi, nedumerită.

— Ah… înţeleg.

Francome făcu o plecăciune scurtă în faţa ei, evitându-i privirea, dar uitându-se lung la Ryder, după care se întoarse şi dispăru cu repeziciune în mulţime. Mary se uită după el, apoi se întoarse spre Ryder, moment în care remarcă privirile celor care asistaseră la scenă. Toţi auziseră sau văzuseră schimbul de replici, chiar dacă erau unii care se prefăceau că nu fuseseră atenţi, aşa că fu extrem de surprinsă să constate că nimeni nu părea mirat. Cu toţii acceptaseră reacţia lui Ryder… Prin mintea ei începură să se perinde rapid imagini fragmentate, cuvinte, priviri, după care toate se ordonară brusc… şi totul se potrivea. Dintr-odată înţelese tot. Tot ce se petrecuse în ultimele trei zile, chiar sub nasul ei. Ridică ochii spre Ryder şi rămase aşa. O privi şi el cu blândeţe; îl vedea cum îi dispare de pe chip orice urmă de tensiune. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ryder îşi coborî privirea spre mâna ei, pe care încă o ţinea ferm, însă fără s-o rănească. Îi dădu drumul încet, ca şi cum şi-ar fi forţat degetele să se descleşteze din carnea ei.

Acum, ea era şi mai lămurită – şi încercă să nu se enerveze prea tare. Îşi miji ochii şi îl apucă strâns de mânecă. Îi îndoi cu putere braţul în jos, apoi zâmbi cât putu de fermecător, pentru a păstra aparenţele faţă de ceilalţi.

— Vă rog să ne scuzaţi, mergem să ne plimbăm.

Văzu cu coada ochiului cum Ryder ridică din sprâncenă, uimit, şi îl străfulgeră cu privirea.

— Afară! şuieră ea printre dinţi, în timp ce trăgea de el.

Ryder oftă.

— Prea bine, dar hai să ne comportăm civilizat.

Îi suci cu blândeţe braţul, apoi o luă de mână şi i-o aşeză pe braţul lui.

— Hai să ieşim înainte să leşini aici sau să faci un atac de apoplexie.

Lui Mary îi venea să-l strângă de gât.

Se conformă însă şi îl însoţi pe terasă. Acolo amândoi se uitară de jur împrejur. Ochiră un spaţiu liber în capătul terasei şi, fără să schimbe nici un cuvânt, se îndreptară spre acel colţ. Mary ar fi vrut să se năpustească într-acolo, dar el o trase spre el şi o ţinu ferm cât să meargă la pas. Nu voia să atragă atenţia nimănui. Ea trecuse deja de punctul-limită, iar acum mai avea puţin şi exploda. Îşi dăduse seama că, în cet-încet, Ryder aruncase în jurul ei un fel de plasă protectoare, un fel de variantă mult mai extinsă şi nuanţată a sentimentului de protecţie pe care îl avusese când dansase cu el. Ceilalţi bărbaţi o percepuseră şi ei; fără îndoială că orice femeie cu experienţă şi-ar fi dat seama mai devreme. Pur şi simplu o marcase în cel mai comun mod ca fiind a lui. Iar ea putea fi de acord cu faptul că el încerca să o protejeze; ştia ce fel de bărbat era şi că avea în sânge genul acesta de comportament. De aceea nici nu reacţionase când dansaseră. Dar nu posesivitate… nu. Nu putea accepta aşa ceva.

Colţul spre care se îndreptau era ferit de privirile celor dinăuntru, dar nu şi de cele ale cuplurilor care se plimbau pe acolo; pe măsură ce se apropiară şi se pregăteau să se oprească, îşi smulse braţul de lângă Ryder şi se sprijini cu spatele de balustradă, cu faţa spre el. El se opri ca un scut la nici un metru înaintea ei, astfel încât nimeni altcineva să nu o poată vedea. În clipa în care el se opri, ea îi aruncă o privire cruntă şi întinse un deget acuzator spre el.

— Te-am întrebat, de două ori, de ce te ţii scai de min

e pe la toate balurile şi să ştii că am băgat de seamă că de fiecare dată ai evitat să-mi dai un răspuns clar.

Se opri o clipă să-şi tragă sufletul, apoi continuă pe ac elaşi ton sacadat, sfredelindu-l cu privirea.

— După acest scurt episod nefericit, vreau să-ţi spun r ăspicat un singur lucru: nu sunt proprietatea ta!

Tăcu, aşteptând o replică din partea lui. Văzând că nu dă nici un semn că ar vrea să spună ceva, se enervă şi mai tare.

— Ce e asta? Ţi-a mâncat pisica limba?

— Nu. Încerc să găsesc cuvintele potrivite să îţi spun c ă te înşeli.

Cu o mimică ce nu prevestea nimic bun, Mary îi răspu nse tăios.

— Ba nu mă înşel deloc.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord cu tine.

— Ba nu! Trebuie să fii de acord cu mine!

Dumnezeule mare, nu, nu era în stare să-i dea dreptat e! Dintre toţi bărbaţii de pe lumea asta, tocmai el... o cupri nse ameţeala.

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă...

Ryder făcu ochii mari, ca şi cum situaţia i s-ar fi părut amuzantă.

— Offf! exclamă ea, împungându-l cu degetul în piept. Parcă ar fi atins o bucată de stâncă. Atunci fă bine şi explic ă-mi. Ce naiba e în capul tău? zise ea, gesticulând larg. Ce naiba urmăreşti cu tot planul acesta absurd?

— Pe tine. Vreau să mă însor cu tine. Vreau să fii soţia mea, doamna marchiză, răspunse el răspicat.

După părerea lui, scena cu Francome fusese mai mult decât edificatoare, nu mai avea rost să se prefacă. Mary îşi lăsă mâinile în jos şi rămase cu ochii la el, în stare de şoc. A vu nevoie de câteva momente ca să îşi revină, apoi începu să clatine încet din cap.

— Nu. Asta n-o să se întâmple.

Ryder oftă, vădit convins că ea se înşela.

— Şi de ce, mă rog frumos?

— Pentru că nu vreau să mă mărit cu tine.

— Aşa spui acum… ceea ce nu face decât să mă mobil izeze şi mai tare să te fac să-ţi schimbi părerea.

Mary amuţi din nou preţ de câteva momente, apoi într ebă pe acelaşi ton degajat pe care îl folosise şi el:

— Ai idee câţi au încercat până acum să mă facă să m ă răzgândesc şi au eşuat lamentabil?

— Am auzit. Ţi s-a dus buhul că eşti de neclintit.

Mary îşi înclină capul într-o parte, îl studie cu atenţie, apoi îl mai întrebă ceva:

— Dar dacă ştii atât de multe despre mine şi caracter ul meu, de ce vrei să te însori cu mine?

Era într-adevăr o întrebare bună. Nu ştia ce să răspun dă, mai ales că nici el nu cunoştea prea bine motivele. Îşi lă să privirea în jos, prefăcându-se că-şi aranjează manşeta.

— Pentru că, în pofida părerii tale actuale, eu sunt con vins că noi doi ne potrivim, zise el, apoi îşi ridică din nou pri virea spre ea. Nu văd niciun motiv pentru care te-ai opune acestui fapt, dar mă simt obligat să-ţi spun că, în cazul în ca re insişti să mă contrazici, nu mă voi lăsa descurajat. Deja t e cunosc foarte bine.

Mary îşi ridică bărbia, cu mândrie.

— Cred că nu mă cunoşti absolut deloc dacă îţi închip ui că astfel de argumente mă pot influenţa în vreun fel.

Aici ar fi putut s-o contrazică, dar preferă să atace un alt punct sensibil.

— Dar atunci ce anume este important pentru tine?

— Să fiu independentă. Şi deţin controlul asupra vieţii mele fi asupra celor ce mă afectează direct. Vreau şi mă bu cur de libertatea de a putea face ce vreau, fără a avea nevo ie de consimţământul soţului.

Îi răspunsese atât de repede şi cu patos, iar atitudinea ei era atât de sfidătoare, încât Ryder nu mai avu nici un du

biu că acestea chiar erau lucrurile cele mai importante pent ru ea.

— Şi ar trebui şi ţii cont de faptul că, indiferent de ce ai încerca să-mi spui, ştiu ce fel de om eşti, continui ea. Eşti un tiran – poate unul genial, simpatic, afectuos, dar oricum un mare tiran.

Aici nu putea să o contrazică, dar… o studie cu atenţi e, se gândi puţin, apoi îşi înmuie tonul

— Şi nu ţi-a trecut niciodată prin minte că poate şi tira nii ar vrea şi… cum să spun, să încerce să se schimbe de dr agul unei femei, mai ales al unei femei anume, independent e, puternice, inteligente, cu care să se şi căsătorească?

Gândul acesta… Mary se simţi deodată cum probabil s e simţiseră şi Randolph, şi prietenii lui când fuseseră încolţiţ i. Ochi în ochi, simţi că o ia ameţeala şi dintr-odată toate ce rtitudinile ei începură să se risipească…

— Eu…

— Nu ştii ce să spui? întrebă el ridicând din umeri. Acu m nu trebuie şi mai spui nimic.

Pe terasă apărură mai multe cupluri şi amândoi se înt oarseră spre valul de oameni; se părea că balul era pe term inate.

— Ar trebui să intrăm, spuse ea.

Simţea că trebuie neapărat să pună capăt acestei disc uţii neaşteptate, înainte de a face ceva cu adevărat prostes c, ca de exemplu să-l întrebe ce schimbări era dispus să fac ă pentru a fi pe placul ei. Mai bine nu. Nu era încă pregătită pentru răspunsul lui oricare ar fi fost acela. Ştia ce fel de o m este el, iar el nici măcar nu încercase să nege. Nu că s-ar fi schimbat ceva dacă ar fi negat… El îi deschisese o perspe ctivă la care nici măcar nu visase, îi prezentase o variantă d espre care doar citise, un viitor pe care nici măcar nu şi-l im aginase. Încercă să-şi calmeze respiraţia. Era tentată de ac eastă perspectivă, iar el era suficient de inteligent încât să- şi dea seama că era atrasă de această posibilitate. Ceea ce

îl transforma într-un bărbat şi mai periculos – periculos pent ru ea, pentru viitorul ei, pentru liniştea ei sufletească.

Ryder observase că sala de bal începuse să se goleas că; dădu din cap, apoi făcu un pas şi îi oferi braţul.

— Din păcate da. Nu mai putem rămâne aici.

Remarcase dincolo de fereastră o persoană extrem de contrariată – o persoană pe care nu şi-ar fi dorit să o vadă d eloc, cu atât mai puţin s-o zărească privind scena de pe ter asă, chiar dacă nu se întâmplase mare lucru. Nu voia ca La vinia să tragă vreo concluzie despre el şi intenţiile lui. Şi în niciun caz concluziile bune.

Mary îşi aşează încet palma pe braţul lui şi o porniră în apoi spre intrare. Aproape de uşă, Mary îşi înălţă privirea sp re el şi aşteptă până când şi el o privi în ochi.

— Nu vreau să mă las sedusă de tine, declară ea. Îndr ăzneaţă afirmaţie. Ar fi fost curios să afle cum se gândea ea că l-ar putea opri, dar nu comentă nimic pe tema asta.

— Te rog să nu încerci să mă eviţi… n-o să reuşeşti.

El nu avea să-i permită. Mary îl mai privi câteva secun de drept în ochi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi ar fi ştiut cât de serios îi spusese acel lucru, apoi pufni şi îşi ridică băr bia.

Destul de mulţumit de acest final de discuţie, o condu se înăuntru, apoi spre Amelia care tocmai se ridica de pe sc aun şi-şi aranja şalul pe umeri, gata de plecare.

După ce o lăsă pe Mary cu sora ei, nu mai zăbovi delo c şi plecă; voia să dea de înţeles celor care asistaseră la sce na de pe terasă că nu îl interesa să o conducă pe Mary acas ă.

Nu era momentul potrivit să încerce să o protejeze, ba chiar i-ar fi făcut mai mult rău. Era cu Amelia, aşadar era în siguranţă.

Aflată într-un colţ din apropierea terasei, Lavinia îl văz u ieşind din sala de bal – probabil pentru a pleca acasă, şi r emarcase că fiul ei vitreg ieşise destul de furtunos. Îşi miji o

chii şi îşi îndreptă atenţia către Mary Cynster.

— Incredibil! Cum îndrăzneşte ticălosul să se gudure p e lângă tânăra pe care am ales-o pentru Randolph?

Claude Potherby, prietenul vechi care o însoţise în ace a seară, era preocupat să-şi scuture şi să-şi împacheteze ba tista de mătase.

— Stai un pic, draga mea. Nu cred că ai vreun motiv s ă te scandalizezi. Nu l-ai informat pe fiul tău vitreg de intenţ iile tale în privinţa dragului de Randolph, aşa că nu poţi să-l acuzi pe Raventhorne că a făcut ceva intenţionat. Mai degr abă ar trebui să te gândeşti că interesul lui pentru această domnişoară îţi confirmă intuiţia pe care ai avut-o în legătur ă cu ea, că este demnă de fiul tău.

Lavinia îi aruncă o privire încruntată.

— Nu fi absurd. Nu-mi pasă de părerea lui Ryder.

Potherby se uită înspre Mary, care tocmai se îndrepta cu Amelia spre scări.

— În afară de asta, părerea mea este că nici n-a avut succes. Nu mi se pare că tânăra este îndrăgostită de el.

— Mary Cynster are prea mult bun-simţ ca să se încur ce cu Ryder. El e prea vicios pentru gustul oricărei femei, zi se ea, făcând un gest a lehamite, apoi îşi rearanjă şalul şi s e urni din loc. Potherby îi oferi galant braţul; Lavinia îl accep tă, după care se apropie de el să-i şoptească: Dar ai dreptat e. N-am niciun motiv să-mi fac griji în legătură cu Ryder. Nu are de gând să apară în faţa altarului, cel puţin nu cu Mary Cynster lângă el.

Potherby schiţă un surâs cinic.

— Sigur că nu, draga mea. Nu te mai gândi la asta. To tul va decurge exact aşa cum ţi-ai închipuit. Cum altfel?

Mary se despărţi de Amelia pe treptele casei lui Lady Bracewell, la fel cum făcuse şi cu Amanda când fuseseră la reşedinţa Hopetoun, şi se urcă în trăsura părinţilor ei. Peter, valetul, închise uşa în urma ei, iar ea deschise gemuleţul şi îi făcu Ameliei cu mâna, în timp ce sora ei era pe punctul de

a urca şi ea în trăsura familiei Calverton, care aştepta să po rnească din loc în urma lungului şir de trăsuri aliniate în faţ a casei, şi se uita înapoi, după ea. Mulţumită, Amelia îi făcu şi ea cu mâna, apoi se urcă în sfârşit în trăsură.

Mary închise gemuleţul şi se lăsă pe spate; imediat tr ăsura porni, hurducăindu-se pe strada pietruită. Reşedinţa f amiliei Bracewell se afla pe Berkley Street, chiar la sud de B erkley Square. Având în vedere că era vârf de sezon, în May fair avuseseră loc nenumărate baluri, petreceri, serate şi m ese festive; judecând după aglomeraţia de trăsuri din piaţă, probabil că toate se terminaseră cam pe la aceeaşi oră.

Obişnuită ai asemenea lucruri, Mary se cufundă în ban cheta confortabilă de piele şi se bucură de faptul că era înt uneric şi răcoare. Trăsura se zgâlţâi toată când făcu colţul s pre sudul pieţei, după care se opri din nou. Mary aruncă o p rivire pe geam şi zări trăsura familiei Calverton desprinzând u-se din şir şi luând-o în viteză prin partea vestică; bine că măcar Amelia ajungea mai repede acasă.

Singură şi fără nimic care să îi distragă atenţia, Mary s e bucură de aceste clipe de intimitate. Trase adânc aer în pi ept şi în cele din urmă îşi lăsă mintea să zburde liberă. În m omentul în care păşise înapoi în sala de bal îşi controlase şi îşi alungase din minte toate gândurile şi gesturile; nu voise să o alerteze pe Amelia sau pe nimeni altcineva cu privire l a ceaţa completă care o învăluise brusc. Ryder reuşise să-i dea peste cap toate regulile pe care îşi bazase existenţa, zd runcinând-o din temelii; acum trebuia să se gândească la c onsecinţe, să mediteze asupra situaţiei actuale şi să afle înc otro trebuia să se îndrepte, şi asta cât mai repede cu putinţ ă.

Mai trase o dată adânc aer în piept, apoi expiră încet, sperând să îşi facă ordine în gânduri. Indiferent de ce crede a sau făcea Ryder, ea încă deţinea controlul asupra propriei vieţi… ea era singura care trebuia să ia deciziile care urmau să-i marcheze viitorul încetul cu încetul îşi recăpătă încrede

rea în forţele proprii. Se calină şi începu să mediteze la nou a situaţie, la noul peisaj pe care Ryder îl construise în jurul ei.

Îşi reaminti toate detaliile vizuale şi verbale, reconstit uind şi reexaminând toate lucrurile care fuseseră spuse pe t erasă, precum şi pe cele nespuse. El îşi declarase intenţiile cât se poate de direct şi clar şi, deşi nu pusese accent foart e tare pe faptul că nu accepta un refuz, era cert că nu avea să facă acest lucru.

Dar perspectiva pe care i-o oferise… of, cât de tentant ă era! Cu atât mai mult cu cât venea din partea lui, un gentl eman atât de respectabil.

Gândul că un bărbat cu statutul lui, cu caracterul lui, c u toate calităţile lui îi făcuse o asemenea ofertă… să încerc e să se schimbe doar pentru ea…

— Deci aşa! izbucni ea. E cel puţin impresionant.

Şi atât de ispititor, mai ales pentru ea, şi nu doar pent ru că era o Cynster, ci pentru că provocarea de a îmblânzi u n bărbat precum Ryder Cavanaugh i se părea aproape irezi stibilă.

El îşi dăduse acordul. Nici nu era relevant dacă avea s ă reuşească sau nu.

— Dar nu trebuie să mă grăbesc, murmură ea. Chiar d acă reuşesc să-i corectez defectele de personalitate şi îl ree valuez după aceea după criteriile obişnuite, oare îşi va face loc pe lista mea?

În scurt timp se decise că da; titlul lui Ryder, familia lu i, averea, proprietăţile, statutul social – toate reprezentau a pogeul la care orice tânără născută într-o familie aristocrată aleasă visa.

— Întreaga societate şi toate doamnele venerabile ar fi de acord, se gândi ea. Dar mie de fapt nu-mi pasă de ei. I ar familia mea va fi de acord cu oricine îmi place mie, aşa c ă trebuie să ştiu pe cine îmi doresc cu adevărat.

Se va mulţumi cu poziţia de marchiză de Raventhorn

e? Îi va plăcea? Va fi fericită?

— Astea nu sunt întrebări prea uşoare, îşi zise ea.

Se uită pe geam; erau tot în partea de sud a Berkley S quare. Constată că era un lucru bun să poată gândi cu voce tare, fără să se teamă că cineva ar putea trage cu urechea, aşa că îşi văzu în continuare de asta.

— Cum ar fi să fiu soţia lui Ryder. Aceasta e marea înt rebare. Oare voi mai putea să fiu cine îmi doresc să fiu… Fă cu o grimasă. Nu e deloc uşor să iau asemenea decizie, dar nici nu pot evita să nu mă gândesc. Va trebui fie să accept, fie să refuz… iar dacă îl voi refuza va urma o bătălie, pentru că nu va accepta cu uşurinţă.

I-ar fi trebuit multă tărie şi multe argumente pentru a-l refuza.

— Multe argumente, pe care în prezent nu prea le am.

Putea să aibă încredere în ce îi spusese?

— Sunt sigură că a vorbit foarte serios – când a spus c ă ar vrea să se schimbe ca să-mi facă pe plac… dar dacă nu va reuşi? Poate îşi doreşte suficient de mult să se schimbe, dar poate nu o să se poată schimba, rosti Mary, în timp ce g esticula energic în întuneric. Leul poate să vrea să se schim be, dar problema e că nu poate…

Indiferent de părerea ei, acceptarea cererii ar fi fost u n mare risc – pentru ea, nu pentru el.

— Dacă mă căsătoresc cu el, indiferent de cum vor ieş i lucrurile, el va avea ce şi-a dorit.

Adică pe ea. Ca soţie a lui. Se încruntă.

— De ce m-a ales pe mine?

O întrebare extrem de pertinentă, la care el îi dăduse cel puţin un răspuns. Era ultima fată nemăritată din familia Cynster; având în vedere vârsta lui, ea era singura şansă p entru el să formeze o alianţă cu familia ei. Mai mult, trebuia să recunoască, cumva spre surprinderea ei, că se înţelegea u destul de bine. Proveneau din familii nobile similare, ceea ce le uşura viaţa socială, iar faptul că era mai mult decât ob

işnuită cu bărbaţi ca el – ştiindu-i foarte bine pe cei din fami lia ei – era un alt avantaj pe care îl avea asupra lui. Şi, extra polând, asta o ajuta şi să înţeleagă comportamentul anumit or doamne faţă de el.

Nici măcar nu se temea că o vor enerva defectele lui, ci mai degrabă că el nu se va putea stăpâni să nu le afişez e.

— Cum a fost, de exemplu, cu Francome.

Începu să cugete la toate senzaţiile pe care le trăise î n momentul incidentului, apoi îşi alungă acest gând din min te.

— Unde rămăsesem? Ah, da. E clar că îi sunt simpatic ă şi trebuie să recunosc că şi el e chiar foarte simpatic şi că valsează foarte bine. Iar în ce priveşte restul… Modul în car e o făcea să se simtă, efectul pe care îl avea asupra ei, şi p e care de obicei încerca să îl ignore, deşi niciodată nu reuşi se să îl suprime total.

— Hmm… aş paria cu perlele bunicii că are acelaşi efe ct asupra oricărei femei normale, aşa că de aici nu pot dedu ce nimic logic.

Trăsura începu să înainteze; acum se zdruncina şi se î nclina în toate direcţiile, în timp ce vizitiul mâna caii spre p artea vestică a pieţei, încercând să ajungă în nordul oraşulu i. Trăsura prinse viteza constantă a mersului pe jos. Mary îşi fixă privirea asupra banchetei din faţa ei, aflate în penumbr ă, şi îşi reluă cursul gândurilor. Din punct de vedere social, se potrivea foarte bine cu Ryder.

— Dar asta nu are nicio legătură cu dragostea.

Iar aceasta era cea mai importantă întrebare, piatra ei de încercare, marea ei enigmă. Nu-şi făcea nici cea mai vag ă iluzie că Ryder ar fi fost îndrăgostit de ea. Nu acum. Mare a întrebare însă era alta: Ar fi putut să se îndrăgostească de ea? Dacă îi acorda această şansă – adică dacă acorda aceas tă şansă cuplului format din ei doi –, atunci oare s-ar fi îndră gostit de ea, iar ea s-ar fi îndrăgostit de el?

Era posibil ca el, Ryder Cavanaugh, marchiz de Raven thorne, să fie adevăratul ei ursit, bărbatul care s-o facă să s imtă că-şi ia zborul de fericire, şi cu care ar fi vrut să se căs ătorească?

Întrebarea aceasta o frământă tot restul drumului. Tră sura încetini când intră pe Davies Street, moment în care M ary luă colierul şi ridică pandantivul roz.

Îl studie la lumina palidă a unui felinar, întorcându-l p e toate părţile. Crezuse că va fi o treabă uşoară. Crezuse că găsirea alesului va fi o chestiune banală, că va fi suficient s ă poarte colierul, iar ursitul va apărea în faţa ei făcând o ple căciune… închise ochii, mintea zburându-i la noaptea în car e purtase pentru prima oară colierul. Primul gentleman cu c are interacţionase fusese… Ryder, îl trimisese la plimbare, apoi plecase de lângă el.

„Dacă apucă să-ţi intre pe sub piele…” în descrierea A ngelicăi despre cum trebuia să fie ursitul ei, Ryder se încadr a perfect.

Rămase cu privirea pironită pe cristalul roz, apoi strân se din buze şi îl vârî la loc. Credea în puterile talismanului D oamnei – credea din tot sufletul –, dar nu se aşteptase ca a ventura ei în căutarea dragostei şi a alesului să presupună r iscuri precum intratul în cuşca unui leu uns cu toate alifiile.

Trăsura dădu colţul pe Mount Street, iar ea făcu o gri masă.

— Până la urmă totul se rezumă la convingerea că nu există un alt ursit pentru mine… în afară de Ryder.

Auzi ceva afară şi se uită pe geam. Îl văzu pe Ryder ie şind de pe o alee, ca şi cum rostindu-i numele i-ar fi invocat apariţia… De fapt se clătina. Cum trăsura mergea încet, îl v ăzu şovăind, apoi învârtindu-se şi prăbuşindu-se cu faţa în j os. Ca şi cum ar fi fost beat; însă ea ştia că nu era beat, nu avea cum să fie beat. Sări în picioare şi începu să bată cu p umnul în acoperişul trăsurii.

— John, opreşte! Opreşte!

Capitolul 5

Sări înainte ca trăsura să oprească. Alergă cu sufletul l a gură pe trotuar. John şi Peter strigau după ea să aştepte, dar parcă veneau de undeva de foarte departe. Ştiu dinaint e de a ajunge la Ryder că se întâmplase ceva groaznic.

Zăcea într-o baltă de sânge rubiniu. Se prăbuşi în gen unchi lângă el.

— O, Dumnezeule! exclamă ea.

Aruncă o privire rapidă spre chipul lui şi îşi dădu seam a că era inconştient. Într-o mână avea o spadă plină de sân ge. Înnebunită, încercă să îl întoarcă pe spate să vadă unde este rănit. Peste tot era atât de mult sânge… dar era prea g reu ca să îl poată urni. Apoi o ajunse Peter din urmă.

— Hai, repede! Ajută-mă! spuse ea, fără măcar să se uite spre el.

Împreună reuşiră să îl întoarcă pe Ryder pe spate. Din partea stângă, puţin deasupra taliei, sângele curgea fără op rire. Mary simţi că îi stă inima în loc.

— Nu.

Încercă să apese rana cu mâna, dar sângele îi ieşea pr intre degete. Îşi aşează deasupra şi cealaltă palmă, încercân d cu disperare să oprească hemoragia. Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Peter cum dădea târcoale în jur – intrase pe o alee. Se întoarse aproape imediat, alb la faţă.

— Am văzut doi ticăloşi acolo, domnişoară. Socot că-s morţi. Cred că l-au atacat, zise el trăgându-şi sufletul şi făc ând semn din cap spre Ryder. Le-a venit de hac, dar cre’ că deja îl răniseră.

— Da, bine, nu mai sta aşa! izbucni ea, văzându-i expr esia tristă şi resemnată. Nu e mort încă! îi simţea căldura tr upului şi ştia că mai era în viaţă, dar oare cât mai putea să

reziste? Pentru numele lui Dumnezeu! se panică ea. Îl zări p e vizitiu, care oprise trăsura şi rugase un flăcăiandru să-i ţin ă caii, iar acum fugea înspre ei. Slavă Domnului! John, este marchizul de Raventhorne, strigă ea. A fost rănit foarte gra v, dar suntem chiar lângă casa lui.

Fără să-şi ia mâinile de pe rana lui Ryder – i se părea ei – sau hemoragia nu mai era atât de puternică; era bine s au era rău? —, trase aer în piept, îşi înghiţi nodul care i se p usese în gât de frică şi făcu semn din cap spre casele care s e aflau pe partea cealaltă a drumului. Uite casa, e cea cu b alustrade de fier – du-te şi cheamă slujitorii imediat!

— Da, domnişoară! zise John oprindu-se şi schimbând brusc direcţia.

În pofida aglomeraţiei din Berkley Square şi a numero aselor trăsuri care se perindau pe străzile din apropiere, pe lângă ei nu trecea nimeni. Mary nici nu mai ştia dacă să se bucure că nu se strânseseră curioşi sau să se supere că nu mai era nimeni să îi ajute. Se uită spre Ryder şi evaluă situa ţia. Cea mai apropiată sursă de lumină era felinarul, aflat la câţiva metri de picioarele lui Ryder. Nu îşi putea da seama dacă rana pe care apăsa ea era singura sau mai avea şi alt ele.

— Peter, mai vezi vreo rană pe undeva? Mai curge sân ge din altă parte?

— Nu mai văd nimic, domnişoară, răspunse el după ce reveni cu pălăria şi bastonul lui Ryder, cel care servea drept teacă pentru spada pe care o găsiseră în mâna lui. Se mişc a de colo-colo, vădit nervos. Mai pot să vă fiu de folos cu ce va, domnişoară?

Mintea ei părea să funcţioneze acum pe două planuri simultan. Pe de-o parte, era absolut copleşită de emoţii, pe de altă parte, era neaşteptat de lucidă. Nu era momentul să intre în panică – risca să-l piardă pe Ryder. Îşi ţinu emoţiile î n frâu şi se concentră asupra lucrului pe care îl ştia foarte bi ne – să se organizeze, să preia conducerea.

— Da. Treci strada şi spune-le slujitorilor domniei sale că stăpânul e inconştient, iar ei trebuie să facă rost de o uş ă, o poartă sau orice fel de suport pe care să-l urcăm pentr u a-l putea muta de aici. Şi să trimită de urgenţă după medi c.

— Ah… nu cred că e o idee bună să vă las singură…

— Nu mai e nimeni pe aici. Du-te odată! spuse ea pe un ton care nu admitea replică, iar Peter lăsă capul în pământ şi se conformă.

Mary refuza să se gândească la cât de mult sânge se scursese pe trotuar, lângă Ryder, ca să nu mai vorbim de c ât de îmbibate erau hainele lui sau cum se închegase sânge le pe mâinile ei. Simţind căldura lipicioasă din jurul degetel or ei, ar fi dat orice să şi le poată retrage, însă îşi reprimă i mpulsul şi apăsă şi mai tare. Era alături de el cu toată fiinţa ei; urmări concentrată ritmul în care i se ridica pieptul când respira până când inima începu să-i bată în acelaşi ritm…

Inima lui era mai sus de locul în care fusese rănit; put ea simţi cu degetele bătăile slabe. Suspină şi privi spre chip ul incredibil de frumos, acum atât de palid şi inert, lipsit de î nsufleţirea obişnuită: sclipirea aurie din ochii verzi, arcuirea amuzată a buzelor sculptate, ridicarea leneşă şi sugestivă d in sprâncenele frumos conturate.

Mary simţi o strângere de piept şi privirea i se înceţoş ă.

— Să nu îndrăzneşti să-mi mori în braţe, Ryder, şopti ea înverşunată. Nu acum.

Ryder simţise trotuarul dur de sub el. Îi era foarte frig, îngheţase; nu era sigur că-şi poate simţi întreg corpul. Totul din jur părea foarte îndepărtat. Dar simţi şi căldura din apro piere şi i-ar fi plăcut să îl învăluie cu totul. Îşi aduse aminte că fusese înjunghiat şi că se întrebase de ce tocmai acum îl părăsise norocul. Încercă să-şi deschidă pleoapele şi consta tă cu surprindere că reuşeşte pentru o fracţiune de secund ă.

Deasupra lui stătea aplecat un înger strălucitor cu un păr negru minunat. Îşi focaliză privirea şi o recunoscu pe M ary. Însemna că nu ajunsese în rai, dar era şi mai bine pent ru el. În mod normal, Mary avea pielea ca de alabastru, acu m însă era şi mai palidă. Mimica ei exprima îngrijorare şi te amă…

De ce? Buzele lui Ryder erau extrem de uscate, iar lim ba ca de plumb.

— Ce…? şuieră el, auzindu-se mai degrabă aerul ieşin d decât cuvântul.

Mary se uită spre el tresărind, dar avu grijă să nu-şi m işte braţele sau mâinile.

— Rămâi cu mine! exclamă ea cu o mină îndârjită, iar frumoşii ei ochi albaştri scăpărau de încăpăţânare.

Ryder clipi – ar fi vrut să-i spună că nici nu intenţiona să facă altceva, dar pleoapele lui refuzară să se mai deschi dă şi totul se întunecă în jur, iar el se prăbuşi în beznă. Mar y rămase cu ochii fixaţi pe chipul lui, rugându-se în gând să deschidă iar ochii; degeaba, leşinase iar.

Auzi zgomot de paşi, apoi imediat fu înconjurată de câ ţiva bărbaţi teribil de alarmaţi, dar care habar nu aveau cu ce pot fi de folos, aşa că trebui să se concentreze şi să-i org anizeze.

— Nu, nu mă dau la o parte. Încă nu pot să-mi iau mâi nile de pe rană, zise ea, uitându-se în jur. Bun… sunteţi sufi cienţi. Unul la cap, câte unul la fiecare umăr, câte unul la fi ecare şold şi unul care să îi ridice picioarele. Ceilalţi trei tre buie să strecuraţi uşa aia pe sub el, iar restul o să ajutăm la ridicat.

Trecură la fapte şi se mobilizară sub atenta îndrumare a lui Mary. Întâi îl aşezară pe Ryder pe uşă, apoi şase dintre ei ridicară targa improvizată, în timp ce majordomul lui Ryd er – care între timp se prezentase drept Pemberly – o ajută pe Mary să se ridice, astfel încât ea să nu-şi ia palmele de p e rana lui. Presiunea cu care apăsase asupra rănii mai scăz

u puţin din cauza mişcării, iar sângele ţâşni iar, dar parcă n u la fel de mult şi la fel de repede.

Spuse la repezeală o rugăciune în gând, apoi le făcu s emn celorlalţi să pornească din loc, în timp ce John şi Peter opriseră circulaţia pe stradă cât să poată traversa strada pa vată şi să ajungă la reşedinţa Raventhorne.

Ajunseră în dreptul treptelor şi începură să le urce înc et şi cu băgare de seamă.

— Şi-a recăpătat cunoştinţa la un moment dat şi a vor bit – un singur cuvânt, dar… zise Mary, apoi se opri să-şi co ntroleze vocea gâtuită de emoţie. Este încă în viaţă.

Nu ştia pe cine voia să convingă mai mult, pe ei sau p e ea însăşi, dar îl auzi pe majordom răsuflând uşurat, după care bărbatul iuţi pasul şi traversă terasa pentru a deschide larg uşa dublă.

— E încă în viaţă, le transmise el şi celor dinăuntru.

— O, slavă Domnului!

Mary trecu pragul şi îşi dădu seama că femeia care îşi manifestase bucuria nu făcea parte din familie, ci era proba bil menajera. Tot personalul se strânsese în jurul lor, toţi er au îngrijoraţi şi dorind să ajute, dar nimeni nu ştia ce are de făcut. Mary nu ezită nici o clipă – n-avea timp de pierdut cu politeţuri, iar dacă se întâmpla să jignească pe cineva prelu ând comanda, nu era vina ei; nimeni altcineva nu îşi revend icase acest rol.

— Pemberly… dă-mi nişte nume, te rog. Trebuie să-l d ucem pe domnia sa sus.

Impulsionat de tonul ei impunător, Pemberly închise u şile şi îi prezentă cei doi oameni de încredere – doamna Per kins, menajera, şi încă un bărbat, Collier, despre care Mary credea că este valetul lui Ryder.

— Bine. Doamnă Perkins, poate ar trebui să vă duceţi sus să verificaţi dacă patul domniei sale este făcut, dar vă r og să nu faceţi focul în şemineu înainte de sosirea doctorul ui.

— Da, domnişoară, răspunse doamna Perkins cu ochii cât cepele, apoi făcu o plecăciune scurtă înaintea ei şi se gr ăbi să urce scările.

Mary se întoarse spre Collier, văzând că bărbatul era c omplet debusolat.

— Găseşte o foarfecă şi taie-i hainele – nu avem altă metodă să i le scoatem. Adu bandaje şi un lighean. Poate ar trebui să îi iei şi şişul, zise ea, uitându-se în jur. Se află la va letul meu.

Collier trase adânc aer în piept şi se îndreptă de spat e.

— O să-l găsesc, domnişoară. Mă ocup de toate.

Apăsând în continuare pe rană, Mary se întoarse spre Pemberly.

— Aţi trimis după doctor?

— Da, domnişoară. S-a dus un băiat.

— Excelent, răspunse ea, cu privirea spre scara lungă. Atunci haideţi să-l ducem în cameră.

— Da, domnişoară... zise Pemberly, încercând să-i sur prindă privirea.

— Cynster. Domnişoara Mary Cynster. Fiţi atenţi, îi ate nţionă ea, uitându-se la trupul inert al lui Ryder. Nu vă grăbi ţi.

Cei şase bărbaţi vânjoşi – valeţi şi rândaşi – o ascultar ă întocmai şi urcară treptele una câte una.

Următoarea oră se scurse pe nesimţite. După o organi zare serioasă, reuşiră să-l ridice pe Ryder de pe targa impro vizată şi îl aşezară pe pat, fără ca Mary să îşi dezlipească vr eo clipă palmele de pe rana lui. În cele din urmă îngenunch ease lângă pat, păstrând presiunea constantă peste tăietur ă. Collier şi doamna Perkins se ocupaseră să taie hainele lui Ryder de pe partea de sus a corpului, apoi doamna Perkins îl spălă de sânge cât de bine putu.

Privirea lui Mary fu atrasă de pieptul lui lat şi musculo s, acoperit de păr brun-auriu, de pielea lui, măslinie pe lâng

ă a ei, catifelată şi întinsă peste muşchii tari. Mary se trezi f ascinată, dar într-un mod distant, detaşat.

Într-un mod inconştient, observă conturul umerilor şi al muşchilor de pe braţe, lăţimea impresionantă a pieptului lui şi abdomenul frumos sculptat, apoi coapsele mai îngust e. Palmele ei erau doar la câţiva centimetri de talie. Se gân di că teoretic îl atingea pe piele, dar că de fapt nu simţea ni mic din cauza sângelui. Nu acestea trebuiau să fie împrejur ările în care să-l vadă pe jumătate dezbrăcat. Şi-ar fi dorit c a prima dată când îşi pusese palmele pe abdomenul lui să s imtă altceva decât sânge închegat.

Îşi dădu seama de natura bizară a gândurilor sale, ins ă nu avea timp acum să zăbovească asupra lor.

— Gata, domnişoară, spuse doamna Perkins aplecând u-se pentru a-i surprinde privirea, cred că ar trebui să ne uit ăm mai bine la rană. Nu pare să mai sângereze atât de tar e.

Văzând că menajera avea în mână o cârpă curată, um edă, Mary trase aer în piept, încuviinţă din cap, apoi îşi retr ase uşor palmele una câte una, gata să se năpustească asu pra tăieturii dacă ar fi fost nevoie.

Collier apăru lângă ea, cu mai multe cârpe umede, iar Mary îl lăsă să-i cureţe mâinile, fără să-şi ridice privirea de pe rană, care se vedea clar acum. Nu avea mai mult de cinc i centimetri lungime, dar era în mod evident destul de adân că.

Toată lumea aştepta cu sufletul la gură să vadă ce se întâmplă – şi, din fericire, hemoragia se oprise.

— Să spăl şi rana, domnişoară? întrebă doamna Perki ns, pregătindu-se să treacă la fapte.

— Nu, răspunse Mary încruntându-se, apoi se spălă pe mâini în vasul pe care i-l adusese Collier. Cred că ar trebui s ă îl aşteptăm pe medic. În cât timp credeţi că soseşte? i se adresă ea lui Pemberly, care stătea la capătul patului.

— Doctorul Sanderson stă pe Harley Street, domnişoa

ră, aşa că ar trebui să ajungă destul de repede.

Mary aruncă o privire către zona însângerată care îi ur âţea îngrozitor corpul de altfel perfect; i se părea monstruo asă.

— Atunci aş zice să punem nişte cârpe curate peste ra nă, mai întâi tifon, dacă aveţi, şi apoi să le fixăm cumva, sp use Mary, uitându-se spre chipul lui Ryder. În caz că îşi revi ne iarăşi şi se mişcă.

Se retrase împreună cu doamna Perkins, iar Collier, aj utat de Pemberly, îl despuie pe Ryder de restul hainelor. Câ nd se întoarse, camera era luminată slab. Ryder era întins p e pat şi acoperit până la gât cu pături, iar părul lui şaten-au riu strălucea pe albul sidefiu al pernelor. Chipul lui era însă î ngrozitor de palid, buzele vineţii, iar trăsăturilor sale le lipse a însufleţirea. Semăna cu o efigie, doar că respira regulat, d eşi abia perceptibil.

Pemberly coborâse să îl aştepte pe doctor, iar doamn a Perkins plecase, luând cu ea toate cârpele murdare de sâ nge. Collier rămăsese tăcut într-un colţ şi îşi ţinea palmele î ntre genunchi, fără să-şi desprindă privirea de pe silueta di n pat. Sperând cu toată fiinţa ei ca Ryder să-şi recapete cun oştinţa, Mary îşi trase un scaun de lângă perete. Collier se ri dică să o ajute, dar îi făcu semn să rămână la locul lui, apoi duse scaunul lângă pat, se aşeză şi rămase la fel de concen trată asupra lui Ryder ca şi Collier. Îşi puse coatele pe pat, î şi încrucişă braţele şi îşi fixă privirea asupra chipului lui. Se terminase cu agitaţia, acum nu mai puteau face altceva de cât să aştepte, aşa că profită de moment să se liniştească ş i să revină la realitate.

— Collier, şopti ea după câteva minute, mă înşel eu sa u nu există nicio stăpână în casa asta?

— Aveţi dreptate, domnişoară, răspunse Collier, foind u-se pe scaun. Adică vreau să zic că nu există deloc, zise el, apoi ezită. Doamna marchiză nu se înţelege deloc cu domn ul Ryder. I-a cumpărat o casă pe Chapel Street şi s-a mutat

acolo.

— Şi sora lui vitregă, Lady Eustacia?

— Locuieşte cu mama domniei sale.

— Fraţii lui vitregi?

— Lord Randolph şi Lord Christopher locuiesc separat, iar Lord Godfrey tot în Chapel Street.

După o clipă, Collier îşi drese vocea şi continuă oarecu m cu sfială:

— Dacă credeţi că este nevoie, putem să trimitem du pă Lord Randolph.

Moştenitorul lui Ryder. Dacă îl chema acum pe Randol ph… Sărind peste faptul că probabil Randolph încă mai era î n oraş, unde putea să rămână până în zori, dacă l-ar fi che mat acum – deşi nu avea cum să îl ajute în niciun fel pe Ryd er – era ca şi cum ar fi recunoscut direct… o realitate la car e nici nu voia să se gândească încă.

Trase adânc aer în piept şi îl ţinu acolo până fu convin să că vocea nu îi va tremura.

— Deoarece domnul marchiz nu o să moară, zise ea p e un ton cât se poate de autoritar, nu văd cu ce ne-ar fi de f olos acum prezenţa lui Lord Randolph.

Collier răsuflă uşurat.

— Aşa este, domnişoară. Iar când vine vorba, de obice i Lord Ryder îl ajută pe Lord Randolph.

Mary făcu o grimasă – aşa bănuise şi ea, apoi se aşez ă pe scaun. După câteva minute, Collier deschise iar vorba.

— Rămâneţi aici, domnişoară? Pe dumneavoastră v-a văzut ultima, se grăbi el să adauge, pentru că întrebarea su nase mai mult a rugăminte. Poate îl ajută cumva dacă vă v ede şi când se trezeşte din nou.

Da, era o scuză la fel de bună ca oricare alta. Dădu di n cap.

— Da, o să rămân. Cel puţin până vine doctorul şi ne d ă un verdict.

Avea să stea până se convingea pe deplin că Ryder av

ea să supravieţuiască. Nici măcar nu trebuise să reflecteze pentru a lua această decizie de neclintit. Nici nu voia să se gândească că ar putea muri… Nu se punea problema dacă prezenţa ei acolo îl ajuta sau nu; dacă pleca, iar el ar fi muri t, nu s-ar fi iertat niciodată.

Auzi zgomote pe coridor şi îşi înălţă privirea. N-avuses e timp să studieze încăperea până atunci, concentrându-se numai asupra lui Ryder, dar acum – în aşteptarea sosirii doc torului – descoperi fără nici urmă de surprindere că, deşi de corul era fără discuţie masculin, era în aceeaşi măsură şi fo arte somptuos.

Patul masiv cu coloane elegante din stejar era înconju rat de perdele grele de catifea aurii care completau de min une patina lemnului, iar tăblia era frumos sculptată. Scrinur ile şi comodele erau şi ele din acelaşi lemn minunat de stej ar. De-o parte şi de alta a patului erau nişte ferestre acoper ite cu perdele de catifea în aceeaşi nuanţă aurie; aceeaşi ţe sătură se regăsea şi în tapiţeria celor două jilţuri, precum şi pe cele două scaune cu braţe, tot din stejar.

Pe pat era întinsă o cuvertură din mătase de culoarea aurului; aşternuturile şi feţele de pernă sidefii erau confecţi onate din cea mai fină pânză şi foarte simple, completând d e minune aspectul luxos şi senzual al încăperii.

Uşa se deschise. Mary îşi întoarse capul şi văzu un băr bat – un domn înalt, zvelt, cu o faţă ascuţită şi prietenoasă, deşi îngrijorată. Zărindu-i geanta neagră, îşi dădu seama că nu se înşelase, era doctorul. Oare cum zisese Pemberly că îl cheamă?

Privirea bărbatului alunecă imediat asupra trupului ine rt al lui Ryder; încetini şi se opri la picioarele patului, parcă aşteptând ca tânărul să deschidă ochii şi să spună ceva nos tim, apoi păru că se trezeşte la realitate şi ocoli patul, venin d încruntat spre Mary. Îşi lăsă geanta pe pat şi se uită la ea.

— Bun… ah, cred că s-a făcut deja dimineaţă. Eu sunt David Sanderson. Dumneata cine eşti?

— Mary Cynster; nu se înşelase, doctorul era un gentl eman. L-am văzut pe Ryder prăbuşindu-se pe stradă. I-am s ărit în ajutor şi mi-am trimis oamenii să-i cheme pe slujitorii din casă.

Sanderson clipi. De câteva ori. Dar nu spuse decât:

— Înţeleg.

Se întinse se tragă cuvertura, iar Mary se ridică şi îl aj ută să îl dezvelească pe Ryder până la talie. Punându-şi deg etul mare pe încheietura lui Ryder, Sanderson închise ochii.

— Pulsul este normal, dar foarte slab, murmură el, ap oi îşi deschise ochii.

Mary arătă spre cârpele care acopereau rana lui Ryde r.

— A fost înjunghiat acolo. A pierdut foarte mult sânge.

Sanderson pufni, nemulţumit. Se aplecă şi îi ridică o pl eoapă.

— E în stare de inconştienţă de când l-aţi găsit?

— Şi-a revenit când eram afară, dar foarte puţin.

Sanderson îi aruncă o privire.

— A vorbit?

Mary dădu din cap că da.

— Cu mine.

— Şi v-a recunoscut?

Vru să spună că da, apoi şovăi puţin, încercând să-şi a ducă aminte. Făcu o grimasă.

— Cred că da, dar nu a vorbit prea mult, aşa că nu pot fi sigură.

— Dar a interacţionat în vreun fel la ce i-aţi spus?

— Cred că da, răspunse Mary cu jumătate de gură, da r nu sunt sigură.

Sanderson începu să desfacă bandajul improvizat şi a poi aruncă o privire curioasă.

— Bine. Ridică încet cârpa, apoi dădu cu grijă tifonul l a o parte. Nu contează că acum este inconştient, spuse el î n şoaptă, probabil că e mai bine aşa, având în vedere că a

pierdut mult sânge. Judecând după cât de rece este şi după paloare, continuă el după câteva momente, cred că hemora gia a fost mult mai mare decât aş fi vrut.

Mary se încruntă.

— Aş fi zis că dacă sunteţi doctorul lui nu aţi fi vrut să sângereze deloc.

Sanderson izbucni în râs.

— Îl cunosc pe Ryder de când mergea la Eton. Credeţi -mă, i se întâmpla tot timpul să fie rănit.

Îşi coborî iar privirea spre rană, iar zâmbetul îi dispăru de pe buze şi se crispă.

— De obicei ştia care îi era limita.

Se aplecă peste rană şi se uită la ea, apoi se întoarse spre Collier.

— O să am nevoie de apă fierbinte ca să curăţ rana. D u-te şi fierbe nişte apă şi adu-mi-o în oala în care ai fiert-o; mai adu-mi un vas de metal şi un lighean mic, tot metalic d acă găseşti, de porţelan dacă nu aveţi.

Collier se ridicase de când intrase doctorul şi aşteptas e ordinele. Dădu din cap, hotărât.

— Da, domnule, imediat.

Pemberly intrase şi el în cameră odată cu doctorul şi a şteptase în spatele lui; acum deschise uşa pentru Collier, d upă care o închise din nou.

Mary rămase cu privirea la Sanderson, care se ocupa i ar de rană. După încă o clipă, nu se putu abţine şi întrebă:

— Cât de grav e?

Sanderson se opri din controlat şi căzu pe gânduri.

— Încă nu sunt sigur. Aveţi idee cum de s-a întâmplat aşa ceva?

— Din câte ne-am dat seama, a fost încolţit pe o alee, răspunse ea, gesticulând spre stradă, în timp ce se întorcea acasă. Ştim doar că acei doi atacatori sunt acolo, morţi, iar Ryder avea spada în mână când l-am găsit.

— Doi morţi? întrebă Sanderson cu ochii la Pemberly.

— Da, domnule, răspunse calm Pemberly.

— Acum sunt tot acolo?

Pemberly se simţi uşor lezat de această întrebare.

— Cred că da, domnule.

Încordat, Sanderson îşi îndreptă spatele cu ochii la Pe mberly, cu mintea la ceva anume. Mary se dumiri imediat d espre ce era vorba.

— Vă sugerez să aduceţi cele două cadavre în casă – s tăpânul vostru va vrea să vadă cine l-a atacat de îndată ce se va trezi şi va avea mintea limpede.

— Ah, exclamă Pemberly, extrem de uimit, apoi încuvi inţă din cap. Aveţi dreptate, domnule. Înţeleg. O să trimit câ ţiva oameni să recupereze cadavrele şi…

— Pemberly, nu vreau să ştiu.

Pemberly schiţă un zâmbet vag.

— Sigur că nu, domnule. Nu vă priveşte dispariţia uno r trupuri neînsufleţite de pe stradă.

Sanderson făcu o grimasă.

— Du-te, te rog, spuse el, apoi se aplecă din nou asup ra lui Ryder în timp ce Pemberly părăsea în linişte încăpere a.

Mary se uită spre capul brunet al lui Sanderson.

— Din câte înţeleg, aţi riscat destul de mult venind aic i.

Fără să-şi ridice privirea, Sanderson dădu din umeri.

— În materie de riscuri, Ryder şi-a asumat mult mai m ulte pentru mine, oftă el. Observându-i privirea contrariată, arătă spre corpul de pe pat. Cel mai mare fiu al unui marchi z – era viconte şi pe atunci. Cel mai tânăr fiu al unei familii obişnuite, adăugă arătând spre propria persoană, ajuns la E ton cu bursă. Eu eram cu mintea, el cu muşchii, îşi coborî el glasul, uitându-se din nou la Ryder. Aşa că ne-am descurcat în perioada aceea, şi încă destul de bine.

Mary îşi plimbă privirea de la Sanderson la Ryder. I se părea că Sanderson îl subestima pe prietenul său, dar şi pe

sine. Deşi era înalt şi mai degrabă uscăţiv, nu i se părea del oc un om slab, având în vedere că viaţa unui doctor era foa rte solicitantă. Iar în ce-l privea pe Ryder, acesta se folosise de fizicul lui pentru a distrage atenţia de la faptul că era int eligent, dar pe ea nu o putuse păcăli.

Cât se uitase la Ryder, Sanderson o studiase cu atenţi e. Când îşi ridică privirea spre el, acesta trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— În loc să vă întreb ce naiba căutaţi aici în casa lui R yder, lângă patul lui…

Mary avu din nou impresia că Sanderson se străduia p rea tare să se comporte civilizat; şi de data asta bunul lui si mţ triumfă.

— …o să vă întreb dacă rezistaţi să vedeţi sânge fără să leşinaţi.

Mary îl privi în ochi.

— Până l-am adus aici pe Ryder, palmele mele erau c a bandajele acelea, pline de sângele lui. Mi s-a închegat într e degete şi era îngrozitor de lipicios, spuse ea, apoi făcu o p auză. Dacă vreţi să ştiţi, nici măcar greaţă nu mi-a fost.

Sanderson rânji.

— Bine. Este chiar foarte bine, spuse el, după care se uită iar înspre rană şi zâmbetul îi pieri. O să mai am nevoie de nişte mâini ferme.

Mary încercă să descifreze expresia de pe chipul lui S anderson; părea îngrijorat, dar hotărât.

— Nu mi se pare că sunteţi sigur de ce trebuie făcut în continuare.

Sanderson o privi în treacăt, iar în sufletul lui parcă di n nou se ducea o luptă.

— Situaţia stă în felul următor: Ryder are constituţia u nui bou şi o inimă de leu. Având în vedere gravitatea rănii, până acum i-a prins bine să fie aşa, dar nu se ştie ce va fi d e acum încolo.

— De ce? se încruntă Mary.

— Inima lui a bătut cu putere cât s-a luptat pe alee – a reacţionat la faptul că era atacat, era furios şi îşi apăra viaţ a. Are o inimă foarte puternică. De aceea a şi pierdut atât d e mult sânge într-un timp scurt, spuse el, privind-o fără ezit are în ochi. Ca să fiu sincer, dacă nu îl găseaţi şi nu făceaţi ce-aţi făcut – adică să îi presaţi rana cu mâinile, atunci cu si guranţă ar fi sângerat până ar fi murit, adică în câteva minu te.

Lui Mary îi trebuiră câteva secunde să-şi revină după această declaraţie, dar se încruntă mai tare.

— Dar nu a murit, deci…

— Nu a murit pentru că presiunea exercitată de mâinil e dumneavoastră asupra rănilor interne a făcut ca sângele să se coaguleze acolo, spuse el, mutându-şi iar privirea spr e Ryder. Asta e bine – dar până nu văd ce organe au fost ati nse şi dacă şi ce trebuie cusut pe acolo, nu avem de unde s ă ştim, iar dacă se trezeşte şi se mişcă, unele dintre rănile c usute s-ar putea deschide iar. Dacă îl cos fără să verific, şi r ănile din interior se deschid iar, ar putea muri de hemoragi e internă în foarte scurt timp.

— Pentru că la suprafaţă nu va mai curge niciun stro p?

— Exact. Se uită spre coridor, de unde se auzeau paşi. Se uită din nou la ea. Curăţarea sângelui coagulat ca să ved em ce e înăuntru e de asemenea periculoasă – ar putea înc epe să sângereze din nou. Nu pot însă să risc să nu verific, i ar dacă mă puteţi ajuta să ţineţi rana deschisă – o să vă ară t cum –, am şanse mai mari să-mi fac treaba fără să riscăm provocarea unei alte hemoragii, zise el, uitându-se spre faţ a lui Ryder. Vă spun cu toată sinceritatea că trebuie să evit ăm o nouă hemoragie.

— Sigur că o să vă ajut, adăugă Mary pentru orice eve ntualitate. Oricum nu voiam să îl las doar pe mâinile dumne avoastră.

Sanderson zâmbi; îngrijorarea îi dispăru de pe chip, sc

oţând în evidenţă bărbatul chipeş de sub masca formală.

— Se pare că Ryder se poate baza cel puţin pe noi do i.

Uşa se deschise şi în cameră pătrunseră doamna Perk ins, Pemberly şi Collier, care aduseră cu ei două oale cu apă fierbinte şi tot felul de lighene şi castroane metalice, precu m şi un munte de cârpe curate.

— Poate nu contează, dar eu văd că toţi cei din casă s unt alături de Ryder.

Sanderson fu de acord, după care începu să se pregăt ească de operaţie.

Mary nu mai asistase în viaţa ei la niciun fel de proced ură medicală. Era o muncă asiduă şi istovitoare. Cei trei ră maseră în cameră, ajutând fiecare cum putea – ţineau lămp ile, turnau apă fierbinte, îi înmânau cârpe curate lui Sander son.

Sanderson stătea cu capul aplecat peste rană, blocân du-i câmpul vizual lui Mary.

— Întotdeauna a avut un noroc ieşit din comun, zise el aruncându-i o privire, după care îşi văzu de treabă. Din feric ire, singura leziune pe care o văd e la ficat, ceea ce explică şi hemoragia puternică, iar ficatul se vindecă de la sine, aşa dar nu trebuie să cos nimic.

Mary nu prea înţelegea.

— Înseamnă că va putea merge de îndată ce îşi revin e?

— Dacă n-a fost atinsă nicio arteră… da, replică Sand erson, apoi se întinse şi închise ochii, care probabil că îl dur eau mai tare decât pe Mary. Deschise ochii şi se uită la ea c u un surâs obosit. După ce îi cos rana de la suprafaţă, ţesut urile din interior se vor închide de la sine şi s-ar putea să sâ ngereze din nou. Totuşi, continuă el pe un ton extrem de se rios, înainte de a ne culca pe o ureche, vreau să vă spun că supravieţuirea lui încă e sub semnul întrebării din cauza pie rderii masive de sânge.

Mary se încruntă.

— Asta ce înseamnă? Ce înseamnă mai exact asta pe ntru cineva cu constituţia unui taur?

— Înseamnă, răspunse Sanderson în timp ce tampona rana din nou, că eu îl cos, după care aşteptăm. Dacă se trez eşte, putem privi situaţia cu optimism, dar… vă informez cu regret că încă nu avem de unde să ştim dacă se va trezi sa u nu.

Toată lumea din încăpere se întristă brusc. Sanderson îşi termină inspecţia, dezinfectă zona din jurul rănii, apoi înc epu să coasă. Mary privi ca vrăjită, neputând să-şi mute pri virea în altă parte.

După ce termină şi bandajă rana, îl înveliră din nou cu pături, în timp ce se spăla pe mâini, Sanderson le spuse să f acă focul în cameră.

— Nu trebuie supraîncălzit, doar să fie cât de cât cald, se adresă el celorlalţi. Să nu lăsaţi focul să se încingă prea t are, nu e de niciun folos.

— Da, domnule doctor, răspunseră în cor cei trei.

Sanderson se apropie din nou de pat. Îi mai verifică p ulsul o dată, apoi aruncă o privire către Mary, care stătea d e partea cealaltă a patului, după care se aşeză iar pe scau n.

— Inima îi bate regulat, dar încă foarte slab. Pulsul îi e ste neobişnuit de slab. Aş vrea să vă pot spune că are şans e foarte mari, dar adevărul e că este în continuare în stare critică. Sper că de dimineaţă se va trezi şi ne vom lămuri at unci, continuă el după ce trase aer în piept.

Mary încuviinţă din cap, fără să-şi dezlipească privirea de pe chipul lui Ryder, înţelegând că Sanderson voise de fa pt să spună dacă se va trezi.

— Eu rămân aici. Până se trezeşte, spuse ea, fără să-ş i ridice privirea.

Dacă avea să moară, nu voia să-l lase să moară singu r. Sanderson o privi câteva secunde, iar Mary îi simţea privi

rea, dar nu schiţă niciun gest. Văzu apoi cu coada ochiului c ă se pregătea de plecare.

— Trebuie să ajung la o naştere… a venit băiatul şi m- a chemat. Mă întorc de îndată ce mă eliberez, dar nu cred c ă mai devreme de sfârşitul dimineţii. Oricum, dacă situaţia se agravează, trimiteţi-mi vorbă… o să-i spun lui Pemberly ce are de făcut.

Mary înclină din cap în semn că a înţeles. Nu era cazul să îi mulţumească, nu ar fi făcut decât să îl jignească, pentr u că lui Sanderson îi păsa cu adevărat de Ryder. Ceilalţi mu rmurară cuvinte de rămas-bun, după care Sanderson plecă.

Vorbele lui îi aduseră aminte lui Mary că totuşi există o lume dincolo de uşă; probabil că John şi Peter aşteptau jo s, iar Hudson şi personalul din Upper Brook Street urma să î nceapă să îşi facă griji în curând, neştiind unde a dispărut t oată lumea.

— Pemberly, te rog adu-mi hârtie, o pană de scris şi c erneală. Aş vrea să trimit un bilet vizitiului, care să se ducă cu el la mine acasă.

— Sigur că da, domnişoară, imediat.

Pemberly nici nu apucă să iasă pe uşă, că imediat sări şi Collier.

— Stăpânul are o trusă specială cu toate cele trebuinc ioase în salonul de alături. Vreţi să v-o aduc, domnişoară?

— Mulţumesc, ar fi perfect.

Până se întoarse Collier cu trusa cu instrumente de sc ris pe care i-o lăsă pe pat, Mary îşi dăduse seama că de fapt va trebui să scrie două bilete. Unul pentru Hudson, în care s ă-i spună să nu-şi facă griji pentru ea, iar celălalt pentru păr inţii ei, în cazul în care n-o găseau acasă dimineaţă, când s e întorceau. Scrise ambele bilete scurt şi la obiect. Lui Huds on îi transmise că totul era sub control şi să stea liniştit, iar părinţilor ei le explică mai detaliat situaţia şi îi rugă să sose ască acasă la Ryder cât de repede puteau. Prezenţa lor i-ar fi fost de mare ajutor, iar în cazul în care Ryder nu s-ar fi tre

zit, ar fi avut cu adevărat nevoie de sprijin din partea lor.

Doamna Perkins se mai agită puţin prin cameră, făcu puţină ordine, apoi aruncă o privire spre pat şi plecă. Pemb erly stătea de strajă la uşă şi discuta în şoaptă cu Collier. M ary împături biletul pentru părinţii ei, scrise numele lor şi in structţiunile de livrare, apoi introduse biletul în plicul cu scri soarea pentru Hudson, pe care notă numele lui. Îl scutură c ât să se usuce cerneala, apoi se întoarse spre Pemberly.

— Te rog, dă-i-l lui John, vizitiul meu, şi spune-i lui că el şi Peter trebuie să meargă pe Upper Brook Street şi să-l d ea lui Hudson, majordomul părinţilor mei.

Pemberly luă plicul voluminos cu o plecăciune.

— Acum mă duc, domnişoară.

Îşi îndreptă spatele, apoi îl aşteptă pe Collier să strâng ă instrumentele de scris înapoi în caseta lor.

— Dacă mai putem face ceva pentru dumneavoastră, domnişoară, vă rog să nu ezitaţi să ne spuneţi.

Collier dădu şi el din cap, încuviinţând. Mary schiţă un zâmbet spre ei; le putea citi cu uşurinţă pe chip recunoştinţ a pentru ajutorul ei, pentru faptul că îl salvase pe Ryder, şi mai ales pentru că rămăsese şi îi coordonase.

— Vă mulţumesc. Dacă am nevoie de ceva o să sun s au o să-l rog pe Collier.

Nu avea niciun dubiu că omul era foarte devotat stăpâ nului lui. Pemberly îşi drese glasul.

— Ah… având în vedere prognoza doctorului Sanderso n, credeţi că ar trebui să trimitem după Lord Randolph, dom nişoară?

Mary se gândi o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu acum, spuse ea, rotindu-se spre Ryder. Doar da că domnia sa nu se trezeşte până dimineaţă, adăugă ea cu jumătate de gură.

Uşurat, Pemberly făcu o plecăciune şi se duse să-i înm âneze biletul lui vizitiului. Collier aranjă păturile, apoi se ret rase într-un colţ.

În cameră se aşternu liniştea, tulburată doar de sunet ul slab al respiraţiei lui Ryder. Mirosea încă a antiseptic. Foc ul aproape se stinsese, dar încăperea se încălzise suficient.

Mary începu să facă exerciţii de respiraţie, doar-doar o să mai elibereze din tensiune, apoi se aşeză pe un scaun să aştepte. Să spere, să se roage şi să vadă ce va îi. Îşi fixă privirea asupra lui Ryder şi încercă să-şi dea seama ce se în tâmplase în ultimele ore, încât se lăsase convinsă să rămân ă alături de el.

Trecuse de miezul nopţii; se uită în treacăt spre ceasu l de deasupra şemineului şi constată că era trecut de două. Ştia foarte bine cât de lipsit de bună-cuviinţă era că rămăse se lângă patul lui Ryder – în casa lui, în dormitorul lui, în pre zenţa lui. Dar el era inconştient şi nici nu erau singuri, Collie r era şi el acolo, şi… nu-i păsa deloc de ce crede societatea. Părinţii şi familia ei aveau să o înţeleagă; nici nu s-ar fi aşte ptat din partea ei să procedeze altfel. Nu făcea altceva dec ât să aştepte şi să vegheze la căpătâiul lui. Cineva trebuia s ă fie martor la suferinţa lui. Ryder era capul unei familii foar te asemănătoare cu a ei, de tradiţie, înstărită, cu oameni şi proprietăţi importante şi o moştenire semnificativă.

Toate acestea erau cât se poate de adevărate; putea să le folosească drept scuze, dar nu era foarte sigură că rep rezentau şi motivul prezenţei ei aici. Nu acestea erau lucrur ile care o convinseseră să rămână, în ciuda a orice altceva. Nu putuse să-l lase să moară pur şi simplu pentru că el era el. Pentru felul lui de-a fi, pentru bărbatul fascinant pe care avusese ocazia să-l vadă în ultimele câteva seri. Pentru că îi dezvăluise toată magia care se ascundea într-un vals. Pentr u provocarea pe care i-o lansase cu atâta forţă şi aroganţă cu doar câteva ore în urmă. Pentru că era posibil ca el să îi fie ursitul. Şi pentru că nici nu apucase să-i acorde şansa de a o convinge că el este alesul. Pentru că nici ea nu avusese încă şansa de a se hotărî dacă într-adevăr el îi era menit.

Voia să fie acolo când avea să se trezească, să-i spun

ă că îi acorda această şansă, că era dispusă să accepte ace astă provocare. Dacă nu avea să se trezească, nu avea să-i poată spune nimic din toate acestea. Tot viitorul ei, cel pe c are şi-l dorise şi pentru care se pregătise atât de temeinic – viitorul acela poate ursit de zeităţi –, acum depindea doar d e forţa interioară a lui Ryder, de capacitatea lui de a suprav ieţui, de a se recupera după o rană care aproape îi fusese f atală.

Se aşează lângă patul lui şi se rugă să îi audă respiraţi a, supravieţuiască în următoarele ore.

Iar în ceasurile cele mai întunecate ale nopţii, îi jură D oamnei că dacă el va rezista, dacă de dimineaţă se va trezi şi o va privi cu ochii aceia aurii strălucitori, atunci îi va acor da şansa pe care o dorise – şansa de a o convinge că el era ursitul.

Capitolul 6

Ryder avu mai multe episoade de inconştienţă; sau po ate aţipise? O parte din mintea lui se întreba dacă putea fac e diferenţa, în minte i se învălmăşeau diverse astfel de gân duri, la care oricum nu se putea concentra prea tare. Nu pu tea face nicio observaţie raţională. Nu putea găsi nicio expli caţie pentru faptul că Mary se afla lângă patul lui şi nu-şi dă dea seama ce însemna asta.

„Rămâi cu mine!”

Fragmente de discuţii îi vuiau în gând, deşi nu îşi pute a aduce aminte foarte clar ce se petrecuse. Însă vocea ei a utoritară încă îi răsuna ca un ecou în cap. Avea impresia că ea rămăsese dinadins cu el… ceea ce, având în vedere situ aţia lor, nu era cel mai bun lucru. Nu aşa trebuia să se întâ mple. Dar nu avea de ce să se plângă. Prezenţa ei îl liniştea şi îl alina într-un fel pe care nu îl înţelegea pe deplin.

După ceva vreme, durerea pe care o simţi într-o parte îi reaminti ce se întâmplase, cum îl atacaseră cei doi ticăloş i, pe care apoi îi ucisese şi îi lăsase în mijlocul aleii. Îşi plani ficaseră bine atacul; îl aşteptaseră ascunşi la ambele capet e ale aleii pe care se întorcea tot timpul spre casă când ven ea din partea sudică a oraşului. Preocupat de Mary şi de viit orul lui care o implica pe ea, trecuse în mare grabă pe lâng ă primul individ, care probabil stătuse ascuns în cadrul vreu nei porţi, iar apoi îl văzuse pe celălalt năpustindu-se dinspre Mount Street şi, până să apuce să-şi dea seama de pericol, primul îi sărise în spate şi îl înjunghiase.

Dacă ar fi fost mai mic de înălţime ar fi murit pe loc. Î n schimb… se simţise mai slăbit decât i se întâmplase vreo dată – poate nici chiar atunci când era copil şi foarte bolna v. Nu se putea aduna nici măcar cât să-şi încordeze un sing ur muşchi, nici cât să-şi deschidă bine ochii să se uite în jur. Tot ceea ce reuşise era să întrezărească ceva printre gene, şi numai pentru câteva clipe.

Probabil că îşi pierduse cunoştinţa, iar când îşi reveni nici nu mai încercă să deschidă ochii şi se concentră asupra rănii… Respiră adânc, moment în care simţi bandajul din jur ul mijlocului. Însemna că Sanderson trecuse pe acolo. Se fo rţă din toate puterile să îşi deschidă pleoapele – iar Mary er a tot acolo. În ciuda orei târzii, era trează. Se uita la el, dar l umina era prea slabă ca să-şi dea seama că era treaz şi se uita la ea; ar fi vrut să-i poată zâmbi, dar şi asta era deoca mdată peste puterile lui.

Mary era serioasă şi îngrijorată; se juca neatentă cu o biectul care atârna de colierul acela ciudat şi vechi pe care î l avea la gât. Priveliştea aceasta îl linişti; o văzu şi se simţi alinat. Pleoapele îi căzură grele şi se scufundă din nou în înt uneric.

Dându-şi seama că stă să aţipească, Mary se ridică de pe scaun şi se aşeză pe un fotoliu, după care îl convinse şi pe Collier să facă acelaşi lucru, spunându-i că nu era de folo

s nimănui să aţipească şi să cadă întruna de pe scaun.

Astfel că, atunci când se trezi, era ghemuită pe fotoli u, cu picioarele făcute covrig pe sub poalele rochiei şi cu o mână la obraz. Deschise ochii şi, înainte de a face orice miş care, se uită spre pat şi se pierdu în privirea aurie a lui Ryd er. Clipi şi se uită din nou – zări în străfundul ochilor lui licări rea aceea uşor amuzată – şi simţi o imensă uşurare.

— Te-ai trezit! Slavă Domnului!

Îşi scoase picioarele de sub ea, apoi se ridică şi se înti nse. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet ironic.

— Nu sunt prea sigur că Dumnezeu a avut prea mult d e-a face cu treaba asta… dacă-mi aduc bine aminte, ţie ar t rebui să-ţi mulţumesc.

— Păi… încuviinţă ea din cap, trăgând scaunul mai ap roape de el. Şi asta.

Nu strica să profite de orice avantaj pe care el i-l acor da.

Sforăitul, până atunci liniştit, care se auzise din colţul camerei se transformă într-o rafală de fornăieli. Mary îl igno ră pe Collier şi se duse să pună o mână pe fruntea lui Ryde r. În momentul în care se aplecă peste el, pandantivul roz ie şi de sub corsaj. Ryder îşi ridică degetele mâinii pe care o ţi nuse pe piept şi îl prinse.

— Deci asta aveai acolo, spuse el, rotind cristalul pe t oate părţile. Te-am văzut azi-noapte când îl ţineai în mână ş i m-am întrebat ce era. E ciudat… e chiar fierbinte, mai zise el după ce îl mai pipăi puţin.

Având în vedere unde fusese păstrat până atunci, Mar y nu era surprinsă că era cald.

— Da, bine, replică ea şi i-l luă din mână.

Ryder nu protestă, dar o privi nedumerit. Apoi ea vârî pandantivul la locul lui, băgând de seamă că era într-adevă r foarte cald.

— Cred că e bun conductor de căldură.

Îşi luă mâna de pe fruntea lui şi se dădu un pas în spa

te. Ryder o privea curios.

— Eşti cald, dar nu cred că ai febră.

— După tot frigul pe care l-am îndurat aseară, acum î mi e foarte bine, zise el. Încă simţindu-se ca un pui de pisic ă abia născut, Ryder abia izbuti să facă un gest vag, arătân d spre trunchiul său. Văd că l-aţi chemat pe Sanderson.

— Da, a venit şi s-a uitat la rană, după care te-a cusu t, zise ea. Şovăi, privindu-l în ochi, apoi adăugă şoptit: A zis că dacă te trezeşti, totul va fi bine.

Aşadar, adormise fără să ştie… dacă urma să se treze ască lângă o persoană vie sau lângă un cadavru.

— Îţi mulţumesc că ai rămas. Dacă ar fi putut să-şi mi şte braţul, i-ar fi luat mâna şi i-ar fi sărutat-o. Dacă aş putea să mă înclin în faţa ta, aşa aş face. Acum însă nu sunt în sta re nici să-mi mişc capul, dar te rog să mă crezi că sunt sinc er.

În ochii ei albăstrii apăru din nou îngrijorarea.

— Cât de slăbit eşti?

Ryder îşi spuse în sinea lui că n-avea rost să mintă – n u pe ea.

— Foarte slăbit.

— Ai pierdut o cantitate uriaşă de sânge, aşa că nu-i d e mirare, spuse ea alarmată. Sanderson a plecat să asiste l a o naştere şi, până se întoarce, nici măcar nu ştiu dacă n-a r fi indicat să mănânci ceva.

— Acum nu sunt în stare nici să înghit – în niciun caz mâncare solidă.

— Poate ar fi bine să bei puţină apă dacă poţi, iar doa mna Perkins îţi va face o supă, zise ea, aruncând o privire s pre ceasul de pe poliţă. Dumnezeule! E unsprezece!

Taman atunci se trezi şi Collier. Se uită prin cameră şi trase un chiot de fericire. Se adună imediat, făcu o plecăciu ne şi începu să se scuze, zâmbind în continuare până la ure chi.

— Sunt aşa de bucuros că v-aţi trezit, milord, conchise

el.

— Şi compos mentis, observă sec Mary. Pari a fi în de plinătatea facultăţilor mentale, explică ea, văzând că Ryder se uita la ea. Acesta rânji – măcar mimica facială şi-o păstra se.

— Mă bucur să aflu că mintea mi-e intactă.

— Pot să vă ajut cu ceva, milord? Vreţi să vă aduc cev a? întrebă Collier, agitându-se prin jurul patului.

— Apă, răspunse Mary, arătând spre ulciorul de pe no ptieră. Apă proaspătă.

— Da, sigur, zise Collier năpustindu-se să-l ia, fericit c ă putea fi de folos.

— Şi spune-le şi celorlalţi că m-am trezit din morţi, ma i zise Ryder, după care strigă după el: Şi spune-i lui Pemberl y să-l cheme de urgenţă pe Sanderson.

— Da, milord! răspunse Collier mărind pasul.

Ryder se miră în sinea lui.

— Nici n-ai zice că a dormit toată noaptea în fotoliu.

Îşi ridică privirea şi o zări pe Mary care se uita calmă l a el.

— Toţi îţi sunt foarte devotaţi.

Ryder reuşi un gest vag ce aducea a ridicat din umeri.

— Mi-au fost alături de când eram un băieţel.

Acum că erau singuri, putea să pună şi întrebarea car e îl măcina.

— Cei doi care m-au atacat… au rămas pe alee.

— Sanderson s-a gândit că vei vrea să cercetezi probl ema, aşa că i-a spus lui Pemberly să ia cadavrele şi să le as cundă pe undeva.

— Bravo lui, zise el, apoi vru să pună şi întrebarea cea mai grea. Ce aranjamente…

Fură întrerupţi de sunetul soneriei de la intrare; Collier lăsase uşa întredeschisă.

— Ah! Au venit părinţii mei, tresări Mary. Au fost pleca ţi câteva zile şi de dimineaţă au ajuns acasă. Le-am trimis u

n bilet în care le-am explicat unde sunt şi motivul şi i-am ru gat să vină cât de repede pot ca să – se ridică şi se duse la uşă – mă sprijine, ca să zic aşa.

Ieşi repede pe uşă, chiar în momentul în care el, făcân d ochii mari, strigă:

— Nu, aşteaptă!

Înjură printre dinţi când văzu că nu se întoarce, supăr at că nu era în stare să se ducă după ea să o oprească. O d oamnă nu trebuia să se comporte în niciun caz aşa, să dea buzna pe scările din casa unui gentleman, fără să ştie cu si guranţă cine era la uşă.

Se simţi epuizat şi se cufundă în perne, peste măsură de mâhnit.

— Pemberly o să ajungă la uşă înaintea ei. O s-o vadă şi o s-o gonească de acolo, îşi spuse el plin de speranţă, deş i nu-şi putea închipui pe nimeni, mai ales pe nimeni din per sonalul lui atât de loial, care să îndrăznească să-i impună c eva lui Mary, şi cu atât mai puţin să reuşească.

Constată resemnat că nu mai putea face nimic.

— Dă, Doamne, să fie părinţii ei, se surprinse el rostin d cu voce tare.

Reşedinţa Raventhorne era la fel de mare şi de impre sionantă ca şi casa din St. Ives, aflată la nord de Grosvenor Square. Mary se năpusti pe coridorul care trecea prin galeri e, apoi o luă pe scări, remarcând în treacăt decoraţiunile lu xoase pe care n-apucase să le observe până atunci. Podelel e erau acoperite de covoare persane groase, în nuanţe pute rnice; pereţii erau lambrisaţi cu lemn închis la culoare şi de coraţi cu tablouri de toate dimensiunile, încadrate de rame aurii. Deasupra scării din foaierul principal se afla o lucarnă circulară. Ajunse în capul scărilor şi se uită în jos peste balu stradă, unde îl zări pe Pemberly păşind semeţ pe dalele alb cu negru, spre uşile înalte de la intrare.

De abia aştepta să-şi vadă părinţii, mai ales mama; zâ mbi, îşi apucă zorită poalele rochiei şi o luă grăbită în jos pe

scări. Nu apucă să coboare decât câteva trepte, când Pemb erly deschise uşa.

— Da?

— Bună dimineaţa, Pemberly. Am venit să-mi văd fiul vitreg. Mary îngheţă. Rămase cu piciorul în aer şi cu privire a aţintită spre intrare. Marchiza de Raventhorne îl ignoră pe Pemberly care încercase subtil să o oprească.

— Dă-te din calea mea, omule! zise ea şi îl împinse la o parte.

Era urmată de două doamne între două vârste, foarte ţanţoşe şi hotărâte, cu săculeţii de mână ţinuţi cu fermitate în faţă. Dădură toate buzna înăuntru şi o văzură pe Mary. În cetiniră, după care încremeniră locului. Rămaseră cu gurile căscate, din ce în ce mai uluite, pe măsură ce îşi dădeau se ama cine era… şi unde era…

Ieşind din starea de şoc, Mary se răsuci pe călcâie şi o luă din nou în sus pe scări.

Alergă pe coridor şi nu se mai opri până în camera lui Ryder. Trânti uşa de perete şi îl sperie pe Collier care tocma i îl ajutase pe Ryder să se îmbrace mai decent şi să bea ap ă.

Rămase o clipă locului, apoi se aruncă spre pat.

— Ryder…

— Înţeleg că nu erau părinţii tăi, zise el calm, arcuind o sprânceană, cuprins de o resemnare cinică.

— E mama ta vitregă, replică Mary, arătând înspre uş ă. Vine direct aici.

Sări înapoi spre uşă şi auzi paşii care se apropiau pe h ol. Ryder oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Minunat.

— Să ştii că e chiar mai grav de-atât, zise Mary, stăpâ nindu-se să nu-l apuce de braţ şi să-l zgâlţâie. E împreună c u Lady Jerome şi doamna Framlingham!

Ryder îşi întoarse privirea spre ea.

— Ah, exclamă el dintr-odată serios, uitându-se la ea t

imp de două secunde, apoi se răsti: Collier, dă-mi o mână d e ajutor.

Mary ar fi protestat, dar în schimb îngenunche lângă p at ca să îl poată ajuta pe Ryder să se ridice în capul oaselor. Collier îl ajută să-şi ridice braţul stâng şi să-l aşeze sub cap … Mary se încruntă.

— Ce vrei să faci?

— Să joc teatru.

— De ce?

— Pentru că niciodată nu trebuie să te arăţi slab în faţ a celor ca Lavinia.

Nu prea înţelese la ce se referea el, dar îl crezu pe cu vânt; cu siguranţă avea mult mai multă experienţă în astfel de chestiuni.

— Ajută-mă să-mi ridic şi mâna cealaltă, îi spuse el lui Mary. Collier, dă-te la o parte.

— Da, milord.

Ryder ar fi vrut să-şi ţină ambele mâini într-o poziţie c are să mimeze relaxarea, dar era prea slăbit, aşa că Mary s e chinui puţin să-i ridice braţul inert – după care auziră paşi în faţa uşii şi pe Pemberly protestând fără succes.

— Nu, mai bine las-o sprijinită de pernă. Aşezaţi-vă cu faţa la uşă! Acum!

Mary mai apucă să-i arunce o privire contrariată, după care se supuse. Rămase pe pat, îmbrăcată încă cu rochia d e seară cu care fusese la bal, cu părul nearanjat şi îmbujora tă şi cu mâna lui Ryder în jurul ei, aparent relaxată. La ora unsprezece dimineaţa. Cu un efort supraomenesc, Ryder re uşi să-şi ridice mâna dreaptă cât să-i pună degetele pe umă rul drept.

Primul intră Pemberly, împins cu putere din spate.

— Milord! Am încercat… zise el, arătând neputincios s pre Lavinia, care dădu buzna în cameră, desfigurată de furi e.

Lady Jerome şi doamna Framlingham, două bârfitoare

de elită şi unele dintre cele mai băgăcioase fiinţe din înalta societate, rămăseseră în urma ei, pe coridor, părând să înţe leagă mai bine decât mama lui vitregă faptul că să năvălea scă în dormitorul lui fără a fi invitate era totuşi un gest exag erat.

Mulţumit că îşi ţinea capul sprijinit de pernă, Ryder nic i nu se clinti.

— Mulţumesc, Pemberly, spuse el cu privirea spre Lavi nia, după care tonul lui se răci simţitor. Bună dimineaţa, La vinia, nu ştiam că aveam întâlnire. Cărui fapt datorez aceas tă invazie nejustificată?

În mod evident, privirea Laviniei era îndreptată spre M ary. Ochii îi ieşiseră din orbite de mânie; încercă de câteva ori să spună ceva – situaţie de altfel comică dacă circumsta nţele ar fi fost altele – dar în final se întoarse spre el şi gesti culă furios spre Mary.

— Ce naiba caută ea aici?

Ştiind că era urmărit cu atenţie şi de ochii de pe corid or, Ryder pufni teatral, cum ar fi făcut un om peste care dă duseră buzna pe negândite nişte femei cu minte puţină, du pă care se agăţă uşor de umărul lui Mary.

— Dacă insişti să ştii, află că domnişoara Cynster mi-a făcut aseară onoarea de a-mi accepta cererea în căsătorie.

Apoi o privi cu coada ochiului pe presupusa lui viitoar e soţie. Simţi fiorul care o traversă la auzul vorbelor lui, dar nu o putea vedea decât din profil din poziţia lui; presupune a că oricum se abţinuse să afişeze vreo urmă de surprinder e pe chip şi că mai degrabă o privea pe Lavinia uşor arogan t şi rece.

— Prezenţa ei aici nu este o surpriză pentru nimeni şi mai ales nu ar trebui să intereseze pe nimeni. Prezenţa voa stră aici însă necesită nişte explicaţii.

Lavinia era din cale afară de şocată. Avu nevoie de tre i tentative pentru a-şi descâlci limba.

— Tu… articula ea cu greu, privind spre Mary şi încord

ându-şi pumnii. Prostuţă ce eşti! Puteai să-l ai pe Randolph al meu… se opri ea, probabil dându-şi seama de comparaţi a nereuşită dintre Ryder şi Randolph.

Văzu cu surprindere cum ea se făcu albă ca varul, dup ă care se înroşi ca racul. Îşi mijise ochii şi o ţintuia pe Mary cu privirea.

— Tu, care…

— Lavinia! interveni autoritar Ryder, simţind că nu ma i rezista mult. Tu – tu şi prietenele tale – aţi năvălit peste mi ne în casa mea, v-aţi năpustit în dormitorul meu fără nici un fel de permisiune. Vă sugerez să plecaţi. Acum, spuse el pri vind-o în ochi. Pemberly, te rog condu-o pe domnia sa la uş ă.

— Da, milord, răspunse Pemberly şi, deşi nu rosti cont inuarea, era limpede pentru toată lumea că ar fi vrut să ada uge şi că îi făcea o deosebită plăcere.

Lavinia privi neputincioasă cum Pemberly se apropie ş i o luă de braţ. Bombăni ceva incoerent, apoi se smulse din strânsoarea majordomului şi mai aruncă o privire furioasă s pre pat, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi val vârtej. Pemberly ieşi şi el, închizând uşa în urma lui.

Epuizat, Ryder se scurse înapoi printre perne şi închis e ochii. Collier ieşi din garderobă. O secundă mai târziu, Ma ry îndrăzni să deschidă discuţia.

— Vrei să-ţi cobor mâna stângă?

— Te rog.

Îl ajută să-şi aşeze braţul pe pat. Lui Ryder îi displăcea profund să fie atât de neajutorat. Iar acum, din cauza mam ei lui vitrege, situaţia se înrăutăţise.

— Collier, ieşi.

— Da, milord.

Aşteptă până auzi uşa închizându-se uşor, apoi trase a er în piept şi se forţă să deschidă pleoapele.

Mary stătea tot pe pat, însă se răsucise spre el. Expre sia cu care îl privea era… totalmente indescifrabilă. Ceea ce

-l mira. Pentru că până acum ştiuse să îi ghicească fără pro bleme gândurile. Nici nu-i trecuse prin cap că ar putea exist a momente când nu o va putea înţelege, când ea îşi va put ea ascunde gândurile şi sentimentele faţă de el.

Deşi uşor contrariată, îl privea cu răbdare… ca şi cum el ar fi făcut parte dintr-o specie de care auzise, dar avea d e-a face cu un exemplar diferit de celelalte. Însă indiferent de ce gândea ea acum, pentru el nu exista decât o opţiune.

— Îmi cer scuze. Din tot sufletul, spuse el, străduindu-se să mişte câteva degete de la mâna dreaptă. Nu aşa îmi doream să te cer în căsătorie.

Mary ridică din sprâncene. Şovăi puţin, apoi spuse:

— Din câte am văzut, tocmai m-ai cerut, iar eu am ac ceptat.

Înţelegând întrebarea ascunsă în spatele cuvintelor ei, Ryder făcu o grimasă.

— Nu am avut altă soluţie.

Îl fixa în continuare cu privirea, dar el încă nu putea d esluşi ce se petrecea în mintea ei.

— Pot să fac o observaţie? mai întrebă el.

Mary îşi arcui iar sprâncenele, semn că putea să conti nue.

— Mă aşteptam să mă faci cu ou şi cu oţet până acu m, spuse el, încercând să gesticuleze din nou. Poate să te p limbi de colo-colo prin cameră. Vreau să spun că mă aştept am la reacţia obişnuită, adăugă el, privind-o în ochi.

Mary abia schiţă un zâmbet, dar îşi luă imediat o mină serioasă.

— Nu consider că scandalul ne-ar fi ajutat cu ceva.

Ryder o privi cu atenţie, din ce în ce mai îngrijorat.

— Eşti îngrozitor de raţională.

Mary zâmbi din nou.

— Oricât de tare mi-ar veni să ţip acum la tine, nu pot fi atât de absurdă să te învinovăţesc pentru cele petrecute adineauri. Nu ai avut ce face – doar nu tu le-ai invitat pe ma

ma ta vitregă şi pe prietenele ei aici.

Ryder reuşi să încline încet din cap.

— Îţi mulţumesc. Vreau să subliniez că nu la micul spe ctacol pe care l-am prestat m-am referit când am spus că î mi voi da toată silinţa să te fac să te răzgândeşti.

Mary pufni, dar nu răspunse. La un moment dat, văzâ nd că Mary continua să-l privească în linişte într-un mod car e îl punea pe jar, făcându-l să se întrebe ce planuri mai urze a, încercând s-o tragă de limbă, oftă din greu şi spuse:

— Dacă aş fi fost cavaler, bănuiesc că acum ar trebui să îţi declar că voi încerca să găsesc o cale prin care să te e liberez de situaţia în care am intrat fără voia noastră.

Ochii ei albaştri se îngustară, fixându-se asupra feţei l ui.

— Dar nu eşti, nu-i aşa?

Ryder clătină din cap.

— Nu. Nu aveam de unde să ştiu că o să fiu înjunghia t, habar nu aveam că o să vii şi o să mă ajuţi, nici nu mi-a tr ecut prin cap că o să stai cu mine toată noaptea şi n-am av ut nici un amestec în apariţia intempestivă a Laviniei împreună cu amicele ei. Ca să nu mai spun că n-aş fi ajuns unde sunt astăzi dacă n-aş fi profitat din plin de fiecare şansă pe care soarta mi-a acordat-o, spuse el, apoi îşi îndulci tonul. A şa că nu, nu am de gând să caut un mijloc prin care să mă opun sorţii. Văzând că Mary tot nu reacţionează, continuă: Aşa că dacă vrei să găseşti o cale prin care să desfaci ce ne -a hărăzit soarta, n-ai decât să o faci, eu nu am să te ajut.

— Hmm.

Dacă ar fi putut să îşi ridice mâinile spre cer, ar fi făcu t-o. Aproape învins, îşi lăsă capul între perne, se uită spre t avan şi întrebă direct:

— La ce naiba te tot gândeşti?

De-abia după jumătate de minut catadicsi să îi răspun dă.

— Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu.

Ryder se încruntă, apoi se uită iar la ea,

— Tu ştii totul. Tot timpul.

— Da, spuse ea, făcând o grimasă care sublinia iritare a pe care i-o provoca acea stare şi clătinând din cap. Dar nu şi acum.

Soneria se auzi din nou.

— De data asta, spuse ea, sunt părinţii mei.

Se dădu jos din pat, îşi aranjă cât de cât rochia, apoi îl scrută cu privirea.

— Mă duc jos să le explic situaţia şi să mă sfătuiesc cu ei. O să mă întorc după aceea să vorbim despre toată situaţ ia asta. Între timp ai putea să te odihneşti. Doctorul Sander son ar trebui să sosească în curând.

Ryder se uită la ea cum îşi netezeşte părul şi apoi cu m iese pe uşă cu fruntea sus. După ce uşa se închise în urm a ei, se lăsă din nou pe perne şi înjură iar. Îl scotea din minţ i să se simtă atât de neputincios.

Până ajunse Mary în hol, Pemberly îi invitase deja pe p ărinţii ei în foaierul de la intrare. Alergă spre ei, mai bucuro asă ca oricând să îi revadă.

— Mamă! Tată!

Louise şi Arthur se întoarseră spre ea. Louise îi zâmbi.

— Aici erai, draga mea.

Deşi amândoi remarcaseră felul în care arăta Mary – n ici n-ar fi putut să nu observe – o primiră cu zâmbete de înc urajare şi cu braţele deschise. Mary îi îmbrăţişă şi ea cu mul t drag.

— Draga mea, spuse Louise, devenind serioasă. Cum se simte Ryder?

— Şi-a revenit, slavă cerului. Dar mă tem că situaţia s- a complicat.

— O? Cum aşa? întrebă Arthur sobru.

Mary îi aruncă o privire lui Pemberly.

— Pemberly, am putea să…?

Pemberly îi făcu imediat semn către o uşă şi se repezi

să o deschidă.

— Aici în salon, domnişoară.

— Îşi mulţumesc, zise Mary, îndreptându-se într-acolo.

Camera era mare şi mobilată cu gust, dar tot într-un s til masculin. Scaunele erau tapiţate cu piele verde, iar cana pelele se asortau foarte bine. Îşi adună gândurile şi îi condu se pe părinţii ei spre canapeaua din faţa şemineului imens, care era flancată de două fotolii, iar în faţă avea aşezată o măsuţă joasă.

— Doriţi să vă aduc nişte ceai, domnişoară? se oferi P emberly.

— O, da, mulţumesc, zise Mary, aruncându-i o privire plină de recunoştinţă. Ne-ar prinde bine.

Se gândea la părinţii ei, care veniseră pe Mount Street de îndată ce-i citiseră biletul. În afară de asta, avea şi ea ne voie de un ceai, pentru că oricum sărise peste micul dejun.

Pemberly făcu o plecăciune.

— Imediat, domnişoară.

Louise şi Arthur urmăriră cu interes schimbul de replic i, apoi se aşezară la îndemnul lui Mary pe canapea, numai o chi şi urechi. Mary luă loc pe unul dintre fotolii, cu faţa spre ei.

— Mai întâi ar trebui să ştiţi că Ryder… ei bine, s-a tot ţinut după mine; ştiţi ce vreau să spun şi totul a început du pă ce ne-am întâlnit la petrecerea de logodnă a Henriettei c u James.

— S-a ţinut după tine? se burzului Arthur.

— Ai răbdare, dragă, interveni Louise, bătându-l uşor pe picior. Ştii foarte bine ce vrea să spună.

— Exact, spuse Mary, mulţumindu-i din priviri pentru ajutor; întotdeauna îi sărea în ajutor în astfel de situaţii. S-a ţinut după mine, dar fără să depăşească nicio limită a bunul ui-simţ. A fost la toate balurile la care am participat şi eu, ia r acum două nopţi a apărut şi la serata muzicală organizată de Lady Hopetoun şi a stat numai pe lângă mine.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Louise. Aşadar est e foarte onest, şi-a arătat intenţiile pe faţă.

Mary se gândi o clipă la faptul că Ryder nu era genul de om care să-şi poată ascundă intenţiile, dar se abţinu de l a comentarii.

— Da. Dar până atunci eu credeam că el... se amuză pentru că era plictisit; sau pentru că şi-a dat seama că pe mine mă interesa fratele lui, Randolph, iar el nu era de acor d cu intenţiile mele. Într-adevăr, nu era de acord, dar nu ac esta era motivul pentru care se ţinea după mine, aşa cum a m crezut eu iniţial.

Arthur dădu din cap.

— Se ţinea după tine pentru că îl interesai. Ryder se mişcă repede.

— Da, iar atunci când am fost la serata muzicală şi am văzut cum se comportă, l-am provocat să-mi spună despre ce e vorba, iar el... Mary se opri puţin, gândindu-se la schim bul de replici de pe terasa lui Lady Bracewell. Mi-a mărturisi t fără echivoc că mă vrea de soţie.

Louise zâmbi.

— Draga mea, dar acestea sunt veşti minunate. Mă te m însă că urmează un „dar”...

Arthur părea încurcat.

— Ce „dar”? Mai bine spune-ne ce răspuns i-ai dat.

Mary îl privi pe Arthur în ochi, doar o nuanţă mai desc hişi decât ai ei.

— I-am aruncat în faţă exact ce gândeam, şi anume c ă este un despot, iar eu sunt o femeie care vrea să-şi poată controla singură viaţa, aşa că nu putem fi un cuplu reuşit.

Se uită spre mama ei, al cărei chip se luminase brusc şi un rânjet îi arcuia buzele. Louise încercă să-l ascundă, îns ă fără succes.

— Of, draga mea, dacă chiar voiai să-l descurajezi pe Ryder, nu aşa trebuia procedat.

— Păi, îşi dădu şi Arthur cu părerea, nu văd nici un mo

tiv pentru care să fi vrut să-l descurajeze, dar ţin să îţi dau dreptate, Louise. Oricum, el ce-a zis?

Mary îl privi cu atenţie pe tatăl ei, care aştepta cu înfri gurare un răspuns, apoi îşi mută privirea spre mama ei, mul t mai înţelegătoare, după care trase aer în piept.

— În afară de faptul că a încercat să mă facă să mă ră zgândesc, chiar a insistat că ne potrivim – şi mi-a dat de înţ eles că era dispus să încerce să se adapteze… cerinţelor m ele.

Louise tresări mirată, dar încântată de ce îi auzeau ur echile.

— Şi ce i-ai răspuns?

Mary se strâmbă.

— N-am ştiut ce să-i zic, iar după aceea a trebuit să m ergem înăuntru – până atunci stătuserăm pe terasă.

— Şi n-aţi mai terminat discuţia? întrebă Arthur.

Mary clătină din cap.

— N-am mai vorbit, iar după aceea ne-am despărţit, fi ecare a plecat spre casa lui. După care l-am văzut din trăsu ră…

Le povesti în continuare pe scurt evenimentele care a vuseseră loc noaptea trecută. Apoi în cameră îşi făcu apariţi a Pemberly, aducând cu el o tavă cu ceai, pe care o aşeză p e o măsuţă şi se retrase. Mary se întrerupse din vorbit pentr u a turna ceaiul în ceşti; luă o gură, apoi îşi reluă povestea.

Arthur şi Louise erau peste măsură de şocaţi de cât d e aproape fusese Ryder să moară, dar în acelaşi timp îşi ex primau suportul pentru deciziile pe care le luase fiica lor.

— Sunt sigură că ai făcut tot ce ai putut – să nu-ţi faci griji, draga mea, n-o să te blameze nimeni pentru asta, spu se Louise. Mai ales că aici nu locuieşte decât Ryder. Având î n vedere circumstanţele, ai făcut bine că ai rămas să aştepţ i venirea doctorului.

— Da, dar încă nu v-am spus tot, zise Mary, întrebând u-se cum să facă să le explice situaţia exactă; în cele din ur

mă se decise să ia taurul de coame. După cum aţi remarca t, am rămas şi după aceea. Nu m-am îndurat să plec – şi nic i nu puteam să plec până nu ne lămuream dacă avea să su pravieţuiască.

— Perfect de acord, o susţinu Arthur.

— Aşa e, încuviinţă şi Louise. Iar în afară de asta, indif erent de ce simţi pentru el, dacă plecai şi el murea… ştii şi t u câte întrebări ar apărea dacă un bărbat cu statutul lui ar muri singur.

— Şi oricum, ştiai că noi ne întorceam în dimineaţa as ta şi puteam veni să te ajutăm. De aceea ne-ai şi trimis bile tul, zise Arthur, lăsându-şi ceaşca jos şi aruncându-i o privir e cu subînţeles. Deci până la urmă care e problema?

Mary sperase că nu se va da de gol prea uşor, dar…

— Collier, valetul lui, a rămas cu mine în dormitorul lui Ryder toată noaptea. Am adormit însă amândoi şi nu ne-am mai trezit decât, se întrerupse pentru a se uita la ceas, acu m o oră. Atunci ne-am dat seama că Ryder se trezise şi că, deşi se simţea extrem de slăbit, totuşi era o minune că era î n viaţă.

Se opri şi bău tot ceaiul, apoi aşeză ceaşca înapoi pe f arfurie.

— Atunci am auzit soneria sunând şi am crezut că sun teţi voi şi am luat-o la goană pe scări… spuse ea, surprinzâ nd privirea mamei ei. Doar că nu eraţi voi, ci mama vitregă a lui Ryder, şi nu era nici singură, ci cu Lady Jerome şi doa mna Framlingham după ea.

Louise se încruntă.

— E foarte ciudat. De ce naiba a venit Lavinia împreun ă cu cele două la Ryder?

Mary tresări. Până acum nu îşi pusese această proble mă, dar Louise avea dreptate, era ciudat. După o clipă, ridic ă din umeri.

— Nu ştiu de ce, dar ideea este că toate trei m-au văz ut pe trepte, spuse Mary punând ceşcuţa pe masă, după ca

re arătă spre rochia ei de bal. Îmbrăcată aşa şi alergând pe scările din casa lui Ryder la ora unsprezece dimineaţa.

Louise se uită bine la ea, apoi se lipi de spătarul cana pelei.

— O, Doamne!

Arthur se încruntă.

— Eu nu văd care este problema… băiatul era la un p as de moarte, mai era şi valetul lui acolo, iar doctorul poate explica…

— Nu, dragul meu, zise Louise, ridicând mâna pentru a-l opri. Ai omis ceva esenţial. Este vorba despre Ryder Cav anaugh, în cazul lui, teoretic nu există nicio scuză de ordin fizic, continuă ea, uitându-se spre Arthur. Sunt convinsă că ar trebui să fie mort – şi declarat mort – pentru ca lumea să accepte o astfel de poveste. Şi chiar şi-atunci bârfele ar cur ge.

— Dar doctorul… se burzului Arthur.

— Este prieten apropiat cu Ryder, se cunosc de la Eto n, clătină Mary din cap. Mama are dreptate – nicio explicaţi e din lume n-ar fi putut să le convingă, iar Ryder a înţeles i mediat.

Louise înclină din cap, privind-o întrebător pe Mary.

— Şi ce s-a întâmplat?

Mary trase adânc aer în piept.

— M-am dus fuguţa înapoi la Ryder să-l avertizez şi de şi de-abia se putea mişca, a încercat să ascundă faptul că e ra rănit şi a preferat să dea impresia că… că se întâmpla ex act ce gândeau cele trei – aşa că atunci când au dat buzna î n camera lui…

— Nu pot să cred! se scandaliză Louise.

Mary se posomorî.

— Ba aşa au făcut – cel puţin mama lui vitregă. Celela lte au rămas pe hol.

— Şi apoi? mârâi Arthur.

Situaţia scăpa de sub control; Mary îşi trase iar sufletu

l.

— După aceea Ryder le-a spus că în seara precedentă m-a cerut de soţie şi că eu am acceptat, şi că de aceea prez enţa mea în casa lui, în dormitorul lui, lângă patul lui, nu ar trebui să constituie o problemă pentru nimeni.

— O! exclamă Louise făcând ochii mari. Încruntându-s e, Arthur se uita la ea, dar părea că încerca să descifreze co rect situaţia.

Timp de câteva secunde nimeni nu mai spuse nimic, a poi Mary ridică din umeri.

— Iar eu a trebuit să-i susţin povestea, evident.

Louise tresări. Arthur începu să se agite.

— Hai să vedem dacă am înţeles bine. Aseară, Ryder t e-a informat că vrea să se căsătorească cu tine. Aţi discutat despre asta, dar n-aţi ajuns la nici o concluzie. După care, d atorită unor situaţii create ulterior în care ambii v-aţi compo rtat normal, de dimineaţă v-aţi pomenit logodiţi.

Mary căzu puţin pe gânduri, după care încuviinţă din c ap.

— Cu alte cuvinte, da.

Arthur clătină din cap admirativ şi mormăi:

— Am tot auzit că băiatul ăsta are noroc cu carul.

Mary îşi muşcă limba; tatăl ei era un Cynster, iar acea sta era o reacţie tipică bărbaţilor din neamul lor.

Mai trecură câteva momente, după care mama ei, car e până atunci o studiase cu atenţie, îşi puse o palmă peste mâinile pe care fata şi le ţinea în poală şi o privi direct în oc hi.

— Şi tu ce simţi în legătură cu toate astea?

Mary o privi şi ea, încercând să găsească cuvintele po trivite printre gândurile ei învălmăşite... dar în final nu putu rosti decât adevărul.

— Nu ştiu, spuse ea, plimbându-şi privirea de la mam a la tatăl ei şi înapoi. Înainte să fi vorbit cu el, când am păşi t pe terasa lui Lady Bracewell, credeam că ştiu, zise şi îşi co

borî privirea. Acum însă, nu mai ştiu.

Şi nu înţelegea nici cum de ajunsese în situaţia asta, c um şi de ce emoţiile ei luaseră o asemenea amploare, încât îi scăpaseră de sub control şi nu mai putea gândi raţional. Ş tiuse clar ce îşi dorea, şi cu toate acestea se trezise aici, înt r-o realitate în care era logodită cu Ryder Cavanaugh. Ultim ul bărbat din lume pe care l-ar fi ales drept soţ.

Iar în ultimele câteva zile, emoţiile ei – de obicei atât de reţinute şi de paşnice, şi întotdeauna supuse voinţei pro prii – luaseră amploare. Se amplificaseră şi se intensificaser ă, generând o harababură generală.

Fuseseră enervarea, apoi fascinaţia, magia senzuală a acelui vals care-o făcuse să se simtă extraordinar, apoi reac ţia ei la posesivitatea manifestată de Ryder, de altfel fireasc ă, însă niciodată atât de intensă în prezenţa altcuiva, şi totu l culminând cu răspunsul ei – atât de complex şi neaşteptat – la declaraţia lui, complicat şi mai tare de oferta lui înfiorăt or de vicleană de a face schimbările cerute de ea, şi totul d at peste cap de groaza de nedescris simţită în momentul în care îl găsise murind în mijlocul străzii.

Cu toate acestea, nimic din cele simţite până atunci n-o pregătise sufleteşte pentru avalanşa de sentimente care o copleşiseră în momentul în care îşi dăduse seama că era posibil să îl piardă. Că era posibil ca el să nu mai facă parte din viaţa ei.

De când apăruse Ryder în viaţa ei, avusese parte doar de trăiri puternice. Toate certitudinile, cele care îi fuseseră piatră de temelie în viaţă, se clătinaseră. Crezuse că se cun oaşte suficient de bine, crezuse că ştia ce voia de la viaţa ei şi chiar şi de ce – acum constata însă că se înşelase. Era în voia sorţii. Ba nu, era mai rău de atât. Fusese atrasă cu cru zime spre un drum pe care nu intenţionase niciodată să-l al eagă şi despre care nici măcar nu ştia unde duce.

„Of, mamă… ce mă fac?” Dacă ar fi fost mai slabă de î nger, atunci cu siguranţă ar fi început să se văicărească. Du

pă ce-o privi în ochi pentru câteva clipe, Louise îi luă mâna şi îi vorbi de parcă i-ar fi auzit gândurile.

— În cazul acesta, draga mea, trebuie doar să mergi mai departe şi să afli răspunsul. Şi pentru că te cunosc foart e bine, sunt convinsă că îl vei găsi.

Arthur îşi plimbă privirea de la una la cealaltă, apoi sc utură din cap.

— N-o să pretind că am înţeles ceva, dar cred că a sos it momentul să mă duc să stau puţin de vorbă cu Ryder.

De parcă ar fi fost chemat de vorbele lui, Pemberly cio căni şi intră.

— Mă scuzaţi că vă deranjez, milord, milady, dar marc hizul ar dori să vă răpească, dacă se poate, câteva minute din timp. Deoarece momentan se află în indisponibilitatea d e a se deplasa, vă roagă să urcaţi în camera lui.

— Excelent! exclamă Arthur şi se ridică în picioare. La ţanc!

Mary îl lăsă pe Pemberly să plece, după care îşi condu se familia spre camera lui Ryder. Personalul deja o trata ca pe stăpâna lor, poziţie pe care, după toate aparenţele, avea să o ocupe oficial în cel mai scurt timp, aşa că nu i se mai p ăru nimic deplasat. După părerea ei, şi Ryder ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul ei. Ajunseră la uşă şi ciocăni uşo r.

— Intră!

Deschise uşa şi îi pofti pe părinţii ei înăuntru.

Ryder era deja spălat, bărbierit, cu părul atât de bine pieptănat încât strălucea, deşi tot alb şi tras la faţă, îmbrăc at cu cămaşă, eşarfă la gât, iar pe deasupra o jachetă din c atifea rubinie; în ciuda faptului că stătea sprijinit de pernele de curând înfoiate şi că era acoperit parţial cu o cuvertură d in mătase aurie, reuşea să emane aceeaşi aură de rege car e îşi aşteaptă supuşii.

Aruncă o privire asupra lui Mary, apoi spre părinţii ei ş i înclină încet din cap în semn de bun-venit.

— Îmi cer scuze că nu vă pot primi cum se cuvine – Lo rd Arthur, Lady Cynster, dar cred că Mary v-a explicat deja î mprejurările ranirii mele, spuse el în timp ce îi făcu semn m amei ei să ia loc pe scaunul de lângă pat.

Louise se conformă de îndată.

— Vă mulţumim. Da, Mary ne-a explicat situaţia, zise ea, uitându-se spre Mary. Cred că destul de amănunţit.

Ryder îi făcu un semn discret lui Collier, care ieşi tiptil din cameră. După ce uşa se închise, Ryder se uită spre Lord Arthur, care se strecurase lângă scaunul soţiei sale.

— Regret, milord, că acestea sunt circumstanţele în c are ne întâlnim. Ţin însă să vă precizez că această întâlnire urma oricum să aibă loc într-un viitor destul de apropiat, evi dent într-un cadru mult mai convenţional. Date fiind cele înt âmplate, trebuie să discutăm neîntârziat şi sunt convins că deja cunoaşteţi motivele pentru care am insistat să avem a ceastă discuţie. Prin urmare, doresc să vă cer permisiunea şi onoarea de a-i cere mâna fiicei dumneavoastră, Mary.

Arthur îl studie câteva clipe pe sub sprâncenele lui stu foase, apoi pufni uşor.

— Frumos zis, spuse el, mutându-şi privirea spre soţia lui. Tu ce părere ai, draga mea?

Louise îl cântărise şi ea bine din priviri pe Ryder. Auzi nd întrebarea se uită spre Mary, care între timp se mutase pe cealaltă parte a patului pentru a avea o vedere de ansa mblu. Rămase cu privirea aţintită asupra ei câteva secunde, apoi se întoarse spre Ryder şi dădu din cap.

— Da. Cred că acordul nostru corespunde cel mai bine intereselor tuturor celor implicaţi.

Pusese accent pe „tuturor”, drept pentru care Ryder r ămase descumpănit o clipă. Cunoştea reputaţia femeilor di n familia Cynster şi până acum încercase să le evite. Dar di n ceea ce aflase de la cei care făceau parte din cercurile lo r, le privea cu mare respect, îşi înclină capul în faţa părinţilo r ei.

— Vă mulţumesc.

Îşi întoarse privirea spre Mary şi îi întinse mâna, încerc ând din răsputeri să nu trădeze efortul supraomenesc pe ca re-l necesita acea mişcare. Ea ezită doar o singură fracţiune de secundă, după care păşi spre el şi îi luă mâna, în acelaşi timp lăsându-i-o încet pe pat, pentru ca încordarea lui să fie minimă. Strângându-i degetele, se uită în ochii ei minunaţi şi se strădui să-şi înăbuşe impulsul primitiv de posesivitate care-l invadă, dar fără prea mult succes. Cu toate acestea, ea îi susţinu calmă privirea, iar el nu simţi nici cel mai mic t remur în degetele prinse într-ale lui.

Avea pe vârful limbii cuvintele tradiţionale, cerute de convenţiile sociale, le repetase în timp ce se îmbrăca. Cu to ate acestea, preferă să tacă. Pentru ei doi, voia mai mult de -atât,

— În mod evident nu aşa mi-am închipuit că se vor pe trece lucrurile, dar ştiţi deja că asta îmi doream şi că aveam de gând să vă consult în această privinţă. Soarta însă a inte rvenit şi ne-a grăbit sosirea în acest punct, fără a ne îngădu i să ne cunoaştem înainte. Fără a şti cum să ne facem înţel eşi reciproc. Aşa că acum, aflaţi în faţa faptului împlinit şi şt iind că este una dintre cele mai importante decizii din viaţa unui om, trebuie să ne bazăm pe încredere. În schimbul încr ederii pe care sper că mi-o vei acorda, jur că şi eu te voi tra ta cu încredere şi voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru ca viaţa noastră împreună să fie cât se poate de împlinită. Se î ntrerupse fără să-şi ia privirea din ochii ei albaştri, apoi îşi tr ase sufletul şi continuă:

— Aşadar, Mary, vrei să mă accepţi ca soţ şi să-mi fi al ături, ca marchiză şi soţie, şi să ne construim împreună viaţ a pe care ne-o dorim?

Mary se simţea subjugată de privirea lui, dar nu era ni ci pierdută, nici copleşită; îi înţelegea intenţia, clară şi fără ascunzişuri, putea sesiza impulsul care îl mânase să rosteas că acele cuvinte, chiar dacă nu putea ghici de unde anume

izvora.

Dorea ca ea să îi devină soţie; asta voise încă de la în ceput. Nu se îndoia de faptul că fusese sincer – şi astăzi, şi zilele trecute – în legătură cu tot ceea ce-i propusese.

— Da.

Se auzi rostind cuvântul, dar i se păru că venea de un deva de mai departe decât mintea ei raţională. Acceptând, î ncuviinţă şi din cap, mai mult pentru ea decât pentru el, pa rcă pentru a se convinge.

— Da, o să-ţi fiu alături ca marchiză. Da, voi fi soţia ta.

Buzele lui, atât de păcătoase şi de irezistibile, schiţară un surâs. Chiar dacă muşchii îi tresăriră, încercă să-i ridice mâna, iar ea îl ajută cu blândeţe să-i ducă palma la buze. O chii lui, în care se oglindea o inteligenţă vie, scânteiau de sc lipirea subtilă a dorinţei, ţinându-i parcă prizonieri pe ai ei î n timp ce pecetluia pactul cu un sărut pe degetele ei. Acum era a lui şi asta se citea pe chipul lui. În ochii lui. „Eşti a me a. Doar a mea.”

*

— E o catastrofă fără margini! urlă Lavinia, marchiză de Raventhorne, în faţa căminului din budoarul ei.

Singurul interlocutor, Claude Potherby, stătea relaxat pe fotoliul de lângă şemineu şi o privea cum se plimba agit ată prin cameră. O cunoştea prea bine, aşa că ştia că încă n u era momentul să intervină. Obişnuit deja cu stilul ei melo dramatic, o lăsă să se descarce în voie. În trecut, pe când f usese catalogat drept cavalerul şi confidentul ei, dar nu îi fu sese niciodată iubit. E adevărat că odată aspirase la o legăt ură mult mai intimă între ei, dar asta se întâmplase cu foart e mulţi ani în urmă – înainte ca Lavinia să-l refuze pentru a se năpusti într-un mariaj aranjat şi a deveni marchiză o dat ă pentru totdeauna.

Cu toate acestea, spre surprinderea lui plină de cinis

m, îi rămăsese totuşi devotat; timp de mai multe decade îi f usese tot timpul alături, ascultând-o de fiecare dată când a vusese tot felul de crize de isterie, şi se amuza în continuar e de dorinţa ei perpetuă de prosperare.

— Crede-mă că aşa ceva este insuportabil! urlă ea cu ochii injectaţi şi cu pumnii strânşi de furie. Cum de-a îndrăz nit neruşinata aia să-l seducă pe Ryder?

Claude tresări.

— O… te referi la neruşinata pe care i-o hărăziseşi lui Randolph? Mary Cynster?

Lavinia pufni.

— Da, da, la ea! S-a dus direct în patul lui Ryder… şi a poi…

— Scumpa mea, nu înţeleg prea bine… eşti puţin cam incoerentă. De exemplu, tot ce ştim noi doi, precum şi tot o raşul, despre Mary Cynster ne sugerează că există extrem de puţine şanse să se folosească de seducţie pentru a-şi asi gura viitorul. Fiind ultima fată din familia Cynster încă nemă ritată, nu ar avea niciun motiv să facă aşa ceva – toţi gentle menii buni de însurătoare vor sta la coadă să-i ceară mâna.

Lavinia vru să-l întrerupă, dar nu apucă.

— Pe de altă parte, ştiu şi că nici fiul tău vitreg nu s-a dat vreodată în lături de la sedus femei, dar niciodată nu s-a încurcat cu vreo fată aşa tânără, şi în niciun caz cu vreun a de rangul domnişoarei Cynster.

Claude era de-a dreptul nedumerit de cât de departe mersese Lavinia cu raţionamentul greşit, aşa că îi aruncă o privire inocentă, dar plină de întrebări.

— Eşti atât de sigură, draga mea, că ceea ce ai văzut tu şi prietenele tale nu era de fapt cu totul altceva? Că nu a ţi tras o concluzie complet eronată?

Lavinia îl privi ameninţător şi gesticulă nervoasă.

— Nu ştiu cum aş fi putut interpreta altfel ce-am văzut cu ochii mei. Stătea pe patul lui, era îmbrăcată tot în rochia cu care fusese la bal, iar el arăta ca un pisoi care-şi băuse l

ăpticul.

Claude se încruntă.

— De fapt, ce nu înţeleg e de ce v-aţi dus peste el.

Lavinia îi evită privirea. După încă o tură prin cameră, se răsti dintr-odată la el.

— Dacă ţii morţiş să ştii adevărul, află că, după ce Ry der a apărut la serata muzicală a lui Lady Hopetoun şi şi-a p etrecut toată seara pe lângă Mary, mi-am dat seama că e-n căutarea unei soţii şi, fiindcă nu e deloc prost, a ales-o pe M ary…

— Ah, clătină Claude din cap. Acum am înţeles. Tu ai vrut-o pe Mary pentru Randolph, aşa că împreună cu priete nele tale… Se opri şi îi aruncă o privire piezişă. V-aţi dus toa te trei acasă la Ryder să vă oferiţi să-i găsiţi nevasta potrivi tă?

— Şi de ce nu? gesticulă Lavinia. Sunt mama lui vitreg ă. Eu sunt acum marchiză. Dacă e cineva care ştie ce presu pune acest titlu şi care sunt tinerele care ar merita să îl deţi nă, eu sunt aceea. Iar Joyce Jerome şi Kate Framlingham le cunosc pe toate fetele din oraş aflate la vremea măritişului.

— Hai, lasă-mă să ghicesc, o întrerupse Claude cu iron ie. Dacă Ryder se arăta dispus şi docil, atunci l-aţi fi ţinut an i întregi în şah, prezentându-i doar tinere nepotrivite.

— Ei bine, nu înţeleg de ce trebuie neapărat să se căs ătorească. Randolph se va căsători în curând, iar, după Ryd er, el poate avea dreptul la titlu, după care şi fiul lui. Răpos atul şi dragul meu soţ ar fi fost extrem de mulţumit, sunt si gură. La urma urmei, Randolph este tot fiul lui, ca şi Ryder.

— O, Doamne, spuse Claude, străduindu-se din toate puterile să-şi reprime un zâmbet.

Lavinia se încruntă.

— Ce-i?

— Ei bine, draga mea, dacă plecăm de la premisa că Mary Cynster se afla acasă la Ryder pentru cu totul alt moti v decât cel menţionat de tine… începu el, după care se lipi

de spătar ca să o poată vedea mai bine, atunci e posibil ca … of, ca tentativa ta bine-intenţionată de a interveni în viaţ a lui Ryder să fi avut drept urmare căsătoria lor.

Lavinia rămase cu gura căscată câteva momente, apo i îşi încleştă pumnii, se încordă toată, scrâşni din dinţi, după care îşi dădu capul pe spate şi urlă cât putu de tare.

Capitolul 7

— Arăţi ca naiba, îi spuse Ryder lui David Sanderson î n timp ce acesta aranja fitilul lămpii de lângă pat.

David se întoarse spre el.

— Înţeleg că nu te-ai văzut în oglindă.

— Eu măcar am o scuză, da cu tine ce-i?

— Naşterea dificilă a unui prim-născut. S-a terminat c u bine, dar a fost plină de peripeţii.

— Tocmai m-am decis că nu vreau să ştiu. Naşterea u nui copil, zise el, şi în ciuda lipsei de vlagă reuşi să se cutre mure. Un subiect care înmoaie garantat genunchii bărbaţilo r – iar eu sunt deja suficient de slăbit.

David pufni.

— Hai, lasă-mă să mă uit la rană.

Ryder încercă să dea păturile la o parte, dar David îl p rinse de încheietura mâinii.

— Stai liniştit şi lasă-mă pe mine. Dacă nu mă înşel, e şti mai vlăguit decât un pisoi.

Ryder oftă şi se supuse docil.

— Dacă aş face skanderberg cu o pisicuţă, cred că m- ar învinge.

David bombăni ceva în barbă. Inspectă bandajul, apoi ridică tifonul de pe rană.

— Extraordinar.

— Da, ştiu.

David nu mai rezistă şi izbucni în râs.

— Hai să vedem şi cât de extraordinar, zise el, apoi îi palpă zona din jurul rănii, atent să-i surprindă reacţia.

Ryder încremeni.

— Te doare?

Se gândi puţin, apoi răspunse:

— Nu e o durere ascuţită, ci mai degrabă una persistentă.

— E mai bine dacă nu te ating?

— Da, dispare repede.

— Înseamnă că e mai degrabă vânătaie. E de înţeles. A trebuit să te apăs uşor să mă conving că nu a fost atins niciun organ vital.

— Repet, nu vreau să ştiu, spuse Ryder, încercând să stea liniştit cât îl învelea David. Trăiesc – a, şi ca fapt diverss, mai sunt şi logodit.

David se îndreptă de spate şi se uită în jos la el, surprins, apoi se încruntă.

— Doar nu cu tânăra care era aici… domnişoara Cynster?

Ryder râânji.

— Ba chiar cu ea, zise el, apoi îi povesti ce se întâmplase.

David îl ascultă în tăcere, apoi îl studie, ridicând întrebător din sprâncene.

— Deci e de bine sau de rău?

Simţindu-se ca o pisică în faţa unei oale cu smântână, Ryder radia de fericire.

— E excelent.

Izbucnind în râs, David scutură din cap.

— N-am mai întâlnit în viaţa mea pe cineva atât de norocos ca tine, spuse el, apoi continuă pe un ton mai serios. Tu-ţi dai seama că mai aveai puţin şi mureai? Dacă nu intervenea domnişoara Cynster atât de repede şi de organizat, te mai vedeam la înmormântarea ta.

Ryder deveni şi el serios.

— Aşa m-am gândit şi eu. Dar a fost acolo, iar eu n-a m murit, aşa că, ia spune-mi, cam în cât timp mă fac bine c a să... ştii tu... să mă pot bucura de norocul care a dat pest e mine,

David făcu o faţă lungă.

— Dacă era vorba de oricine altcineva, aş fi zis că în c el puţin câteva săptămâni, dar cunoscându-te şi ştiind cât d e repede te poţi recupera, îţi recomand să mănânci ce vrei şi cât vrei, iar în câteva zile o să poţi coborî scările. Va treb ui să te fâţâi în sus şi-n jos pe ele ca să te întremezi; iar în c eea ce o priveşte pe domnişoara Cynster a ta, pentru nume le lui Dumnezeu, nu încerca nimic mai devreme de-o săptă mână.

Ryder făcu o grimasă.

— Nu cred că se va întâmpla chiar aşa de curând.

— De ce? Ai început să îmbătrâneşti?

— Niciodată! Dar e o Cynster şi se pregăteşte să devi nă marchiză, aşa că relaţia noastră va evolua cam ca la car te.

În spiritul acestei idei, a doua zi de dimineaţă, simţind u-se mult mai bine, Ryder stătea în scaunul de lângă pat şi scria câteva bilete, care urmau să fie distribuite câtorva fa milii din Mayfair.

Mary sosi la scurt timp şi îl forţă să se întoarcă în pat. Cum ea îi promise să-l hrănească ea însăşi cu supa revigora ntă pe care bucătăreasa o pregătise special pentru el, se su puse. Nu-şi aducea aminte ca vreo altă femeie, în afară de vreo infirmieră, să fi avut atâta grijă de el; ajunse la concluz ia că atâta vreme cât nu era cocoloşit prea mult, îi plăcea si tuaţia. Dar se opuse vehement atunci când ea vru să-i dea î n acelaşi mod şi celelalte cinci feluri aduse de Collier. Când Mary îşi dădu seama că putea să ţină foarte bine furculiţa şi cuţitul în mână, îşi miji ochii, înfuriată, şi apoi îl chemă pe P emberly să-i aducă şi ei mâncarea pe măsuţa aşezată de lâ

ngă pat.

După ce mâncară, lui Ryder i se făcu somn, asemenea unui motan sătul. I se închideau ochii şi, la un moment dat, Mary avu impresia că a adormit, aşa că se apropie de pat şi rămase o bună bucată de vreme uitându-se la el, după care se aplecă şi îl sărută uşor pe frunte, apoi ieşi din cameră. R yder se simţi ca şi cum ar fi fost însemnat – în sensul plăcu t.

Toată după-amiaza aţipi, citi, moţăi iar, apoi Mary rev eni în dormitorul lui pentru a servi cina împreună. Veni cu v eşti despre primele reacţii stârnite de logodna lor în înalta s ocietate, apoi discutară despre anunţul pe care trebuiau să îl trimită la ziar, asta după ce el şi tatăl ei stabileau toate de taliile. Ryder era hotărât să urmeze procedura tradiţională. Apoi ea plecă pe când mai era încă treaz, aşa că nu mai av u parte de încă un sărut ispititor.

A doua zi, exact cum prevăzuse şi David, Ryder se av entură pe scări, pentru a se întâlni cu Lord Arthur şi cu cons ilierul lor comun, Heathcote Montague, pentru a negocia şi a finaliza aranjamentele de nuntă. După plecarea lui Lord A rthur, Montague mai rămase puţin pentru a discuta cu Ryde r aspectele legate de schimbările de statut. După ce plecă ş i Montague, Ryder rămase la parter; de abia aştepta să mă nânce iar împreună cu logodnica lui, care îi trimisese vorbă prin tatăl ei că va sosi la timp.

Dacă până atunci personalul nu aflase încă de relaţia l or, apariţia lui Mary avea să lămurească lucrurile. Intră valv ârtej în salonul în care se servea prânzul, îl zări stând în cap ul mesei şi se duse direct spre el, cu fustele foşnind în jurul ei. Se proţăpi în faţa lui, îl măsură din cap până-n picioare, apoi îl înfruntă cu privirea.

— Pentru numele lui Dumnezeu – sau al necuratului – ce cauţi aici?

Ryder zâmbi şi trase scaunul de lângă el.

— Te aşteptam să mâncăm împreună, încă nu putea s

ă facă o plecăciune completă, dar se înclină cu graţie în faţ a ei.

— Ia loc, draga mea.

Se uită la el şi îşi miji ochii – obicei care lui începea să-i placă din ce în ce mai mult.

— Tu, declară ea, eşti un convalescent îngrozitor!

Ryder îşi arcui sprâncenele şi îi făcu semn să se aşez e. Mary scoase un icnet de frustrare, îşi înhăţă poalele rochi ei şi făcu întocmai. Lăsându-l pe Pemberly s-o ajute să-şi po trivească scaunul, Ryder se întoarse la locul său.

— Mă mir că David – Sanderson – nu ţi-a menţionat fa ptul că am tendinţa să mă refac foarte repede după ce sunt rănit.

— A zis el ceva, cum că ai avea constituţia unui taur, z ise ea, zâmbindu-i lui Pemberly care îi scutura şervetul, apo i îşi mută din nou privirea încruntată spre Ryder. Oricum, dr agul de doctor n-a pomenit nimic de creierul tău de catâr în căpăţânat.

Ryder izbucni în râs. Până şi Pemberly zâmbi, deşi de obicei era imperturbabil.

Ryder ridică o mână în semn că se predă.

— Pax. Promit să nu mă forţez. Văzând-o că îl priveşte cu neîncredere, adăugă pe un ton mult mai sobru: Doar nu crezi că n-aş vrea să mă refac cât mai repede cu putinţă.

Mary se pricepea destul de bine să citească printre râ nduri, aşa că se îmbujoră puţin, dar nu-şi feri privirea. Spre surprinderea lui, îl privi chiar mai insistent decât de obicei, simţindu-se provocată. După câteva secunde, îşi coborî priv irea spre platourile pe care Pemberly le aşeza pe masă.

— Atâta vreme cât nu te forţezi prea tare, spuse ea lă sându-l să-şi imagineze sensul cuvintelor ei, apoi îi arătă lui Pemberly cu ce ar fi dorit să fie servită.

După ce terminară de mâncat, se mutară în bibliotec ă. Ryder se aşeză imediat la birou pentru a se ocupa de cor espondenţă, iar ea se plimbă prin încăpere, admirând opere

le de artă şi examinând volumele îmbrăcate în piele.

La un moment dat, Ryder se gândi că poate ar fi fost c azul să-i sugereze să plece, dar nu-i venea să se despartă d e ea. Drept urmare, când soneria de la intrare se auzi la ora trei, ea încă mai era acolo, primindu-i alături de el pe verişo rii ei care sosiseră împreună cu soţiile lor şi fuseseră condu şi de Pemberly în bibliotecă.

Ryder invitase doar bărbaţii – Devil Cynster, ducele de St. Ives care era şi capul familiei Cynster, alături de Vane şi Gabriel Cynster, cei trei fiind cei mai mari verişori ai lui Mar y – dar nu se mirase când aceştia veniseră însoţiţi de neves te. Se ridică de la birou şi străbătu toată camera, conştient că Mary, care se uitase pe nişte cărţi aflate în colţul din spa tele biroului lui, trecuse repede de uluirea iniţială şi-şi fixas e una dintre privirile ei distrugătoare în spinarea lui, apropii ndu-se încet de invitaţi.

Ryder ajunse primul în dreptul Honoriei, ducesă de St. Ives. Îi zâmbi şi luă mâna pe care ea i-o oferise, pregătindu- se să facă o plecăciune când Mary îl lovi uşor cu pumnul în braţ.

— Nu! îi spuse ea, văzând că se uită mirat la ea. Apoi se uită spre soţiile verilor săi şi explică:

— A fost înjunghiat. Nici măcar n-ar trebui să încerce s ă se-aplece.

— Ah, reacţionă prima Honoria, strângându-i mâna. În cazul acesta, vă iert, îi zâmbi ea lui Ryder, în mod vizibil am uzată.

Mary făcu prezentările; deşi Ryder îi cunoştea pe bărb aţi, iar pe doamne le întâlnise recent la balul de logodnă al Henriettei cu James, era mai mult decât recunoscător pentr u acest gest. Aşa cum se aşteptase, aflaseră cu toţii noutăţi le. Primiră felicitări, pe care el şi Mary le acceptară cu graţi e. Le făcu semn să se aşeze pe scaunele şi canapelele de lâ ngă şemineu.

— Lord Arthur şi cu mine am semnat de dimineaţă toa

te hârtiile. Anunţul oficial va apărea în ziarul de mâine.

Devil stătea pe un scaun cu spătar de lângă micuţul f otoliu pe care se aşezase ducesa; îi aruncă lui Ryder o privir e directă şi pătrunzătoare:

— Sunt sigur că nu am fost invitaţi aici doar pentru ac este informaţii.

Ryder se aşează şi el pe un fotoliu cu faţa spre ei şi încl ină din cap.

— Aşa este, spuse el, uitându-se spre ei. V-am invitat aici ca să vă explic punctul meu de vedere în ceea ce priveş te atacul. Indiferent de ce crede lumea din înalta societate, nu a fost o acţiune întâmplătoare, un simplu jaf care s-a sfâ rşit tragic pentru tâlhari.

În încăpere se aşternu liniştea, iar Mary, care stătea lâ ngă el pe colţul uneia dintre canapele, se întoarse uluită spr e el.

— M-am întrebat şi eu, spuse într-un târziu Vane, ce h oţ întreg la minte ar fi fost în stare să vă atace.

— Indiferent de cât de întunecată era aleea, spuse şi Gabriel, n-aveau cum să nu observe cât de robust sunteţi.

Ryder încuviinţă din cap.

— Şi în afară de asta, îmi ţineam şi şişul la vedere. Toţ i tâlharii care îşi fac veacul prin această zonă ştiu acest lucr u, chiar dacă nu sunt pe deplin convinşi că nu este decât un baston.

— Dar cei doi care v-au atacat... erau doi, nu-i aşa? se interesă Devil.

Ryder dădu din cap, aşa că Devil continuă.

— Ei nu ştiau.

— Nu, nu ştiau. Dar în schimb ştiau că acela era drum ul pe care mă întorc acasă aproape de fiecare dată când m erg în Mayfair.

— La fel ca noi toţi, interveni Vane. Adică vreţi să spu neţi că au stat şi v-au aşteptat?

— Nu doar că m-au aşteptat, ci şi-au ales şi poziţia pe

rfectă pentru a mă prinde la înghesuială. Pe porţiunea acee a scurtă – n-are mai mult de trei metri –, unde aleea spre su d se îngustează atât de mult încât abia mă pot strecura.

Gabriel făcu o grimasă.

— Singurul loc în care eraţi oarecum descoperit.

— Cu alte cuvinte, îşi miji Devil ochii, vreţi să spuneţi că a fost un atac premeditat? De către cine?

Ryder clătină din cap.

— Nu ştiu răspunsul la această întrebare.

— Şi ce s-a întâmplat cu cei doi atacatori?

— Din păcate sunt morţi. I-am… ucis înainte să-mi da u seama că poate ar fi fost bine să-i interoghez ca să aflu ci ne i-a angajat. În tot cazul, am rugat un detectiv să examin eze cadavrele înainte să fie duse la poliţie şi, în afară de fap tul că mi-a confirmat că aceia doi erau asasini plătiţi, destul de cunoscuţi în zona docurilor, şi că au fost angajaţi de un n ecunoscut, nu a mai aflat nimic. Cercetările lui au ajuns într -un punct mort.

— Aşadar, spuse Gabriel, întrebarea care intervine est e: Cine vă vrea mort?

Ryder ridică din umeri.

— Nici la această întrebare nu ştiu răspunsul.

Urmă iar un scurt moment de linişte, după care interv eni Patience, soţia lui Vane:

— Nu ştiu dacă ar trebui să spun acest lucru, dar bănu iesc că există în înalta societate câţiva domni care ar fi foar te fericiţi să vă vadă dacă nu mort, măcar grav rănit.

Zâmbetul lui Ryder se transformă într-o grimasă.

— Nu. Nu cred că există nici măcar unul. Mă tem că, măcar în această privinţă, reputaţia mea este întrucâtva ex agerată.

Honoria pufni nemulţumită, iar când Ryder îşi întoarse privirea spre ea, explică:

— Eu nu cred aşa ceva. Am cel puţin un exemplu care s-ar putea dovedi relevant. Lady Fitzhugh.

Ryder o privi încurcat, apoi clătină încet din cap.

— Nu-mi aduc aminte să o fi cunoscut pe această Lad y Fitzhugh.

Honoria dădu din cap.

— Nici nu îmi închipuiam că aţi cunoaşte-o; nu este de loc genul dumneavoastră. Este una dintre cele mai ţinute di n scurt femei pe care le-am întâlnit vreodată. Cu toate aste a, ştiu foarte sigur că a inventat o presupusă legătură cu du mneavoastră pentru a-l face pe soţul ei gelos – iar Fitzhugh, un personaj la fel de unic, este un scoţian cu părul roşcat şi cu un temperament pe măsură.

— L-am auzit şi eu proliferând injurii la adresa dumne avoastră, zise Alathea, soţia lui Gabriel. Mai avea puţin şi fă cea un atac de apoplexie.

— Este adevărat, întări şi Gabriel, dar în apărarea lui F itzhugh trebuie spus că, dacă voia să vă facă rău, atunci s-a r fi ocupat personal.

— Eu n-aş fi atât de sigur. Chiar aseară am auzit că să ptămâna trecută s-ar fi enervat atât de tare când a auzit niş te insulte şi bârfe la adresa soţiei sale, încât a doua zi i-a fă cut bagajul şi a trimis-o de urgenţă la castelul lor din munţi, în nord, zise Devil, privindu-l în ochi. Deşi îmi vine greu să c red, aş putea să mi-l imaginez pe Fitzhugh atât de înnebuni t de furie încât să prefere să angajeze doi ticăloşi care să fa că treaba în locul lui.

Ryder făcu o grimasă, profund dezgustat.

— Nici măcar n-o cunosc pe această femeie.

— Din păcate, Fitzhugh nu ştie, sublinie Vane, privind u-l. Oricum, putem să aflăm. Iar dacă el a fost în umbra ace stui atac, e puţin probabil să mai încerce o dată.

Ryder clătină din cap.

— Aşa e, spuse el, apoi se uită la Mary. Ceai?

Mary tresări, apoi dădu din cap şi se ridică.

— Mă duc să sun să ne aducă un ceai.

Pemberly şi cei din bucătărie fierseseră deja ceaiul şi î

l pregătiseră pe tavă; reveniră amândoi în cameră, iar Pem berly aşează tava pe măsuţa joasă de lângă canapea. Mary s e uită întrebător spre Honoria. Aceasta zâmbi.

— În curând tu vei deţine titlul, aşa că poţi să torni.

Mary se conformă. Gabriel o ajută şi el, iar conversaţi a se mută spre subiecte mondene. Ştia că toate soţiile veril or ei ardeau de nerăbdare să o întrebe tot felul de lucruri, d ar nu îndrăzneau să o facă atâta vreme cât bărbaţii erau în preajmă. În cele din urmă, Gabriel se deplasă în colţul celăl alt al camerei, vrând să examineze globul străvechi aşezat l ângă biroul lui Ryder. Acesta îl însoţi, după care Vane şi De vil îi urmară. Începură să discute în şoaptă, iar doamnele se traseră mai aproape una de cealaltă.

— Eu, una, am înţeles, deschise Honoria discuţia, că e şti fericită de cum au ieşit lucrurile?

Mary căzu pe gânduri.

— Eu… începu ea, apoi strânse din buze şi dădu din c ap. Da, sunt.

— Răspunsul tău e surprinzător de ambiguu, zise Pati ence, privind-o peste marginea ceştii.

— S-a întâmplat prea brusc, se încruntă Mary. Dar, du pă cum bine a zis şi mama, cu siguranţă mă voi descurca.

— Ei bine… spuse Alathea, mutându-şi privirea spre c eafa viitorului mire, Ryder Cavanaugh reprezintă o adevărat ă provocare, chiar şi pentru tine.

— Îţi dai seama, interveni Patience, că toată lumea se aşteaptă să-ţi mănânce din palmă, nu?

Alathea chicoti.

— Da, da. Va trebui să-l faci să conştientizeze pe depli n ce înseamnă să se însoare cu o Cynster – va trebui să-l fa ci să-ţi spună foarte clar că te iubeşte.

Patience dădu din cap.

— Şi trebuie să te asiguri că va rosti chiar aceste cuvi nte, nu pe ocolite.

Mary se gândi puţin, apoi spuse:

— Nu cred că Ryder face ceva pe ocolite. Dar în ceea ce priveşte restul… aceasta va fi provocarea mea, nu?

Celelalte râseră şi îi dădură dreptate.

— Dar ce s-a întâmplat cu colierul în jurul căruia faceţi atâta vâlvă? se interesă Honoria.

Mary îşi lăsă privirea în jos, apoi îşi scoase pandantivu l dintre sâni şi îşi dădu seama că nu mai era fierbinte. Îşi ad use aminte de toate momentele când fusese…

— Cred, murmură ea, că acest colier funcţionează per fect. Celelalte trei femei o studiară cu atenţie, apoi Honoria spuse;

— Atunci cred că putem sta liniştite că totul este exac t cum ar trebui să fie.

La celălalt capăt al salonului, Gabriel se întoarse spre Ryder.

— Cred că aveţi dubii în ceea ce priveşte amestecul lu i Fitzhugh. Mă întreb dacă nu s-a întâmplat ceva care să aib ă legătură cu finanţele dumneavoastră, cu o investiţie sau c eva legat de proprietăţi sau achiziţii recente, spuse Gabriel cu ochii spre glob, care ar fi putut provoca acest incident.

Ryder făcu o grimasă.

— Din câte ştiu eu, nu. Nu am mai făcut de ani buni ni ci un fel de astfel de achiziţii – majoritatea obiectelor de art ă şi antichităţilor au fost procurate de tatăl sau de bunicul meu –, iar în ceea ce priveşte proprietăţile sau finanţele în general, de asta se ocupă Montague, care administrează şi afacerile voastre, spuse Ryder, apoi se întoarse spre Devil, care stătea sprijinit de birou în spatele lui. Deci, cam ce şan se ar fi ca acesta să fi fost motivul?

— Nu prea mari, zise Vane, privindu-l în ochi pe Ryde r. Iar acum, dacă doamnele tot nu ne pot auzi, spuneţi-ne d e ce ne-aţi convocat de fapt.

Ryder se lumină la faţă.

— Da, am un alt motiv. Atacul a fost direcţionat şi pre meditat şi aproape era să mă doboare definitiv – dacă eram

înjunghiat doar câţiva centimetri mai sus, aş fi murit. Iar ac um este vorba despre Mary. Dacă mi se întâmplă ceva în vii torul apropiat..

— Sigur că toţi vom fi alături de ea, îl întrerupse Devil. Asta voiaţi să auziţi?

Ryder încuviinţă din cap.

— Randolph, fratele meu – mai exact fratele vitreg – e şi moştenitorul meu, dar el este prea tânăr pentru a şti cum să o protejeze. Şi aş prefera ca Mary să nu... ezit să foloses c exact sintagma „să nu ajungă vreodată la mila mamei me le vitrege”. Deşi nu mi-o imaginez pe Lavinia făcând vreoda tă ceva cu adevărat îngrozitor, cu mine se poartă foarte urâ t şi este plină de resentimente la adresa mea, aşa că mă aş tept ca acest comportament să se extindă şi asupra lui Mar y.

Devil încuviinţă, hotărât.

— Dacă vi se întâmplă ceva, ne vom asigura că Mary va reveni în sânul familiei Cynster.

Ryder înclină din cap.

— Vă mulţumesc.

— Aşadar, mama dumneavoastră vitregă nu vă îndrăg eşte, spuse Gabriel. Ar fi posibil ca ea să fi coordonat acest atac?

Ryder căzu puţin pe gânduri, apoi făcu o grimasă.

— Nu cred aşa ceva. Lavinia are o mare înclinaţie spre melodramă şi acuzaţii nefondate. E una dintre femeile acel ea care au tot timpul impresia că sunt date la o parte, deza măgite sau că li se vrea răul, şi care vorbeşte mult, blestem ă şi chiar se înfurie peste măsură, dar tot nu mi-o pot închip ui să atenteze la persoana mea – nu a făcut aşa ceva niciod ată. Iar în afară de asta, dacă mă elimină, atunci pe cine o s ă mai dea vina pentru toate dezamăgirile din viaţa ei? Ca s ă nu mai zic că nici nu cred că ar şti ce-i de făcut ca să ang ajezi nişte mercenari,

— Atunci, zise Devil ieşind din spatele biroului şi întor

cându-se spre doamne, Fitzhugh rămâne suspectul numărul unu. O să văd dacă pot să-i transmit cumva că nimic din ce susţine soţia lui nu e adevărat. Dacă nu reuşesc, poate atun ci îi putem sugera cumva să se întoarcă în capitală.

Ryder se întoarse odată cu ceilalţi spre grupul doamn elor – printre care se afla acum, pentru prima dată în viaţa l ui, şi una care era doar a lui. Cincisprezece minute mai târzi u, ignorând privirea lui Mary care îi sugerase foarte clar că ar fi trebuit să rămână în bibliotecă pentru a-şi păstra energ ia, Ryder se deplasă în foaierul de la intrare pentru a-şi lua rămas-bun de la musafirii lui. Doamnele o luaseră în faţă, ur mate de Vane şi Gabriel, iar Devil şi Ryder rămăseseră uşor în spate.

Profitând de moment, Ryder murmură:

— Sunt surprins că toţi aţi tratat întreaga situaţie… cu m să zic… amiabil? Mă aşteptasem la o reacţie mai ostilă.

Cu privirea îndreptată spre grupul din faţa lor, Devil râ nji cu gura până la urechi, dezvăluindu-şi toţi dinţii.

— Ah, dar sunteţi cine sunteţi, şi având în vedere că n oi o cunoaştem mai bine pe Mary decât domnia voastră, pu tem aprecia corect cât de mult o meritaţi.

Ryder clipi mirat.

— Nu sună prea încurajator.

— Nici nu voiam să sune încurajator, rânji Devil din no u. Cum să vă explic… să spunem că toţi bărbaţii din neamul Cynster vă simt recunoscători pentru faptul că v-aţi oferit v oluntar să ne-o luaţi de pe cap… De acum înainte, responsa bilitatea de a avea grijă de ea vă revine oficial.

Ryder cugetă la aceste vorbe şi la faptul că, în curând, logodna lor avea să fie într-adevăr oficială, dar apoi, după c e Pemberly închise uşa în urma rudelor ei, Mary veni imedia t lângă el cu o mutrişoară exasperată, şi nu putu decât să z âmbească şi să se declare mai mult decât mulţumit de sarci na pe care o primise.

— Cred că eşti extenuat, îl cicăli ea.

Ryder se folosi imediat de acest prilej şi întinse mâna pentru a se sprijini de masa din foaier, ca şi cum ar fi vrut s ă-şi recapete echilibru, după care răspunse dând uşor din u meri:

— Poate doar puţin.

Mary pufni, îmbufnată.

— Toţi bărbaţii sunteţi la fel. Ce rău ar fi dacă aţi recu noaşte că uneori nu sunteţi în cea mai bună formă?

Fără să-şi trădeze emoţiile, Ryder îi făcu semn către c uierul din hol.

— Ai putea să-mi dai bastonul?

Mary îl luă şi i-l dădu imediat.

— Ar trebui să-l foloseşti tot timpul… cel puţin până c ând îţi revii complet.

Se sprijini în baston şi făcu un pas şovăitor. Mary pufni iar, nemulţumită, şi sări lângă el.

— Hai, dă-mi voie să te ajut, zise ea, luându-i braţul li ber şi punându-l peste umerii ei zvelţi.

Ryder îşi înăbuşi un rânjet victorios. Era mult mai înalt decât ea – creştetul capului ei de-abia ajungea la umerii lui –, astfel că singurul mod în care putea să îl susţină era să s e lipească cu tot corpul de el. Ceea ce şi făcu.

— Îţi mulţumesc, şopti el.

Se lipi de el şi parcurseră aşa tot foaierul şi apoi holul. Apropierea ei – lipită cu formele ei voluptuoase de pieptul l ui, emanând o arşiţă senzuală printre straturile de material care le despărţeau trupurile, cu mâinile ei micuţe pe pieptul şi pe spatele lui – îl stârni atât de tare, încât se simţea de-a dreptul inconfortabil, dar decise în cele din urmă că rezultat ul merita din plin tot efortul.

Mai ales că avu şansa, după ce ajunseseră în mijlocul bibliotecii, iar Pemberly închisese uşa după ei, să se opreas că şi să îşi petreacă braţul în jurul ei, luând-o de-a dreptul î n braţe. Ochii ei albăstrii îl priviră nedumeriţi, toate reacţiile ei părând suspendate pentru moment, din câte îşi putea da

el seama. Profită de răgaz pentru a-şi răsfăţa simţurile, dar în clipa în care o văzu că se încruntă şi se pregăteşte să-l a postrofeze, i-o luă înainte.

— Încă n-am apucat să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat vi aţa.

Privirea ei se mai înmuie, dar încă îl străfulgera, semn că n-avea să cedeze atât de uşor.

— Nu m-am hotărât încă ce răsplată să-ţi cer.

— Da. Să-mi spui când te hotărăşti. Dar acum m-am g ândit să încep să-mi manifest recunoştinţa… aşa.

O privi drept în ochi, îşi sprijini bastonul de pulpă, o ap ucă de bărbie şi îi ridică capul, apoi se aplecă foarte încet, c ât să-i dea timp să anticipeze momentul, şi o sărută cu ging ăşie.

Era prima dată când buzele li se atingeau… Mary simţ i un fior pe şira spinării. Era ca o mângâiere delicată şi aţâţ ătoare – mai mult promisiune decât faptă, mai mult seducţi e decât ispită; sorbi încet din dulceaţa gurii ei, iar ea savură cu aceeaşi plăcere momentul, dar deja el voia mai mult… A mândoi voiau mai mult. Mary îşi întredeschise buzele, înfior ată, când el îi acceptă imediat invitaţia. Îşi apăsă buzele pe gura ei caldă, plin de nesaţ şi dorinţă. Ea i se abandonă cu t otul, sau cel puţin asta era senzaţia lui, deşi nu făcuse decâ t să îi accepte sărutul.

O trezire la viaţă într-un mod cu totul inedit. Mary nu era deloc surprinsă că tocmai el o făcea să se simtă aşa; la urma urmei, era expert în domeniu. O împresură încet cu a mbele mâini, trăgând-o şi mai aproape de el. Mary se lipi st râns de el, înclinându-şi capul şi cerând mai mult. Putea sim ţi cât de satisfăcut era. Apoi, el îi desenă cu limba conturul buzelor, străpungându-le pe neaşteptate. Iar mintea ei se o pri în loc.

Ryder se simţea cum nu se mai simţise de mulţi ani, e ra aproape copleşit de o dorinţă de nestăvilit de a se lăsa c omplet pradă acestor senzaţii, deşi ştia prea bine că, de fap

t, cea mai bună strategie era să nu se grăbească, astfel înc ât să poată savura şi extrage toate semnificaţiile şi nuanţel e din acest contact. Era primul lor sărut, şi urmau nenumăr ate altele, era adevărat, însă cu siguranţă era cel care avea să le rămână întipărit adânc în memorie – în mod evident e i, dar în acea clipă îi era limpede că şi lui.

Trebuia să fie stăpân pe el, pentru că altfel risca să o sperie; virginele erau precum iepele sălbatice – trebuiau să fie îmblânzite de atingerea unui bărbat şi, în final, trebuiau să se supună definitiv. Să îi aparţină.

Ea însă nu ştia nimic din toate acestea; Ryder încercă să-şi dezlipească mijlocul de ea, în timp ce trasa conturul in terior al gurii ei voluptuoase, bucurându-se cu poftă de gust ul de ceai şi biscuiţi cu miere din gura ei. Şi anticipă promisi unea pasiunii latente pe care vânătorul din el o simţi stârnit ă sub exteriorul inocenţei ei, când ea preluă cu îndrăzneală controlul. Contactul îl scoase din minţi. Iar sărutul se transf ormă brusc într-unul încins şi neruşinat. Într-o pasiune brus că şi ameţitoare, într-o plăcere de nedescris. Nicidecum făr ă grabă şi în niciun caz cu calm. Mintea lui n-ar fi trebuit în niciun caz s-o ia razna; ar fi trebuit să fie atât de blazat, înc ât să nu mai fie atât de uşor fermecat de o femeie. Şi cu to ate acestea era absolut fascinat, nu se putea sătura de ea. Asemenea unei sirene, îl prinsese în mreje…

Clinchetul soneriei de la intrare îi readuse cu picioarel e pe pământ. Se despărţiră în acelaşi timp. Încă sub efectul sărutului, se uită spre ea… şi zări un surâs, puţin uimit, apoi ochii strălucitori…

Sunetul paşilor care se apropiau şi auzul unor voci fa miliare îi atraseră atenţia spre uşă.

— Sunt surorile mele vitrege, şopti el.

— Ah.

Îi dădu drumul, iar ea se trase înapoi. Ryder îşi prinse bastonul înainte să cadă şi se întoarseră spre uşă, care se d eschise brusc. În faţa ochilor le apăru o rochie înfoiată din

muselină de culoarea mărului verde.

— Ryder! Dumnezeule! Eşti bine? Acum am aflat! spu se Stacie, alergând spre el.

Apoi o zări pe Mary şi se opri brusc. Nu mai apucă să î i sară în braţe, ceea ce nu i-ar fi prins deloc bine lui Ryder, având în vedere rana sa.

— O! exclamă ea, pironind-o pe Mary cu privirea, dup ă care afişă un zâmbet politicos. Bună.

Din tonul ei şi din privirea întrebătoare, Ryder deduse că încă nu aflase de logodna lor.

— Ţi-o prezint pe domnişoara Cynster, spuse el, apoi s e întoarse spre Mary. Mary… dă-mi voie să ţi-o prezint pe s ora mea vitregă, Lady Eustacia, cunoscută drept Stacie.

Mary îi zâmbi cu candoare.

— Da, ştiu. Ne-am mai întâlnit. Bună ziua, Stacie.

După cum era de aşteptat, Stacie făcu ochii mari, dup ă care dădu politicos din cap şi îi întinse mâna.

— Mary.

Se uită la Ryder, apoi prin cameră, constatând că nu mai era nimeni prin preajmă.

— Ce se-ntâmplă? îi interogă ea.

Chiar în acel moment se năpustiră înăuntru Rand, Kit şi Godfrey – ceilalţi trei fraţi vitregi –, aşa că nu mai trebui s ă răspundă, în schimb fură asaltaţi de o serie de exclamaţii şi alte întrebări.

— Ce-i asta? întrebă Rand. De ce nu ne-ai spus că ai f ost atacat? spuse el, înclinându-se în faţa lui Mary. Domnişo ară Cynster, ce plăcere… continuă el, la fel de uimit ca şi St acie să o vadă acolo.

— Cât de rău ai fost rănit? întrebă şi Godfrey, după ca re îşi răspunse singur. A, nu prea rău, zise şi îşi înclină şi el capul în semn de salut. Domnişoară Cynster.

Cel mai bun observator dintre ei, Christopher – Kit – s e oprise cam la un metru şi îşi muta întruna privirea de la R yder la Mary.

La un moment dat, îl privi pe Ryder drept în ochi şi rid ică ambele sprâncene.

— Eu credeam că eşti pe moarte, şi când acolo… Făcu o reverenţă în faţa lui Mary, apoi continuă: Omagiile mele, domnişoară Cynster, după care se uită iar spre Ryder. Hai, nu ne mai ţine atât pe jar, spune-ne ce s-a întâmplat!

Ryder făcu semn că se predă.

— Mai întâi aş vrea să ştiu de la cine aţi auzit că am fo st atacat.

Rand afişă o expresie descumpănită.

— Am dat peste David, adică la propriu, pe stradă, ac um câteva ore. Cădea din picioare. Să nu dai vina pe el, era pe jumătate adormit şi a îngăimat ceva cum că o să-ţi revii repede. Bineînţeles că l-am obligat să-mi spună despre ce n aiba vorbeşte. M-a pus să-i promit că nu mai spun nimănui, dar – se uită spre ceilalţi – sigur nu s-a referit la familie.

Ryder se cam îndoia, dar…

— Prea bine. Hai să ne aşezăm ca nişte oameni civiliz aţi ce suntem şi o să vă povestesc.

— Dar unde ai fost rănit? îl întrebă Stacie în timp ce îl luă de braţ.

Ryder nu se clinti din loc.

— Într-o parte, ceea ce înseamnă că mă pot deplasa si ngur.

Stacie se uită în ochii lui, apoi strâmbă din nas spre el.

— Atunci deplasează-te şi aşază-te undeva.

Ryder chicoti şi se aşeză, dar pe o canapea mică, alăt uri de Mary. Ceilalţi luară şi ei loc, după care îi aruncară ace leaşi priviri nerăbdătoare. Oftă în sinea lui, apoi le prezentă o versiune destul de modificată asupra evenimentelor. În fi nal, cele patru perechi de ochi se îndreptară cu recunoştinţ ă spre Mary, însoţite de vorbe pline de căldură. Iar ea le mu lţumi pentru cuvintele amabile.

— Măcar atât am putut să fac.

— Da, spuse Ryder, preluând frâiele discuţiei. Mai am

o veste. Domnişoara Cynster mi-a făcut onoarea de a-mi ac cepta cererea în căsătorie, aşadar, în curând va deveni cum nata voastră.

— Serios? sări Stacie de pe scaun, uitând complet de atac. Adică o să fie o nuntă?

Rand îi felicită primul, după care urmară şi ceilalţi, cu toţii sinceri şi plini de entuziasm. Ryder se aşează şi o privi p e Mary râzând, vorbind mai relaxată cu cei patru. Şi simţi c ă i s-a luat o greutate de pe umeri, pe care nici măcar n-o c onştientizase până atunci. Întotdeauna el fusese cel care av usese grijă de ceilalţi; pentru liniştea lui sufletească, era ext rem de important ca şi soţia lui să îi vadă în aceeaşi lumină şi să îi trateze la fel ca şi el. Nu ar fi putut niciodată să îi pu nă pe ei mai presus decât ea, dar nici n-ar fi putut să îi refu ze dacă apelau la el pentru orice fel de ajutor.

— Mama nu ştie, nu-i aşa, întrebă Stacie, nici de atac, nici de logodnă?

— Despre atac nu, şi vă rog nici să nu-i spuneţi. N-are rost să răspândiţi vestea.

Le relată apoi pe scurt despre posibilitatea ca în spate le atacului să se fi aflat un soţ înşelat – sau presupus înşelat – care ar fi vrut să-l elimine din competiţie.

— Iar în ceea ce priveşte logodna noastră, Lavinia ştie deja, cât despre restul lumii bune, vor afla cu toţii din ziarul de mâine.

— O! Dar n-am mai văzut-o pe mama de vreo două zil e… am tot ieşit cu prietenele, căzu Stacie pe gânduri. Mă în treb oare ce invitaţii ar trebui să mai accept ca să nu dau ni ci mâine pe acasă…

Kit râse şi o luă peste picior pentru că se temea să de a ochii cu mama lor. Stacie protestă, spunând că lor le conv enea să vorbească, de vreme ce el şi Rand nu trăiau sub ac elaşi acoperiş cu Lavinia, ca ea şi Godfrey, deci nu trebuiau să reziste nici unui asalt din partea ei.

Rand scoase un geamăt.

— O să mă prindă pe mine, sunt sigur, i se adresă el l ui Ryder. O să mă lege în lanţuri şi o să mă prăjească la foc mic.

— Şi pe mine, replică Kit. Bine măcar că Godfrey e pre a mic. Tu o să scapi de repercusiuni, ţâncule.

Ryder surprinse privirea nedumerită pe care i-o arunc ă Mary şi îi făcu un semn discret că o să-i explice mai târzi u. Aşa cum se aşteptau, Stacie punea întrebare după întreb are – voia să ştie când s-au întâlnit prima oară, când s-au d ecis că se potrivesc, când o ceruse de soţie şi, bineînţeles, c um; ceilalţi nu erau la fel de băgăreţi, dar tot îi rodea curioz itatea. Mary se dovedi la fel de abilă ca el să evite răspunsu rile la întrebările prea personale, după care îi luă şi ea la înt rebări, dorind să afle mai multe despre viitoarea ei cumnată şi despre viitorii ei cumnaţi.

Cumva, spre surprinderea lui Ryder, sora şi fraţii lui vi tregi răspunseră cu promptitudine la toate întrebările ei şi l a fel de deschis cum i-ar fi răspuns şi lui. Încăperea răsuna de comentarii, glume şi întrebări, iar Mary, care era mai apr opiată de vârstă de ei decât era Ryder, părea deja integrată în grupul lor. Ryder zâmbi şi se relaxă.

Familia lui apropiată – această familie – nu fusese nici odată ceva stabil, nu avusese niciodată rădăcini sau legătur i atât de puternice precum familia Cynster, un avantaj pe c are i se părea că Mary îl tratează cu superficialitate, pentru că se obişnuise ca totul să fie în regulă în familia ei.

Tânjise dintotdeauna spre genul acesta de coeziune s olidă, bazată pe loialitate, devotament şi încredere. Pe măs ură ce se maturizase, această nevoie se amplificase atât de mult, încât visa cu ochii deschişi la un viitor ideal în care să aibă parte de o astfel de familie. Ştia însă că nu avea cum s ă reuşească – nu avea cum să construiască propria versiun e de familie Cavanaugh – fără ajutorul soţiei perfecte. Fără ajutorul unei soţii care să înţeleagă tot ce înseamnă şi ce ar trebui să însemne noţiunea de „familie”. Care să-i înţeleagă

pe deplin mecanismele de funcţionare. Iar Mary avea aceas tă abilitate. Chiar dacă era deja la curent cu relaţia ciudată dintre el şi mama lui vitregă, şi înţelesese deja impactul pe care Lavinia îl avea asupra copiilor ei, Mary reuşise să comu nice perfect cu cei patru şi deja interacţiona cu ei, chiar aco lo, sub ochii lui, exact în modul ideal la care visase el.

Pe măsură ce se scurgea timpul, legăturile se strânser ă, iar camera se umplu de râsete, aşa cum nu se mai întâm plase de foarte mulţi ani; şi-ar fi dorit ca aceste momente s ă nu se termine prea curând. Se întoarse spre Rand, care er a atent la o istorioară spusă de Kit.

— Nu pot să ies în oraş, aşa că o să servim cina mai d evreme. Poţi să rămâi?

— Da, sigur, răspunse Rand, aruncând o privire spre Mary, apoi înapoi spre Ryder.

Dădu mulţumit din cap, iar după ce Kit termină de vor bit, supuse la vot „cina în familie”. Toţi fraţii lui acceptară i mediat.

Se întoarse spre Mary.

— Ne-am simţi extrem de onoraţi dacă ai putea rămâ ne să iei cina cu noi, spuse el, apoi îi luă mâna şi o sărută gi ngaş pe vârful degetelor. Te rog.

Kit şi Godfrey aproape începură să aplaude.

Mary îi ignoră şi îi zâmbi.

— Mulţumesc. Aş fi încântată să mai rămân cu tine, zi se şi îşi roti privirea spre ceilalţi, şi cu restul familiei tale.

Ryder rânji.

— Excelent, replică el, fără să îi dea drumul la mână. Sună să vină Pemberly, Rand… Fu întrerupt de sunetul sone riei. Acum cine-o mai fi? se încruntă el.

Se apropiară cu toţii de uşă. Apoi Pemberly intră în ca meră şi anunţă solemn:

— Domnul şi doamna Simon Cynster, domnişoara Hen rietta Cynster şi domnul James Glossup, milord.

Se ridică şi Mary şi se duse lângă Ryder. În momentul

în care fratele ei, sora ei, cumnata ei şi cel care avea să-i d evină în curând cumnat intrară, îi întâmpină şi făcu prezent ările.

În încăpere răsunară încă o dată felicitări şi urări de bi ne. Timp de câteva minute, cele două grupuri schimbară fel icitări, comentarii, exclamaţii şi explicaţii; atmosfera era de stinsă şi gălăgioasă. La un moment dat, Mary îi lăsă pe Sim on şi James să discute cu Ryder şi cu sora şi fraţii lui, iar ea se întoarse spre Portia şi Henrietta.

— Mama nu ştia ce plan ţi-ai făcut pentru seara aceas ta. Noi tocmai ne întorseserăm când am aflat veştile, aşa că ne-am oferit să trecem pe aici şi fie să te luăm cu noi acas ă, fie să le transmitem părinţilor ce ai de gând să faci, îi spu se Henrietta.

— Am înţeles, zise ea şovăitor, apoi îşi îndreptă atenţi a către Ryder, care tocmai li se alăturase. Henrietta tocmai mă întreba despre ce planuri am în această seară. Câte per soane încap la masă?

Ryder zâmbi asemenea unui leu leneş.

— La masa cea mare încap patruzeci şi opt, dar pentr u că suntem doar zece, putem să mâncăm la masa din salo nul obişnuit. Mary le privi pe rând pe cele două.

— Aveaţi planuri pentru seara asta? Puteţi rămâne cu noi la cină?

Portia aruncă o privire spre Henrietta, apoi înapoi spre Mary.

— Oricum nu ştiam când o să ne întoarcem… zise ea, uitându-se spre Ryder. Noi de fapt eram în drum spre Wilts hire să discutăm ceva legat de casa lui James – deja am con tramandat tot ce aveam de făcut în seara asta, aşa că mie, una, mi-ar face plăcere să rămân. Şi cred că pot să vorbesc şi în numele lui Simon.

— Şi de asemenea şi eu, şi James, zise Henrietta uitân du-se spre ceilalţi zâmbind. O să fie ca şi cum ne-am fi orga nizat ad-hoc o cină în cinstea logodnei noastre.

Zâmbetul lui Ryder se lărgi.

— Excelent, spuse el, după care îşi coborî privirea spr e Mary. Draga mea, vrei tu, te rog, să suni după Pemberly?

Întâlnindu-i privirea şi văzând cât de fericit era pentru modul în care ea organizase lucrurile, înclină din cap şi răsp unse:

— Sigur.

Capitolul 8

în dimineaţa următoare, Mary stătea în salonul din sp ate din casa părinţilor ei, pe scaunul de lângă geam, şi cite a anunţul oficial al logodnei ei din ziar. Pe de-o parte, era în că uimită de modul în care se finalizase căutarea alesului e i, dar pe de altă parte… deja se desfăta la gândul provocării reprezentate de acesta, în timp ce se juca îngândurată cu p andantivul de cristal, citi din nou anunţul. Ochii ei erau atra şi de numele complet al lui Ryder: Ryder Montgomery Sincl air Cavanaugh. Era sigură că prenumele lui aveau o tradiţie veche şi că fuseseră purtate de-a lungul timpului de predec esorii săi cu titlul de marchiz; alături de Cavanaugh, aminte au de forţa şi grandoarea adevăratei nobilimi britanice.

Ce provocare! Era acolo, privind-o în ochi, nu ar fi put ut să o conteste cu niciun chip – nu că ar fi putut cineva; ca racterul lui Ryder era bine cunoscut în înalta societate. Dar provocarea în sine, cea pe care el i-o aruncase cu atâta non şalanţă, fusese adresată doar ei. Nicio altă doamnă din într eaga societate nu va mai avea şansa să-i fie marchiză. Nici o altă femeie nu va trebui să aibă de-a face cu el, să tratez e cu el, având avantajul de a-i fi soţie.

Poate că soarta fusese puţin potrivnică grăbind lucruri le, dar acum situaţia nu mai avea întoarcere, anunţul din zi ar era o mărturie concretă, iar de acum încolo era singurul

drum pe care mai putea merge. Asta însemnând că trebuia să afle mult mai multe despre Ryder, şi într-un timp foarte s curt. Poate că nu va reuşi niciodată să-l controleze, dar indif erent de ce urma să se întâmple, trebuia să înceapă să se c oncentreze mai mult asupra lui şi a lucrurilor care erau imp ortante pentru el şi după care se conducea în viaţă.

Lui Ryder îi făcuse plăcere întâlnirea din seara preced entă. De fapt, toţi fuseseră încântaţi, dar el în mod special, chiar dacă nu îşi manifestase vădit bucuria – în schimb, se i mplicase şi o susţinuse; ea simţise cât de mulţumit fusese d e cum decurseseră lucrurile. Pe la ora nouă, remarcând o v agă încordare în ochii lui şi bănuind că era istovit, sugerase, la fel de subtil, să pună capăt acelei întâlniri. Plecaseră toţi deodată, încântaţi la culme de noile cunoştinţe; Mary pleca se cu Henrietta şi James, dar nu înainte de a le atrage atenţ ia lui Pemberly şi Collier că trebuie să îl vâre de urgenţă pe stăpânul lor în pat. Bine că nu era genul acela de bărbat car e să nu-i lase pe cei dragi să îl ajute dacă se simţea slăbit.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet şi reveni la anunţul din ziar. Îi plăcea senzaţia de a-i fi marchiză, iar el îi aprecia se în mod clar abilităţile. Era un succes minor, dar pentru în ceput era bine. Evenimentele din ziua precedentă fuseseră ca o avanpremieră a viitoarei ei vieţi alături de el, dar îi şi s târniseră o grămadă de întrebări la care trebuia să afle răsp unsurile. Tocmai îşi făcea o listă în sinea ei – pe primul loc a flându-se relaţia dintre el şi mama lui vitregă –, când uşa se deschise, iar în cadrul ei apăru Henrietta.

— Aici erai, spuse Henrietta, apoi, văzându-i ziarul din mâini, zâmbi. Încă nu ţi-ai revenit din şoc?

Mary se roti spre ea, iar Henrietta se aşează pe cel mai apropiat fotoliu.

— Trebuie să recunoşti, cunoscându-mi pretenţiile în l egătură cu alesul, că nu se gândise nimeni că Ryder o să fie pe lista mea. Henrietta clătină din cap.

— Adevărul este că… trebuie să te contrazic. Lăsând l

a o parte ce am văzut cu ochii mei aseară, să ştii că mama e mulţumită. E de părere că este perfect pentru tine şi că v eţi avea o căsnicie foarte reuşită. Şi să ştii că m-am interes at – Honoria, Patience şi Alathea, precum şi doamnele vene rabile, mătuşa Helena, mătuşa Horatia şi Lady Osbaldeston e – toate sunt de părere că vă potriviţi din toate punctele d e vedere.

— Hmm… spuse Mary, care chiar fusese curioasă să a fle şi părerile celorlalţi. Şi totuşi… s-ar putea spune că este „mai mult decât aş putea duce”.

Henrietta zâmbi.

— Se poate, dar mi se pare că el de-abia aşteaptă să t e îndrăgosteşti de el şi să vă căsătoriţi.

— Da. Dar tot nu-mi e clar cum se aplică pentru noi vo rba aceea cu „dragoste şi căsnicie fericită”.

— Ah, păi de aceea eşti perfectă pentru el.

Mary se încruntă.

— Nu pot să înţeleg… de ce e toată lumea atât de con vinsă că vom fi fericiţi?

Henrietta o privi mai bine de jumătate de minut, pentr u a se convinge că nu o lua peste picior.

— Ştii de ce – şi ştiu că ştii pentru că toţi ţi-am spus d e mai multe ori – pentru că eşti cea mai autoritară femeie c are a pus vreodată piciorul într-o sală de bal.

Încă nedumerită, Mary o privi cu hotărâre.

— Sigur că ştiu. Deşi mi-aţi reproşat de multe ori aces t lucru, ştiţi că nu e un comportament pe care mi-l impun.

— Exact! exclamă Henrietta, gesticulând. Vezi că ştii? …

Mary o privea în continuare fără să priceapă nimic, aş a că Henrietta începu să gesticuleze, vehement.

— Ce nu înţelegi? Din toţi gentlemenii din oraş cărora le trebuia o soţie care să-i domine, Ryder Cavanaugh e pe p rimul loc, ba chiar detaşat. El e cel care are nevoie cel mai mult de o doamnă ca tine – una cu o personalitate cel puţin

la fel de puternică – o femeie care să-şi asume responsabilit atea de a-l ţine în frâu.

— Ah, se lumină Mary. De aceea toate doamnele vene rabile din înalta societate sunt atât de încântate.

Henrietta îi aruncă o privire care spunea clar: „Eviden t!” Pe coridor se auziră nişte paşi, după care uşa se deschis e. Louise apăru în prag şi le zâmbi.

— Perfect. Cu voi intenţionam să vorbesc, închise uşa, traversă salonul şi se aşează printre perne lângă Mary.

— Trebuie să alegem florile pentru nuntă astăzi, dar în ainte de a mă ocupa de asta, vreau să discut cu tine când v rei să faceţi petrecerea de logodnă.

Mary tresări.

— Nici nu m-am gândit.

Louise dădu din cap.

— Bine, dar trebuie să ne gândim cum procedăm, pen tru că va trebui să ne ocupăm atât de logodna voastră, cât şi de nunta Henriettei.

— Dar, începu Mary uitându-se la Henrietta, nunta tre buie să fie înainte, nu? Nu putem să amânăm orice petrecer e de logodnă până după nuntă? mai întrebă ea, întorcându-se spre Louise.

— Am putea, zise împăciuitor Louise, dar ar trebui să fie la cel puţin o săptămână distanţă, şi în continuare trebui e să discutăm când vrei să aibă loc nunta ta. Deja lucrurile se complică, gesticulă ea, cu toate rudele care vin în oraş p entru nunta Henriettei, şi care se vor simţi obligate să îşi pr elungească şederea dacă amânăm petrecerea de logodnă, după care vor trebui să revină iar pentru nunta ta, spuse e a, privindu-şi pe rând fetele. Noi – adică femeile din familie – ne-am strâns toate ieri acasă la Henrietta şi am dezbătut pe larg acest subiect. S-a căzut de acord că, dacă vă convin e, cel mai bine pentru toată lumea ar fi ca petrecerea voast ră de logodnă să se ţină înainte de nunta Henriettei, iar nun ta voastră – la o săptămână după nunta ei, spuse Louise, ap

oi făcu o pauză. Bine, exceptând cazul în care aţi vrea să vă amânaţi nunta până prin septembrie.

Henrietta şi Louise aşteptau un răspuns prompt de la Mary, care făcuse o faţă lungă.

— Sunt de acord că o logodnă prelungită are avantajel e ei – zise ea, gândindu-se că ar fi avut mai mult timp să îl c unoască pe Ryder înainte de a-i pune inelul pe deget dar nu cred că vreunul dintre noi s-ar simţi… confortabil să aştepte până în septembrie.

— De acord, încuviinţă Louise. Aşa ne-am gândit şi noi ieri, şi oricum nici una nu a considerat că are rost să amâna ţi anunţarea oficială a logodnei, spuse ea, arătând spre ziar ul din mâna lui Mary. Mai ales că anunţul a fost făcut deja. Mulţi au fost surprinşi şi, deşi pare irelevant, ni se pare inuti l să amânaţi petrecerea de logodnă. La fel de fără sens este şi să aşteptaţi până în septembrie ca să vă căsătoriţi. Serio s! spuse ea, trăgând aer în piept. Aşadar, ce părere ai tu, şi cum crezi că va reacţiona Ryder?

— Nu ştiu – după cum spuneam, încă nu m-am gândit la asta, aşa că n-am discutat deloc acest subiect cu el, răsp unse Mary, uitându-se din nou de la una la cealaltă. Dar va trebui să-l abordez, e clar. Când, mai exact, v-aţi gândit că ar fi bine să ne ţinem petrecerea de logodnă?

— Având în vedere că până la nuntă mai sunt şase zil e, cel târziu peste patru seri.

— Şi nunta?

— Din punctul de vedere al familiei Cynster, la o săptă mână după cea a Henriettei ar fi cel mai devreme, dar asta se mai poate discuta. Trebuie neapărat să ne consultăm şi cu familia lui Ryder.

Mary încuviinţă din cap.

— Prea bine atunci, o să-i spun. Petrecerea de logodn ă peste patru zile, iar nunta noastră la o săptămână după n unta Henriettei.

— Bine! zise Louise şi se ridică în picioare. Acum trebu

ie să mergem la Covent Garden. Florăreasa ne-a invitat să vedem florile cu ochii noştri, pentru a ne asigura că totul es te în regulă.

Henrietta se ridică imediat, dar Mary reacţionă mai gr eu, ceea ce ridică iar un semn de întrebare pe chipul Henrie ttei, iar Mary făcu o grimasă.

— Voiam să vin şi eu cu voi, dar nu mai am decât patr u zile la dispoziţie, zise ea, privind-o pe mama ei în ochi. Vr eau să-mi petrec dimineaţa discutând cu Ryder, ca să mă lă muresc ce părere are şi el despre logodnă şi nuntă.

*

Singurul motiv pentru care serviciul de ceai din porţel an de Sevres scăpase intact era că marchiza de Raventhorn e decisese să ia micul dejun în faţa şemineului din budoarul ei, alături de Claude Potherby, pe care-l chemase să-i ţină c ompanie.

Frunzărind ziarul de dimineaţă, Claude îi aruncă o priv ire, după care îndoi pagina cu anunţul şi i-l întinse,

— Cred că ar trebui să citeşti asta.

Lavinia îşi lăsă ceaşca de ceai pe masă, după care îşi coborî privirea spre rubrica indicată.

— Of! sări ea în picioare, răsturnând scaunul care se p răvăli peste bufetul din apropiere. Fără să-şi ia privirea de p e ziar, continuă mânioasă: La naiba! De ce nu i-au oprit?

Claude oftă.

— Îmi pare rău, dar m-am gândit că mai bine afli acu m decât mai târziu şi în public; dar oricum, ştiai că asta urm a să se întâmple, se încruntă el. Şi cine trebuia să oprească logodna? Cine să vrea să încerce măcar?

În afară de ea. Claude ştia foarte bine ce gânduri nutr ea Lavinia faţă de fiul său vitreg.

— Fir-ar să fie! exclamă ea şi aruncă ziarul în foc, care fu mistuit într-o clipită.

Lui Claude nu-i păsa de ziar; citise deja toate articolel e care îl interesaseră. Lavinia îşi încrucişă braţele şi începu să se plimbe prin cameră.

— Am crezut că familia Cynster va considera că Ryder nu este bărbatul potrivit pentru iubita lor fiică. Doar se ştie că e fustangiu! zise ea, gesticulând violent.

Singurele care îi cădeau în plasă erau matroanele plict isite care se lăsau seduse cu bună ştiinţă. Asta era părerea lui Claude, dar nu îndrăzni să şi-o exprime cu voce tare.

— Cred că, zise el pe un ton tărăgănat, că ar trebui să priveşti situaţia ca pe un semn că Mary Cynster nu este fem eia potrivită pentru Randolph al tău.

Lavinia pufni, dezgustată.

— Clar, zise ea, continuând să se fâţâie prin cameră şi să îşi roadă o unghie. Uitase de micul dejun. Acum va trebui să găsesc o fată şi mai bună pentru Randolph – o tânără cu o familie impecabilă şi cu o zestre şi mai mare – şi asta cât mai repede.

Ce noroc pe Randolph! Mulţumit că îşi făcuse datoria de prieten şi reuşise să dezamorseze bomba într-un cadru p rivat, astfel încât nimeni altcineva să nu mai asiste la scene le provocate de Lavinia, Claude îşi luă ceaşca, îşi mută aten ţia de la bombănelile surde ale Laviniei şi se dedică întru to tul savurării cafelei excelente preparate de bucătarul Lavini ei.

*

La o oră după plecarea mamei şi a Henriettei spre flor ăria de la Covent Garden, Mary intră neanunţată în bibliotec a lui Ryder, îl găsi aşezat la birou şi cu privirea spre uşă. El î i zâmbi de cum o zări, şi mai ales după ce îi spuse că nu îl l ăsase pe Pemberly să o conducă.

— Bună dimineaţa, Mary, zise el pe un ton care o înfio ră. Se ridică şi o măsură cu privirea din cap până în picioar

e, reveni încet spre chipul ei, după care se apropie să o întâ mpine. Ai dormit bine?

— Da, mulţumesc de întrebare. Tu? întrebă ea, ignorâ ndu-i privirea de leu pofticios atât de evidentă, acum când erau din nou singuri, şi aşezându-se pe scaunul pe care i-l a rătase. Ce-ţi mai face rana?

Ryder se cufundă în fotoliul de lângă scaunul ei.

— A trecut Sanderson pe aici de dimineaţă să-şi admir e capodopera. Am căzut amândoi de acord că se vindecă bi ne.

— Foarte bine. Atunci pot să-ţi spun liniştită ce am de spus. Trebuie să stabilim zilele pentru petrecerea de logodn ă şi pentru nuntă.

Ryder rămase o clipă cu privirea pironită asupra ei.

— Ah… înţeleg. Nunta Henriettei cu James este… când este? Peste şase zile?

Mary se bucură în sinea ei că îl pusese pe gânduri.

— Exact, spuse ea, în timp ce îşi lăsa săculeţul de mâ nă lângă ea, apoi îşi scoase mănuşile. Graţie înţelepciunii d oamnelor din familia mea, avem două opţiuni – mai devrem e sau după nunta Henriettei, mai zise, apoi îi prezentă argu mentele pro şi contra şi încheie în momentul în care Pembe rly sosi cu tava cu ceai. Aşadar, de aceea ne-au sugerat să organizăm petrecerea de logodnă peste patru zile şi să ne fi xăm nunta după cea a Henriettei, la cel puţin o săptămână distanţă. Făcu o pauză pentru a turna ceai. Se aşezară din n ou cu ceştile în mână, apoi îl întrebă: Ce părere ai?

Deşi o privea atent, avu totuşi impresia că se uită prin ea, căzut pe gânduri… după care privirea i se limpezi iar.

— Sunt perfect de acord că, dacă tot ne-am anunţat lo godna, indiferent de cât de aproape ar fi de nunta Henriette i cu James, societatea se aşteaptă la un răspuns oficial din partea ambelor noastre familii, zise el, apoi luă o gură de ce ai. Mai mult, deoarece pe mulţi i-a luat prin surprindere, cre d că ar fi bine să ne grăbim, nu să amânăm, pentru a evita

orice speculaţie legată de atitudinea familiilor în legătură c u unirea noastră, indiferent dacă aceste speculaţii ar fi pozi tive sau nu, spuse el cu o grimasă. Ştii şi tu cum e lumea…

Mary încuviinţă.

— Da, spuse ea, plăcut surprinsă de faptul că el cunoş tea atât de bine punctele sensibile ale societăţii.

— Aşadar, continuă el, deşi organizarea unei petreceri de logodnă în patru zile e cam din pripă, e cel mai bine pen tru noi… şi, bineînţeles, avem ca scuză şi nunta iminentă.

— Sunt de acord. Aşadar, am stabilit când va avea loc logodna oficială, precum şi unde – la reşedinţa St. Ives, zise ea, privindu-l peste buza ceştii. În ultimii ani, toate petrecer ile de logodnă din familia noastră s-au organizat acolo.

Ryder îi făcu semn că este de acord. Îşi lăsă ceaşca jo s şi continuă:

— Există un subiect pe care nu l-am discutat cu mama – nu puteam, de faţă cu Henrietta, zise ea, privindu-l drept î n ochi. Pentru societate, logodna noastră are o însemnătate mai mare decât nunta lui James cu Henrietta, dar nu aş vre a ca balul nostru de logodnă – făcu un gest vag – să pună c umva în umbră nunta.

Ryder tresări uşor, apoi profită de ocazie să întrebe la rândul lui:

— Există vreun motiv pentru care le-ar putea pune nu nta în umbră? Având în vedere că mai sunt doar câteva zile până la nunta lor, mă gândesc că dacă şi părinţii tăi sunt de acord am putea să restricţionăm accesul şi să ne invităm d oar familiile la cina în timpul căreia să facem anunţul – verii de exemplu, fără prieteni – iar la bal doar cunoştinţele impo rtante şi rudele, spuse el, privind-o întrebător.

Mary zâmbi, vădit încântată.

— Mulţumesc, Iar termenul corect nu este „a restricţio na”, „ci a selecta”.

Ryder schiţă un zâmbet şi se aşează din nou.

— Scuză-mă. Petrecerea noastră de logodnă va fi un e

veniment foarte select, zise el, apoi o privi, se lămuri că era mulţumită, apoi o privi cum îşi termină de băut ceaiul, se în tinde, lasă ceaşca pe tavă şi se aşază la loc. Mai e ceva, înc epu el din nou, aşteptând până când Mary se întoarse spre el. Nunta. Trebuie organizată în aşa fel încât să-şi oglindeas că pe deplin importanţa – o alianţă între cele mai vechi, put ernice şi bogate familii din înalta societate.

Mary se arătă uşor mirată, îl privi câteva clipe, apoi sp use:

— Nu am nimic împotrivă… dar există vreun motiv an ume…? Ryder ridică uşor din umeri.

— În afară de opinia mea că fastul îşi are rolul bine de finit în anumite situaţii, ba este chiar necesar… nu.

De fapt, din punctul lui de vedere, acest lucru nu cont a prea tare. Dar se gândea la ea. Voia ca ea să îşi aducă am inte cu drag de nunta lor, iar raportat la cerinţele înaltei soc ietăţi asta însemna o nuntă fastuoasă. Comentariul ei privit or la punerea în umbră a nunţii Henriettei fusese făcut din a ltruism; nu voise să se dea de gol, dar el îi ghicise foarte bin e intenţia. Pe Mary o încântau evenimentele grandioase, aş a că nu vedea niciun motiv pentru care nunta ei să nu fie la fel. Şi el avea multe motive pentru care să îşi dorească ca n unta lor să fie un eveniment măreţ, dar nu putea să le menţ ioneze, în orice caz nu ei.

Observând că îl privea în continuare cu scepticism, gă si un motiv cât se poate de plauzibil pe care putea să i-l ofe re.

— Mai presus de orice, o nuntă impresionantă va avea darul de a închide gura oricui şi-ar imagina că familiile noas tre nu sunt în culmea fericirii.

Mary dădu încet din cap, cu ochii la el.

— Că veni vorba… ieri, când sora şi fraţii tăi vitregi er au aici, am avut senzaţia că există o oarecare… tensiune în tre ei şi mama lor în ceea ce te priveşte. Prin urmare, şi în c eea ce mă priveşte.

— Ar trebui să te avertizez în legătură cu asta.

Mary îi făcu semn să continue. Ryder încercă să îşi ad une gândurile, dar îşi dădu seama că… făcu o grimasă şi se aşează mai bine în fotoliu.

— Ca să înţelegi pe deplin situaţia şi ca să ştii de pe-a cum la ce te-ai putea aştepta la un moment dat din partea Laviniei, cred că ar trebui ca mai întâi să-ţi povestesc cum ş i de ce a devenit ea cea de-a doua soţie a tatălui meu.

Mary reflectă o clipă la cele spuse de el, apoi se aşează într-o poziţie confortabilă pe scaun.

— Sunt doar urechi.

Ryder zâmbi, apoi surâsul i se stinse treptat.

— Poate ţi se pare de necrezut, dar află că eram tare bolnăvicios când eram mic. Mama mea a murit de friguri câ nd aveam trei ani şi din aceeaşi cauză am fost şi eu la un p as de moarte. Doctorul a fost pur şi simplu şocat că am sup ravieţuit. După aceea, mă îmbolnăveam tot timpul, la cea mai mică adiere de vânt. Tot timpul eram cu un picior în gr oapă; bietul tata pierduse şirul zilelor cât zăcusem bolnav. După câţiva ani, toţi medicii căzuseră de acord că nu o să mai apuc să trăiesc prea mult. Tatăl meu îi fusese tare devo tat mamei mele şi la fel şi mie, dar ştia ce are de făcut. Nu mai întinerea şi trebuia să aibă un moştenitor, aşa că s-a re căsătorit… cu Lavinia. În afară de faptul că nu provenea din tr-o familie de renume, principala ei atracţie, mi-a spus tata după aceea, fusese acceptul de a se mărita cu un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă, căruia să-i toarne o droaie de copii. Drept urmare, Rand s-a născut imediat după aceea, a poi Kit şi, la câţiva ani diferenţă, Stacie şi apoi Godfrey.

Lavinia şi tatăl meu ajunseseră la un consens, iar mari ajul lor era doar de faţadă. Fiecare îşi vedea de viaţa lui şi, din câte mi-am dat eu seama, toată lumea era mulţumită, c ontinuă Ryder cinic. Pentru tata, pentru mine, pentru fraţii mei vitregi, toate erau bune şi frumoase. Nu ne certam nici odată prea serios – eu eram fratele mai mare. Pentru Lavini

a însă, exista un mic amănunt care îi strica planurile – eu. T ot aştepta să mor, iar eu nimic.

Mary făcu ochii cât cepele.

— Îţi dorea – îţi doreşte – moartea?

Ryder clătină cu fermitate din cap.

— Nu, niciodată nu s-a pus problema aşa. Le-am spus şi verilor tăi – Lavinia s-ar bucura să mă vadă mort, dar n-a făcut niciodată nici cel mai mic gest şi nici n-a zis nimic în a cest sens. E vorba doar că se aştepta ca Rand să moştenea scă totul, să devină viconte de Sidwell, aşa ca mine, iar ulte rior să moştenească titlul tatălui meu, marchizul de Ravent horne, iar faptul că eu m-am încăpăţânat să trăiesc i-a cam stricat planurile. În mintea ei încâlcită, supravieţuirea mea a însemnat într-un fel că tatăl meu nu şi-a respectat promisi unea faţă de ea.

— Ah, exclamă Mary, acum înţeleg, zise ea, apoi se în cruntă. Şi Randolph? El ce părere are de faptul că eşti în co ntinuare sănătos?

Ryder zâmbi.

— Rand nu aspiră deloc la titlul de marchiz. A, dacă ar trebui, ar face şi pasul ăsta, dar nu-şi doreşte deloc să aibă responsabilităţi – cred că ai remarcat şi tu ieri, când ne-a fel icitat.

Mary clătină din cap.

— Da, puteam să jur că era sincer… chiar m-aş fi mira t dacă-mi spuneai că aleargă după titlu.

— Nu, deloc, iar Kit e şi mai puţin atras de această per spectivă. În ce-l priveşte pe Godfrey, am dubii că s-a închip uit vreodată marchiz – iar dacă a făcut-o, presupun că a fos t îngrozit. Dar sigur că toţi patru ştiu foarte bine că Lavinia … cum să spun… este frustrată de faptul că trăiesc. Iar fapt ul că suntem apropiaţi şi că îmi sunt devotaţi – aşa cum ai d edus şi tu ieri – creează momente penibile de stânjeneală d e câte ori vine vorba de mine şi Lavinia în aceeaşi propoziţi e. La fel şi când ne aflăm în aceeaşi încăpere de faţă cu alţi

i, chiar dacă stăm doar un minut unul lângă celălalt.

— Nu cred că ai fost atât de lipsit de tact încât să o in sulţi. Nici măcar în particular.

— Aşa este, niciodată. O, sunt lucruri pe care le gânde sc, dar ca regulă generală o tratez cu cea mai rece politeţe – din experienţă am aflat că aşa este cel mai bine. Şi deşi u neori este indiscretă sau dacă uneori mă mai insultă când s untem doar noi doi, Lavinia este foarte conştientă de titlul p e care îl poartă şi că poziţia ei se datorează şi titlului meu, a şa că nu va risca niciodată să diminueze în vreun fel autorit atea marchizului de Raventhorne în ochii societăţii.

Mary dădu din cap, înţelegându-i punctul de vedere.

— Aşadar, este obligată de anumite circumstanţe să n u te blesteme direct într-o sală de bal.

— Sau la o cină oficială. Oricum, pentru a ne scuti de enervări, eu încerc să o evit. Ne învârtim în cercuri diferite, aşa că nu este prea greu.

— Dar tot nu pricep de ce este atât de frustrată, zise Mary, studiindu-l cu atenţie; în ciuda faptului că era rănit, R yder emana vigoare, iar tenul îi recăpătase o culoare sănăt oasă. Trebuia să-şi fi dat seama până acum că, indiferent d e cât de bolnav ai fost când erai mic, acum eşti cât se poat e de sănătos. Nu se aşteaptă nimeni să mori subit la vârsta asta.

Ryder se strâmbă.

— Mda. Da şi nu. Starea mea bolnăvicioasă s-a amelio rat când am împlinit zece ani, suficient cât să pot pleca la E ton. Dar acolo am început să abuzez altfel de trupul meu, d upă care şi la Oxford, şi chiar şi când am venit în Londra, aş a că toate aceste isprăvi ale mele i-au dat apă la moară să creadă că oricând ar putea afla că am murit. Sunt sigur că a u existat voci în jurul ei, aşa cum erau şi prin jurul tatălui m eu, care să-i sugereze acest lucru în toţi aceşti ani. Se uită s pre Mary, apoi continuă. Eram mai mult decât exagerat… er am un drac împieliţat, făceam doar probleme. Auzisem de a

tâtea ori că nu mai am mult de trăit, că n-o să mai apuc ma joratul, încât… voiam să mă bucur cât mai mult de viaţă. D e aceea, am profitat de orice secundă. De la copilăria aceea plină de boli, la toate căzăturile şi rănirile posibile, la bătăile între puştani şi toate festele periculoase pe care le jucam c elorlalţi, la cursele cu cai, cu cabrioleta, la vânătoare – Lavi nia avea toate motivele să creadă că, dacă nu murisem de vreo boală, eu cu mâna mea urma să-mi provoc sfârşitul.

Se întrerupse puţin şi schiţă un zâmbet.

— Sanderson a fost cel care, odată întors după studiil e la Edinburgh, m-a convins în cele din urmă că singurul mo tiv pentru care nu aş muri de bătrâneţe ar fi să mă rănesc mortal de unul singur.

— Să nu uit să-i mulţumesc data viitoare când îl văd.

— Da. Oricum, când eram mai tânăr, de câte ori scăpă m teafăr dintr-una, intram iarăşi în altă belea, cel puţin din punctul de vedere al Laviniei, spuse el, privind-o în ochi. Mi-a spus la un moment dat, şi nu doar o dată, că se aşteaptă oricând să audă că am fost ucis de un soţ încornorat.

Extrem de serioasă, Mary ridică din sprâncene.

— Aşa cum aproape că s-a şi întâmplat.

— Da. Dacă ar şti… dar exact atunci, ai apărut şi m-ai salvat.

Mary îl privi cu atenţie o fracţiune de secundă, apoi av u o revelaţie:

— Acesta este motivul pentru care n-ai vrut să ştie de atac.

Captivat de privirea ei, ezită prea mult pentru a mai p utea nega. Ridică din umeri.

— Nu am văzut niciun motiv pentru care să-i dau apă l a moară să îţi poarte pică.

— Pentru că te-am ajutat să fentezi moartea?

— Pentru ca m-ai ajutat să evit singurul lucru care mai stă în calea îndeplinirii visului ei suprem –, adică Randolph s ă primească titlul meu. Asta e principala ei grijă; faptul că e

u ar trebui să fiu mort ca să se poată realiza e doar un detal iu.

După un moment, Mary continuă:

— Fratele tău, bietul, cred că se simte la mijloc.

— Uneori, da. N-are încotro… până la urmă e mama lu i. Ştie că ştiu şi îl înţeleg, şi îi înţeleg şi ceilalţi; dar într-adev ăr, lui îi este cel mai greu. Eu cel puţin pot să o evit, el n-ar e cum.

— Acesta este motivul pentru care nu locuieşte aici – pentru că nu te suportă?

Ryder şovăi, apoi recunoscu:

— I-am cumpărat casa cealaltă… dar nu este singurul motiv, spuse el, apoi se opri iar. La Raventhorne, locuieşte î n conacul Dower, împreună cu personalul ei. Aici în oraş, lo cuieşte într-o casă de pe Chapel Street, şi tot cu personal pr opriu – din acelaşi motiv. După moartea tatălui meu, a încer cat… cred că cel mai potrivit cuvânt cred că este „să uzurp e”. A încercat să preia controlul asupra reşedinţei Abbey, pr ecum şi a celei în care ne aflăm acum – ambele cu personal ul inclus. Când personalul de la Abbey, şi ulterior şi cel de ai ci, a refuzat să îi asculte ordinele fără a-mi cere consimţăm ântul, a vrut să-i dea afară pe toţi, zise el, ridicându-şi din n ou privirea spre ea. Aceştia sunt oameni din familii care au slujit de generaţii întregi familia Cavanaugh.

La un moment dat, a devenit atât de isterică, încât a t rebuit şi o dau afară din casă. De fapt, din toate casele mel e.

Mary se gândi la tot ce îi spusese – şi la motivele pe c are le avusese; într-adevăr, avea un simţ al protecţiei foart e dezvoltat. Se uita la ceas şi rămase cu gura căscată când văzu ce târziu se făcuse.

— Dumnezeule! exclamă ea şi îşi luă în mare grabă să culeţul de mână. Trebuie să plec… sunt aşteptată la masă l a mătuşa Celia.

Ryder se ridică în picioare. Mary se întoarse spre uşă ş

i începu să îşi tragă mănuşile.

— Ar mai fi ceva ce ar trebui să ştiu despre mama ta ş i relaţia ei cu tine sau cu fraţii tăi?

Se strecură lângă ea, vru să nege, dar se opri.

— Cred că ar mai fi ceva.

Mary se roti spre el, aşteptând un răspuns. El îşi lăsă c apul în jos şi făcu câţiva paşi înainte de a începe să vorbeas că.

— Când era pe patul de moarte, tata m-a rugat să-i pr omit că îmi voi găsi soţia potrivită şi că voi avea un moşteni tor. Deja ajunsese să nu mai aibă încredere în Lavinia şi…

Se opri, dar Mary îi completă fraza.

— N-a vrut ca urmaşii lui să aibă şi sânge de-al ei prin vene?

— Da. Exact aşa s-a exprimat, admise Ryder strângân d din buze.

Lucrurile începeau să se lege…

— Bănuiesc că de aceea apăreai pe la baluri, de acee a ai dat peste mine şi aşa ţi-ai dat seama că îl urmăream pe Randolph, zise ea apropiindu-se de uşă, după care se întoar se spre el şi aşteptă să-i deschidă.

Ryder se opri, se uită spre ea, îi căută privirea, după c are spuse, aproape în şoaptă:

— Aş putea foarte bine să te las să crezi asta, dar ţin s ă fiu foarte sincer şi să-ţi spun că te urmăream doar pe tine de câteva zile, înainte să îmi dau seama că tu puseseşi ochi i pe Randolph.

Mary încercă să se abţină de la a-şi miji ochii.

— De ce?

Venise momentul să afle răspunsul la prima întrebare de pe lista ei. Ryder îi răspunse fără să crâcnească.

— Din aceleaşi motive pe care ţi le-am expus pe teras a de la Lady Bracewell.

Şi mintea ei se întoarse la momentul acela sub clar de lună, când stătea suficient de aproape de el încât toate sim

ţurile să i se răzvrătească, să se simtă copleşită de prezenţ a lui şi de faptul că acel bărbat cu maniere elegante şi purt ând haine la modă avea toate şansele să fie…

Nu putu rezista tentaţiei. Ştia că n-ar trebui, dar nu se putu abţine să nu-i spună:

— Aminteşte-mi-le.

Îl provoca din nou, clar şi fără echivoc. Sesiză şi el pro vocarea; îşi arcui abia perceptibil o sprânceană.

— Pentru că sunt de părere că ne potrivim, spuse el, p rivind-o cu intensitate. Că ne potrivim foarte bine. În multe, dacă nu în toate modurile care contează, continuă el pe un ton răguşit, care ajunse, în mod uimitor, să semene cu tors ul unei feline. Şi pentru că te doresc. Şi în ceea ce mă prive şte… este de ajuns.

Poftă, dorinţă, pasiune – toate erau acolo, în privirea l ui. Pe drept cuvânt vrăjită, îşi umezi buzele, apoi găsi forţa să vorbească.

— Cuvintele acestea nu sunt foarte convingătoare.

Zâmbi şi îşi înclină foarte uşor capul spre ea.

— Dacă nu te pot convinge aşa… poate ar trebui să îţi arăt.

O strânse în braţe şi o sărută, iar ea se simţi în al nou ălea cer. Nu voia să recunoască nici faţă de ea însăşi, dar a sta îşi dorise – era cel mai important lucru pe care voise să-l exploreze în acea dimineaţă. Cu săculeţul atârnându-i de în cheietură, îşi aşeză palmele înmănuşate pe pieptul lui, cu d egetele răsfirate. Între ei se afla materialul fin al hainelor lui şi mănuşile ei de piele, şi cu toate acestea îl simţea oricum puternic, tare şi extrem de fascinant.

Era fermecată. Toate simţurile i-o luaseră razna, îl exp lorau cu nesaţ, bucurându-se de fiecare mică descoperire. Î şi oferise buzele din prima clipă şi, pe măsură ce se simţea copleşită de ce avea să urmeze, devenea din ce în ce mai c onştientă de stilul obişnuit, leneş şi incredibil de posesiv, cu care îi acapara buzele, gura, limba. De parcă ar fi însemnat-

o într-un mod subtil, care crea dependenţă; chiar în momen tul în care începea să-i urmeze exemplul, răspunzându-i cu aceleaşi dezmierdări versate, o vagă idee despre cât de put ernică era atracţia dintre ei începu să-şi facă loc în mintea e i…

Destul. Ryder se trase cu dexteritate şi îşi dezlipi buze le de pe ale ei. Încă mai avea un braţ în jurul taliei ei şi îi st udie cu atenţie chipul îmbujorat, mulţumit să-i descopere pr ivirea înceţoşată de dorinţă.

— Am reuşit să te conving de afirmaţiile mele?

Mary clipi de două ori, înainte de a se încrunta puţin.

— Ce fel de afirmaţii?

El nu-şi putu masca satisfacţia cu totul.

— Că ne potrivim – chiar excepţional de bine. În mult e, dacă nu în toate modurile care contează.

Chiar dacă nu stătea lipită de el, cu siguranţă putea s ă simtă dovada aceea palpabilă care demonstra cât de tare o dorea. Iar conştientizarea acestui fapt, oglindită şi în ochii ei, o făcu să se îmbujoreze, iar Ryder avu certitudinea că ea n-avea să mai pună la îndoială acest aspect. Apoi însă, privi rea ei, parcă mai pătrunzătoare decât de obicei, se fixă asu pra lui şi Mary dădu încet din cap.

— Poate. E posibil să ai dreptate.

Se trase uşor şi, spre surprinderea ei, îi dădu drumul; chiar dacă nu-i plăcea să nu-i mai simtă căldura, cu atât ma i puţin uşoara mângâiere a degetelor ei pe pieptul său, Ryd er îşi reaminti că avea să fie suficient timp pentru asta mai târziu. Că era mai înţelept să nu insiste acum. Totul ţinea d e strategie şi de tactică; era mai bine ca ea să vină la el. Ce ea ce tocmai făcuse.

O privi cum se depărtează de el, cum îşi aranjează roc hia şi îşi prinde săculeţul între degete, şi se simţi extrem de mulţumit; reuşise nu doar să răspundă cu brio provocării, d ar în acelaşi timp, strategia aleasă de el în ceea ce-o privea dădea roade. Dacă ştia să-şi joace bine cartea senzualităţii,

atunci ea va fi cea care o să vină la el şi o va avea fără să fi e nevoit să recunoască altceva decât că tot ceea ce simţea pentru ea era dorinţă. Dorinţă, pasiune, poftă trupească – t oate emoţiile pe care ardea de nerăbdare să le simtă. Mai a les cu ea.

Gata de plecare, Mary îi aruncă o privire, iar el îi desc hise uşa şi apoi o conduse pe coridor spre foaier.

— Te aşteaptă trăsura?

— Da, zise ea, privindu-l. De multe ori circul cu cea de -a doua trăsură a părinţilor mei.

Ryder îşi notă în memorie să îi cumpere cu prima ocaz ie propria ei trăsură. Ajunseră la uşa de la intrare, dar Ryde r zăbovi puţin cu mâna pe mâner.

— Mai era ceva – data nunţii. Exceptând cazul în care ai vreun motiv pentru care ai dori să o amânăm, eu cred că ar fi cel mai bine să ne punem pirostriile cât mai repede cu putinţă.

Ea îi susţinu privirea, fără să pretindă că nu a înţeles; pentru o domnişoară de douăzeci şi doi de ani din înalta soc ietate, era reconfortant de lipsită de şiretenie. Începuse să se îmbujoreze din nou şi, după un mic răgaz, dădu cu fermit ate din cap.

— Da, sunt de acord. Acestea fiind spuse, cred că ne v om reuni la St. George, la o săptămână după Henrietta şi Ja mes.

Îşi coborî privirea şi îşi aranjă mănuşile. Amuzat, îi des chise uşa şi reuşi să se încline uşor în faţa ei. Mary îl străful geră cu privirea, apoi înclină şi ea din cap.

— La revedere… milord.

Ryder îi zâmbi, fără a încerca să-şi ascundă apreciere a.

— La revedere, milady.

O urmări zâmbind cât coborî treptele până la valetul c are o aştepta să-i deschidă portiera micii trăsuri negre. Se a bţinu cu greu s-o întrebe la ce evenimente urma să particip

e de-a lungul serii. Deja era prea obosit ca să poată încerca să stea în picioare prea mult timp; trebuia să se mulţumeas că să rămână pe loc şi să o privească îndepărtându-se.

*

Două seri mai târziu, cedând insistenţelor mamei ei d e a se duce la balul organizat de Lady Percival, Mary îşi dăd u seama că nu mai avea răbdare să-şi joace rolul în societat e, având în vedere numărul impresionant de felicitări şi de î ntrebări cărora trebuia să le răspundă, după ce apăruse an unţul din ziar. Nu se aşteptase ca o ocazie fericită să-i dea a tâtea bătăi de cap. Stătea pe margine la balul lui Lady Perci val, lângă scaunul lui Louise, care discuta cu alte matroane, destul de aproape de ea cât să intervină în caz de nevoie şi continua să zâmbească şi să mulţumească pentru felicitări – unele deloc sincere – cu graţie, subliniind de fiecare dată că se cunoştea cu Ryder de mai bine de zece ani… până îşi dori din suflet să fi rămas acasă.

Nu se mai recunoştea deloc. Era o fire dominatoare de felul ci. Ceea ce însemna că îi plăcea ca oamenii să se ame stece în viaţa ei… dar nimeni din cei pe care ar fi dorit să-i vadă nu era prezent, nici măcar Stacie. Mai mult, pentru că toată lumea era cu ochii pe ea, nici nu putea să se retragă î ntr-o companie plăcută; trebuia să rămână ţintuită într-un l oc, pentru ca toţi ceilalţi să o poată vedea.

Tocmai îşi făcea planul cum să o atragă pe mama ei s pre uşă, când în sala de bal îşi făcu apariţia Ryder. În afară de faptul că se sprijinea în baston, era acelaşi cuceritor chip eş şi elegant, cu părul şaten strălucitor, cu cămaşa şi eşarfa – strânsă într-un nod cu totul inedit şi complicat – la fel de i maculate, iar albul ivoriu al gulerului şi al manşetelor contr astând puternic cu haina şi pantalonii elegant croite şi cu v esta în model ecosez negru cu auriu.

Întâlnindu-i privirea, îi aruncă zâmbetul lui de leu lene

ş – oricine i-ar fi urmărit ar fi remarcat cu câtă posesivitate o admira –, după care se îndreptă spre ea. Cele câteva pers oane aflate între ei dispărură în mod miraculos; cele două matroane care tocmai voiau să o abordeze, cu protejatele p e urme, făcură stânga-împrejur. Iar ea abia dacă le auzi. Si mţi o tresărire în piept – interes şi încă o emoţie efervescen tă. Se simţea de parcă ar fi fost un deşert uscat şi pârjolit d e soare, readus la viaţă de o ploaie care i se scurgea revigo rantă prin vene, dar…

Pe măsură ce se apropia de ea, se simţi cuprinsă de în grijorare. Deschise gura să-l ia la rost că plecase din casa lu i confortabilă, dar nu mai apucă să scoată vreun sunet, căci se năpusti asupra el Deşi nu o încercui propriu-zis, se simţi î nvăluită în prezenţa lui protectoare; îi luă mâna şi făcu o pl ecăciune în faţa ei – doar ea era suficient de aproape încât să remarce că gestului îi lipsea eleganţa caracteristică – dar expresia ochilor lui, tensiunea din mişcările lui, toate încerc au să mascheze un avertisment nerostit.

O privi adânc în ochi şi îi sărută degetele, iar Mary se strădui să-şi înăbuşe un fior. Aparent fără să remarce – deşi Mary avea îndoieli în privinţa aceasta –, îi şopti pe tonul ace la păcătos pe care îl folosea în astfel de situaţii:

— Draga mea încântătoare, speram să te găsesc aici. Mă cam plictiseam şi n-am rezistat să nu pornesc în căutare a ta.

O privi în ochi şi văzu cum clipeşte, dându-şi seama u nde erau, şi ştiind că jumătate dintre invitaţi trăgeau cu och iul spre ei, iar ea nu putea – nu trebuia – să-l pună la punct cu vorbele care-i stăteau pe limbă. Îşi luase bastonul cu el c a măsură de precauţie, dar cum nu se sprijinea de el, nu exi sta niciun motiv pentru care să-şi imagineze cineva că se a fla în convalescenţă după o rană aproape fatală, poate cel mult că se confrunta cu problema unei glezne sucite.

După câteva momente, se concentră din nou asupra l ui şi îi zâmbi.

— Mă bucur că ai venit.

Sinceritatea zâmbetului ei îl convinse că era într-adev ăr fericită să-l vadă. Ceea ce-l conduse la următoarea întreb are, rostită în şoaptă:

— Chiar aşa de rău a fost?

Zâmbetul lui Mary se lăţi brusc.

— N-ai idee, murmură ea, întorcându-se spre cele dou ă matroane care acum erau şi mai dornice de vorbă.

Rămase la datorie lângă ea pentru a o ajuta să facă fa ţă; de aceea şi venise – să îi ofere orice sprijin putea. Nu pu tuse să rămână în biblioteca lui liniştită şi confortabilă, ştiin d că ea trebuia să înfrunte întreaga lume bună de una singu ră; rana nu-l mai durea decât dacă se forţa prea tare, iar de mers putea să meargă foarte lejer. Îşi trimisese un valet să se intereseze la majordomul familiei ei unde îi putea găsi, şi aşa aflase că era aici.

În ciuda intenţiilor lui bune, în mai puţin de zece minu te zâmbetul lui de leu leneş deja devenise forţat. Îi aruncă o privire şi, profitând de cele câteva secunde pe care le avea u până când ar fi fost interpelaţi de altcineva, îi şopti:

— Cum naiba rezişti la toate dulcegăriile astea?

Mary îşi ridică ochii spre el, arcuindu-şi o sprânceană.

— Mai pun ceva sare.

— Au!

Trebui că să încheie schimbul de replici pentru a-şi înd repta atenţia spre următorul cuplu care venise să-i felicite. Ryder se minună de cât de bine se descurcau şi se înţelege au din priviri, fără ca bârfitoarele sau doamnele mai în vârst ă să îşi dea seama de asta. De îndată ce perechea se retras e, nu mai rezistă şi începu să se plângă:

— Cât mai trebuie să rezistăm?

Mary aruncă o privire spre mama ei; Ryder o salutase şi el mai devreme.

— Poate ar fi mai bine să ne plimbăm, zise ea, uitându -se în jur să vadă dacă se mai apropia careva şi apoi îl apuc

ă de braţ.

— Excelentă idee, zise el, şi o porniră imediat din loc, braţ la braţ. În mişcare nu mai suntem prăzi atât de uşoare.

Se uită spre ea şi constată că îl studia, uşor încruntat ă.

— Nu mă aşteptam să apari. Sigur eşti destul de înzdr ăvenit cât să rezişti la aşa ceva?

Rânji.

— Aha, zise el, simţindu-se vinovat de plăcerea pe car e i-o prilejuia grija oglindită în ochii ei, apoi ridică o palmă. J ur că nu mă forţez. E bine aşa?

Mary pufni.

— N-am cum să te contrazic, dar te previn de pe acu m că intenţionez să mă bucur de valsul de la petrecerea no astră de logodnă, şi nu o să pot dacă va trebui să te car în c ârcă.

Ryder izbucni în râs. Văzând-o îmbufnată, replică:

— Mi-am închipuit imaginea şi nu m-am putut stăpâni.

Mary îl ciupi de braţ.

— Ştii ce-am vrut să zic.

Încă râzând, o bătu liniştitor pe mână.

— Nu te teme, jur că nu vei uita. Niciodată valsul nost ru de logodnă.

— Bine atunci, zis ea, ridicându-şi bărbia. Numai să nu uiţi ce mi-ai promis.

Rezistă impulsului de a-şi întări spusele, mai ales că îi dăduse foarte clar de înţeles ce aştepta de la el, şi preferă s ă-şi canalizeze energia şi abilităţile pentru îndeplinirea dubl ei sarcini de a se feri de toţi cei care îi interpelau încercând să afle amănunte despre povestea lor romantică şi de a o a muza pe ea, mulţumindu-se pe sine în acest fel. Deşi soarta hotărâse ca ei doi să se căsătorească fără a le acorda prea mult timp pentru a se cunoaşte, Ryder nu vedea niciun mot iv pentru ca, în puţinele zile rămase până la nunta lor, să nu facă tot ce-i stătea în putinţă pentru ea, astfel încât să nu r

egrete nicio clipă că îi salvase viaţa.

Se plimbară şi vorbiră, se tachinară şi râseră şi, din câ nd în când, se opriră să mai schimbe o vorbă şi cu alţii. Deşi nu se aştepta, se simţi bine – mai ales pentru că ştia că şi p entru ea fusese o seară plăcută. Ştiuse dinainte că Mary est e o femeie directă, că nu se ascunde după degete, dar fran cheţea cu care se purta cu el îl făcea să o preţuiască din ce în ce mai mult.

La sfârşitul serii, amândoi erau binedispuşi. După ce l e ajută pe Louise şi Mary să se urce în trăsură, le făcu cu m âna, apoi se sui în trăsura lui şi se scufundă printre pernele de pe banchetă foarte mulţumit de sine. Mary se interesase în detaliu de cum avea el de gând să ajungă acasă, iar când îi spusese că venise cu trăsura îi aruncase o privire aprobat oare, deşi uşor autoritară.

Merse o bucată de vreme şi constată că încă mai zâm bea, deşi fără vreun motiv anume.

Capitolul 9

Trei seri mai târziu, Mary stătea lângă Ryder la mijloc ul unei mese masive aflate în salonul oficial din reşedinţa S t. Ives şi simţea o fericire exuberantă în mijlocul familiei. Ta tăl ei, aşezat în capul mesei, tocmai închina un toast în cins tea „copilei noastre şi a gentlemanului cu care se va mărit a”.

Toată lumea se ridică zâmbind şi ciocnind pahare, apo i strigară toţi în cor „Pentru Mary şi Ryder!”, după care băur ă entuziaşti în sănătatea lor.

Mary radia de fericire; poate nu se afla chiar la sfârşit ul căutărilor ei, dar cu siguranţă era pe drumul cel bun. Aju nsese într-adevăr într-un punct fără cale de întoarcere; era l

ogodită, iar ţelul căutărilor ei se afla chiar acolo, lângă ea. E ra foarte nerăbdătoare să vadă ce va urma – voia să mearg ă înainte, să facă următorul pas, indiferent care ar fi fost ac ela, pentru a-l aduce pe Ryder – metaforic vorbind – în genu nchi. După ce zarva se mai potoli şi fiecare îşi reluă locul, R yder deschise discuţia.

— Eşti fericită?

Stătuseră mult de vorbă în ultimele zile, aşa că Mary d eja se obişnuise cu stilul lui de a întreba cât mai scurt şi la obiect; se gândi puţin la întrebarea lui, apoi îl privi în ochi şi dădu din cap.

— Această seară a fost minunată, toate au mers ca pe roate.

Ryder îi zâmbi cu sinceritate, iar preţ de un moment r ămaseră doar ei doi – o secundă de intimitate în tot acel ha os.

Luc, soţul Ameliei, care stătea la câteva scaune în dre apta lui Ryder, îl strigă, iar el se întoarse să-i răspundă; Mar cus, fiul vărului Richard, care stătea în stânga ei, o întrebă ceva şi se întoarse să îi răspundă.

Marcus, care avea aproape şaptesprezece ani, brunet şi cu ochi albaştri ca ai tatălui lui, venise însoţit de sora lui geamănă, Lucilla, şi de părinţii lor, tocmai din Scoţia, specia l pentru nunta ei. Pentru Lucilla şi părinţii lor fusese o bucur ie să poată veni pentru balul de logodnă şi pentru nuntă, da r Mary avea îndoieli că Marcus aprecia în acelaşi fel timpul pierdut prin capitală.

Discută cu ruda ei mai tânără despre locurile pe care acesta apucase să le viziteze prin oraş, dar atenţia îi rămăs ese cumva aninată de bărbatul aflat lângă ea, cel care în sc urt timp avea să-i devină soţ. Petrecuseră împreună toate zi lele şi serile de când el îşi făcuse apariţia la balul lui Lady P ercival, iar el îşi reclamase foarte hotărât rolul alături de ea. Până în dimineaţa următoare, în parc, când el venise cu tră sura să o scoată la o plimbare, ea nu fusese pe deplin conşt

ientă de modul în care el şi-o revendicase ca fiind a lui, dar modul în care ceilalţi începuseră s-o trateze, indiferent că e ra vorba despre tinere sau femei în vârstă, sau despre dom ni, o făcuse să deschidă ochii… Şi de îndată ce se întâmplă acest lucru… fu tot timpul în alertă, gata să-şi mijească ochi i imediat ce el depăşea limita dintre a fi protector şi a fi pos esiv, şi, cu toate acestea, el păru de fiecare dată să-i presi mtă furia şi se strădui să nu întreacă măsura.

Se plimbaseră prin parc, colindaseră pe Bond Street şi petrecuseră nenumărate ore în biblioteca lui – vorbiseră, se ciondăniseră, glumiseră şi, în afară de asta, reuşiseră să se bucure de clipele de linişte petrecute împreună. Cumva, spr e surprinderea ei, descoperi că, în afară de faptul că le plăc ea să deţină controlul, aveau mult mai multe în comun. În fi ecare seară, Ryder le însoţise pe ea şi pe mama ei, fără să comenteze sau să se plângă, la orice eveniment ales de ma ma ei; odată ajunşi acolo, îşi dedicase tot timpul pentru a-i f ace seara cât mai plăcută.

În dimineaţa aceasta sosise cu o trăsură închisă – nu c u faetonul, pentru că ţinea cont de rugămintea ei de a nu ri sca să nu poată dansa valsul împreună cu ea la petrecerea l or de logodnă, aşa cum îi mărturisise – şi porniseră spre Ric hmond pentru a-şi petrece întreaga zi în liniştea parcului de acolo şi se întorseseră în oraş la timp cât să se pregătească pentru evenimentele serii: cina şi balul de logodnă.

Era evident că el se dădea peste cap să îi facă pe pla c, probabil ca un fel de scuză pentru căsătoria lor cam din p ripă, ceea ce nici nu era de mirare. Ce o uimi însă fu simplul fapt că el făcea totul pentru ea, ceea ce îi aducea lui însuşi o mare satisfacţie. Îi plăceau toate lucrurile pe care le făcea u împreună, toate momentele petrecute împreună, pentru c ă izbutea să o facă fericită. Succesul oricărei acţiuni întrepri nse de el se raporta la gradul în care reuşea să îi fie ei pe pl ac. Poate era doar un exerciţiu superficial, dictat mai mult d e raţiune decât de sentimente, mai mult premeditat decât i

nstinctiv, dar atât timp cât era cu ea nu făcea nimic altceva decât să caute să o mulţumească. Ceva din sufletul lui îi dic ta să se comporte aşa.

Când Marcus se întoarse să-i răspundă Portiei, aflată p e cealaltă parte, Mary profită de moment pentru a-i arunca o ocheadă lui Ryder; nu putea să zăbovească prea mult cu privitul, pentru că nu voia să îi atragă atenţia, dar… îl vede a glumind cu verişorii, fratele, cumnaţii, toate rudele ei pe c are le cunoştea bine şi despre care auzise o grămadă de ist orisiri de la soţiile lor, şi nu putea să nu se întrebe dacă ten dinţa aceasta a lui de a se concentra asupra satisfacerii pof telor unei femei nu era ceva intrinsec lui, datorită faptului c ă era cunoscut în tot oraşul ca un mare crai. Şi asta o pune a pe gânduri. Simţi că se îmbujorează brusc, aşa că îşi mută rapid privirea, înainte ca el sau oricine altcineva să observ e.

Se uită în jur, mulţumită de faptul că dineul se dovede a a fi un mare succes; şi întâlnirea de mai devreme din salo nul oficial decursese fără nici cel mai mic incident. Toată fa milia lui Ryder era prezentă, inclusiv mama lui vitregă, car e, aşa cum prevăzuse Ryder, se comporta exemplar, cu toa te că singurii pe care nu-i trata cu căldură erau chiar Mary ş i Ryder.

Îşi propuse ca la un moment dat să facă ceva pentru a mai îndulci relaţia cu marchiza, după care se ridică împreun ă cu ceilalţi la indicaţiile Honoriei, care îi îndruma la etaj, sp re sala de bal.

Ryder se ridicase şi îi trăsese galant scaunul, apoi îi of erise braţul şi un zâmbet. Îi zâmbi şi ea şi îl luă de braţ; rem arcă în timp ce mergeau de-a lungul mesei, alături de celel alte cupluri, cât de în largul ei şi de familiar se simţea lângă el. Se simţea în siguranţă. Nu simţise niciodată niciun fel de ameninţare din partea lui, fizică sau psihică. Sigur, uneori si mţea diverse palpitaţii, dar chiar şi atunci starea aceea de nelinişte era mai mult o… curiozitate.

Se întoarse zâmbind spre el, dar Ryder era atent la cei care păşeau în faţa lor. Tocmai voia să îi spună ceva, când z ări cu coada ochiului pe cineva agitându-se. Lucilla, care ar ăta aproape ca un spiriduş în rochia ei verde pal şi cu părul cârlionţat revărsat pe umeri, îşi croia drum prin mulţime, cu privirea fixată asupra ei. Mary se opri, iar Ryder se uită spre ea.

— Trebuie să vorbesc cu Lucilla – doar noi două. Vrei, te rog, să te duci înainte? O să vin şi eu.

Ryder îşi mută privirea spre Lucilla, care se oprise la c âţiva paşi de ei; îi zâmbi şi îşi înclină capul în semn de salut, apoi se uită din nou la Mary, încercând să-şi dea seama dac ă era îngrijorată sau nu.

— Să te grăbeşti, spuse el.

— Da, încuviinţă ea, pornind spre Lucilla.

— Cred că ai ceva pentru mine, spuse fata.

— Da, am, răspunse Mary cu gura până la urechi, apoi o luă de mână. Hai cu mine – cred că trebuie să mergem ac olo.

Lucilla o privi uşor debusolată, dar se supuse şi o urm ă pe Mary în cealaltă parte a încăperii, lângă unul dintre dul apuri.

— De ce aici? se interesă ea.

— Pentru că în acest loc i l-a dat Angelica Henriettei, ş i tot aici mi l-a dat şi mie Henrietta, zise ea, desfăcându-şi c olierul de la gât. Nu ştiu unde se afla Heather când i l-a dat Elizei, sau când Eliza i l-a pus la gât Angelicăi, dar bănuiesc că tot aici. Luă colierul de agăţătoare şi se uită la el, admirâ ndu-i pietrele de ametist, zalele de aur şi pandantivul roz d e cristal. Eu zic că este bine să respectăm tradiţia asta, mai spuse ea.

Lucilla dădu din cap şi atinse colierul.

— Mulţumesc, ai dreptate. E un talisman şi eu am încr edere în el; n-are ce să strice dacă respectăm toate tradiţiil e.

Mary dădu drumul colierului, dar Lucilla nu avu nici o r eacţie. Mary o privi cu atenţie pe tânăra de lângă ea. Lucilla părea uşor confuză, ca şi cum se uita prin el. Apoi tresări şi se încruntă uşor şi abia după câteva secunde se uită spre M ary.

— Să nu cazi niciodată în capcana în care a căzut Sim on; şi să nu uiţi niciodată că Ryder… nu e orb deloc.

Fu rândul lui Mary să se încrunte.

— Ce vrei să spui?

Lucilla făcu ochii mari, apoi dădu din umeri.

— Nu pot să zic cu exactitate, replică ea. Uneori prime sc mesaje – cum am primit şi acum – dar nu prea înţeleg ce înseamnă, spuse ea, apoi tăcu câteva clipe, concentrându-s e asupra unei idei. Pot să-ţi spun însă că Doamna este mulţ umită – că în ochii ei eşti exact unde ar trebui să fii, măritân du-te cu Ryder… clipi ea des – şi e bine că i-ai acceptat pro vocarea, mai zise ea, cercetând-o cu privirea. Dacă înţelegi ceva din asta.

Mary se uită la ea câteva secunde, apoi dădu afirmati v din cap.

— Da, chiar are sens ce spui.

Lucilla schiţă un zâmbet.

— Bine. Acestea fiind spuse – zise ea, fluturând colier ul – îţi mulţumesc că mi l-ai dat. Sper că va avea aceeaşi efi cienţă şi în Scoţia, cum a avut aici.

— Mary.

Ambele femei se întoarseră spre Henrietta, care le făc ea semne disperate din uşă.

— Hai fugi, zise Lucilla.

Mary zâmbi. Îşi prinse poalele fustei, năpustindu-se pe scări către logodnicul ei, care o aştepta în sala de bal. Ryde r a aştepta la capul scărilor şi îi oferi cu promptitudine braţu l.

— Am primit instrucţiuni şi te conduc de urgenţă la re cepţia oficială.

Mary îi răsplăti cu cel mai cald surâs.

— Sunt gata… condu-mă!

Ryder izbucni în râs, se întoarseră şi traverseze foaier ul. Privirea îi căzu pe decolteul strălucitoarei ei rochii violet.

— Ce s-a întâmplat cu colierul?

O văzuse mai devreme purtând un medalion prins pe o bucată de catifea purpurie, care era încă acolo, dar colier ul dispăruse.

— A fost al meu doar pentru o scurtă perioadă de tim p. Acum i l-am dat Lucillei.

Ryder îşi aminti când văzuse pentru prima oară colier ul acela ciudat la gâtul lui Mary în timpul balului de logodnă al Henriettei. Pentru că primii invitaţi de-abia intrau şi mai a veau până urcau scările, încetini.

— Ţie ţi l-a dat Henrietta la petrecerea ei de logodnă?

Mary îi aruncă o privire pătrunzătoare,

— Ce simţ de observaţie pătrunzător!

Ryder îi aruncă unul dintre zâmbetele lui ştrengăreşti.

— Deci ce-i cu el? îşi aduse aminte de discuţia – la car e trăsese cu urechea – dintre Mary şi Angelica, în care era v orba despre Mary şi ursitul ei. E un fel de talisman? îşi dădu el cu presupusul.

Mary se uită la el câteva clipe, întrebându-se dacă să-i răspundă sau nu, şi dacă da, cât de multe să-i spună.

— E un dar de la zeiţa Catrionei – se cheamă Doamna – şi se presupune că le ajută pe cele care îl poartă să-şi găsească bărbatul potrivit, zise ea, privind spre uşile larg desch ise ale sălii de bal. Întâi l-a purtat Heather, care i l-a dat Eliz ei, apoi au urmat Angelica şi Henrietta, după care a ajuns la mine. Îi aruncă o privire, bănuind că nu prea îl convinsese. Fiecare dintre noi putem susţine că a funcţionat, deşi nu m ă aştept din partea ta să dai crezare unei asemenea supers tiţii.

Ryder nu îi ocoli privirea, dar se întrebă dacă avea cur ajul să-i spună că era sigur că în cazul ei colierul funcţionas

e perfect – doar o condusese spre el. Preferă să nu spună ni mic, ci zâmbi şi se uită spre cei care ajunseseră deja la rece pţie.

— Doamna? întrebă el ironic, în timp ce se aşezau la c oada formată înaintea intrării în sala de bal, după care se a plecă şi îi şopti la ureche: Recunosc că eu nu i-am spus nici odată aşa, ci mai simplu, soarta.

Îşi ridică privirea spre el şi nu şi-o mai desprinse decât în momentul în care primii invitaţi la balul lor de logodnă – L ord şi Lady Jersey – intrară, ocazie cu care trebuiră să-şi am âne toate conversaţiile şi revelaţiile pentru mai târziu.

În următoarea oră, amândoi fură extrem de ocupaţi în tâmpinându-şi musafirii şi făcând conversaţie cu ei. Nu era o îndeletnicire foarte istovitoare, având în vedere că deja îi cunoşteau pe toţi. În ciuda faptului că balul fusese organiza t pe negândite chiar în perioada de vârf a sezonului london ez – ce-i drept, era un eveniment important, unind două din tre cele mai vechi şi mai puternice familii din oraş. atmosfer a era relaxată şi cordială, spre deosebire de alte eveniment e mai formale şi mai fastuoase, unde se puteau crea anumi te tensiuni.

Ryder era în general foarte mulţumit, singurul lucru ca re îl deranja oarecum fiind prezenţa mamei lui vitrege, dar graţie surorii şi fraţilor lui vitregi care se străduiau să o ţină departe de el sau de Mary, se linişti şi uită cu totul de ea. F ăcură turul sălii, trecând pe rând pe la fiecare grup în parte, confirmându-le tuturor că nunta lor va avea loc peste zece zile, în săptămâna de după nunta Henriettei cu James.

Apoi răsunară primele acorduri muzicale – momentul mult aşteptat sosise. Îi zâmbi cu căldură şi făcu o plecăciun e adâncă – şi foarte graţioasă, mulţumită lui Sanderson car e îi scosese copcile şi îl declarase perfect vindecat. Îşi îndre ptă umerii şi îi prinse cu fermitate vârfurile degetelor – iar î n acel moment simţi că i se strânge puţin inima. Ochii ei er au ca două mări indigo, plini de speranţă.

Nu-şi dezlipi nicio clipă privirea din ochii ei, o luă în br aţe şi păşiră pe ringul de dans. Muzica se revărsă în toată în căperea, oamenii se retraseră zâmbind să le facă loc, iar ei începură să se rotească de parcă ar fi fost vrăjiţi – era valsu l lor de logodnă. Se învârteau singuri sub candelabrele de c ristal care aruncau sclipiri de argint în părul şi în ochii lor, c a şi cum nimic din jurul lor nu mai conta. Ochi în ochi, trăia u din plin aceste clipe fermecate. Ryder zâmbea fericit. Ştiu se să vadă prin ea, ştiuse să profite de orice ocazie pentru a mai face un mic pas înainte. Reuşise să se apropie de ea, apoi îi captivase simţurile în cel mai expresiv mod cu putinţ ă.

Acum mai era doar un singur pas până când ea urma să fie de-a pururi a lui. Urma să îi devină soţie, recunoscută nu doar de societate, de familiile lor, nu doar de el, ci mai p resus de toate chiar de ea însăşi. Şi nu numai de mintea ei r aţională, ci şi de femeia senzuală, temperamentală şi cu voi nţă de fier despre care fiecare instinct al lui îl asigura că za ce în ea.

Acesta fusese scopul lui – să captureze o zână – şi reu şise, mulţumită vastei sale experienţe de vânător.

Dansau în cercuri largi şi făceau piruete pline de eleg anţă, trupul lui antrenat efectuând toate mişcările inconştie nt, iar ea urmându-l fără să se gândească. Mintea lui însă s e concentra în continuare. În ceea ce-i privea, ei nu dansau acum în Mayfair, ci valsau într-o lume doar a lor. Mary sesiz ă şi ea diferenţa, nu doar pentru că simţurile ei erau purtat e spre acea lume, ci şi pentru că sentimentul era foarte put ernic. Tensiunea aceea era acolo. Îi înlănţuise şi vibra între ei.

Aşteptase cu nerăbdare acest moment al dansului şi a ceea ce reprezenta el, dar până acum crezuse că va semnifi ca doar atingerea scopului pe care şi-l propusese. Îşi închip uise că primul vals cu logodnicul ei va simboliza doar sfârşit ul perioadei în care el îi făcuse curte şi va fi ca un fel de pac

t al dragostei dintre ei.

Dar valsul acesta, valsul lor, reprezenta un început. Er a primul pas pe un drum pe care nu crezuse că o va apuca vreodată, în niciun caz nu fără să fie convinsă cu toată fiinţ a ei că este mânată de dragoste. Iar acum era în braţele lui, rotindu-se la nesfârşit, cu privirea încătuşată de privirea lui, într-o stare de semitrezie care îi aţâţa toate simţurile. Era e xact cum îi spusese Lucilla – ca şi cum ar fi fost meniţi unul altuia.

Acesta era drumul pe care trebuiau să-l parcurgă împr eună, chiar dacă era foarte diferit de cel pe care şi-l imagin ase ea. Probabil că se potriveau, pentru că, altfel, el era ext rem de diferit de orice bărbat lângă care se visase. Fusese convinsă că bărbatul pe care şi-l va alege va fi uşor de îmbl ânzit... iar acum valsa ca vrăjită cu cel mai de neîmblânzit n obil din înalta societate.

Aceasta să fi fost provocarea? O, da. Era cu siguranţă acolo, fascinată de licărul de foc din ochii lor. Zări cu coada ochiului că pe ring li se alăturaseră şi alte cupluri, iar în acel moment se întrebă dacă şi pentru el această provocare înse mna acelaşi lucru. Dacă o recunoscuse, atunci ar fi trebuit s ă ştie cât de intens trăia ea.

Nu avea nicio îndoială asupra intenţiei lui; ar fi trebuit să fie inconştientă şi oarbă să nu-i perceapă posesivitatea a ceea instinctuală. Meritul lui era că dorinţa îi era ascunsă fo arte bine sub un văl de rafinament pe care îl mânuia cu mar e abilitate, dar nici acum, când era pătrunsă de emoţia ace stui moment nu putea să ignore aceste semnale. Nu avea c um să nu observe forţa şi pasiunea care îi ardeau în priviri. O alesese pe ea, o dorea, iar în curând avea să fie a lui din t oate punctele de vedere. Se gândi că poate el credea că va putea profita de această pasiune ce ardea între ei pentru a o manipula. Încă vrăjită de privirea lui, reîncepu să-i zâmbe ască, manifestând aceeaşi intenţie. Rămânea de văzut ce v a fi.

Pe când orchestra se pregătea să încheie, Mary nu se putu abţine să nu comenteze:

— Poate ar trebui să ţii cont de faptul că amândoi sun tem oameni foarte hotărâţi şi că – îşi dădu capul pe spate şi îl fixă cu privirea – acum suntem amândoi implicaţi… în ast a.

„în relaţia noastră. În viitorul nostru.”

Ryder tresări, iar chipul îi fu umbrit doar o clipită, dup ă care reveni cu picioarele pe pământ în timp ce muzica se oprea. Mai făcură o piruetă, apoi îi dădu drumul, făcu un pa s înapoi şi făcu o plecăciune. Mary făcu şi ea o reverenţă – executată absolut perfect. Ryder zâmbi; aceasta fusese şi i ntenţia ei. Voise să mai risipească din tensiunea care îi ţinu se înlănţuiţi.

O tensiune despre care el vorbise, într-adevăr, dar car e fusese… mult mai puternică decât se aşteptase. Intenţia l ui fusese să o captiveze pe ea, nicidecum să-i cadă şi el pra dă. Nu ar fi vrut să se simtă atât de prins în vâltoare, sau d e ea, sau de tot ce îl atrăgea sau îl distanţa de ea. Era… ma i mult decât se aşteptase şi-şi dorise, mult mai mult… şi dif erit. Dar… era cum zisese ea, amândoi erau oameni hotărâţ i, iar acum erau implicaţi în această relaţie.

O ajută să se ridice, apoi o trase lângă el, îi luă braţul fi îl aşeză pe al lui şi îi zâmbi la fel de fermecător cum o obi şnuise.

— Vrei să ne întoarcem printre muritorii de rând?

— Mă tem că trebuie, îl privi ea cu o lucire plină de e mpatie în ochii albaştri.

Aşa şi făcură. fu suficient să-şi înalţe capul şi în jurul l or se umplu de lume, care mai de care mai dornic să li se a dreseze şi să-i felicite. Pe măsură ce timpul trecea, graţie u nor comentarii mai puţin sincere, Ryder îşi dădu seama că hotărârea şi angajamentul lor fuseseră percepute ca fiind m ai intense decât îşi închipuise el. La un moment dat, în timp ce se perindau printre mulţimea de oameni, îi şopti la urech

e:

— Cred că valsul nostru a avut un caracter declarativ mult mai puternic decât mi-am imaginat.

Mary îl privi chiorâş, apoi se uită în jur.

— Ah, nici eu nu mi-am dat seama, dar acum că mi-ai atras atenţia, cred că ai dreptate, zise ea, dând din umeri. Dar poate aşa e cel mai bine. Şi nu vad ce e rău în asta, ad augă ea, mutându-şi privirea de la el.

El nu era aşa sigur de asta – şi nici dacă nu cumva vor bele ei nu prevesteau ceva rău. Rămase să cugete la asta c ând se alăturară următorului grup; oricum, cunoscând-o pe Mary, probabil că în curând urma să afle.

Aflată în partea cealaltă a salii de bal, Lavinia se spriji ni de braţul lui Claude Potherby şi pufni.

— Tu ai auzit ce vorbesc toţi? Poate nu chiar toţi, dar sigur doamnele venerabile şi cele mai importante matroan e. Că după mica lor reprezentaţie nu mai e niciun dubiu că de acum încolo tot oraşul se va învârti doar în jurul lor?

Claude avu un moment în care îşi dori să o poată minţ i.

— Păi... da.

Nu se considera deloc o persoană uşor impresionabil ă, dar până şi el simţise, când îi văzuse împreună, aura ace ea de forţă şi voinţă care îi învăluise când dansaseră.

— Dar, draga mea, nici măcar tu nu poţi nega că ai as istat la un moment istoric. În afară de faptul că provin din f amilii bune, trebuie să ţii cont de faptul că amândoi sunt cin e sunt şi că alianţa ale cărei baze s-au pus astăzi este una e xtrem de importantă.

Lavinia îşi ţuguie buzele.

— Mda. Dar tot cu Randolph ar fi dansat mai bine acel vals. Claude se abţinu iar să comenteze că Randolph ar fi fo st de altă părere sau că valsul nu ar mai fi avut acelaşi imp act. Făcu totuşi încă o tentativă să o îmbuneze:

— Draga mea, totuşi eşti mama vitregă a lui Ryder. Ar

trebui să fii încântată.

De îndată ce auzi aceste vorbe, Lavinia îşi afişă imedi at zâmbetul fals şi se întoarse spre următorul cuplu venit să -şi prezinte omagiile şi să o felicite pentru excelenta aleger e a fiului său vitreg. După părerea lui Claude, se descurca d estul de bine – nici el, nici copiii ei, cu atât mai mult fiul vitr eg şi logodnica lui nu se puteau aştepta la mai mult din par tea ei.

*

Trecuse deja de unu noaptea când Ryder intră în gard eroba sa, îşi aruncă haina pe un scaun, îşi desfăcu nasturii de la vestă şi tocmai se pregătea să-şi desfacă şi eşarfa de l a gât, când auzi sunetul soneriei.

Se duse înapoi în dormitor şi ieşi pe hol, întrebându-se cine putea fi la ora asta. Îl auzi pe Pemberly îndreptându-se cu paşi molcomi spre uşă, apoi cum trage zăvorul şi se opre şte; continuă să-şi desfacă eşarfa şi ciuli urechile.

Pemberly spuse ceva, apoi uşa se închise cu zgomot, parcă în nasul cuiva… al unei femei.

Era posibil ca vreuna dintre fostele lui iubite să fi auzit că s-a logodit şi să fi vrut să dea buzna peste el. Bombăni c eva lăsându-şi eşarfa pe jumătate desfăcută şi o porni pe c oridor.

Încruntat, coti spre… Dar Mary apăru alergând spre el

— Ooof!

Instinctiv, întinse mâinile şi o luă în braţe.

— Ce cauţi aici? o întrebă el mirat. S-a întâmplat cev a?

— Nu, zise ea, studiindu-l cu atenţie, apoi făcu un pas înapoi. Ryder îi dădu drumul fără nicio tragere de inimă. Da r nu mai apucă să spună nimic, pentru că Mary îl trase înap oi. Din ce în ce mai mirat, se uită peste balustradă şi îl văzu pe Pemberly care trăgea zăvorul la uşă, după care se retras

e în camera lui, luând cu el şi lampa să-i lumineze drumul. F oaierul de la intrare rămase în beznă. Ryder se uită din nou la ea; în afară de şalul pe care îl avea peste umeri, în rest e ra îmbrăcată tot cu rochia cu care fusese la bal.

— Repet, ce cauţi aici?

O parte din el ştia, dar poate mintea îi juca feste, căci nu-şi putea da seama dacă era o idee bună sau rea, şi pent ru care dintre ei.

— Am venit să te văd, ce altceva? întrebă Mary, ridicâ ndu-şi bărbia, mândră.

— M-ai văzut şi am vorbit acum jumătate de oră.

Mary clătină din cap.

— Asta a fost atunci. Acum e acum.

Un argument foarte solid.

Stăteau în galeria luminată doar de razele lunii care p ătrundeau prin lucarnă, iar în afară de faptul că el era pe ju mătate dezbrăcat, mai era şi pe jumătate excitat. În ciuda f aptului că erau totuşi zece centimetri distanţă între ei, îi si mţea căldura mâinilor şi forma trupului. După ultimele zile, după toate senzaţiile acelea complet neaşteptate stârnite d e acel vals… nu prea mai era sigur că prezenţa ei aia era un lucru bun. Mai ales dacă menise să stea de vorbă. Pretinse că-l apucă deodată căscatul de plictiseală, apoi se forţă se mimeze un oarecare interes.

— Bine atunci. Suntem aici. Sunt atent, zise el. Deci c e e?

Mary îşi miji ochii; deja părea uşor ameninţătoare.

— Dacă crezi că am de gând să fiu prima femeie care păşeşte în faţa altarului virgină, te înşeli.

Închizând ochii pentru a-şi ascunde reacţia de uimire, Ryder murmură:

— Am auzit bine?

Simţi cum micuţul ei deget îl împunge în piept.

— Da! Ai auzit.

Sesiză mişcare în jurul lui, aşa că deschise ochii. Era d

eja prea târziu; se strecurase pe lângă el şi o pornise direct spre camera lui. Porni după ea, dar încetini pentru că nu pr ea ştia ce să facă, aşa că nu o prinse decât în dreptul uşii, c are rămăsese deschisă. Mary intră în cameră. Se opri în pra g, gândindu-se că nu era deloc înţelept să o urmeze şi îşi în fipse o mână în tocul uşii.

Ajunsă lângă pat, se întoarse spre el. Semeaţă, cu spa tele drept, capul înainte – îi aruncă o privire incredibil de pr ovocatoare.

— Acum suntem logodiţi oficial, iar această uniune a f ost consfinţită de toţi cei care contează pentru noi, aşa că a m venit să mă conving ce-i cu reputaţia asta a ta de care v orbeşte toată lumea.

În cameră se aşternu liniştea, tulburată doar de bubui tul inimilor lor. Cu braţul încordat şi cu degetele încleştate p e cantul uşii, o cercetă cu mare atenţie. Încercă să se adun e, dar mintea îi era prea bulversată de vorbele ei. El ce treb uia să spună acum? Ce trebuia să facă? Se obişnuise ca el s ă fie vânătorul, iar acum prada i se aruncase în braţe, fapt c are îl luase total pe nepregătite. Era mai mult decât suficien t ca să-l avertizeze că, alături de ea, nimic nu era destinat s ă decurgă normal.

După câteva momente, când văzu că era atât de hotă rât încât nici nu se clintise din loc, alese să procedeze aşa cum făcea de obicei în situaţii complet inedite. Se decise să îşi urmeze instinctele. Trase adânc aer în piept, îşi lăsă braţ ul în jos, intră în cameră, trase uşa după el, apoi o înfruntă direct.

— Nu am de gând să mă cert cu tine.

Mary dădu scurt din cap.

— Excelent, spuse ea, apoi se uită de jur împrejur şi s e duse să-şi lase săculeţul de mână pe o comodă.

În timp ce Mary îşi dădea şalul jos de pe umeri, Ryder o întrebă, încă puternic afectat de turnura pe care o luase s eara.

— Cum ai ajuns aici? Ai venit pe jos?

— Sigur că nu, răspunse Mary, desfăcându-şi eşarfa p e care o aşează lângă săculeţ. Inima îi bătea să-i sară din pie pt, dar vocea îi rămase la fel de hotărâtă. Am venit cu trăsu ra. Vizitiul a stat şi m-a aşteptat până a văzut că intru în ca să, apoi a plecat.

— Vizitiul tău?

Auzi întrebarea de undeva de-aproape, din spatele ei; inima îi tresări, iar simţurile ei lacome se ascuţiră când îşi d ădu seama că trupul lui atât de puternic şi de viril era atât de aproape. Se răsuci pe călcâie şi îl privi în ochi.

— Da, spuse ea, apoi i-o luă înainte. John ne iubeşte la nebunie pe mine şi pe Henrietta. Face orice ne trece prin ca p să-l rugăm şi îşi ţine şi gura închisă.

Ryder o studie o clipă, apoi clătină cu fermitate din ca p.

— Încă nu-mi e uşor să accept asta.

O văzu că vrea să-i spună ceva, dar o opri.

— Nu… aşteaptă. Am o întrebare. Chiar te-ai gândit se rios la asta?

— Sigur că da, zise ea, uşor iritată. Nu e genul de deci zie pe care să o iei în pripă.

Ryder ridică din sprâncene.

— Nu, pe tine nu pot să te bănuiesc de aşa ceva. Dar …

Mary îşi puse cu hotărâre palmele pe pieptul lui, apoi se întinse şi-şi lipi buzele de gura lui. Îl sărută, profitând de faptul că el rămăsese cu gura deschisă şi-şi vârî limba… înfi orându-se de răspunsul lui imediat. O luă în braţe şi se aple că spre ea, acaparându-i gura cu totul… Timp de câteva se cunde bune, mintea i se opri în loc şi emoţiile ameninţară s- o copleşească, dar apoi se adună şi se trase de lângă el.

— Nu ne mai certăm, zise ea, punându-i din nou mâna pe piept şi privindu-l în ochi, după care îşi lipi din nou buzel e de ale lui. Acum fu rândul lui să întrerupă sărutul.

— De ce? Ţi-e teamă ca nu cumva să pierzi?

— Nu… pentru că pierdem timp de pomană! replică e a şi îl apucă de ceafă să îl sărute din nou, parcă şi mai cu ar doare.

Dar parcă tot nu voia să îi cedeze, să cedeze propriilor impulsuri… Mary remarcă faptul că el era uşor încordat, aşa că se lipi cu totul de el şi îl simţi cum se înfioară şi toată rez istenţa i se topeşte treptat. Îi venea să sară într-un picior de bucurie; era al ei. Apoi mâinile lui coborâră pe talia ei, şi el preluă controlul; nu mai era niciun pic de nesiguranţă în mi şcările lui. Luă frâiele cu o dexteritate uimitoare, iar ea ced ă, arzând de pasiune.

Ryder se dădu bătut. Nu avea nici un rost să nu-i facă pe plac şi să nu se simtă mai mult decât flatat de oferta ei a tât de inocent formulată. Faptul că era neprihănită – nu cun oscuse nici un bărbat până atunci – era destul de şocant, da r în acelaşi timp neaşteptat de incitant şi de provocator pen tru un bărbat ca el, deşi creierul lui îl avertiza că nu va fi si mplu. Trebuia să nu se grăbească. Putea să meargă până la capăt, dar încet. Nu era vorba doar de o singură noapte. În ciuda faptului că erau logodiţi, performanţa lui din această seară avea să-şi pună amprenta asupra experienţelor viitoa re. În noaptea aceea trebuia ca totul să meargă bine.

Poate că un bărbat mai puţin experimentat ar fi dat bi r cu fugiţii, dar Ryder ştia că poate să se ridice la nivelul aşt eptărilor ei. De fapt, de-abia aşteptase această clipă, aceas tă şansă pe care ea tocmai i-o servise pe tavă.

Gura ei era dulce şi ispititoare, iar buzele moi şi flămâ nde – o contradicţie foarte incitantă. Savură minute în şir n u doar sărutul în sine, ci şi promisiunea de netăgăduit izvor âtă direct din trupul de femeie zvelt, catifelat, vibrant şi plin de viaţă pe care îl ţinea în braţe.

Ar fi putut să se mulţumească o bună bucată de vrem e doar cu această promisiune de mai mult, dar o cunoştea deja… în curând avea să-şi piardă răbdarea. Dacă voia să r

ământă la conducere, atunci ar fi făcut bine să înceapă să-şi arate autoritatea. Încercă să-şi distragă atenţia de la sărut, de la tentaţia copleşitoare pe care o simţea faţă de gura ei, de la imboldul subtil şi tenace al buzelor şi al limbii ei, să se elibereze măcar pentru a putea trece în revistă posibilităţil e.

Se aflau chiar lângă patul acoperit cu o cuvertură de mătase aurie bine întinsă şi netezită, pe care pernele trona u la capăt, neatinse. Totul era îmbietor. În cameră era o lu mină difuză, împrăştiată de cele patru lămpi aşezate pe mă suţele aflate de-o parte şi de alta a patului şi pe scrinurile li pite de perete. Perdelele erau trase. În foc mai rămăseseră doar tăciunii aprinşi, iar în cameră era plăcut.

Nu mai stătu pe gânduri şi îşi ridică palma de pe talia ei spre spate, până în zona sensibilă de la ceafă. Mary se în fioră instantaneu, apoi buzele ei deveniră posesive. Din ce î n ce mai posesive. Palma lui trecu apoi de nodul de la pangl ica medalionului prins la gât, după care îşi afundă degetele în părul ei minunat şi îi desfăcu toate acele, lăsându-le să c adă pe podea.

O sărută fără oprire şi o dezmierdă necontenit, o ţinu captivă în marea aceea de căldură şi dorinţă trupească, îi ră scoli toate simţurile, până când părul ei i se revărsă liber pe ste umeri. El privi cu încântare cum cascada aceea de păr mătăsos curgea în jos, în valuri, dar Mary se trase înapoi. C urios, o lăsă să se depărteze de el, o văzu scuturând din ca p, bucurându-se de mângâierea revărsării de bucle. Privirea ei era aprigă şi languroasă, iar el văzu cum buzele ei umflat e se rotunjesc încântate pe măsură ce urca şi descoperea… părul lui.

Asemenea multor femei înaintea ei, se aplecă spre el şi întinse mâna spre părul lui, apoi îşi strecură cu o plăcere vădită degetele prin coama lui deasă. Însă, spre deosebire de toate acele ocazii, mângâierea ei inocent de posesivă îl f ăcu să se înfioare. Ochii ei se pierdură în ochii lui. Şovăi o cl

ipă, apoi se lipi cu îndrăzneală de el, se ridică pe vârfuri, îi c uprinse faţa în palme şi îl sărută. Cu pasiune. Pe neaşteptat e, capul începu să i se învârtească. O apucă iar de talie, ridi când-o, aşa, lipită de el… însă pe măsură ce simţurile încep eau să se liniştească îşi aduse aminte că ea era virgină. Nu sărutase prea mulţi bărbaţi, aşa că nu ştia ce efect produc buzele ei… Limba ei curioasă ţâşni printre buzele lui, se înc olăci în jurul limbii lui, apoi se retrase, transportându-l cu to tul într-o lume de vis, în care, precum o nimfă, gura ei îi ofe rea plăceri dintre cele mai nebănuite şi mai intense.

Învăţa foarte repede, şi nici nu se aşteptase la altceva din partea ei. Şi era limpede, era nerăbdătoare. Ceea ce nu ar fi trebuit să reprezinte o problemă, doar că o parte din el era la fel. Aşa că trebuia să facă ceva să-şi recapete control ul asupra bestiei care pusese stăpânire pe el, s-o împingă în străfundurile minţii lui, amintindu-şi că el deţinea controlul şi că într-adevăr cea mai bună soluţie pentru amândoi era c a situaţia să nu se schimbe, îşi ridică mâinile şi găsi nasturii care îi prindeau rochia. Poate că ar fi fost indicat să se mişt e şi mai încet, dar deja îl mâncau palmele, deja ardea de ne răbdare să o simtă şi să o atingă şi să se bucure de senzaţi a pură a pielii ei, fără nicio barieră între ei.

Mary era pregătită, mai mult decât pregătită să se aru nce cu capul înainte în această experienţă. În această aren ă fascinantă care, în mintea ei, se afla la dispoziţia ei pentr u a fi explorată. Pentru a fi cucerită. Ba mai mult, ea era mâ nată şi de un scop precis. Mai avea încă mult până să ajung ă să-l împlinească, însă era foarte sigură că aceasta era cal ea cea mai sigură către succes. Sigur că era minunat şi doa r faptul că îl săruta şi era sărutată de Ryder era preludiul pe ntru ceva infinit mai puternic, o nevoie aproape animalică, i spititoare şi fascinantă – dar erau atâtea pe care voia să le vadă, să le afle… să le experimenteze. Şi trebuia să-l convi ngă să i le împărtăşească. În noaptea asta. Acesta era scop ul ei imediat – pasul următor.

Tot acest joc al seducţiei era mai mult decât acaparat or; îi era din ce în ce mai greu să se gândească la orice altc eva în afară de atingerea aceea senzuală a buzelor şi a limb ilor. Când reuşi să-şi vină în fire pentru o fracţiune de secun dă, îşi dădu seama că el deja reuşise să-i desfacă toţi năstu reii de la rochie. Încântată să descopere că gândeau la fel, î şi scoase mâinile din părul lui şi începu să-i desfacă la repez eală nodul deja slăbit de la eşarfă, apoi trase… Ryder scoas e un sunet gutural şi îşi mişcă gâtul cât să-i îndepărteze mâ inile, iar Mary îşi spuse că putea reveni oricând la eşarfă, în tinzându-se să-i scoată vesta, deja descheiată, şi trăgând-o jos de pe el. Atenţia îi fu brusc atrasă către pieptul lui, încă acoperit de cămaşă. Simţurile i-o luară iarăşi razna, din nou nerăbdătoare să exploreze, şi-şi mută mâinile către umeri, apoi înşfăcă şi trase, pentru a scoate măcar cămaşa.

Se aşteptase ca el să renunţe să mai tragă de rochia e i şi să-şi lase mâinile în jos, dar el nu făcu altceva decât să mârâie. Bestie neascultătoare. Nu se lăsă nici ea mai prejo s, trăgând mai tare.

Apoi Ryder îi dădu drumul brusc, însă doar pentru a-şi trece palmele fierbinţi pe umerii ei, trăgând de rochie în jos şi împingându-i astfel şi braţele în aceeaşi direcţie.

— Hm!

Mary refuză să-şi coboare braţele, trăgând în continua re de hainele lui, care o împiedicau să îşi atingă scopul mai repede. Însă nici el nu se lăsă mai prejos. Trăgea el, trăgea şi ea. Urmară câteva momente de luptă corp la corp, nu atâ t din încăpăţânare, cât din dorinţa de a-l face pe celălalt să cedeze primul… Se opriră din sărutat, gâfâind, aproape izb ucnind în râs. Distrasă de momentul de veselie, lăsă garda j os. Iar el atât aştepta. Din două mişcări uşoare, îi împinse mâinile şi îi trase mânecile în jos, ţinându-i braţele în lateral e. Rochia îi căzuse până la brâu, iar singurul obiect vestime ntar care îi mai acoperea sânii rămăsese cămăşuţa de corp foarte subţire.

Mary îşi trase sufletul şi dădu să-şi mijească ochii, dar îi zări privirea de lup flămând care se lipise de sânii ei. Tres ări şi îşi simţi gura uscată.

— Nu-i corect, reuşi totuşi să îngaime.

Ryder îşi ridică încet privirea spre ea.

— Ce nu-i corect?

O ţinea de coate ca să nu scape din prinsoare. Mary în cercă să evadeze, fără să-i pese că mişcarea îi întindea căm ăşuţa de mătase peste sâni şi peste sfârcurile atât de întări te încât o dureau.

— Da. Nu-i corect. Trebuia să facem cu rândul. Eu apr oape am rămas fără rochie, spuse ea, făcându-i semn cu bă rbia, acum tu trebuie să-ţi dai vesta jos.

Ryder făcu ochii mari, dar… ar fi trebuit să se aştepte la asta.

— Cine crezi că e şeful aici? Nu, aşteaptă… dă-mi voie să reformulez. Care dintre noi crezi că are experienţa neces ară ca să preia conducerea în această acţiune?

Mary îşi miji ochii.

— Tu. Dar asta nu înseamnă că…

O luă pe sus şi o aruncă pe pat, după care o ţintui loc ului cu propriul trup. Departe de a se fi speriat sau măcar d e a se fi liniştit, Mary începu din nou să se zbată atât de tar e, încât reuşi în cele din urmă să-şi elibereze braţele din mâ neci. Imediat, se întinse după vesta lui. Ryder se năpusti m ârâind şi o prinse de încheieturi. O ţintui bine de pat, cu mâi nile de o parte şi de alta a capului, moment în care trupurile lor se lipiră şi mai tare unul de celălalt. Se uită exasperat în ochii ei, citind în ei aceeaşi exasperare.

— Nu te mai grăbi!

Mary deveni atentă.

— De ce?

Bună întrebare, iar el ştia că există un răspuns, dar nu unul pe care să intenţioneze să i-l ofere în acea împrejurar e. Nu acum când mintea lui – de altfel singura care îl mai as

culta cât de cât – şi toate simţurile îi erau atrase ca un mag net de ea. De corpul ei zvelt prins sub el, de sânii ei absolut uluitori, plini şi rotunzi, care se conturau perfect pe sub că măşuţa transparentă. Nici nu-şi dădu seama când îi aluneca se privirea către colinele acelea splendide cu sfârcuri ridicat e care parcă implorau să fie gustate, până când ea nu se ar cui sub el, din ce în ce mai provocator.

— Hai lasă gânditul, mai bine… învaţă-mă. Acum.

Porunca ei, accentuată pe ultimul cuvânt, îl făcu să-şi lase instinctiv capul în jos… dar tresări şi se opri. Nu. Trebui a să o ia mai încet.

Îşi ridică privirea şi citi în ochii ei satisfacţia că aproap e reuşise. Îi eliberă mâinile şi se ridică brusc – de pe ea şi d e pe pat.

— Nu! se întinse ea după el. Vino înapoi.

Ryder îi întoarse privirea încruntată.

— Ai de gând să asculţi şi să-mi urmezi instrucţiunile?

Mary îl împunse cu ochii aceia albaştri ca azurul. Când văzu că ea se încăpăţânează, rosti autoritar:

— Facem ca mine!

Nu riscă să adauge şi „altfel nu mai facem nimic”, pen tru că ar fi fost o gogoriţă. Indiferent de cum cădeau de aco rd, oricum nu avea nicio şansă să plece virgină din dormitor ul lui, dar nu voia să-i atragă atenţia asupra acestui detaliu, doar ca să-i dea apă la moară în această mare bătălie a ego urilor.

Mârâi şi se trânti îmbufnată pe pat.

— Of, bine atunci. Facem ca tine. Apoi îşi ridică imedia t capul şi se uită la el.

— Deci, zise ea ridicând din sprâncene, ce urmează?

— Urmează, zise el în timp ce o lăsa să-i scoată vesta pe care se luptase atâta să i-o dea jos, să-mi răspunzi la ur mătoarea întrebare: De ce în noaptea asta?

De fapt încerca să mai tragă de timp – voia să se mai răcorească, voia ca ea să se mai răcorească, înainte de a se

întoarce lângă ea în pat.

Mary se încruntă şi nu răspunse imediat. Trebuia să s e gândească bine înainte, iar acum mintea îi cam juca vest e. Toate simţurile îi fuseseră excitate şi preluaseră controlul asupra minţii. Simţise dorinţă? Atracţie fizică? Dacă da, atu nci era sigură că nu mai simţise aşa ceva niciodată. Şi const ată că acest nou sentiment avea puterea să-i schimbe total ordinea priorităţilor. Ar fi crezut că stând în patul lui cu roch ia până la brâu şi cu sânii la vedere nu mai putea să gânde ască, dar nu era aşa. Simţurile ei, necesităţile ei – dorinţa ei – erau mult mai concentrate să grăbească repetarea acelor momente în care el se aflase deasupra ei, când simţise că e xplodează de plăcere. În momentul în care Ryder se dezlipi se de trupul ei îi venise să ţipe de ciudă. Nu se gândea decâ t la cum să-l facă să se întoarcă…

Între timp, Ryder terminase de desfăcut eşarfa, o arun case peste vestă, iar acum se pregătea să-şi desfacă nastur ii de la cămaşă, dar se opri şi o privi întrebător. Mary încerc ă să se adune, trase aer în piept – conştientă de privirea lui înfometată atrasă de acest gest, şi spuse:

— Pentru că vreau să fac asta, să ştiu şi să înţeleg ace astă experienţă înainte să-mi pui inelul pe deget.

Ryder începu să-şi desfacă nasturii, se întrerupse pent ru a-şi descheia manşetele, apoi reveni la nasturii cu care e ra prins plastronul. Mary se aşeză pe coate şi îl studie cu at enţie, revenind încontinuu cu privirea spre pieptul lui din ce în ce mai dezgolit.

— De ce? o iscodi el mai departe, iar când îi văzu privi rea încurcată zâmbi. Vrei să mă părăseşti dacă prestaţia m ea nu se va ridica la nivelul aşteptărilor?

Se uită în ochii lui aurii şi îl văzu stăpân pe sine, perfe ct încrezător în supremaţia lui de mascul ce emană virilitate prin toţi porii, şi se simţi invadată de un val de emoţie pură.

Buzele i se arcuiră uşor, apoi se întinse cu graţie, dar continuă să îl privească în ochi.

— Asta rămâne de văzut, iar tu trebuie să te comporţi exemplar, murmură ea pe cel mai senzual ton cu putinţă.

Ryder se opri cu cămaşa descheiată şi se uită spre ea. Ştia că îl tachinează, dar se minuna de neobrăzarea ei, chia r dacă era încântat – ba nu, extaziat – la gândul de a-i răspu nde la provocare.

— Chiar aşa? întrebă el, ridicând o sprânceană.

Îşi scoase cămaşa – şi îşi stăpâni un rânjet de satisfacţ ie când o văzu cu câtă poftă se uita la pieptul lui – şi o arun că cât colo.

Se aplecă şi-şi scoase pantofii şi şosetele, apoi se dus e spre pat, desculţ şi cu pieptul dezgolit. Îşi desfăcu primii d oi nasturi de la pantaloni, puse un genunchi pe pat, apoi se întinse încet peste ea. Îşi aşeză palmele pe umerii ei şi îşi în cordă braţele, apoi se uită în ochii ei – care îl priveau plini d e speranţă – şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

— În acest caz, zise el mutându-şi privirea spre sânii e i, mai bine m-aş apuca de treabă, ce zici?

După care se năpusti asupra buzelor ei, exact în acee aşi clipă în care palmele ei îi atinseră pieptul. Contactul îl zăpăci complet, îi năuci toate simţurile şi îi limită puterea de c oncentrare, care oscilă debusolată între sărut şi degetele ca re îl mângâiau înnebunitor prin părul acela creţ şi care îi oc oleau cu grijă cicatricea, pe care o simţea brusc erotic de s ensibilă…

„Facem ca mine.”

îşi înclină capul şi se năpusti asupra gurii ei, moale şi primitoare şi doar a lui, străduindu-se din răsputeri să nu m ai fie distras de atingerea mâinilor ei. Se concentră asupra buzelor şi a limbii ei, simţind-o din ce în ce mai atentă la săr ut, până când mâinile ei începură să se mişte din ce în ce m ai lent, după care se opriră pur şi simplu pe pielea lui fierbin te.

Dar parcă tot era prea mult contact fizic; o sărută în c ontinuare, dar îşi puse un cot pe pat lângă cotul ei. Ea se în

toarse spre el ridicându-şi mâinile spre umerii lui. Mult mai bine aşa. Acum avea o mână liberă, aşa că o împinse puţin mai sus… Prea sus, pentru că mâinile ei alunecară iar în păr ul lui şi îl ţintuiră în acel sărut atât de ameţitor, încât la un moment dat nu mai ştiu de el, după care preluă ea conduce rea şi se arcui spre el.

Sânii ei abia acoperiţi îl împungeau în piept, ispititori. Când Mary se mişcă doar o fracţiune de secundă, sfârcurile ei învelite în mătase mângâiară… şi îi alungară brusc gându l de la orice prestaţie după program prestabilit. Iar el cedă î n faţa instinctelor.

Îşi apropie palma de un sân obraznic şi îi sorbi cu nes aţ respiraţia întretăiată. Simţi fiorul care o mistuia şi se gân di că aşa-i trebuia dacă îl provocase. Trebuia să meargă ma i departe. Ştia ce are de făcut, ştia şi cum, dar nu era prea s igur că ea înţelegea suficient încât să-l lase să meargă până la capăt. Scopul lui era foarte precis: trebuia să o seducă şi să o facă să se predea în aşa fel, încât nu doar să tânjească după el, ci să vrea mereu mai mult. Trebuia să o facă să se întoarcă la el în fiecare noapte, atâta vreme cât dura aceast ă magie dintre ei.

Habar n-avea cât avea să dureze, dar nici nu-şi pierde a timpul să se întrebe. În viaţa reală şi pe termen lung, ştia că nu putea controla aceste aspecte decât superficial; dar î n privinţa intensităţii plăcerii pe care şi-o ofereau unul altui a, avea mult mai multe de spus. La urma urmei, era recuno scut drept unul dintre cei mai grozavi amanţi din înalta soci etate.

Începu să îi mângâie trupul, descoperindu-i şi învăţân du-i contururile. Voia să o vadă cum se arcuieşte sub el, cu m zvâcneşte şi se încinge când o dezmiardă. Îi scoase rochi a şi o aruncă cât colo, apoi îi atinse coapsa goală; după un moment în care se bucură cu nesaţ de catifelarea pielii ei, î şi plimbă mâna pe curba din spatele genunchiului ei, apoi îi ridică tivul cămăşuţei şi zăbovi încă o clipă cu ţesătura acee

a extrem de vaporoasă în mână, apoi îi cuprinse cu fermitat e o jumătate bucălată a posteriorului ei. Cu mişcări lascive şi hotărâte o frământă, împlântându-şi degetele în carnea e i fermă, şi îi trase coapsa înspre coapsa lui, astfel încât ea s ă-i simtă din plin forţa erecţiei.

Departe de a se chirci cu un sentiment de pudoare vir ginală, Mary îl sărută şi mai pasional şi se arcui şi mai senz ual înspre el, provocându-l şi mai tare. Trupul ei ispititor, se nzaţia aceea de forme feminine pline şi fierbinţi şi de adânc ituri senzuale îl copleşeau. Îşi scoase mâinile din părul lui. P almele ei alunecau, apucau, strângeau şi îi mângâiau impet uos pieptul. Apoi, dorind mai mult, o luară în jos. Coborâră pe abdomen, pe coapse, pe talie. Ryder îşi dezlipi gura de b uzele ei, îşi dădu capul pe spate şi încercă să ia o gură de a er.

Reacţia lui o încântă. Se mişcă şi-şi răsfiră din nou de getele peste muşchii de pe bustul lui, cu o posesivitate inco nştientă. Sau poate premeditată.

Ryder rămase cu ochii închişi – nici nu mai trebuia să vadă; simţea absolut tot în atingerea ei… dar trebuia să o o prească, îi plăcea ca iubitele lui să îl alinte şi să îl dezmierd e, îi plăcea să le simtă mâinile mici mângâindu-l, apoi din c e în ce mai flămânde până când îşi pierdeau controlul şi îşi î nfigeau unghiile în carnea lui, în culmea extazului. Era ceva normal şi plăcut, dar cam atât. Dar mâinile lui Mary – atinge rea ei – îl făceau să simtă atât de intens, încât atenţia îi era abătută pe negândite de la plăcerea pe care voia să i-o ofer e la plăcerea pe care i-o oferea ea.

Mai trase câteva guri de aer. Îşi spuse că putea să mai amâne acest moment de triumf; nu sosise încă clipa. Nu ac um. Îi luă cam jumătate de secundă să verifice dacă exista vreo altă cale… apoi se dădu la o parte. O prinse cu o mână de ambele încheieturi. Se aplecă peste ea, o strivi de pat şi îi ridică braţele deasupra capului.

Ea făcu o mutriţă care avu intensitatea unui gest plin

de senzualitate.

— Nu e corect! spuse ea pe un ton de sirenă alintată.

Ryder clătină din cap.

— Nu… este corect! răspunse el cu o voce mai mult d ecât serioasă. Cel puţin de data asta. O văzu ridicând din sp râncene. Ai încredere în mine… de data asta trebuie să ne mişcăm mai încet. Mary făcu ochii mari.

— Şi nu e bine dacă te ating?

Ochii ei păreau indigo. Se gândi puţin…

— Nu, recunoscu el.

— O, replică ea, pe un ton care simula inocenţa. Dar a tunci ce zici de asta? spuse ea, începând să se arcuiască m ai ceva ca o pisică, mângâindu-i tot trupul.

— Mary! scrâşni el din dinţi şi închise ochii – trebuia s ă se stăpânească.

— Ry-der! îl imită ea pe un ton mai mult ispititor decâ t ironic.

Apoi o văzu mişcându-se, iar în secunda următoare îi simţi gura atingându-i cu delicateţe buzele. Respiraţia ei îi t recu ademenitor peste buze, în timp ce îi şoptea:

— Nu-ţi face griji, nu sunt de sticlă şi n-o să mă sparg.

Îşi întredeschise pleoapele cât să se uite spre ea. Imp ulsionată, determinată şi foarte sigură pe ea, Mary îşi umezi buzele. Ryder o privi în ochi.

— Ştiu că sunt nerăbdătoare, dar nu e cazul să mă pro tejezi acum. Trebuie doar să mă îndrumi ca să ştiu ce să fa c, exact ca atunci când am valsat împreună… spuse ea, apo i se întrerupse. Vrei, te rog, să dansezi cu mine?

Îl simţi că s-a mai înduplecat, că renunţă la autocontr olul acela atât de dominant şi arogant. Şi îl simţi liniştit şi pr ofund emoţionat; habar n-avusese că logodna lor va evolua aşa, dar deja începuse şi ea să îl cunoască, iar acum aveau şansa să meargă pur fi simplu înainte de la acelaşi nivel… n u se aşteptase să se ajungă atât de departe, să se obişnuia scă atât de repede cu el şi în nici un caz la ce voia acum să

se întâmple, şi nu chiar din prima lor noapte împreună.

Mary se trase mai înspre el, iar el îi eliberă mâinile şi o primi cu braţele deschise. O îmbrăţişă, îşi aplecă uşor cap ul spre ea, iar ea şi-l ridică puţin… Buzele lor se atinseră – ş i, într-adevăr, fu ca atunci când valsaseră, când se mişcaser ă atât de armonios şi la unison, când trupurile, şi minţile, şi simţurile lor fuseseră purtate într-un vârtej în care doar per soana celuilalt mai conta.

Dorinţă – fierbinte, intensă şi arzătoare – combinată c u pasiune copleşitoare. Mâinile lui şerpuiau pe pielea ei; mâ inile ei îl pipăiau lacom. El o învălui în şoapte fierbinţi, apoi î i scoase cămăşuţa, iar ea radie de fericire zărind ardoarea c u care o privea. O atinse, la început cu sfială, apoi din ce în ce mai pasional îi dezmierdă fiecare curbă, fiecare adâncitu ră. Apoi se aplecă şi îi apucă sfârcul în gură, iar ea ţipă şi se arcui toată. O imobiliză în timp ce îl mângâie cu limba şi cu buzele, iar trupul ei zvâcni de fiecare dată, pătruns de cei mai fierbinţi fiori. Îi exploră sânii cu pasiune, transportând-o într-o lume a desfătărilor la care nici măcar nu visase. Până sângele îi clocoti în vene. Până când sufletul, şi mintea, şi tr upul ei cerură cu disperare mai mult… şi mai mult…

După care o mângâie iar, îşi arcui trupul odată cu trup ul ei şi se năpusti din nou asupra gurii ei. Cu inima bătându- i nebuneşte şi fierbinte de dorinţă, fără să-i mai fi rămas vre o urmă de răbdare, Mary se întinse spre nasturii de la panta lonii lui… iar el o lăsă. Îi descheie şi-şi strecură mâinile înău ntru – era fierbinte ca metalul topit şi tare ca piatra. Îl apuc ă bine cu o palmă, iar el se trase înapoi cu un şuierat.

Era imens – mult mai mare decât se aşteptase – îşi pli mbă mâna de-a lungul mădularului lui şi remarcă oarecum surprinsă încordarea care îi cuprinsese chipul, dar îşi spuse că probabil nu trebuia să-şi facă griji, pentru că el ştia ce-i d e făcut şi putea să îi arate cum…

Înăbuşindu-şi o înjurătură, Ryder îi luă mâna de pe ere cţia dureroasă pentru a-şi da pantalonii jos. Se întoarse, iar

ea îl trase imediat spre ea şi îşi lipi sânii de pieptul lui, picio arele de coapsele lui, apoi îşi dădu încet capul pe spate şi în chise ochii… Şi se lăsa inundată de toate acele senzaţii. Era prima dată când experimenta impactul erotic produs de tru purile lor goale. Era în al nouălea cer. Ryder se cutremură. Destul!

O lăsă pe spate, îi desfăcu picioarele şi îşi strecură mâ na între ele. O privi şi îi savură fiecare reacţie, în timp ce îi depărta pliurile, desenând conturul intrării, apoi, când o văz u cum întredeschide buzele şi începe să se înfioare de plăce re, când îi zări nesaţul din priviri, îşi introduse degetul înăun tru şi îi mângâie mugurele de carne mătăsoasă. Ochii ei str ăluceau de dorinţă. Ryder îşi mişcă încet mâna, iar ea începu să se contracte şi să gâfâie. Începu să o apese puţin, apoi mai strecură încă un deget.

O aduse intenţionat până aproape de orgasm înainte de a o penetra; Mary nu se mai putu stăpâni, îşi înfipse ung hiile în braţul lui şi îşi arcui şi mai mult coapsele.

— Acum. Te rog, Ryder… acum.

Nu mai putea rezista nici el. Îşi retrase degetele tremu rânde din învelişul fierbinte, îi desfăcu larg picioarele şi se a şeză peste ea. Îşi potrivi mădularul în dreptul intrării, apoi s e aplecă şi o mai sărută o dată. Apoi, mai hotărât ca nicioda tă, se implânta în ea chiar în clipa în care trupul ei se arcuia spre el. Mary scoase un ţipăt de uimire. Ryder se înfioră de plăcere, dar se controla cu mare băgare de seamă; canalul ei strâmt îl strângea ca o menghină, aşa că trebui să-şi înco rdeze muşchii şi să rămână nemişcat. Deja îl adusese la limi tă şi…

Sub el, ea se mai relaxă, apoi se mişcă din nou. Întrer upse sărutul doar cât să tragă aer în piept, întrebând:

— Arată-mi… cum se procedează?

Ryder îşi dădu seama că tensiunea era atât de mare, î ncât nu mai putea râde.

— Aşa, spuse el.

Ieşi din ea, apoi o penetră din nou; repetă mişcarea, c onstatând că ea deja îi învăţase ritmul şi se mişcau în armo nie în acest dans vechi de când lumea. Era simplu, făcuse a sta de nenumărate ori – nu ar fi trebuit să existe nimic care să-l facă să-şi piardă uzul raţiunii. Însă avea să piardă orice contact cu prezentul, devenind atât de pătruns de uniunea aceasta primitivă, încât se lăsă cuprins de acest ritm trepid ant. De toate aceste senzaţii indescriptibile pe care trupul e i i le provoca mângâindu-l într-un mod atât de intim, accept ându-l cu o pasiune atât de pură.

Ritmul se intensifică, inimile le băteau nebuneşte, răm ăseseră fără aer şi singurul scop deveni atingerea punctului culminant. Nimic altceva nu mai conta acum. Cu respiraţia sacadată, orbit de disperare, cu palmele peste palmele ei, c u capul plecat într-o parte în timp ce se împlânta în ea, Ryd er văzu, simţi şi gustă din plin toată pasiunea fierbinte care emana din ei, răspunzând la chemarea lor… Nu mai exista nimic în afară de această pasiune care îi devora cu sălbătici e acum.

O auzi ţipând de undeva de departe, îi simţi trupul co ntorsionându-se, unghiile înfigându-se în braţele lui, dar cel mai mult simţi puternicele contracţii care îi înconjurau măd ularul în timp ce ea termina… Trupuri, simţuri, voinţe – toat e se contopeau. Nu se mai putu împotrivi – atinse şi el exta zul, eliberându-se şi slobozind din străfunduri un răget de le u.

Apoi se prăbuşiră amândoi, într-o stare de beatitudine glorioasă. Tensiunea se risipi uşor, lăsându-l în cele din urm ă în starea aceea de pustiire bine cunoscută. Familiară, însă parcă diferită. Mai profundă, mult mai profundă. Îşi simţi tru pul greu şi extenuat, aşa cum nu mai fusese vreodată. Dură ceva până când mintea lui putu să formuleze un prim gând coerent: Oare nu o strivea sub greutatea lui?

Chiar atunci o simţi mângâindu-i părul. Închise ochii şi rămase aşa câteva secunde lungi, savurând momentul. Dac

ă ar fi fost cu adevărat un leu, acum ar fi tors. Nu-şi aducea aminte să se mai fi simţit vreodată atât de împlinit după ce făcuse dragoste.

Meditã câteva secunde asupra acestei mici revelaţii, a poi, deşi îi plăcea s-o simtă sub trupul lui, se forţă să se ridi ce pe braţe, apoi o privi.

— Cum te simţi? murmură el.

Nu deschise ochii, dar îi zâmbi.

— Cum nu se poate mai bine, spuse ea, apoi îl strânse uşor de umăr. Îţi mulţumesc.

Gândul îi încălzi sufletul, simţindu-se mândru.

— A fost plăcerea mea.

Mary pufni în râs.

— Aş putea să îţi răspund pe măsură, dar n-am mai te rmina niciodată.

— Corect, zise el, dând să se ridice.

Coapsele ei se încordară brusc.

— Chiar trebuie…?

Se mai uită o dată spre ea; tot nu-şi deschisese ochii. Nu exista nici cea mai palidă umbră de încordare pe chipul ei.

— Nu, dar nu sunt prea greu?

Mary clătină din cap, iar pletele ei se răsfirară pe pern ă.

— Ai avut dreptate. Îmi place să te simt în mine, îmi pl ace senzaţia asta puternică şi căldura ei.

Nu avea cu ce să o contrazică. Se lăsă înapoi peste ea cu un geamăt, dar nu chiar cu toată greutatea dinainte. Se relaxă şi îşi aşeză capul lângă al ei, iar Mary începu să-i mâ ngâie părul încântat de gestul ei, Ryder mormăi:

— În curând va trebui să te conduc acasă.

— Hmm. Îndrăzneala ei o adusese mult mai departe d ecât sperase. Zâmbi. În curând.

Capitolul 10

— Nu nu mai suport aşa ceva! izbucni Lavinia, dând b uzna în budoarul ei. Îşi aruncă la întâmplare pălărioara eleg antă, apoi se repezi la Claude Potherby care mergea în urm a ei. Roşie ca focul în obraji, îşi deschise larg braţele. Cine mă scapă de ticălosul ăsta nenorocit?

Claude zâmbi.

— Da, foarte teatral, draga mea. Din nefericire, nu şti u pe nimeni care să-ţi îndeplinească dorinţa, iar dacă îţi înc hipui că te-aş putea ajuta în această privinţă, te rog să mă scuzi.

— Aaah! începu să se plimbe în sus şi-n jos prin camer ă, aşa cum făcea de fiecare dată când era agitată. Îşi lăsă p rivirea în podea şi începu să îşi roadă nervoasă o unghie. I-a i văzut faetonul ăsta nou? E o drăcie strigător la cer de peri culoasă – mă mir că familia Cynster n-a făcut scandal şi şi-a lăsat fata să se fâţâie prin tot oraşul cu viteza aia ameţitoar e.

Claude o însoţise pe Lavinia în parc, iar acolo îi văzuse pe cei doi învârtindu-se pe străzile din împrejurimi. Se cufu ndă într-un fotoliu şi suspină în sinea lui.

— Draga mea, dacă speri cumva ca Ryder să piardă c ontrolul asupra cailor, să se răstoarne cu trăsura şi să-şi frâ ngă gâtul, mă tem că vei fi dezamăgită. Este un vizitiu tare apreciat şi, deşi armăsarii lui sunt din cale-afară de nărăvaş i, îi poate stăpâni fără probleme.

Lavinia pufni scârbită.

După o clipă, începu să vorbească pe un ton de parcă ar fi recitat o litanie.

— A fost bolnăvicios din naştere şi toată lumea, inclusi v iubitorul său tată, credea că o să moară în scurt timp. N-a murit. Dup-aia s-a dus la şcoală şi a făcut toate nebuniile po sibile şi imposibile. A supravieţuit şi de data asta. Apoi s-a a

pucat de mânuit obiecte ascuţite şi de călărit, şi de vânătoa re, şi de curse, şi de curse de trăsuri, şi de condus diligenţe, şi mai ştiu eu de ce. Au murit alţii din anturajul lui, dar el n-a fost nici măcar pe-aproape, zise ea cu ochii scăpărând de furie, în timp ce se trăgea nervoasă de poalele rochiei. Dup ă aceea a venit în oraş şi a început să dea iama în femei – s -ar fi crezut că măcar unul din armata aia de soţi încornoraţ i se va trezi şi îl va provoca la duel. Dar a făcut-o careva?

Zâmbetul lui Claude se transformă brusc într-o grimas ă.

— Draga mea, nu trebuie să te superi pe ei. Din câte a m auzit, Ryder nu a dat niciodată motive nici unui domn să îl provoace şi să-şi pună viaţa la bătaie – şi ştii că oricum nu el ar fi avut de suferit. Zice lumea că e trăgător de elită.

— Nu mă interesează! se răţoi ea, aruncându-se în cel ălalt fotoliu. Vreau să dispară şi vreau ca Randolph să-i ia tit lul de marchiz.

Claude îi aruncă o privire scrutătoare, apoi se grăbi să -l spună pe un ton sobru:

— Draga mea, trebuie să renunţi la ideea asta. Poate ai dreptate în ceea ce îl priveşte pe Ryder, dar asta, mai mu lt ca orice, ar trebui să te convingă că este un om foarte no rocos. Nu o să moară, iar Randolph n-o să devină marchiz, ş i să ştii că nu poate ieşi nimic bun niciodată dacă încerci să te împotriveşti sorţii.

— Pfff!

Lavinia se îmbufnă.

Claude oftă, privind-o critic. Nici nu mai ştia ce văzuse la ea când o cunoscuse. Acum nu mai avea nicio explicaţie pentru faptul că îi rămăsese devotat atâta amar de vreme.

Mai ceva ca un căţeluş.

Nu se considera deloc slugarnic şi se îndoia că îl vede a cineva aşa. Adevărul era că… se obişnuise cu Lavinia. Fap tul că îi rămăsese alături îi permitea să se mişte liber în cer curile lor sociale fără să rişte să devină o pradă pentru aver

ea lui şi, cum nu fusese interesat niciodată de altă femeie, aranjamentul acesta îi convenea. Încă îi convenea. Aşa că t ot ce avea de făcut era să aştepte ca ea să renunţe încetişo r la visurile ei şi să revină cu picioarele pe pământ – şi la el.

*

— Ştii ceva, îmi pare foarte bine că ai insistat ca nunt a noastră să fie de amploare, zise Mary către Ryder, în timp ce stăteau în mijlocul sălii de bal de la St. Ives. Era după-a miază, şi se aflau aici cu ocazia nunţii lui James şi a Henriett ei. Având în vedere că ei au preferat să aibă o nuntă mai m odestă şi că au trecut mai mult de zece ani de când s-au m ăritat Amelia şi Amanda, dacă am fi făcut şi noi o nuntă rest rânsă, biata mama s-ar fi simţit cam năpăstuită.

Îi acoperi palma pe care o ţinea pe braţul lui – un gest de posesivitate pe care îl făcea de câte ori avea ocazia şi p e care ea nu părea a-l remarca, sau poate-l remarca, dar al egea să-l tolereze –, îi zâmbi şi îşi mută atenţia către cei din jur. După standardele sociale, nunta lor fusese, într-adevăr, un eveniment restrâns, dar în schimb se distinsese prin căl dură familială, bună dispoziţie de zile mari şi bucuria sincer ă caracteristică unui cuplu de tineri încântaţi de ideea de a- şi petrece toată viaţa împreună. În afară de asta, nunta ace asta îl convinsese pe deplin că, pe drumul său către un viito r asemănător, se afla întocmai acolo unde trebuia să fie – al ături de Mary Cynster.

Mary era domnişoara de onoare a Henriettei şi de dat a aceasta renunţase la albastrul ei obişnuit şi alesese o roc hie aurie. Majoritatea rochiilor ei erau albastre – nu doar roc hiile de bal, dar şi cele de zi sau cele în care ieşea la plimba re – în nuanţe cât mai apropiate de culoarea ochilor ei sau c are-i puneau în valoare privirea.

Ochii, trebuia să recunoască, erau de un albastru ieşit din comun.

Ryder se întrebă dacă odraslele lor ar moşteni ochii lui aurii ori albastrul ochilor ei, ocazie cu care îşi reaminti de ce le petrecute cu două nopţi înainte.

După ce se urniseră în cele din urmă din pat, simţise c ă, în ciuda tuturor aparenţelor, alături de ea păşise pe un te ritoriu complet necunoscut. Nu se simţise cu niciun chip jen at; tot acel preludiu decursese mult prea uşor parcă. El se a măgea că se întâmplase asta fiindcă, pentru ei, nu se pune a problema dacă se vor mai revedea în vreun dormitor. Şi t otuşi…

Habar nu avea de ce îl deranja atât de tare lejeritatea cu care se întâmplase, însă nu avusese decât să se asigure că o ducea cu bine acasă; dacă vizitiul ei era discret, al lui e ra şi mai şi. Dar el insistase să o urmărească până intra în c asă, ocazie cu care descoperise fereastra din spatele casei pe unde ea intra şi ieşea când voia.

Cu o seară în urmă nu se întâlniseră, aşa că experime ntatul strateg se gândea în sinea lui că ea era la fel de neră bdătoare de o nouă partidă de amor cum fusese şi la prima. În dimineaţa următoare, venise să o scoată la o plimbare în parc şi i se păruse tare binedispusă, dar după aceea nu o m ai văzuse deloc, fiind prinsă în vâltoarea nunţii; taman bine, pentru că între timp îşi mai văzuse şi el de afaceri, însă cu o seară în urmă participase la petrecerea burlacilor dată în ci nstea lui James, alături de majoritatea bărbaţilor Cynster şi a câtorva aspiranţi.

Se distrase, dar în acelaşi timp nu se putuse să nu obs erve camaraderia care îi lega pe toţi masculii din familia Cy nster şi la care râvnea şi el; ar fi vrut ca şi propria lui familie să împărtăşească aceleaşi sentimente, iar acum avea ocazi a să le pună în practică, începând cu generaţia lui. Pentru e l, această legătură fundamentală şi emoţională era dovada pură a puterii; putere care lipsea familiei Cavanaugh.

Mary începu să se foiască lângă el. Până să poată face ea ceva, el se apropie de ea cu un pas şi o conduse la o pli

mbare printre invitaţi.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, dar Ryder se încăpăţână să se prefacă a nu o observa; îi făcea plăcere să o inducă în eroare, mai ales când ea se pregătea să-i dea ordine.

Se opriră să discute cu Lord şi Lady Glossup, părinţii l ui James şi rude îndepărtate de-ale lui Ryder. Membrii mai î n vârstă ai familiei îşi petreceau o mare parte din timp la Gl ossup Hall, în Dorset, iar acum veniseră la Londra special p entru nuntă. Erau vizibil încântaţi că fiul lor îşi găsise fericir ea, dar, printre atâţia invitaţi, perechea cea singuratică se s imţea uşor stingherită să îşi manifeste sentimentele.

Merseră mai departe, iar Mary se aplecă spre el şi îi ş opti discret:

— Henrietta era îngrijorată că s-ar putea simţi copleşiţ i de atâta lume, dar văd că par în largul lor.

Ryder se uită înspre ea.

— Pe vremuri, petreceau mult mai mult timp în societ ate, dar, cu trecerea anilor, au ajuns să prefere să stea la ţa ră – mai ales Catherine, dar şi lui Harold îi place.

— Cred că Henrietta îşi făcea griji că, după incidentul acela nefericit în care a fost implicată soţia lui Henry, fratel e mai mare al lui James, spuse Mary gesticulând, lui Lord şi lui Lady Glossup le-ar putea veni mai greu să socializeze, d ar par să-şi fi revenit, cel puţin cât să-i facă mândri pe Jame s şi pe Henrietta, lucru care contează cel mai mult.

— Da, aşa e, răspunse Ryder, cu privirea spre un bărb at serios care stătea lângă un perete.

— Deşi se străduieşte să arate relaxat, Henry încă par e…

— Trist, răspunse Mary. Pur şi simplu… foarte trist. Să sperăm că îşi va reveni.

Ryder ridică dintr-o sprânceană.

— Tu-ţi dai seama că e rudă cu mine? Iar după ce o să ne căsătorim, tu o să fii stăpâna absolută a întregii familii. Mă gândeam, continuă el uitându-se tot în faţă, că poate ai

vrea să îl ajuţi să îşi revină.

O văzu cu coada ochiului că zâmbeşte.

— Ce idee minunată – nici nu mi-am dat seama că vo m fi înrudiţi aşa.

Ryder încuviinţă din cap, fără să aibă nicio remuşcare că îl trimitea pe Henry drept în gura lupului.

— E cu du-te-vino, dar e o chestiune serioasă. Din exp erienţa lui, camaraderia între masculii aceleiaşi familii pres upunea automat încurajarea celor mai împleticiţi să îşi înfru nte destinul. Dacă pe parcurs se mai întâmpla ca şi soţia vr eunuia dintre ei să intervină, cu atât mai bine. Şi să nu uiţi de Oswald, fratele mai mic al lui James. Clar are şi el nevoie de ajutor.

— Hmm, fu singurul sunet scos de Mary.

Simon se strecură prin mulţime şi le ieşi în întâmpinar e.

— Iată-vă, spuse el, zâmbindu-i lui Mary, apoi i se adr esă lui Ryder. Eu… Fu întrerupt de apariţia onorabilului Bar naby Adair, care îi salută cu şarmul lui obişnuit. Mary îl cun oştea bine, iar Ryder îl întâlnise de câteva ori de când li se alăturase celor din familia Cynster. Ne întrebam, reluă Simo n, dacă aţi aflat ceva sigur despre persoana care i-a trimis pe cei doi să vă ucidă.

Ryder nu voise să deschidă acest subiect, dar…

— Nu. Mi-au trimis vorbă de la St. Ives că Fitzhugh sus ţine că nu ştie nimic, iar cei care l-au auzit au zis că ei îl cre d – şi trebuie să recunosc că aşa bănuiam şi eu. Era posibil ca într-un moment de furie oarbă să fi trimis pe careva dup ă mine, dar nu e genul care să mintă şi să nu recunoască d upă ce s-a calmat.

— Indiferent de urmări? întrebă Barnaby.

Ryder se gândi o clipă, apoi clătină încet din cap.

— Aş zice că, deşi are un temperament coleric, Fitzhu gh este un bărbat onorabil.

Simon îşi încreţi nasul.

— Asta a fost şi părerea lui Devil, zise el spre Ryder. D eci până acum n-am aflat nimic despre cel care i-a angajat pe cei doi, cu atât mai puţin despre motiv.

Mary se mută din loc pentru a-i vedea chipul lui Ryde r. Privirea acestuia se îndreptă spre ea şi poposi asupra och ilor ei; îi era limpede că el ar fi preferat ca ea să nu asiste la această discuţie, dar dacă îşi imagina că o să se scuze şi o să se retragă – sau că o să le permită lor să se depărteze –, se înşela amarnic.

El îşi mută privirea spre Simon şi Barnaby, iar după o clipă le spuse:

— Detectivul angajat de mine a făcut niscaiva săpătur i şi a aflat că acela care i-a angajat era un avocat din umbr ă, dar unul care lucrează în afara zonei lui. Detectivul meu s-a dus până la avocat, dar n-a mai aflat nimic interesant. I l-a descris pe bărbatul care l-a angajat să-i angajeze la rând ul lui pe cei doi bătăuşi, dar descrierea se potriveşte câtorv a mii de angajaţi ai oamenilor din înalta societate.

Barnaby se încruntă.

— Bărbatul care l-a angajat pe avocat e servitor?

Ryder încuviinţă din cap.

— Fără livrea, desigur, iar avocatul credea că nici măc ar n-are vreun rang mare, deşi, din descrierea lui, putea fi d e la valet la rândaş sau grăjdar.

— Sau putea la fel de bine să fi fost cineva angajat să- l angajeze pe avocat şi tot aşa. Simon clătină din cap. Şans a să-l găsim pe unul dintre mii…

Preţ de câteva clipe, nimeni nu spuse nimic, apoi Barn aby începu să se agite şi se uită la Ryder.

— Având în vedere situaţia, pe care o regret, mă văd obligat să subliniez faptul că ar trebui să fii cu băgare de se amă, zise el, apoi aruncă o privire fugară spre Mary şi reven i la Ryder. Dacă cineva s-a străduit atâta ca să angajeze doi mercenari, din experienţa mea aş zice că este puţin probabi l să se oprească după o singură tentativă. E mult mai proba

bil să încerce din nou.

Toată lumea tăcu; Mary se uită de la Ryder la Barnaby şi înapoi.

— Mulţumesc, zise Ryder, înclinându-şi capul. O să ţin cont de asta.

Mary se crispă. Avea să ţină cont de ce? Avea impresi a că ultima parte a conversaţiei fusese purtată într-un stil p ropriu masculin pe care nu îl înţelegea.

Înainte să-i vină vreo idee despre cum ar putea cere n işte clarificări, Barnaby schimbă subiectul. Îi transmise un mesaj din partea lui Penelope, apoi îi povesti puţin despre moştenitorul lui, tânărul Oliver.

Simon interveni şi el pe acelaşi ton, spunând o anecdo tă despre cei doi copii ai lui, de asemenea foarte mici. Lui M ary îi venea să râdă; era incredibil cât de tare îi schimbase postura de tătic pe fratele ei şi pe Barnaby – şi, probabil, şi pe Ryder avea să-l schimbe. De abia aştepta să vadă cu oc hii ei schimbarea; se lumină la faţă şi îi aruncă o ocheadă.

El simţi imediat că era privit; o studie şi el la repezeal ă, iar Mary avu impresia că deja îi citise gândurile, pentru c ă o privea uşor amuzat.

Dar apoi muzicienii începură să cânte valsul mirilor, şi toată lumea se trase pe margine şi goli ringul pentru Henrie tta Şi James.

Mary se uită spre sora ei cum făcu o piruetă elegantă şi ateriză în braţele lui James; nu avea niciun dubiu că ei doi se iubeau foarte mult, toată lumea putea observa acest lucr u. Privirile lor luceau de dragoste. Henrietta era toată un zâ mbet şi strălucea de fericire, James avea întipărită pe chip a ceeaşi expresie de îndrăgostit iremediabil, care transmitea tuturor privitorilor că de acum încolo avea să-i fie devotat p e veci Henriettei şi vieţii lor împreună.

„Te voi venera cu toată fiinţa mea!”

Aceasta era semnificaţia valsului mirilor. Îşi făcuseră j urămintele mai devreme, dar acum şi le reînnoiau în faţa m

ulţimii, fapt care multor privitori le aducea o lacrimă în colţu l ochilor sau un zâmbet pe chip.

Mary tresări şi îşi dădu seama că şi ea zâmbea, dar, di ncolo de bucuria pentru sora ei şi pentru proaspătul el cum nat, avea convingerea că şi ea urma să aibă parte de asta. De fix acelaşi lucru.

Îşi dorea un vals al mirilor exact ca acesta.

Simon plecase să o găsească pe Portia; Barnaby dispă ruse în căutarea lui Penelope.

Ryder o apucă de cot şi se aplecă spre urechea ei.

— E momentul să mergem şi noi pe ring.

— Într-adevăr. Cu un zâmbet blând întipărit pe chip şi ascunzându-şi determinarea, ea îi permise să o conducă şi să o tragă în braţele lui, după care se amestecară printre ce ilalţi membri ai familiei care li se alăturaseră proaspeţilor că sătoriţi.

Ryder se bucura că avea prilejul să danseze cu ea, pe ntru că astfel putea să-şi mai potolească, măcar pentru mo ment, demonul înfometat ce-l poseda. Să-şi aline şi să-şi ab ată fiinţa din interiorul lui de la cascada de provocări care îl duceau într-o singură direcţie.

În vreme ce se roteau pe ring, Mary se lăsa complet a bsorbită de dans, iar Ryder savura din plin aceste clipe – de şi îşi luase expresia de rege al înaltei societăţi, sofisticat şi plictisit.

În ultimele două zile simţise o dorinţă arzătoare cu gr eu înăbuşită, aşa cum nu mai simţise pentru nicio altă feme ie, cu atât mai puţin după ce o avusese pe ea. După o prim ă prestaţie, de abia la câteva zile, poate chiar o săptămână, ar mai fi simţit nevoia să repete performanţa.

Dar cu viitoarea lui mireasă, îşi imaginase deja o nouă acuplare în vreme ce o conducea spre casă – şi nu era sigur că ăsta era un semn îmbucurător sau un avertisment că ar trebui să dea înapoi. Rapid.

Şi totuşi, acum sinele său interior profund concentrat

nu era deloc dornic să dea înapoi. Iar sugestia lui Barnaby c um că atentatul s-ar putea repeta şi ar putea-o afecta şi pe Mary nu făcuse decât să-i accentueze nevoia arzătoare de a o avea în siguranţă lângă el.

Dormind în siguranţă lângă el. Satisfăcută, somnoroas ă şi… fericită. Fericită aşa cum numai el putea să o facă. Aş a vedea lucrurile şi nu exista nimic care să-l facă să se răzg ândească.

Sentimentul acesta de posesiune îi fusese complet str ăin până acum; nu mai simţise aşa ceva pentru niciuna dint re fostele lui iubite. Chiar dacă acum îşi justifica aceste por niri prin faptul că avea să îi fie soţie, tot se simţea ciudat. N u ştia cu siguranţă încotro îl ducea această legătură; drumu l nu îi era deloc familiar.

Dincolo de raţionamentul lui şi de faptul că instinctele sale o vedeau aşa diferit datorită caracterului ei puternic şi încăpăţânării sau fiindcă aceleaşi instincte o considerau dej a a lui, impulsul de a o ţine cu orice preţ lângă el rămânea, ba chiar era din ce în ce mai puternic, iar, în ciuda speranţe lor lui, valsul acesta nu reuşea deloc să îl mai tempereze. C u atât mai puţin să îl potolească.

Muzica se domoli şi apoi încetă; se opriră şi ei, el făcu o plecăciune, ea, o reverenţă, apoi el îi luă mâna şi se îndre ptară spre margine.

Şi astfel trecu toată după-amiaza, până când, în acord de zâmbete şi de glume, coborâră cu toţii scările pentru a-ş i lua rămas-bun de la Henrietta cea radioasă şi de la mândr ul James, înainte de-a porni pe drumul vieţii ca soţ şi soţie. Aruncară cu orez peste miri, le urară toate cele bune, apoi J ames şi Henrietta se urcară în trăsura care îi aştepta, iar viz itiul, şi el cu gura până la urechi, pocni din bici, şi o luară di n loc prin piaţa Grosvenor, apoi pe Upper Brook Street.

— La Wiltshire? întrebă Ryder, întorcându-se spre Mar y, care stătea cu o treaptă mai sus.

Ea încuviinţă din cap.

— Se întorc peste cinci zile, la timp pentru nunta noas tră, dar voiau să plece spre locul unde se vor uni, ca să zic aşa – şi asta cât mai repede posibil…

Ryder ridică din sprâncene.

— La fel de nerăbdători ca tine?

Mary îl privi în ochi o clipă, apoi răspunse încet:

— Mă îndoiesc că aşa ceva este posibil.

Aceasta era oportunitatea perfectă; profită imediat de ea.

— Atunci… să laşi fereastra deschisă la noapte.

Ea îl fixă cu privirea, apoi clătină din cap.

— Nu – o să-mi rupi patul. Vin eu la tine şi de data ast a.

— Nu, răspunse el pe loc, dar după aceea îi zări privir ea hotărâtă şi încercă să reformuleze: Nu-mi place deloc să te plimbi singură pe străzi, aşa că hai să facem invers decât am făcut alaltăieri dimineaţă. Ne întâlnim la capătul grădini i, în dreptul ferestrei. O să te aştept acolo cu trăsura ca să mergem împreună acasă.

Ultimul cuvânt fusese rostit semideliberat, o vorbă mâ nată de instinct; Mary remarcă imediat, îşi înclină capul în ti mp ce se gândea ce să îi răspundă, dar apoi zâmbi şi nu ma i comentă.

— Bine, spuse ea, apoi arătă spre cei care serveau ma sa. Petrecerea o să se termine după aceea. Ne întâlnim la o ra unsprezece.

Ryder nu zâmbi, doar încuviinţă scurt din cap.

— O să fiu acolo.

*

O aştepta ascuns lângă fereastră pentru a o ajuta să i asă din casă. Îi întinse mâna, apoi o conduse prin grădina în tunecată către trăsura care îi aştepta.

Harnaşamentul zăngăni când el o ajută să se urce, ap

oi o urmă în trăsură şi închise portiera. Noaptea era înnorat ă, luna era ascunsă de nori, aşa că ar fi fost greu de recuno scut. Se aşează lângă ea pe scaunul de piele; după ce trăsur a pomi la drum, prin bezna care se strângea în jurul lor, el f u tentat – extrem de tentat – să o ia în braţe şi să o sărute c u disperare, să îi cucerească gura şi să îi simtă pasiunea… Dar se abţinu.

O ţinu, în schimb, strâns de mână, la un scaun distanţ ă de ea, şi se prefăcu a studia casele care se perindau prin dreptul geamului

Şi se strădui să nu se gândească de ce nu avusese cur ajul să cedeze impulsului aproape copleşitor.

Nu i se mai întâmplase de foarte, foarte mult timp să-i fie greu să se controleze. De când începuse să aibă motive pentru a-şi pune la îndoială autocontrolul. Însă foamea care i se prelingea pe sub piele era prea puternică pentru a o pu tea ignora; dacă ar fi început să o sărute…

Din fericire, drumul până pe Mount Street dură doar c âteva minute. De îndată ce trăsura opri, deschise uşa şi se dădu jos, apoi o ajută şi pe ea să coboare. Închise portiera, î i făcu semn lui Ridges, vizitiul, apoi o conduse pe Mary spre treptele întunecate ce dădeau spre terasă.

Scoase cheia şi o băgă în broască.

— Unde-i Pemberly?

— Le-am dat tuturor liber în seara asta, zise el, privind -o. Ridges o să se întoarcă special pentru a ne conduce înap oi acasă la tine în zori.

Deschise uşa şi îi făcu semn să intre.

— Săracul Ridges, comentă ea şi se afundă în holul înt unecos.

Ryder pufni în timp ce închidea uşa.

— Nu-i mai plânge de milă! în plus, îi face plăcere să mă ajute.

Mary se întoarse spre el, puţin mirată. Ryder se grăbi să i-o ia înainte, apoi adăugă:

— Ştie că în curând vei fi stăpâna lui.

— Ah, spuse ea, apoi ezită puţin înainte de a continua: Personalul tău e încântat de această perspectivă?

Nu o adusese aici ca să discute despre sentimentele angajaţilor lui.

— Pe scurt, sunt absolut extaziaţi.

Mary ridică din sprâncene şi schiţă un zâmbet. Ryder se uită la ea şi se trezi spunând:

— Oricum, nu sunt nici pe departe la fel de fericiţi ca mine. Şovăi câteva secunde, apoi îşi făcu curaj şi o întrebă: Ştii asta, nu-i aşa?

Mary îl privi cu atenţie, apoi zâmbetul i se lărgi.

— Poate că da, spuse ea şi se răsuci spre scări. Dar poate ar fi cazul, continuă ea cu o mână pe balustradă şi cu piciorul pe prima treaptă, rotindu-se pentru a se uita la el, să-mi mai aduci aminte o dată de cât eşti de încântat la gândul că ne vom căsători.

Ryder o privi stăruitor în ochi, apoi se apropie încet de ea. Se opri lângă ea, o privi din nou, apoi o întrebă dintr-o suflare:

— Mă provoci din nou?

— Sper să o vezi ca pe o provocare şi să te comporţi în consecinţă.

O parte din el era amuzată; cealaltă voia să muşte din această momeală. Zâmbi şi în acelaşi timp se aplecă încet spre ea…

Se feri de el şi o luă la goană râzând pe scări, în următoarea fracţiune de secundă, el aproape o prinsese din urmă.

Apoi o ajunse. O lăsă întâi să pună piciorul la etaj, după care o prinse de talie şi o răsuci spre el. O lipi de perete, apoi îi strivi gura cu buzele lui.

Cu ardoare.

Mary îşi cufundă palmele în părul lui, ca şi cum viaţa i-ar fi depins de asta. Lăsă raţiunea deoparte şi căzu pradă p

ropriilor simţuri. Onorată, pentru o clipă nesfârşită, sorbi pu r şi simplu din pasiunea lui – apoi îşi uni inima şi sufletul pe ntru a-i răspunde pe măsură.

Cu degetele încleştate în părul lui, îl sărută la rându-i, întorcând fiecare incursiune nesăţioasă cu propriul ei foc. C u propria nevoie. Cu propria dorinţă. O simţea cum creşte î n adâncul ei, imposibil de negat, puternică, o căldură ce tân jea după împreunarea lor, dezbrăcaţi, contopiţi şi complet p ierduţi în flăcări.

Dorinţa era de nestăpânit şi din ce în ce mai puternic ă.

Voia să îl aibă acum.

Buze contopite, lacome şi fierbinţi; sărutări dezlănţuit e, întâi conduse de el, apoi de ea, limbi care se duelează, c aută, explorează şi se luptă – a lui pentru supremaţie, a ei p entru forţe egale.

Ea câştigă. El nu.

Ea se controlă şi se lipi şi mai tare de el.

Îşi dădu seama când el cedă, când acceptă că nu îi pă sa cum, atâta timp cât o avea – şi ea îl avea pe el.

Ea avu doar o fracţiune de secundă răgaz să se gânde ască la ce va urma, înainte ca el să o ridice. Ea răspunse im ediat, rotindu-se după el, nevrând să întrerupă acest sărut s au să ofere vreunuia şansa de a gândi, nici măcar pentru o clipi. Apoi el se dezlipi de zid. Iar ea îşi ridică picioarele, se undui şi se răsuci până îşi ridică poalele cât să-l poată prind e pe după şolduri cu coapsele ei.

El mârâi, dar, la fel ca ea, încercă să nu-şi dezlipească gura de gura ei; îşi strecură palmele sub şoldurile ei şi o căr ă în sus pe scări.

Recunoscătoare pentru forţa lui, ea se lăsă purtată pâ nă în dormitor şi se concentră asupra simţului, asupra menţ inerii amândurora afundaţi în flăcările dorinţei pe care le st ârniseră deja.

Se descurcă atât de bine, încât, când ajunseră pe holu

l de lângă dormitorul lui, Ryder o aşează pe o masă lipită de perete, îi prinse capul în palme, preluă din nou controlul as upra sărutului şi făcu focul pasiunii şi se împrăştie prin vene le ei.

Mary gemu şi îşi dădu capul pe spate, întrerupând săr utul – iar el nu o opri. Cu o mână pe obrazul ei, îi înclină puţ in capul într-o parte şi îşi lipi buzele fierbinţi de gâtul ei, apo i le coborî spre scobitura unde i se simţea pulsul alert şi îi li nse punctul acela, iar ea se înfioră toată.

Ryder scoase un geamăt gutural, după care dintr-odat ă partea de sus a rochiei ei se desfăcu, şi el i-o trase de pe ea; până să-şi vină în fire cât să reacţioneze, rochia şi cămă şuţa de dedesubt îi ajunseseră deja la talie, iar gura lui era pe sânii ei goi.

Ea ţipă când el îi apucă un sfârc şi i-l supse, un ţipăt p rovocator şi sugestiv, ce răsună în toată casa.

Ryder chicoti satisfăcut, apoi îi prinse în palmă şi celăl alt sân, îngenunche şi începu şi îl revendice cu buzele şi cu limba.

Îşi strecură o mână pe spatele ei şi o susţinu, aşteptă ca ea să îşi elibereze mâinile din mâneci, apoi o împinse uş or până ajunse cu ceafa lipită de perete şi se aplecă să-şi v adă de treabă – părând a intenţiona să facă din ea o victim ă a plăcerii…

Ea era deja anihilată. Cu mâinile în părul lui, cu ochii î nchişi, cu capul pe spate, gemu, apoi se arcui, dorindu-şi m ai mult din ce-i oferea el – venerarea fierbinte a gurii lui pe carnea ei sensibili, senzaţiile chinuitoare şi pătrunzătoare p e care i le trimitea prin tot corpul.

Pasiunea înnebunitoare îi pulsa deja în vene; se întreb a cât de mult putea creşte.

Tremura numai la gândul că urma să afle.

În ciuda poftei trupeşti de nestăvilit, în seara aceasta era mult mai lucidă şi îi putea evalua cu mai multă claritate competenţele senzuale. Data trecută, toate simţurile îi fuse

seră acaparate; în seara aceasta deţinea controlul.

Şi îşi dorea, râvnea cu o dorinţă profundă căldura, flăc ările, pasiunea pulsândă şi dominatoare. Cel mai mult tânje a după contopirea la care urmau să ajungă, după unirea lor fizică puternică, intensă, intimă.

Până atunci fusese prea distrasă pentru a percepe cu m se cuvine fiecare detaliu. În seara asta, simţurile îi devor au cu lăcomie, cu înflăcărare fiecare nuanţă.

Rochia şi cămăşuţa îi atârnau de talie. Ryder o forţă s ă-şi depărteze genunchii, apoi îşi luă palma de pe sânul ei ş i o coborî brusc, trecând de talie, dându-i veşmintele la o pa rte, apoi pe stomac, după care îi atinse cârlionţii dintre coa pse şi îşi înfipse degetele înăuntrul ei.

Ea se stârni, tremură, apoi îşi ţinu răsuflarea şi icni în vreme ce degetele lui explorau, dezmierdau şi îi îndepărtau pliurile netede, apoi se roteau şi apăsau uşor. Senzaţii delici oase i se plimbau pe sub piele. Gâfâind, ea se unduia, avân d nevoie de mai mult, dorindu-şi…

Ryder îşi retrase gura de pe sân şi bombăni ceva, apoi îşi retrase mâna dintre picioarele ei.

Ea îl prinse de braţ.

— Nu…

— Stai un pic, zise el pe un ton care nu lăsa loc de co mentarii dar deja îi ridicase fusta cât să se poată strecura p e sub ea. Îi găsi genunchiul, urcă şi îşi trecu palma peste jar tieră şi mai sus pe coapsă, apoi îi prinse cu îndrăzneală buc ata aceea de carne umflată.

Reacţia o cutremură, posesivitatea atingerii lui fiind a prigă şi arzătoare.

Tresăltă când îi simţi întâi un deget, apoi două în ea. Adânc, apoi şi mai adânc.

Icni, şi degetele i se încleştară de braţul lui, cu o mân ă îl ţinu de cap, se arcui şi săltă instinctiv cât să-i facă loc şi mai adânc. Era exact ceea ce voise şi el; îşi fixă bine palma sub ea, apoi presă şi frecă din ce în ce mai adânc şi mai rep

ede, jucându-se fără milă cu nervii ei.

Mary se încordă – era o senzaţie asemănătoare cu nev oia obsesivă de data trecută, dar stârnită, amplificată, prov ocată de atingerea lui intimă. De fiecare atingere profundă a degetelor lui.

Apoi el reveni la sânii ei, îndreptându-şi gura către ridi căturile acelea dureroase şi umflate, prinse sfârcurile încord ate între buze şi trase, apoi le cuprinse cu gura şi le supse.

Senzaţiile veniră în cascadă, se ciocniră şi scânteiară, răspândindu-i-se pe sub piele, pulsând în carnea ei. Mary în chise ochii şi ascultă cum răsuflarea îi devenea tot mai prec ipitată şi mai disperată. Simţi flăcările furioase contopindu-s e, cufundându-se mai adânc, pârjolind şi arzând, apoi încinz ându-se şi mai tare.

Mai strâns, mai tare, mai repede, mai fierbinte – geme a şi fremăta, dar fără ca dorinţa să îi fie alinată, fără ca ape titul din ce în ce mai mare să îi fie potolit.

Apoi el îşi roti mâna şi îşi puse degetul mare pe nimbu l ascuns între pliurile ei şi începu să îl apese în acelaşi ritm progresiv cu care o penetra şi cu care îi sugea sânii…

Ea cedă.

Strigă şi zvâcni ca şi cum toată lumea se spulbera în j urul ei odată cu simţurile ei ce se fragmentau şi se roteau.

Covârşită de o avalanşă de senzaţii, se lăsă cuprinsă d e spasme. Orice urmă de voinţă ar mai fi avut în acel mome nt dispăru şi ea; fu cuprinsă de o letargie care o descătuşă profund.

Orice contact cu realitatea părea distant şi ireal, dar î n continuare putea să simtă, să ştie. Putea înţelege ce se în tâmpla.

Respiraţia îi era sacadată, bătăile inimii îi răsunau în u rechi şi îi pulsau în carnea dulceagă dintre coapse, iar apoi î l simţi foarte intens – cum îşi scoate degetele din trupul ei. Î şi retrase mâna de sub fustele ei, o ridică de pe masă – ea era incapabilă să se opună –, o luă în braţe şi o duse spre c

amera lui.

Deschise uşa dormitorului, o strecură înăuntru, apoi în chise uşa cu piciorul. În seara aceasta, Collier lăsase aprins e doar lămpi, amândouă la minimum, ce aruncau sclipiri au rii peste patul auriu.

Altarul perfect pentru frumuseţea momentului de dup ă.

O duse spre pat, apoi îngenunche şi o aşeză cu delicat eţe cu capul pe perne, cu părul ei cârlionţat, de culoarea ni sipului, contrastând puternic cu albul strălucitor al aşternut ului. Stătu o clipă locului pentru a savura momentul, se arăt ă recunoscător că reuşise să o facă să atingă punctul culmi nant şi că putuse să aibă şansa – firavă şi posibil unică – de a prelua controlul. Să treacă la conducere.

Pasiunea îi zvâcnea cu forţă şi fără astâmpăr prin ven e, insistentă şi solicitantă, dar aceasta era o situaţie pe car e el – şi acea nevoie înnebunitoare a lui – o recunoştea. O p auză familiară, nu o negare, ci o amânare, o retragere temp orară care să-l asigure că apoi se va bucura de o satisfacţie mai profundă şi mai completă.

Dumnezeule, ea fusese atât de… capabilă, ăsta fu cuv ântul care îi veni în minte. Un drog care avea capacitatea d e a-l înnebuni de dorinţă şi de a-l face să sufere de atâta pa siune.

De atâta dorinţă, pe care trebuia să şi-o ţină în frâu, şi o controleze; imediat după prima lor experienţă sexuală – s au poate tocmai din cauza ei – simţise nevoia pregnantă de a fi stăpân – măcar pe el însuşi, dacă nu şi pe ea.

Ştia că avea foarte puţin timp la dispoziţie înainte ca e a să înceapă să fremete şi vrând să îşi recapete acel control asupra lui, a lor, a întregii situaţii, se întinse peste ea şi o d ezbrăcă de rochie, cămăşuţă şi ciorapi. O înveli cu pătura a urie, gândindu-se că, dacă nu se dezbrăca şi el, atunci cu si guranţă ea avea să vrea să îl dezbrace – şi numai Dumneze u putea şti unde se va ajunge după aceea –, aşa că îşi scoa

se haina şi vesta, îşi desfăcu eşarfa, cămaşa, pantofii, şoset ele şi pantalonii în timp-record.

Îi simţi mângâierea din privire când se întoarse spre p at. Cu o apreciere sinceră şi senzuală, ea privise şi examina se, cu buzele uşor curbate şi cu privirea înfierbântată, cu al bastrul ochilor devenind mai intens pe măsură ce el se apro pia.

Ştia foarte bine ce credeau femeile despre el; „impres ionant" era un epitet care i se adresase de multe ori.

Cumva, spre uşurarea lui, pe chipul ei nu putu citi dec ât o oarecare infatuare, o posesivitate tipic feminină, fără ni ci urmă de surprindere ori de teamă care să-i întunece alba strul-violet al ochilor.

Nimic altceva decât expectativă, o aşteptare mult mai evidentă, mai canalizată decât cu două nopţi în urmă.

Expresia ei sugera clar că acum ştia ce avea să urmez e şi că de abia aştepta să se bucure de fiecare clipă.

Deja excitat la maximum, expresia ei, implicaţiile aces teia nu făcură decât să îl întărească şi mai tare.

Se întinse şi trase pătura, mai stătu câteva secunde p entru a o sorbi din priviri, aşa ciufulită şi satisfăcută, cu me mbrele depărtate într-un abandon senzual, în patul lui.

Apoi îşi plimbă privirea de la tălpile ei mici şi delicate, la gambele ei sculptate, la genunchi şi coapse, spre triunghi ul acela acoperit de păr creţ, peste abdomenul ei şi peste c urbele taliei, peste sânii ei fermi şi peste sfârcurile care se î ntăreau sub ochii lui, apoi spre gâtul, buzele, obrajii ei, pent ru ca în final să se oprească asupra ochilor ei.

Mary aştepta. Îi zâmbi, apoi, încet, cu graţie, îşi ridică mâinile şi îl chemă la ea.

El clipi, dar se conformă şi se aşeză pe pat într-un cot, cu membrele lungi şi oasele grele odihnindu-se lângă ea.

Întinse o mână spre abdomenul ei, dar, înainte de a o atinge, Mary se rostogoli peste el şi se ridică în capul oaselo r. El dădu să revină în poziţia iniţială, dar ea deja îi pusese

palmele pe piept.

Cu lăcomie.

Se mişcă peste el, unduindu-şi trupul lipit de al lui pân ă când se poziţionă în dreptul şoldurilor lui, cu picioarele pe ste picioarele lui, împungându-l cu şoldul în erecţie; închise ochii preţ de o clipă, luă o gură mare de aer în timp ce savu ra, de data aceasta perfect conştientă de senzaţia sugestiv ă dată de corpul lui gol lipit de al ei, de membrele lui păroa se ce-i atingeau pielea fină şi netedă, de contrastul tactil fir esc între constituţia lui musculoasă şi poleiala ei fermă şi m ătăsoasă.

Ar fi putut să o răstoarne cu uşurinţă, dar, când ea de schise ochii şi-i întâlni privirea, el îşi trimise mâinile în recun oaştere pe trupul ei, să dezmierde, să dea de urmă şi să de zvăluie cu trufie, el rămase neclintit şi-i scrută chipul, încerc ând să-şi imagineze ce avea ea de gând.

Mary îi oferi un zâmbet de încântare deplină.

— Înainte de a ne reapuca de treabă, voiam să te într eb – vrei… poţi să încetineşti când îţi spun eu?

Ryder clipi, apoi ridică din sprâncene în semn de neîn credere răbdătoare.

— Vrei tu să ne mişcăm mai încet?

— Doar când spun eu, sublinie ea. Şi doar atunci, insis tă ea, ridicând la rându-i dintr-o sprânceană; cu el, cea mai bună armă era, fără îndoială, provocarea. În rest… continuă ea, ridicând din umeri, aş prefera să menţinem acelaşi ritm galopant. Ni se potriveşte mai bine amândurora, nu crezi?

Cum el nu-i răspunse şi cum văzu neîncrederea din oc hii lui, izbucni în râs.

— Vorbesc serios, zise ea, lăsându-şi sânii pe pieptul l ui şi mulţumită de reacţia pe care simţea că i-a provocat-o din nou, apoi îi zâmbi. Deci ce zici? Sfârcurile i se întăriseră dureros de mult de îndată ce-i atinsese pieptul păros; rezist ă impulsului de a-şi închide ochii pentru a se delecta cu ace astă nouă senzaţie şi insistă în continuare: Putem să facem

ca mine de data asta?

— De data asta? întrebă el, la fel de neîncrezător; băn uia că şi de data asta experienţa urma să aibă un impact m ajor asupra lui – asupra lor. Toate instinctele i-o luaseră raz na, total necaracteristic, şi nu se mai putea baza pe ele; pe de altă parte însă, îi atrăgeau atenţia, cu vehemenţă şi cu i nsistenţă, asupra pericolului care îl pândea dacă se lăsa atr as, ca de o sirenă, îndemnându-l la prudenţă, dacă nu chiar să dea înapoi, deşi totodată aceleaşi instincte îl îmboldeau să-i ofere tot ce-şi dorea ea. Mai mult, insistau ca el să-i sati sfacă precum un sclav cele mai ascunse dorinţe.

Nici nu avea de ales. Deşi conştientiza pericolul, impul sul acesta din urmă era dominant, dacă nu chiar copleşitor. Trase adânc aer în piept, încercând să mai elibereze presiu nea exercitată de sânii ei, apoi o privi drept în ochi.

— Foarte bine. De data asta facem ca tine. Deci?

Zâmbetul ei fu de-a dreptul orbitor. Se trase mai în su s, dornică să înceapă să-i explice, până ajunse în dreptul feţ ei lui.

— O să-ţi spun eu când anume.

Apoi se aplecă spre el şi îşi lipi iar buzele de ale lui – şi se lăsară din nou atraşi în vâltoare.

Ryder se simţi ameţit, apoi mintea i-o luă la goană, în cercând să ţină pasul cu ea – iar dacă se putea, să-şi şi men ţină un pic de control.

Nu-şi dăduse seama că înflăcărarea crescuse atât de mult. Da, se excitase instantaneu de îndată ce se urcase în pat lângă ea, dar crezuse – se aşteptase – să se fi mai răcor it între timp, că va mai dura până când…

Dar nu. Doar un sărut, o limbă strecurată în gura lui, i ar instinctul i-o luase razna pe loc. Fără a ţine sub control p asiunea feroce, aprinderea dorinţei ce îi străbătea şi creşte a pentru a fi suprimată.

Dintr-odată, Mary se rostogoli pe spate; o urmă imedi at, fără să aştepte să fie chemat. Apoi reluară în acelaşi rit

m nebunesc, cu mâinile ei căutându-i cu înfrigurare mădula rul – pe care îl trase spre ea, apoi îl mângâie cu poftă.

Sânii ei îi umpleau palmele, gura lui o acoperea pe a e i.

Ce ritm lent? Când avea ea de gând să încetinească?

Mary fu cea care îşi depărtă coapsele, cea care se înc olăci şi se contorsionă până se aşeză în poziţia ideală. Ryde r mai bombăni ceva ca pentru el, apoi îşi desprinse gura de a ei cât să-şi poziţioneze bombeul erecţiei sale dureroase fi x în dreptul deschizăturii ei.

O umezeală fierbinte învălui mădularul lui gros. Era m ai udă decât îşi imaginase, atât de pregătită şi de doritoare, încât se agăţa cu disperare de el.

Prins în această disperare fierbinte a ei, întins peste e a cu toată greutatea, abandonat complet în faţa arcuirilor e i, îi înhăţă şoldurile cu palmele şi se avântă din nou în încân tarea incandescentă a gurii ei, după care se încordă şi se în fipse şi mai adânc.

Mary se smulse din sărut şi spuse printre gemete:

— Acum. Încetineşte acum!

„Acum?”

— Dumnezeule mare.

Se sprijini pe coate, scrâşni din dinţi şi îşi încleştă max ilarul mai să-l sfarme, încercând să-şi blocheze toţi muşchii pentru a rezista insistenţei înnebunitoare de a se mişca – d e a se arunca în raiul fierbinte al aşteptării, al anticipării.

Ea luă cu nesaţ o gură de aer şi reuşi să încuviinţeze s lab din cap.

— Vreau să te… simt. Acolo. Prima dată nu am apucat … Explicaţia ei nu îl ajuta deloc.

— Încerc, mormăi el, apoi îi închise gura în singurul m od care dădea rezultate în cazul ei.

Între timp făcu eforturi supraomeneşti să-i facă pe pla c.

Se relaxă într-o secundă, cât să poată să-şi împingă c

apul erecţiei prin canalul ei strâmt.

O simţi cum se cutremură sub el – nu de teamă, ci cu o anticipare senzuală care-i ajunse până la oase şi-l cutremură şi pe el.

Îi dădu forţa de a mai încerca să înainteze vreo jumătate de centimetru. După care se opri din nou. Apoi o nouă înaintare milimetrică.

Cu trupul încordat la maximum, la fel de încordată ca el, ea oftă în gura lui, apoi îşi retrase buzele cât să şoptească:

— Oh. Doamne. Dumnezeule. Da.

Toată zbaterea lui era pe deplin răsplătită de acel ultim cuvânt.

Acceptând asta, acceptând faptul că cererea ei îi oferise, într-adevăr, o plăcere greu de descris, reuşi cu mai multă uşurinţă să continue să o cucerească centimetru cu centimetru.

Mary zăcea întinsă sub el, profund copleşită, cu simţurile blocate asupra senzaţiei date de bagheta lui, fierbinte şi neiertătoare, care o străpungea încetişor, dar cu persevernţă. O întindea, o umplea, într-un mod ce era peste puterile ei de înţelegere, o completa. Mintea îi era supraîncărcată de clipele acestea, ştergând golul rămas în ea prima dată când o băgase în pat.

Cu un efort de voinţă, ea reuşi să îşi ridice pleoapele. Ryder stătea tot cu ochii închişi; chipul lui părea cioplit, fiecare trăsătură ascuţită de dorinţă. De pasiune frânată. Bănui a că efortul lui de a se autocontrola era mare – efortul de a-i oferi ce îi ceruse.

Pleoapele i se închiseră la loc, şi încercă să-şi conducă simţurile acutizate către ei, către savoarea pe care o simţeau amândoi în aceste momente. Amândoi gâfâiau, amândoi aveau respiraţia fierbinte şi buzele uscate – şi amândoi voiau mai mult.

Amândoi stăteau în echilibru şi cu nervii întinşi la max

imum pe marginea acestei prăpăstii…

Apoi Ryder se mai încordă o dată şi înaintă şi ultimul c entimetru. Acum era cu totul în ea, organul lui îi înghiontea uterul, testiculele lui se frecau de pielea ei deja sensibilizat ă.

Acum era a lui la fel de mult cât era şi el al ei.

Cu buzele curbate atât cât îi permitea tensiunea cople şitoare, ea şopti:

— Îţi mulţumesc.

Se întinse orbeşte spre capul lui, îşi afundă iar degetel e în păr, îşi ridică şi ea capul o secundă pentru a-i şopti că a cum putea să continue nestingherit, după care îl sărută.

Pasiunea explodă. Fusese atât de mult timp înfrânată, încât acum se lansă neiertătoare, neînduplecată. Îi învălui, mai dur şi mai rapid, învârtindu-i în dansul vechi de secole ş i-i aruncă direct în flăcări şi în foc.

Sus şi mai sus, tare, apoi din ce în ce mai cu furie, ei i cniră şi goniră, spre culmea culmilor, ultimul bastion al buc uriei intime.

Inimile le bubuiau în piept; răsuflau amândoi cu icnete sacadate. Înlănţuiţi, năzuind împreună, tânjeau şi se întinde au, căutau şi atingeau.

Mary era la fel de absorbită ca el, dar de data asta mu lt mai conştientă şi mai prezentă, capabilă să simtă, să ştie şi să aprecieze puterea clocotitoare pe care ei doi o evocau. O provocau.

Fizic şi trecător; chiar dacă erau prinşi în această vâlt oare, îi simţea mâinile pe ea, îi simţea pasiunea, înţelegea c ă trupul lui îi făcuse trupul să răsune şi să vibreze prin toţi p orii. Nu exista cuvinte care să poată descrie realitatea acea sta elementară.
Doar arta de a face amor putea exprima aceste sentimente.

Se strânse în jurul lui şi porniră amândoi în cursa spre fericire.

Iar în goana aceea către destinaţia mult visată, ajunse

ră pe negândite la punctul culminant.

Tensiunea făcu implozie. Toate senzaţiile, topite şi arz ătoare, erupseră şi explodară, apoi le inundară venele şi se prelinseră direct în carnea lor.

Se convulsionară, ea ţipă, el gemu puternic.

Extazul se răspândi în corpul lor, îi nimici.

Surprinsă de propriile zvâcniri, simţi cum el devine ma i rigid în braţele ei, simţi inima sămânţei lui pulsând în adân cul ei.

Ea cedă şi-l făcu s-o urmeze.

Sentimentul era atât de înălţător şi de puternic, încât ea dădu frâu liber lacrimilor şi se prinse strâns... De acest moment, atât de trecător, atât de preţios.

Apoi se estompă, aşa cum se întâmplă mereu, dar, chi ar în clipa în care ea se relaxă, cu el îngropat adânc în ea, c onectaţi nu doar fizic, cufundaţi în marea de îndestulare, ea ştiu că acel moment de comuniune intimă supremă are să e xiste pentru totdeauna, aşteptându-i, de-a pururi o parte a l or.

Zâmbind şi pe deplin satisfăcută, se mai lăsă o dată p ătrunsă de acest sentiment.

Ryder se prăbuşi epuizat peste ea.

Era prea istovit să mai poată gândi sau să-i mai pese de ceva. Ameninţarea fusese acolo – iar el eşuase.

„Aşa se simte cineva care tocmai a fost înfrânt?”

Acesta fu ultimul lui gând coerent înainte să se preda.

*

Mai erau doar şapte zile până la nunta lor şi se scurse ră pe negândite.

Mary se apucă de pregătirile pentru propria ei nuntă c hiar în dimineaţa de după nunta Henriettei. Ryder o condus ese în Upper Brook Street în zori; se prăbuşise epuizată şi f ericită în patul ei de acasă, dar mama ei venise şi o trezise

devreme – mult mai devreme decât sperase – să-i aducă a minte că erau programate la croitoreasă.

Era aceeaşi croitoreasă care confecţionase şi rochia d e mireasă a Henriettei, aşa că mersul la probă reprezenta c ea mai bună oportunitate pentru mătuşile ei, pentru soţiile verilor şi pentru alte câteva femei mai în vârstă din familie să vină şi să-şi dea cu părerea despre dantela olandeză şi d espre perle, şi despre fiecare strat de material din care era alcătuită rochia de mireasă.

Lucilla şi Prudence, Demon şi fiica cea mai mare a lui Flick, toate o priveau radioase.

— Arăţi ca o prinţesă, spuse Prudence.

Mary se privi în oglindă şi trebui să le dea dreptate. R ochia o făcea să pară mai înaltă şi parcă îi dădea şi puţină c uloare în obraji. După ce croitoreasa îi prinse şi ultimul voal, Mary constată cu surprindere că ochii ei păreau imenşi. Ca două oceane de albastru.

Restul zilei şi-l petrecu într-un vuiet de interacţiuni înt re femeile familiei. Având în vedere timpul scurt avut la dis poziţie, îşi asumaseră toate câte un rol pe care abia aştepta u să îl joace.

Cu Ryder se întâlni la balul din aceeaşi seară; ea se gâ ndea să meargă iar pe Mount Street, dar el îi sugeră că, din moment ce nunta era peste doar câteva zile, poate ar fi mai bine să aştepte pur şi simplu.

— Nu prea mai are sens să ne furişăm aşa, zise el fără nicio tragere de inimă.

Mary se cam miră, dar consimţi şi îl lăsă în pace. În se ara asta.

În următoarele zile, împreună cu Louise, Honoria, Pati ence, Alathea, dar şi cu alţii, repetară sarcinile pe care le av useseră şi în săptămâna precedentă – flori, mâncare, vin, m uzică. Aşezarea la biserică şi masa din dimineaţa de după p etrecerea de nuntă. Programul, trăsurile, personalul care tr ebuia convocat din diferite case şi adus să ajute la servire.

Cum nunta ei urma să fie mult mai mare decât cealaltă, toa te treburile ce trebuiau rezolvate, deşi erau aceleaşi, presu puneau o campanie mult mai mare şi care necesita implicar ea rapidă a tuturor femeilor din neamul Cynster. Mătuşa He lena şi Therese Osbaldestone se autointitulară arbitri cu dre pturi depline vizavi de orice neclaritate şi generali-maiori su premi ai tuturor trupelor.

Valeţii nu mai conteneau cu alergătura între reşedinţ e, ducând şi aducând indicaţii, întrebări, sugestii şi câte şi mai câte.

Timpul se scurgea cu repeziciune şi, graţie câtorva se rate şi baluri de la care nu putea să lipsească, fiind mijlocul sezonului, trecură trei nopţi până când îşi reîndreptă atenţi a către Ryder. Către cel care avea să-i devină soţ.

Îl văzuse în fiecare seară, îşi făcuseră intrarea la braţ l a toate evenimentele, dar, cel puţin din punctul ei de veder e, Ryder cel din public era complet diferit de Ryder din viaţ a privată. Când se aflau în public, el era cel care coordona t oate interacţiunile lor, profitând de experienţă, pentru a co ntracara orice mişcare prea brutală din partea ei. În privat, Mary putea trece la comandă, dar în zilele acestea nu prea apucase să-l prindă singur decât pentru scurt timp.

Aflase de la Stacie – pe care toată lumea o considera potrivită să-i fie cea de-a doua domnişoară de onoare – că R yder fusese preocupat de chestiuni privind proprietăţile lui, inclusiv de pregătirea câtorva dintre reşedinţele lui în veder ea primirii noii marchize. Luată la întrebări, Stacie recunosc u că i se ceruse părerea în câteva privinţe, dar refuzase să divulge orice detaliu.

Mary se decise că nu o deranja dacă el avea secrete d e genul acesta faţă de ea, dar, în seara când el le conduse pe ea şi pe mama ei acasă, profitase de momentul când fus eseră lăsaţi singuri pentru a-şi lua rămas-bun şi îi spusese d oar atât:

— Peste o oră.

Apoi îi zâmbise şi îi întinsese mâna.

El îi susţinuse privirea preţ de câteva secunde, apoi îi l uase mâna, făcuse o plecăciune şi îi sărutase vârful degetel or.

— Cum doreşte doamna mea.

O aşteptă la fereastră şi o duse acasă la el, iar orele c are urmară fură o copie fidelă a ultimei lor întâlniri intime. S pre uşurarea ei.

Totul decurgea între ei exact aşa cum îşi dorise ea.

După ce o conduse înapoi acasă, Ryder se retrase în p atul răvăşit din dormitorul lui şi se gândi la capcana în care îl atrăsese soarta. Mary reprezenta absolut tot ce îşi dorise de la mireasa lui, ba şi mai mult; nu se aşteptase ca acest mai mult să-i dea aşa bătăi de cap.

Într-adevăr, era din ce în ce mai sigur că acel „mai mu lt” reprezenta preţul pe care trebuia să îl plătească… pentr u a profita şi de restul. Pentru a fi binecuvântat cu toate cel elalte. Pentru a i se permite să pună mâna şi să se bucure d e toate celelalte.

Nu avea somn. Mânat de un impuls greu de înţeles, se duse pe Upper Brook Street cât de devreme îi permitea dec enţa şi aproape o luă pe sus pe Mary pentru o plimbare în p arc. Ea îl puse la curent cu ultimele aranjamente făcute; pe drumul de întoarcere către casa părinţilor ei – unde trebuia să ajungă pentru o ultimă probă pentru rochia de mireasă, pe care cu niciun preţ nu putea să o vadă şi el decât când p ăşeau în biserică –, zâmbetul ei radios şi lumina aceea din o chi… reuşiră să-l mai aline.

Să potolească bestia neliniştită din el.

Apoi se întorsese acasă la el şi se apucase şi el de tre abă, finalizând unele modificări pe care le dorise. Apoi se în tâlnise cu Montague, cu Rand şi cu Kit, cu membri ai familie i Cynster, inclusiv cu câţiva prieteni apropiaţi, printre care ş i Sanderson.

Pentru că îl cunoştea atât de bine, David îl întrebă cu

subînţeles ce îi mai făcea rana. Ryder îl informă că treaba s e dovedise o reuşită deplină, afirmaţie care stârni zâmbetel e celor prezenţi.

*

— Cred că o să port negru, spuse Lavinia, încruntându -se spre propria reflexie din oglinda de la măsuţa de toaletă din budoarul ei. Ar fi ca o declaraţie clară a ceea ce simt faţ ă de această uniune.

Claude Potherby oftă şi împături ziarul pe care încerca se să îl citească.

— Din nefericire, nu cred că gestul tău va fi perceput aşa.

— Oh? Arcuindu-şi sprâncenele, Lavinia se întoarse sp re el. Dar cum va fi perceput?

— Ca o revelaţie asupra caracterului tău, draga mea; şi chiar nu cred că vrei să fii văzută aşa, spuse el, gesticulâ nd a lehamite. Presupunând, desigur, că vei mai apuca să p ăşeşti în biserică şi nu vei fi luată pe sus de vreun Cynster ş i trimisă fuguţa înapoi în trăsura ta, spuse el, imaginându-şi scena. În locul tău, nu aş risca, zise el, apoi o privi în ochi şi îi zâmbi. Iar, în afară de asta, draga mea, consider că te poţ i răzbuna mai bine dacă te vei prezenta în toată splendoare a şi te vei îmbrăca trăsnet; şi oricum ştii deja că negrul nu t e prinde deloc.

Lavinia îşi muşcă buza, dar, după câteva momente, în cuviinţă din cap.

— Da, ai dreptate. Nu m-am gândit la modul ăsta.

Cu zâmbetul pe buze, Claude se întinse după ceainic.

*

Revenirea Henriettei şi a radiosului James în capitală s emnală intrarea pe ultima sută de metri.

Mary se văzu nevoită să ia o groază de decizii de ulti m moment – ce să mai aibă la ele domnişoarele de onoare î n afară de bucheţelele de flori, dacă îşi dorea o tiară încrust ată cu diamante sau cu perle şi, dacă alegea perle, atunci s ă fie oare perlele lăsate de străbunica? Potcoave mici de ar gint ornate cu panglicuţe şi perle – acestea fură răspunsuril e ei. Nimic însă nu putea fi decis fără consultarea tuturor. S e aşteptase să se simtă iritată şi enervată; în schimb, în sân ul familiei şi al prietenilor apropiaţi, inundată de dragostea l or, conştientizarea faptului că toţi se preocupau de fericirea ei o ajutase să suporte amestecul lor în viaţa ei cu o uşurinţ ă surprinzătoare.

Şi se minuna de ea – de cât de mult se schimbase în u ltimele zile sau săptămâni, de cât de mult crescuse familia ei în ochii ei, aşa cum erau ei, cu bune şi rele –, iar cele cât eva momente pe care le împărtăşise cu Ryder, în care discu taseră despre viaţa care îi aştepta, îi oferiseră încă o ocazie să-şi aprofundeze sentimentul că după nuntă urma să… me argă mai departe.

Avea să-şi părăsească familia şi să înceapă o viaţă no uă, pe care să şi-o poată croi după bunul ei plac – şi al lui R yder. Aceasta era provocarea la care medită în timp ce se s trecură în pat în ultima noapte petrecută ca o tânără nemăr itată.

Se trezi a doua zi de dimineaţă – o zi însorită, în care urma şi păşească spre altarul bisericii ca mireasă, iar ursitul avea să o aştepte şi să îi ia mâna… Nu-şi mai încăpea în pie le de bucurie.

Dădu păturile la o parte şi sări voioasă din pat, apoi s ună după cameristă.

Capitolul 11

Pentru toată Londra, nunta nobilului Ryder Montgome ry Sinclair Cavanaugh, marchiz de Raventhorne, viconte de Sidwell, baron de Axford, Lord Marshal de Savernake cu Ma ry Alice Cynster în acea zi senină din iunie ’37 era un eveni ment notabil, cu sute de trăsuri care năpădiseră străzile din Mayfair şi cu aristocraţi şi doamne din înalta societate la pa tru ace. Cei care ocupaseră din timp cele mai bune locuri în piaţa Hanover şi pe străzile din împrejurimi erau impresiona ţi de câtă lume bună venise; trăsurile, care mai mult staţion au pe carosabil decât înaintau, continuară să sosească neîn cetat, iar din ele coborau cele mai cunoscute chipuri, care s e înghesuiau pe rând în biserica deja înţesată de lume.

Pentru cei din înalta societate, nunta reprezenta un ev eniment de la care nu se putea lipsi, fiind cotat ca unul dint re cele mai importante din an. Mulţi remarcaseră alianţa re cent încheiată între familiile Glossup şi Cynster, dar puţini a nticipaseră uniunea mult mai strategică şi influentă dintre C ynster şi Cavanaugh. Asocierea celor două familii, ambele d e tradiţie veche şi bogate, precum şi foarte influente, aproa pe paralizase oraşul; oricine se considera important voia să fie văzut cum acorda acestei nunţi respectul cuvenit, şi cu o cazia aceasta se împărţiseră invitaţii şi celor care aveau leg ături îndepărtate cu cele două familii – cu alte cuvinte, majo ritatea celor din oraş aveau invitaţie la eveniment, deci nu era de mirare că biserica era arhiplină.

Ziua începu minunat pentru Mary şi dădea semne că v a fi şi mai şi. Servise micul dejun în sânul familiei – surori, c umnate, frate, cumnaţi, copiii acestora –, după care se grăb iră cu toţii să se îmbrace, într-o învălmăşeală generală, ca s ă ajungă la timp la biserică. Sigur că, datorită mamei sale şi celorlalte doamne Cynster care supervizau toată acţiunea, t otul merse ca pe roate. După care, în uralele fericite ale mu lţimii, tatăl ei o ajută să coboare din trăsura ornată cu pangl icuţe albe, moment care o făcu extrem de fericită. Deja se î ndoia că şi-ar mai putea simţi vreodată inima atât de plină

ca în clipa în care îşi privi tatăl în ochi, iar acesta îi întinse b raţul şi o conduse în biserică, unde aşteptau domnişoarele de onoare, pajii şi fetele a căror sarcină era să arunce cu flo ri. Convoiul de oameni se ordonă în şir, apoi se apropiară to ţi de uşile duble care fură deschise de Martin şi de Luc, amâ ndoi zâmbitori, după care se îndreptară către altar în ritmul muzicii – acolo unde bărbatul pe care îl identificase ca fiind ursitul ei o aştepta.

În ceea ce-l priveşte pe Ryder… în momentul în care, stând în faţa altarului din biserica St. George, alături de fraţ ii lui vitregi, fu atenţionat de organist să se întoarcă şi o văz u pe Mary la braţul tatălui ei, înaintând încet, dar cu hotărâr e spre el şi cu o încântare desăvârşită pe buze, înţelese în s fârşit cât de mult avea să se schimbe viaţa lui.

Inima îi stătu în loc, apoi, când privirile li se întâlniră, î ncepu să îi bată iarăşi, şi ar fi putut să jure că într-un alt rit m.

Sub vălul acela transparent, ochii ei păreau imenşi, de un albastru intens, luminoşi, plini de viaţă, de nerăbdare şi de entuziasm.

Rochia îi foşnea când păşea şi era la fel de delicată, e xtraordinară, fragilă şi frumoasă… ca ea.

Simţi un imbold de invidie, dar posesivitatea lui era în soţită de o vagă recunoştinţă.

Mary ajunse lângă el, Ryder îi întinse mâna, şi Lord Ar thur puse în mod simbolic mâna ei în palma lui. Îşi pironi pri virea în ochii ei şi îi strânse mâna – şi se simţi ca şi cum ace sta era într-adevăr un nou început.

Traseră amândoi aer în piept, apoi se întoarseră spre altar.

Ryder abia auzea cuvintele preotului, cât despre cânt ecele intonate, nici vorbă. Slujba dură cam o oră, dar pentr u el nu exista decât Mary, orice altceva se părea irelevant ş i superfluu. Nu se gândea decât la jurăminte; îşi rosti jurăm ântul cu hotărâre şi din suflet, apoi ascultă jurământul făcut

de Mary, un ecou clar şi feminin al propriei lui promisiuni, şi simţi cum totul se schimbă, se realiniază şi, în ciuda nelinişt ii lui prelungi, făcu un efort de voinţă şi permise sorţii să înv ârtă cheia şi să îi întemniţeze pe viaţă ca soţ şi soţie.

După ce preotul îi dedară căsătoriţi şi le dădu permisi unea pentru primul sărut ca soţ şi soţie, se întoarseră unul spre celălalt, se priviră în ochi – iar el se oglindi în ochii ei al baştri, văzându-se exact ca pe bărbatul cu care ea alesese să îşi petreacă viaţa – şi se sărutară cu inocenţă.

El era bărbatul pe care ea îl acceptase ca fiind „ursitul ei”, cel pe care îl căutase o viaţă întreagă.

Surprins că reuşi să afişeze, fără vreun efort, un zâmb et care să se potrivească cu al ei, îi luă mâna şi i-o aşeză pe braţul lui, şi se întoarseră împreună spre cei din biserică.

Erau încrezători, puternici, hotărâţi; trecură cu mândri a care îi caracteriza pe amândoi prin mulţimea care îi aplau da frenetic, iar Ryder se hotărî atunci ca, începând din acea zi, el să fie bărbatul care se oglindea în ochii ei.

Călătoria în caleaşca deschisă de pe Brook Street pân ă la casa din St. Ives din piaţa Grosvenor fu acompaniată de urale, fluierături şi, graţie surorii şi fraţilor lui vitregi, de o pl oaie de orez şi flori, aruncate de mulţimea care împânzise t ot traseul.

La masa festivă fură aşteptaţi cu aceeaşi bucurie nere ţinută. Discursurile şi felicitările curgeau ca vinul bun, eferv escente ca şampania. Valsul mirilor veni ca o binecuvântar e, momentul când puterea irevocabilă în faţa căreia se plec aseră amândoi astăzi strălucea prin vâltoarea ameţitoare şi ajungea până la ei. Îi revendica.

Apoi, înconjuraţi de o mare de rude, fură conduşi spre trăsura care îi aştepta să îi ducă la ţară, la reşedinţa Ravent horne Abbey, acolo unde începeau să-şi trăiască viaţa împr eună.

Mary era la fel de încântată ca el de această perspecti vă. Se schimbase într-o rochie violacee, ochii îi surâdeau de

fericire, zâmbetul îi era plin de bucurie neprefăcută şi arăta mai ameţitor de fermecătoare ca oricând,

Ryder îi oferi mâna să se urce în trăsură, apoi se urcă şi el şi trase portiera, tot în uralele mulţimii. Se aşezară pe banchetă şi se uitară pe fereastră, făcând cu mâna oamenil or.

— Toţi sunt aşa fericiţi! exclamă Mary. Este o zi cu ad evărat extraordinară – n-am văzut decât chipuri de oameni bucuroşi.

În cele din urmă, trăsura porni din loc, trăgând după e a o pereche simbolică de ghete vechi şi, cu totul inedit, o sp adă. Auzind tropotul cailor pe caldarâm şi copleşit de toate emoţiile, Ryder zâmbi, se uită la ea, încuviinţă din cap şi nu făcu nicio obiecţie la comentariul care fusese aproape corec t. N-avea niciun rost să o pomenească pe mama lui vitregă; Lavinia fusese şi ea prezentă, dar sora şi fraţii lui vitregi, pr ecum şi prietenul ei, Potherby, avuseseră grijă să o ţină în f râu.

După ce plecaseră însă, Lavinia rămăsese pe trepte în aglomeraţie, iar expresia ei cu siguranţă nu fusese una de f ericire.

Nu-l deranja câtuşi de puţin. Se mută lângă Mary, o lu ă de mână, i-o duse la buze şi i-o sărută.

— Acum putem să ne relaxăm, cel puţin pentru câtev a ore, până ajungem la Abbey.

Mary mârâi o aprobare, apoi se trase mai aproape de el.

*

Cu linia fermă a buzelor în contradicţie cu expresia ei altfel neutră, la braţul lui Claude Potherby, Lavinia se amest ecase printre ceilalţi invitaţi care se întorceau la balul de la reşedinţa St. Ives, când o auzi pe Lady Osbaldestone, o doa mnă tare rea de gură, dându-şi cu părerea:

— Cred că o să fie nebunie la clubul domnilor când o s ă dea toţi năvală să parieze în cât timp i se va naşte primul moştenitor lui Ryder.

— Clar, răspunse Lady Horatia Cynster. Probabil major itatea o să parieze pe fix nouă luni de acum încolo.

Câteva doamne râseră.

Lavinia se crispă. Îşi miji ochii, dar Claude o strânse d e mână să-i aducă aminte unde erau şi s-o facă să-şi contro leze emoţiile; îşi îmblânzi expresia şi se lăsă condusă mai d eparte.

*

Mary aşteptă până când ieşiră din suburbiile Londrei p entru a-şi pune în aplicare ideea care îi venise când aflase c ă drumul până la noua ei casă durează mai bine de cinci or e, idee care i se părea din ce în ce mai tentantă.

Raventhorne Abbey se afla mai încolo de Hungerford; se grăbiseră să plece rapid după masa festivă, astfel încât s ă ajungă pe lumină la conac. Asta presupunea că trăsura tr ebuia să gonească câteva ore până acolo; noroc că avea su spensii bune şi rezista la drum lung. Oricum, mai fusese pâ nă la Reading, aşa că era familiarizată cu peisajul şi nu simţ ea nevoia să stea să privească pe geam.

Surugiul oprise doar o dată după ce ieşiseră din raza v izuală a celor din St. Ives ca să scoată chestiile agăţate de f undul trăsurii, după care porniseră la drum în linişte. Mary ş i Ryder discutară despre ziua nunţii lor, despre invitaţi, des pre tot felul de amănunte pe care le remarcaseră; amândoi erau conştienţi că aveau capacitatea de a-i influenţa pe cei cu care intrau în contact, deci era o trăsătură pe care o ave au în comun. Informaţia înseamnă putere; amândoi înţelese seră asta.

În final epuizară toate subiectele şi alunecară într-o lin işte confortabilă.

Mary nu mai călătorise cu această trăsură şi era impresionată de designul modem şi de micile retuşuri luxoase, ca de exemplu sistemele de închidere a geamurilor, care erau din alamă, paravanele pentru geamuri şi banchetele elegante din piele închisă la culoare.

Aprecierea acestor detalii nu o distrase însă prea mult timp, iar când trecură prin Hounslow, şi vizitiul pocni din bici, şi caii o luară la goană peste meleagurile acestea faimoase, se hotărî să aducă vorba despre năstruşnica idee care îi venise.

Ryder stătea lângă ea, lăsat pe spate, cu picioarele depărtate, cu genunchii îndoiţi şi cu un cot sprijinit pe tocul ferestrei. Trase cu coada ochiului la el şi constată că se uita absorbit la copacii care se perindau cu repeziciune prin faţa ochilor lui.

Trăsura prinsese viteză, dar nu se hâţâna prea tare graţie suspensiilor bune. Se ridică şi, fără niciun preaviz, se rostogoli în poala lui Ryder.

Bineînţeles că o prinse. Ezită o clipă, apoi ea se întoarse cu faţa spre el, iar el o ridică şi o aşeză mai bine – acum erau faţă în faţă, iar ea putea să-i zâmbească şi să-şi sprijine braţele pe pieptul lui, o poziţie cât se poate de potrivită pentru a-i dezvălui propunerea ei tentantă.

Ryder o privi în ochii care îi scânteiau deja, îi remarcă curbura senzuală a buzelor şi ridică dintr-o sprânceană, cu o expresie voit detaşată. Bănuia el ceva, dar, oricum, o parte din el – partea inferioară – era gata să se supună oricărei propuneri, deşi nu ar fi preluat iniţiativa.

Îi rămânea să-şi dea seama încotro ducea drumul pe care îl ademenea ea, iar intenţiile ei nu făceau decât să îl tragă şi mai departe pe acel drum. Nu se opunea, pentru că orice urmă de rezistenţă ar fi fost în zadar. Nu, şi mai rău, imposibilă.

Asta nu îi linişti nicicum îngrijorarea crescândă.

Pe parcursul ultimelor ore se lămurise definitiv că ea îi

fusese predestinată.

Acum era a lui, dar pentru a o păstra trebuia să achite un preţ.

Mary îi studie ochii, apoi îşi plimbă încet vârful limbii p este buze, lăsându-le lucitoare şi umede.

Deja ceva în viscerele lui începea să fremete, dar se s trădui să nu îşi dea de gol reacţiile.

Mary simţise însă ceva, pentru că privirea îi deveni şi mai strălucitoare, iar curbura buzelor se accentuă.

— Mă gândeam, şopti ea, cu privirea spre buzele lui, c ă, având în vedere drumul acesta lung şi plictisitor, am put ea încerca să însufleţim orele astea cu o aventură.

Sprâncenele lui se arcuiră şi mai mult.

— O aventură.

— Hmm. Da, ceva ce am putea să facem în intimitate a acestei trăsuri, continuă ea, ridicându-şi privirea spre ochi i lui. Sunt sigură că ai mai avut parte de asemenea aventuri şi altă dată, dar eu nu, spuse şi se trase şi mai aproape de el. Aşa că mă gândesc că ai face bine să-mi arăţi şi mie.

Captivat de ochii ei albaştri, atras – atât de uşor – în mrejele ei, se auzi răspunzându-i fără să ezite:

— De fapt, nu m-am… aventurat niciodată în vreo trăs ură.

Ochii ei fabuloşi se măriră neîncrezători.

— Niciodată? Nici măcar o dată?

Ryder clătină din cap.

— Nu mi s-a ivit ocazia.

N-ar fi crezut că aşa ceva era posibil, dar Mary se lumi nă şi mai tare la chip, în culmea încântării.

— Cu atât mai bine. Atunci putem explora împreună, putem învăţa şi descoperi tot… tot ce este de descoperit, s puse ea, apoi privirea îi coborî spre buze, apoi spre eşarfă. Şi, că tot veni vorba… zise şi se întinse să-i scoată cămaşa.

O prinse de mâini şi i le lipi de piept.

— Nu. E singurul lucru pe care îl ştiu despre asemene

a aventuri. Hainele nu se dau jos.

Mary făcu ochii mari.

— Nu?

Ryder dădu să clatine din cap, dar se opri.

— De fapt, doar ale mele. Ale tale, zise şi îşi coborî pri virea spre sânii ei, mai mult sau mai puţin.

Mary căzu puţin pe gânduri, apoi râse – un râset pe ca re Ryder remarcase că îl păstra doar pentru el, senzual şi s educător. Instinctul îi spunea că aceasta era adevărata Mar y Cynster, cea care se ascundea sub faţada de autoritate, p ragmatism, şiretenie şi despotism.

Femeia de o căldură şi de o senzualitate ieşite din co mun. Femeia după care tânjise fiara din adâncul lui.

Se priviră în ochi, iar el văzu provocarea pe fundalul al bastru.

— Prea bine, milord. Vei prelua conducerea, iar eu mă voi adapta din mers. Aşa facem, spuse ea, apoi se apropie de buzele lui şi şopti: Condu şi învaţă-mă şi pe mine.

N-ar fi putut rezista acestei tentaţii nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta. Încet, îşi strecură o palmă pe spatele ei, a poi o urcă între omoplaţi, până spre zona sensibilă de la cea fă, după care îi cuprinse ceafa.

Nu doar o susţinu, ci o imobiliză de-a dreptul, o lipi de el şi îi acoperi buzele cu gura, apoi, fără să mai aştepte o al tă reacţie din partea ei, îi acapară în totalitate gura. Făcu e xact ce îi ceruse: ceva aventuros.

*

Câteva ore mai târziu, Mary aţipise zâmbitoare şi satis făcută în braţele lui protectoare, iar el se trezi că surâdea şi el, aparent fără nici un motiv.

Îşi lăsă capul pe pletele ei cârlionţate, dar simţi cum z âmbetul îi devine mai amar.

Voise ceva aventuros, şi chiar aşa se şi întâmplase; fu

sese la fel de inventivă ca el şi mult mai pregătită şi mai ne răbdătoare să experimenteze decât s-ar fi aşteptat el de la o domnişoară din lumea bună.

Până acum, de fiecare dată îi oferise ce dorise, ba chi ar mai mult.

Nu se aşteptase la râsetele, la veselia pură care-i încâ nta, şi-i tachina, şi-i îmboldea pe amândoi, nici la izbucnirea bruscă de pasiune amestecată cu o dorinţă profundă şi arză toare, legitimă, care-i înşfăcase în momentul uniunii deplin e, când, încălecându-l, se cufundase şi-l primise în ea – şi în acelaşi timp, în aceeaşi fracţiune de secundă, înţeleseseră c ă acesta era primul astfel de moment ca soţ şi soţie.

Cu atât mai puţin anticipase sentimentul incredibil de apropiere pe care îl avuseseră după aceea, când ea îşi lipis e palma de obrazul lui, îl sărutase, şi amândoi depăşiseră or ice limită şi restricţie, lăsându-se pradă pasiunii vibrante di ntre ei.

Nu putuse prevedea aşa ceva pentru că nici nu mai si mţise pentru nicio femeie ce simţea pentru ea.

Era ceva mult mai convingător, mai puternic, mai com plex. Ceva alcătuit din multe, multe straturi; nu putea descr ie în cuvinte felul în care îl făcea ea să se simtă.

Nu ştia nici ce însemna, nici ce repercusiuni urma să a ibă asupra lui acest drum pe care o apucase şi care nu îi lăs a loc de întoarcere.

Părul îi mirosea a rozmarin şi a trandafiri galbeni, iar e a toată mirosea a pasiune, şi miresmele acestea i se încolăc eau în minte, alinându-l şi calmându-l, făcându-l să înţeleag ă că singura opţiune pe care o avea era să continue pe ace st drum alături de ea.

Trebuia să meargă alături de ea, să treacă amândoi p este toate provocările cu încredere în forţele proprii.

*

Ajunseră la Raventhorne Abbey chiar înainte de asfinţi t. Localizată la nord de pădurea Savemake, proprietatea er a încă în mare proporţie împădurită; conacul imens, desfăş urat pe trei etaje, le apăru în calea ochilor doar după ce tră sura trecu de stejarii uriaşi care mărginiseră drumul. După aceea, diurnul urmărea peluza minunată până la curtea piet ruită înainte ca treptele să urce spre uşa impresionantă de l a intrare.

Ryder văzuse acea privelişte de multe ori, ştia cum so arele strălucea pe piatra pală, cum scânteia pe sticla numer oaselor ferestre. În mod normal, şi-ar fi plimbat privirea pes te structura masivă, peste linia crenelată a acoperişului, spr e cerul care pătrundea prin lucarna rotundă în holul de la in trare şi s-ar fi simţit mândru de casa lui, care îl definea foar te bine; astăzi însă, o altă privelişte îi captase pe deplin ate nţia. O privi pe Mary când fixă cu privirea noul ei cămin, cas a care avea să le fie reşedinţa principală, căminul lor adevă rat. Se panică o clipă, speriat de gândul că poate ei nu îi plă cea.

Spaima aceasta efemeră îi fu însă spulberată instanta neu, de îndată ce o văzu cum se înseninează la faţă.

Mary se apropie nerăbdătoare de fereastră pentru a v edea mai bine priveliştea. Ryder se lăsă pe spate pe banch etă, încercând să se relaxeze – nu avea de ce să-şi facă grij i.

Trăsura încetini când intră în curte, iar el mai aruncă o privire pe geam, parcă pentru a se asigura că totul era în or dine. Deşi casa era în mare parte veche, faţada fusese reno vată în stil paladin de generaţia tatălui său. Rezultatul era r emarcabil; chiar şi el, care fusese de o grămadă de ori aici, o admira de fiecare dată.

Dăduse ordin ca personalul să se pregătească pentru venirea lor; acum toţi angajaţii lui erau înşiraţi din mijlocul c urţii până sus, pe terasă, dornici să o cunoască pe marchiz ă.

Trăsura se opri. Ryder aşteptă ca valetul să vină să le deschidă portiera, apoi ieşi şi se întoarse să-i ofere mâna lui Mary, care se întinse spre el, apoi ezită, cu privirea pe deas upra lui.

Ryder îşi dădu imediat seama de motivul reţinerii ei.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. Arăţi perfect.

O privi în ochi, apoi clipi, semn că îi citise corect gând urile; după aventura din trăsură, o ajutase să-şi aranjeze la loc rochia şi părul, dar sigur că ea nu se văzuse în oglindă.

Îl apucă de mână, trase aer în piept şi coborî din trăsu ră, în sfârşit ajunsese în locul mult visat – se pregătea să int re în casa ei, să fie întâmpinată de personalul care de azi în ainte avea să asculte de ordinele ei.

Îşi prinse fusta cu cealaltă mână, îşi înălţă capul şi îşi fixă privirea asupra majordomului impunător care aştepta î n capătul şirului.

Ryder o conduse până la el.

— Draga mea, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Forsythe. E ste majordom de când eram eu copil.

În ciuda eforturilor sale, Forsythe nu se putu abţine să nu schiţeze un zâmbet în momentul în care se înclină în faţ a ei.

— Bine aţi venit la Raventhorne Abbey, milady. Dores c ca în numele personalului să vă urez bun venit în noua du mneavoastră casă şi în acelaşi timp vă dorim ca şederea du mneavoastră aici să fie una de durată şi fericită.

Nu îi fu greu deloc să îl răsplătească cu un zâmbet.

— Îţi mulţumesc, Forsythe, spuse ea, apoi se adresă t uturor: Sunt încântată să mă aflu aici, sunt recunoscătoare pentru faptul că stăpânul vostru m-a ales drept marchiza lu i. De abia aştept să colaborăm, spuse ea, apoi îi făcu semn l ui Forsythe. Vrei să faci oficiile, te rog?

— Vă mulţumesc, stăpână, replică el, înclinând scurt d in cap, apoi trecu în faţa ei şi o conduse pe rând în dreptul angajaţilor, prezentându-l pe scurt pe fiecare.

Menajera, doamna Pritchard, era o femeie slăbuţă de o vârstă incertă, cu spatele drept de părea că a înghiţit un par şi cu ochi jucăuşi; după ce aceasta o felicită şi schimbar ă câteva vorbe, Mary fu convinsă că relaţia lor – care era vit ală pentru o bună înţelegere în casă – avea să fie un real su cces. Poate se înşela, dar senzaţia ei fusese că doamna Prit chard s-ar fi purtat la fel cu oricare altă femeie pe care Ryd er ar fi ales-o drept soţie.

Probabil menajera fusese vrăjită de mult de şarmul in sidios al soţului ei; dacă aşa stăteau lucrurile, nu avea de c e să se plângă.

Următorul era Collier; Mary îl salută cu o plăcere since ră. După Collier era Aggie, camerista ei personală, cu un râ njet până la urechi; Aggie plecase din Upper Brook imediat după nuntă împreună cu Collier cu o altă trăsură de-a lui şi cu tot bagajul lor. Deşi Aggie nu îi adresă niciun cuvânt, Ma ry deduse din privirea ei că era mai mult decât încântată de noua postură, de noua reşedinţă.

Urmându-l pe Forsythe, cu Ryder mergând nonşalant î n spatele lor, Mary observă că ea era în centrul atenţiei tutu ror angajaţilor. Pe Ryder îl cunoşteau suficient de bine cât s ă se simtă în largul lor în prezenţa lui; îi studie curioasă şi aj unse la concluzia că personalul aflase de mult că leul rage, dar nu muşcă.

Aşadar, până şi personalul de la bucătărie şi grăjdarii erau relaxaţi, ceea ce spunea multe despre Ryder. Despre Ryder, stăpânul care locuia acolo, departe de oraş şi de ceri nţele rigide ale titlului pe care îl purta.

Căută să zărească vreo umbră de reacţie adversă viza vi de sosirea ei aici. Se gândise că măcar câţiva aveau să n u fie încântaţi de noua lor stăpână – lucrurile se complicau c ând existau doi care să dea ordine în aceeaşi casă –, dar nu detectă decât o curiozitate şi un interes general, adică exac t ce simţea şi ea faţă de ei.

După ce făcu cunoştinţă şi cu ultima servitoare, foarte

tânără, căreia îi zâmbi încurajator, Mary păşi pe terasă şi rămase în capul scărilor, cu faţa spre ei.

— Îţi mulţumesc, Forsythe, spuse ea, apoi îşi înclină capul uşor în faţa menajerei, care se afla în spatele lui Ryder. Doamnă Pritchard, continuă ea, apoi ridică tonul pentru a fi auzită de toţi. Vă mulţumesc pentru primirea călduroasă. Sper că vom convieţui mulţi ani în această casă, având ca scop prosperarea familiei Cavanaugh.

— Da, milady! Aşa, milady! Prea bine, milady! Mulţumim, milady! izbucniră toţi în urale şi plecăciuni.

Doamna Pritchard radia:

— Vă mulţumesc, stăpâna mea. Să ştiţi că am amânat servirea cinei până după ora nouă, gândindu-ne că mai întâi aţi dori să vă vizitaţi camerele şi să vă faceţi confortabilă, dar dacă preferaţi să mâncaţi mai devreme…?

— Nu, nu, zise Mary uitându-se spre Ryder; nu uitase de indiciile oferite de Stacie şi nici de nerăbdarea lui Aggie. Aş dori ca mai întâi să-mi văd odăile, continuă ea, întorcându-se din nou spre doamna Pritchard. Transmiteţi-i complimentele mele bucătarului – e foarte bine la ora nouă.

Ryder schiţă un zâmbet.

— În acest caz, draga mea, permite-mi să te conduc în casă.

Îl luă de braţ zâmbind şi se conformă.

Ryder nu se aşteptase să se simtă… aşa cum se simţea. Era un amestec de mândrie, emoţie subtilă şi o anume nerăbdare pe care nu o mai simţise din copilărie – şi, mai presus de toate, fericire. Obţinuse exact ce îşi dorise; Mary era soţia lui, iar acum se afla aici, în casa pe care el o considera căminul lui.

Triumful nu fusese niciodată atât de… mulţumitor.

Atât de plin de promisiuni.

O conduse spre scările late, încadrate de două armuri identice.

— Apropo, să ştii că nu vreau să renunţ la ele – sunt b

ucuria lui Forsythe.

Se uită spre el, apoi se întoarse să studieze armurile; după un moment, se răsuci şi mai avansară o treaptă.

— Cred că se potrivesc de minune. Au aparţinut cumv a unor strămoşi?

— Aşa mi s-a spus, răspunse Ryder, aruncându-şi privi rea spre ele. Între noi fie vorba, n-am fost niciodată convin s. Sunt prea mici pentru un Cavanaugh.

Mary râse. Surâse şi el, apoi o luă de mână şi urcară tr eptele, după care porniră pe coridorul de nord.

— Aceasta este aripa în care locuieşte familia. Aparta mentele noastre sunt în capăt şi aşezate faţă în faţă, dar uş a principală e chiar cea pe care o vezi drept înainte. Ajunser ă la uşă, iar el puse mâna pe mâner şi o deschise, studiind- o cu atenţie pe Mary. Iar această uşă duce spre camera de zi a marchizei.

Mary se uită înăuntru şi făcu ochii mari. Se lumină toa tă la faţă şi rămase cu gura căscată, apoi năvăli în încăper e.

Ryder o urmă cu un mare rânjet pe faţă.

— Oh, milord! exclamă ea cu sinceritate, făcând pirue te în mijlocul camerei. Culorile… sunt perfecte!

Un albastru-argintiu ce contrasta cu albăstriul ei prefe rat, totul accentuat de puţin liliachiu-închis; cele trei culori de bază se regăseau în diverse combinaţii pe tapetul de mă tase care acoperea pereţii, în tapiţeria celor două fotolii şi a scaunelor, asortată cu versiunea mai întunecată a aceluiaşi model cu frunze al perdelelor, momentan trase pentru a de scoperi cele două ferestre lungi.

Între ferestre se afla un birou delicat, pe care trona o l ampă decorată cu acelaşi model fantezist cu frunze. Pe el e rau aranjate un set de călimări de cristal, tocuri din fildeş, p recum şi un prespapier învelit în piele albastră.

Toată mobila – scrinurile aliniate lângă pereţi, măsuţa dintre fotolii, cadrul scaunelor – era din stejar auriu, cu o pa

tină care te îndemna să atingi fiecare lucru. Le trecu pe toa te în revistă, le mângâie suprafeţele, aprecie cum se cuvine toate detaliile tactile şi vizuale, precum şi micile amprente personale, cum erau, de exemplu, lampa şi ceasul de pe pol iţa de deasupra căminului – un ceas simplu cu ecran de aur ornat cu frunze de aur –, după care conştientiză pe deplin i mplicaţiile. Se întoarse încet spre Ryder, care închisese uşa şi rămăsese în dreptul ei.

— Tu te-ai ocupat de toate astea, remarcă ea, pentru că era singura explicaţie pentru modul în care fusese decor ată camera exact pe gustul ei. În doar – se opri să facă nişt e calcule – cincisprezece, cel mult şaisprezece zile, spuse e a, uitându-se de jur împrejur. Tu ai făcut toate astea.

Era evident că el se ocupase de tot, iar ea îşi dădea se ama cu câte eforturi, nu doar financiare, ci şi organizatoric e.

Ryder înălţă uşor din umeri şi se apropie câţiva paşi.

— Cunoscându-te, mi-a fost uşor să aleg culorile, iar î n ce priveşte restul… spuse el, uitându-se în jur, apoi din no u spre ea. Camerele tale de la reşedinţa Raventhorne sunt î ncă în lucru, dar – continuă el, arătând spre uşa din stânga l ui – toate camerele tale de aici, dormitorul şi alte câteva su nt gata să te primească.

Nu mai avu nevoie de o altă invitaţie, aşa că se duse direct la uşa spre care făcuse el semn. Pe peretele opus era o uşă plasată simetric; presupunea că ducea în dormitorul l ui. Deschise uşa şi păşi înăuntru, ştiind că el îi pândeşte toa te reacţiile şi că singurul lui scop era să o mulţumească pe ea. Toate darurile pe care i le făcea erau din suflet.

Nu îi fu deloc greu să-şi manifeste încântarea; patul er a din stejar, încadrat de patru piloni şi sculptat cu acelaşi m otiv cu frunze. Materialele şi modelele din dormitor erau o r einterpretare a celor din camera de zi, dar într-un mod mai elegant şi mai luxos. Aşternuturile bleu erau din satin fin, c uvertura era o variantă mai bogată a modelului de pe tapiţe

rii, iar unele perne erau brodate cu nuanţe mai închise de al bastru.

Apoi ferestrele. Două dintre ele, înalte şi înguste, dăd eau spre nord, dar cele care flancau patul, deşi la fel de înal te, erau mai late. Se duse să exploreze priveliştea de lângă pat.

— Grădina de trandafiri, spuse Ryder, care venise lân gă ea.

Era iunie; tufişurile dese erau bogate, iar bobocii înce puseră să se desfacă, în nuanţe de roz, portocaliu, alb şi roş u, ca nişte pete de culoare pe fundalul acela verde-închis. T ufele erau încadrate de alei pietruite, iar în centrul grădinii r ectangulare se afla o fântână arteziană veche de piatră. Ma ry se pricepea la trandafiri.

— Cel care a conceput designul grădinii a făcut treabă bună, zise ea, apoi îl privi peste umăr pe Ryder. Mama ta vi tregă?

Clătină din cap.

— Din ce ştiu eu, pe Lavinia nu prea o interesează gră dinile. Conform şefului grădinarilor – care-i mai în vârstă de cât însuşi Matusalem –, el şi mama mea s-au ocupat, spuse el, apoi şovăi puţin. Chiar dacă mama a murit când eram mi c, încă îmi aduc aminte că ăsta era locul ei preferat. Dacă s e afla în grădină, acolo eram şi eu. Stătea pe banca de la ca pătul aleii.

Mary ochi banca, care avea vedere spre toată casa.

— Avem şi noi o grădină de trandafiri asemănătoare l a Somersham Place – şi inclusiv o bancă, spuse ea cu un su râs. Poate că este unul dintre lucrurile acelea care se regăs esc în orice familie aristocrată.

Ryder pufni uşor, apoi o privi în ochi.

— Mai degrabă unul dintre lucrurile pe care doamnele din înalta societate le consideră obligatorii – aşa îşi manifes tă ele influenţa pe care civilizaţia o are asupra lor.

Mary chicoti şi se întoarse spre uşa care ducea în urm

ătoarea încăpere, despre care bănuia că trebuia să fie gard eroba.

Era într-adevăr o garderobă fabuloasă, mare şi aerisit ă – o măsuţă de toaletă lată, aşezată între două ferestre mi cuţe, o grămadă de sertare şi două dulapuri. Rochiile îi fuse seră deja aranjate într-un dulap, iar jupele şi şalurile în celăl alt.

— Camera asta, zise ea, rotindu-se pe călcâie, seamă nă mai degrabă cu un budoar.

Ryder ridică din umeri.

— Lavinia a folosit-o exact aşa – prefera să se întâlnea scă aici cu copiii ei decât în camera de zi.

Detectând ceva mai mult în spatele acestui comentari u, Mary ridică o sprânceană.

Ryder se strâmbă.

— Nu voia să rişte ca tatăl meu să audă cumva ce ave a ea de vorbit. Fusese o înţelegere tacită ca această încăpe re să fie doar a ei, iar el nu putea intra aici decât dacă era i nvitat.

Mary îl privi cu atenţie.

— Te deranjează că aceste camere au fost la un mom ent dat ale Laviniei? Că i-a luat locul mamei tale aici, în apa rtamentul dedicat marchizei? întrebă ea.

Ryder nu încercă să evite răspunsul. Se gândi puţin – i ar între timp o privi în ochi, ocazie cu care întrezări care îi e rau sentimentele –, şi colţurile gurii se curbară încet. Reveni în prezent şi scutură din cap.

— Nu. De fapt… bănuiesc că acesta este unul dintre motivele pentru care m-am dedicat cu atâta devotament re decorării – am reuşit să o elimin şi să o înlocuiesc pe Lavini a cu tine – de aceea îmi face mare plăcere să văd că eşti… f ericită aici.

Susţinându-i privirea, Mary îl răsplăti cu un surâs la fel de sincer.

— Şi chiar sunt fericită aici.

Mai ales că el îi răspunsese fără nicio rezervă. Se întin se şi îi puse o palmă pe obraz, apoi îl sărută pe gură.

El nu reacţionă, iar ea se retrase vădit confuză şi îi aru ncă o privire nedumerită.

El strânse din buze.

— Înainte de a ne lua valul, mai am ceva pentru tine.

Mary făcu ochii mari.

— Încă ceva?

Ryder se duse spre măsuţa de toaletă. Periile şi piepte nii ei, caseta cu ornamente de păr, caseta cu bijuterii erau t oate aranjate frumos şi se reflectau în oglinda triplă. Deschi se sertarul central şi scoase o casetă îmbrăcată în catifea, p e care i-o întinse.

— Pentru tine.

Cu privirea aţintită spre casetă, se întinse nerăbdătoa re spre ea. O luă, o deschise şi oftă.

— Oh! Rămăsese fără cuvinte. Este… sunt…

Fabuloase, incredibile, minunate.

— *Splendide.*

Continuă să fixeze cu privirea setul care conţinea un c olier, o brăţară şi cercei.

Ryder era peste poate de încântat de reacţia ei. Se înt inse spre casetă şi luă colierul aşezat pe catifea albă.

— O să ţin minte, data viitoare când mai vreau să te u luiesc, să-ţi dăruiesc bijuterii.

— Oh, spuse ea pe nerăsuflate, dar nu sunt nişte bijut erii obişnuite. Sunt o feerie de bijuterii. Se întoarse cu spate le la el, vibrând de fericire. Hai, pune-mi-l. Vreau să văd cu m îmi stă.

Bucuria ei era contagioasă. Zâmbetul lui Ryder se lăţi până înspre urechi în vreme ce îi prinse colierul în jurul gâtu lui.

— Gata.

Mary se uită în oglindă, încântată de ce vedea. Îşi ara njă colierul cu mişcări blânde, apoi îl mângâie uşor, urmărin

du-i conturul.

Ansamblul de diamante şi safire lila îi dădea fiori. Fiec are diamant era tăiat în formă de frunză sau de petală şi su spendat de un fir subţire în jurul safirelor mari şi viu colorat e, care formau centrul florilor şi care constituiau colierul în sine, în timp ce diamantele le ornau cu delicateţe pe margi ni.

Mary îşi privi reflexia din oglindă, apoi se întoarse şi s e aruncă în braţele lui. Ryder râse şi o prinse. Lăsând caset a de bijuterii deoparte, ea îi prinse chipul în palme, apoi îşi l ipi buzele de ale lui şi-l sărută.

Ryder încercă să prelungească sărutul, dar Mary se re trase şi îi sărută maxilarul, obrajii, mulţumindu-i de fiecare dată.

În cele din urmă însă o prinse din nou şi o sărută pe g ură, iar ea oftă, se lăsă pe el şi se afundă în sărut.

Timp de câteva minute, sărutul acţionă ca un mediato r al sentimentelor şi al gândurilor lor, care făceau aluzie la a lte şi alte dorinţe ascunse, în prezent latente, dar greu de ig norat.

Zgomotul pendulului îi readuse cu picioarele pe pământ, la noua lor viaţă împreună.

Îşi dezlipiră buzele, dar rămaseră îmbrăţişaţi. Îl privi d rept în ochi, mulţumită şi recunoscătoare pentru faptul că d e data asta niciunul dintre ei nu se grăbise, astfel că savura seră în linişte aceste momente. Schiţă un zâmbet, apoi se tr ase din braţele lui, iar el îi dădu drumul cu părere de rău.

Zâmbetul ei era liniştitor.

— Vino, milord, şi ajută-mă să îmi prind cadourile, spu se ea, apoi se duse la măsuţa de toaletă şi luă brăţara. Dup ă aceea, continuă ea privindu-l în ochi, va trebui să coborâ m la prima noastră cină ca soţ şi soţie.

Zâmbetul lui era imaginea reflectată a zâmbetului ei – iar mulţumirea lui o oglindea pe a ei. Luă brăţara şi i-o prins e la încheietură.

*

Din punctul de vedere al lui Mary, cina era fără cusur. Deşi stăteau la capetele opuse ale mesei, măcar se aflau la masa mai mică, nu la cea din salonul oficial, o monstruozita te mai mare de cincisprezece metri. Remarcaseră amândoi strădania personalului şi eforturile lor de a-i servi cu tot fast ul, aşa că nici nu le trecuse prin cap să se mute unul lângă celălalt la masă.

În afară de stilul ceremonios şi ireproşabil în care fură serviţi, felurile în sine fură o combinaţie perfectă, atât pentr u ea, care aprecia lucrurile simple şi delicioase, cât şi pentr u el, care se dădea în vânt după mâncare consistentă şi gus toasă. În timp ce el se străduia să dea gata toate preparatel e, Mary făcu conversaţie şi turnă vin, rememorând moment ele mai semnificative din timpul ceremoniei nupţiale şi al m esei de după, atrăgându-i atenţia asupra unor scene şi întâ mplări pe care el le ratase.

La masa aceasta puteau sta lejer douăsprezece perso ane, dar Mary se descurcă de minune şi aşa, vorbind clar şi răspicat. Ryder o auzea perfect, încuviinţa din cap, zâmbea şi râdea. Mary remarcă faptul că şi cei doi valeţi care stătea u la perete ca statuile, precum şi Forsythe, de altfel, care ră măsese în spatele scaunului lui Ryder, ascultau interesaţi, p robabil încercând să memoreze cât mai mult detalii pe care să le împărtăşească şi celorlalţi angajaţi, drept pentru care povesti şi mai multe detalii picante; la un moment dat, Ryd er îi aruncă o privire dezorientată, dar ea îi făcu un semn di scret către valetul din dreapta, după care se lămuri şi el de spre ce era vorba şi se concentră din nou asupra mâncării.

Era un bărbat uriaş, aşa că mânca mult. După ce term inară, Mary ridică din sprâncene şi îl întrebă dacă dorea să bea un brandy, iar el îi zâmbi, îşi aşeză şervetul pe masă, s e ridică şi veni spre ea în timp ce valetul îi trăgea scaunul.

Îi luă palma şi i-o aşeză pe braţul lui.

— Vino, o să-ţi arăt salonul principal.

Zis şi făcut. Pentru o casă tipică de ţară, era o încăper e mare şi confortabilă, mobilată suficient de la modă încât s ă reziste unei inspecţii mai dure; la ţară se punea mai mult accentul pe partea practică şi pe comoditate decât pe stil. Mary se plimbă prin încăpere şi observă căldura degajată d e şemineu.

— E cald şi plăcut aici – şi nu mă refer la temperatură, zise ea, apoi se întoarse spre Ryder. Este o cameră primitoa re şi relaxantă – te face să te simţi acasă.

Ryder încuviinţă din cap aproape imperceptibil, cu och ii aţintiţi asupra ei. După câteva secunde ezitante, întrebă:

— Vrei să stai aici?

Mary se uită de jur împrejur, apoi din nou la el.

— Ştiu că doamna Pritchard şi-a programat pentru mâ ine un tur oficial al casei, dar poate mi-ai putea arăta tu pe scurt toate încăperile şi să-mi spui care e rolul fiecăreia.

Ardea de nerăbdare să-i descopere locul preferat din c asă – camera în care se retrăgea dar nu voia să îl întrebe di rect.

Bucuros că poate să-i facă pe plac, îi arătă salonul în c are puteau să-şi petreacă dimineţile şi sera adiacentă; petr ecură câteva minute în sufrageria oficială, unde îşi mai poto li curiozitatea după ce află cine erau toţi strămunii reprezent aţi în portretele de pe pereţi. Aruncară apoi un ochi în biroul administrativ şi în biroul lui alăturat – o încăpere prea mică, după estimările ei, pentru a fi bârlogul lui preferat.

În cele din urmă, ajunseră şi la bibliotecă, iar Mary îşi dădu imediat seama că acesta era locul lui secret. Camera era lungă şi aranjată cam ca biblioteca din casa din Londra, cu rafturi pline de cărţi, cu un şemineu de piatră în centru, cu trei rânduri de ferestre duble pe peretele opus şemineul ui şi cu un birou masiv amplasat în celălalt capăt

Mai erau şi două canapele lungi şi patru fotolii aranjat

e în jurul focului, precum şi o masă mare şi rotundă la care se puteau studia volumele cu coperte de piele. Într-un colţ z ări o scară mobilă, care putea fi plimbată prin toată bibliote ca pentru a ajunge la rafturile de sus.

Îşi ridică privirea şi admiră în tăcere tablourile suspen date pe pereţi.

După părerea ei, aceasta era încăperea folosită drept sursă de inspiraţie pentru cealaltă. Semănau foarte tare, da r aceasta era mult mai spaţioasă şi mai grandioasă, precum şi mai veche şi parcă şi mai rezistentă.

Şi nu era o cameră frecventată doar arareori; putea si mţi un miros subtil impregnat în ţesături şi în lemn, semn c ă omul îşi făcuse simţită prezenţa aici zeci şi zeci de ani. Ma i ales biroul purta însemnele vremii, şi se vedea că fusese f olosit frecvent – era plin de pete pe prespapier, erau multe tocuri

În tăviţă şi un cuţitaş de tăiat hârtie, precum şi bucăţi de ceară pentru pecetluit scrisorile.

— Tatăl tău obişnuia să stea şi el aici, nu-i aşa? îl între bă ea pe Ryder, care se opri lângă canapele şi dădu aproba tor din cap. Când a murit? Acum câţiva ani, nu?

— Şase.

Niciun alt efect nu putea fi atât de persistent; simţea amprenta lui Ryder.

Mulţumită că îi descoperise bârlogul, se mută la birou şi se uită curioasă peste cărţile aşezate pe rafturile de deas upra. Lămpile fuseseră aprinse; citi pe cotorul uneia dintre ele titlul scris cu litere argintii Filosofie, apoi îşi continuă per iplul prin bibliotecă.

Ryder rămase pe loc şi o urmări cu privirea, apoi luă c artea pe care o lăsase pe scaunul pe care stătea de obicei ş i se aşeză confortabil, încercând să nu îi mai dea atenţie.

Se întrebă dacă era în stare.

Exact aşa cum bănuise, nu se putea concentra la cuvi ntele din paginile cărţii. Nu erau suficient de interesante înc

ât să-i capteze atenţia, atrasă ca un magnet de Mary, cea c are devenise centrul universului lui.

Mary se opri în dreptul altor două armuri medievale, a şezate între ferestre.

— Tot Forsythe, murmură el. Cred că are şi el un hobb y.

Mary se uită spre el; chiar dacă el nu-şi ridicase ochii, simţea mângâierea privirii ei.

— Mai sunt şi altele?

— În pod. Cred că din când în când Forsythe le mai str ecoară în casă să le ungă şi să le lustruiască. Deja se pricep e bine de tot la armuri, aş zice.

— Hmm, murmură ea şi trecu mai departe.

După ce termină de examinat fiecare colţişor, se întoa rse spre latura sud-vestică şi îşi alese o carte despre grădin ărit, apoi se aşează în fotoliul din faţa lui.

Îşi strânse picioarele sub ea, se foi un pic până îşi găsi o poziţie confortabilă, deschise cartea şi, fără să mai arunce nicio privire spre el, începu să o răsfoiască.

Ryder îşi reluă şi el cititul, străduindu-se să se concent reze asupra lecturii, nu asupra ei.

Mary găsi o pagină interesantă, îşi pironi privirea asup ra ei, dar preferă să se gândească la ale ei. Se gândi la ea. La el. La ei amândoi cum stăteau, ca soţ şi soţie, şi citeau în biblioteca lui. Se predase sorţii, indicaţiilor Doamnei, iar acu m se afla aici.

Avansase nespus pe drumul ales, dar era abia la jumă tatea lui.

Li purta inelul pe deget şi ştia deja că se putea baza p e el, dar avea nevoie de mai mult pentru a-şi asigura cel m ai de preţ lucru – trebuia ca el să-şi declare făţiş dragostea, cel puţin de faţă cu ea.

Aceasta era singura concesie pe care putea să o facă.

Aşadar, ajunseseră aici. Ce era de făcut în continuare?

Cu privirea în gol, retrăi toate întâlnirile lor intime; le

descusu şi le reevaluă pe toate, vrând să identifice cele mai subtile şi mai directe moduri în care comunicaseră, calea ce a mai sigură prin care să îl determine să facă acest ultim pa s.

Deja îl cunoştea suficient cât să ştie că singura metod ă era să îl convingă. Iar, în afară de asta, trebuia să-i demo nstreze fără echivoc adevărata valoare şi unicul scop al dra gostei.

Cu alte cuvinte, trebuia să poată defini cu precizie ce rol avea dragostea în relaţia lor – în traiul lor pentru tot rest ul vieţii în această casă.

Iar aceasta era noaptea nunţii lor; ce alt moment mai potrivit ar fi putut exista?

Închise cartea şi o lăsă în poală, apoi se uită spre el.

Ryder reacţionă cu întârziere, dar Mary ştia că o făcus e intenţionat. O privi, apoi îi căută ochii şi ridică întrebător ş i senzual din sprâncene.

Mary era sigură că şi el era extrem de conştient de fa ptul că aceasta era noaptea nunţii. Lăsă cartea deoparte şi se ridică; făcu şi el acelaşi lucru şi se apropie de ea.

— Am o rugăminte, milord.

Ryder o privi insistent. Mary îl văzu cum se străduia s ă ghicească, dar în final se predă.

— Ce anume?

— Du-mă în patul tău.

Capitolul 12

Ryder tresări şi se legănă, făcând efortul de a-şi stăpâ ni impulsurile şi a se asigura că înţelesese bine.

— În patul meu? Nu al tău?

— Nu, în al tău, răspunse ea cu îndrăzneală şi-şi ridică bărbia, îmi place foarte tare camera mea şi vreau să-ţi mulţ

umesc pentru asta. În patul tău.

Ryder ridică din sprâncene.

— În acest caz...

O luă în braţe. Îi ignoră bombănelile şi râsetele şi o du se spre uşă, apoi ieşiră pe coridorul ce ducea spre holul de l a intrare.

Mary îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, iar el urcă re pede, câte două trepte deodată, cu ea în braţe. Nerăbdarea lucea în ochii ei, îi scălda expresia întipărită pe chip, îi tensi ona aţâţător trupul firav – şi-l incita fără efort şi pe al lui.

Ajunseră în holul principal, unde Ryder o coti cu hotăr âre pe coridor spre aripa de nord.

Uşa de la sufragerie era întredeschisă; îi dădu un cot ş i o deschise larg. O trecu pragul, apoi se întoarse şi se îndre ptă spre uşa lui. O clipă mai târziu, erau înăuntru; o închise şi merse direct spre pat.

Nu se opri nicio clipă, ci o aruncă direct pe cuvertura verde-aurie şi o urmă.

Mary rămase o clipă fără suflare şi icni, se foi şi se înc ovoie, încercând să se ridice, dar o fixase sub el, îi prinsese încheieturile mâinilor şi o ţintuise de saltea, apoi se năpusti şi îşi lipi buzele de ale ei – şi o sărută.

Aceasta era noaptea nunţii lor, iar ea era doar a lui.

O dorea – dezbrăcată şi vibrând sub el până când ave a să ţipe de plăcere.

Ea avea, desigur, o altă perspectivă. În secunda în car e îi eliberă mâinile ca să-i atace butonii care îi prindeau roc hia în faţă, se repezi direct în părul lui, după care îl sărută c u o asemenea pasiune şi determinare, încât reuşi să-l distra gă.

Sărutul se transformă treptat într-un amalgam de limb i şi guri umede şi fierbinţi, din ce în ce mai flămânde. Apoi îi desfăcu rochia până la brâu, iar în clipa în care el se trase s ă i-o ridice, ea se repezi la el şi îi desfăcu eşarfa.

După care urmă un fel de încăierare, de care el perso

nal nu mai avusese niciodată parte în intimitate. Nu i se ma i întâmplase să se lase dezbrăcat de femei; el era cel care l e dezbrăca, dar era cert că soţia lui nu era deloc genul pasi v. Mâinile ei, acele mâini micuţe şi lacome ce înşfăcau înfo metate, erau peste tot – trăgeau de el, îl mângâiau, umblau fără astâmpăr, scotoceau în permanenţă peste tot…

Îl aduse într-o stare de beatitudine senzorială pe care nici măcar nu şi-o imaginase vreodată.

Singurul lucru după care se mai ghidau erau gemetele şi suspinele.

Hainele zburară la propriu de pe pat în frenezia aceea de pasiune concentrată. În singurul moment de luciditate c ând Mary îl împinse pe spate, se întrebă dacă nu cumva era u nebuni – erau două caractere puternice, nu lăsau niciodat ă nimic de la ei, dar în acelaşi timp fiecare se gândea numa i la cum să-i facă celuilalt pe plac, cum să profite de avantaj ul câştigat de celălalt pentru a împinge pasiunea şi mai dep arte, amândoi străduindu-se din răsputeri să-l aducă pe cel ălalt pe calea lui, pentru ca în final să nu o urmeze pe niciu na.

Ci să găsească o cale de mijloc. Ceea ce el, unul, nu f ăcuse niciodată.

Încălecându-l, ea devoră tactil şi vizual pieptul lui dez golit, cu palmele cercetătoare, cu degetele răsfirate, apoi îş i coborî mâinile şi se opri la nasturii pantalonilor lui.

Ryder inspiră cu dificultate, o împinse pe spate, se apl ecă peste ea, dar ea îl rostogoli. Se opri la timp pentru a nu cădea din pat. Scoase un mârâit de avertisment şi se forţă să ajungă cu mâinile pe pielea ei, ridicând cămăşuţa ei apro ape transparentă, singurul accesoriu rămas pe ea în afară d e colierul, cerceii şi brăţara de diamante şi safire pe care i l e dăduse el.

Reuşi în cele din urmă să pună mâinile pe curbele ei d ezgolite şi îmbătătoare. Pielea ei moale, netedă, mătăsoasă avea asupra lui acelaşi efect ca un afrodiziac, de care oricu

m nu mai avea nevoie acum. Îşi încleştă maxilarul pentru a-şi înfrâna durerea pulsândă, se prăbuşi pe spate şi o trase d easupra lui suficient cât să o poată dezbrăca.

Ea îi scăpase din strânsoare şi reuşise să-i tragă panta lonii până la genunchi. Bombăni ceva şi şi-i scoase de tot, d ar, înainte să se repeadă deasupra ei, Mary îl împinse şi se l ăsă cu toată greutatea pe el.

— Nu!

„Nu?” Rămase cu gura căscată. Colierul şi cerceii îi frâ ngeau razele de lumină, sclipind la gâtul ei, dansând la urec hile ei, semne că o avea în stăpânire. Voia să şi-o revendic e, să o seducă.

Negaţia, din punctul lui de vedere, nu avea ce să caut e în situaţia actuală.

Ea îl dorea; el o dorea.

Ar fi putut să o răstoarne cu uşurinţă pe spate. Încerc area de a ţine sub control nevoia arzătoare de a face întoc mai asta îi provoca durere, dar ceva în albastrul ochilor ei îl ţintui locului.

— Ce e? reuşi el să îngaime.

— Era vorba că eu o să-ţi mulţumesc.

— Păi poţi să-mi mulţumeşti dacă mă…

— De unde ştii? spuse ea cu vocea întretăiată, cu dori nţa pulsând în fiecare cuvânt. Apoi îşi linse buzele, iar asta î l făcu să geamă. De unde ştii dinainte ce e mai bine dacă n u ştii ce vreau să fac? Să-ţi fac!

Până în clipa asta rezistase cum rezistase; acum era î n agonie.

— Mary…

— E noaptea nunţii noastre şi vreau să-mi faci şi mie u n hatâr – întinde-te pe spate şi lasă-mă pe mine să îţi ofer… îi susţinu privirea, apoi buzele i se curbară. Exact ce vrei tu să îmi oferi.

Ştia că ar trebui să refuze, dar… se uită în ochii ei şi în ţelese că ea ştia prea bine că îi era fizic imposibil să-i refuze

ceva… şi doar gândul acesta – că ea îşi pusese asta în mint e… — îl făcu să tragă aer în piept cu disperare, apoi să încu viinţeze.

— Bine, dar doar în seara asta, pentru că e o seară sp ecială.

Îi zâmbi în semn că îi înţelesese mica minciună, apoi î şi puse mâinile peste umerii lui şi se întinse deasupra lui. U nduindu-se în sus, ajunse cu capul în dreptul capului său, se opri să îl privească în ochi, apoi îşi plecă uşor capul şi-l săru tă.

Ca o vampă. Ca o femeie care avea un singur scop în viaţă – să îl satisfacă pe el.

N-avea nici cea mai vagă idee de unde învăţase ea aş a ceva, dar bănuia că de la el, apoi extrapolase.

Fiecare mângâiere, fiecare atingere a limbii ei, fiecare apăsare subtilă, dar perfect conştientă pe care o făcea cu p almele şi cu degetele avea ceva de inocenţă amestecată cu concupiscenţă. Deja pierduse noţiunea timpului, nu mai ştia de cât timp dura această tortură a simţurilor sau de câte mi nute în şir îl ţinea sub vraja ei; nu mai ştia decât că, în mom entul în care simţi că cedează, îşi înfrână o înjurătură, se de sprinse de gura ei şi îşi scoase organul dur ca piatra din rai ul acela fierbinte şi umed şi o săltă pentru a-l încăleca, însă îşi pierduse de mult uzul raţiunii.

Nici ea nu era într-o stare mai bună, dar îşi încleştă ge nunchii în dreptul taliei lui, îşi înfipse unghiile în braţele lui, dându-i de înţeles că încă nu era gata să cedeze frâiele.

Ba dimpotrivă. Nici nu apucă bine să ia o gură de aer pentru a-şi mai alunga tensiunea şi a-şi umple pieptul, că e a se şi poziţionase şi se lăsase încet-încet înspre mădularul lui dureros, scăldând acea parte atât de sensibilă a corpului lui în glorie, lăsându-l fără suflare. Răpindu-i orice urmă de j udecată şi până şi ultima picătură de voinţă.

Până se undui ea complet, el era deja pierdut.

Apoi îl încălecă şi-l făcu să se cutremure până în adân

curi.

Urcând şi coborând, cu pleoapele lăsate, cu lumina lă mpii luând ocazional în albastrul intens al ochilor ei, cu mâi nile pe pieptul lui, cu braţele încordate, ea se abandonă im pulsului ei stăruitor.

Ritmului primitiv.

Plăcerii primitive, izbindu-l cu dorinţa, a lui şi a ei, nim icindu-l cu pasiunea lor, combinată.

El răspunse pe deplin chemării ei, incapabil să se mai abţină, să reziste în faţa acelei frenezii. Să reziste nevoii arz ătoare de a se contopi cu ea, de a i se alătura, a se îmbina de a-şi pierde identitatea în impulsul de nestăpânit de a de veni un tot.

El cedă, abandonă orice reţinere şi i se alătură în curs a nebunească, cu inimile bubuind, prin gloria răvăşitoare. A poi ea se încordă şi se crispă.

Îşi înfipse mâinile în şoldurile ei şi o înălţă, apoi o tras e la loc, şi îşi luară împreună zborul.

Ajunseră la soarele senzualităţii în aceeaşi clipă; se înt inseră, se încordară şi se convulsionară, şi extazul îi orbi. Îi copleşi şi-i izbi până când simţurile li se frânseră, apoi se in stală beatitudinea, ameţitoare şi grea, şi-i trase în marea de îndestulare aurie, de plăcere oferită şi primită, ca un tot.

*

Ea era tot ce îşi dorise el vreodată – şi mai mult de atâ t.

Mult mai mult.

El zăcea căzut pe spate, iar ea se încolăci lângă el, cu cearşafurile trase peste membrele lor ce se răceau. Ryder î ncepu să se dezmeticească – suficient cât să se întrebe ce naiba se petrecuse… pentru ca în final să recunoască că tre buia să-şi revizuiască complet viziunea despre căsnicie.

Nu-şi imaginase vreodată… nimic atât de profund.

Nu cunoscuse nicio femeie care să-i trezească altceva decât afecţiune, faţă de care să simtă ceva mai mult decât un impuls patriarhal de a-i oferi protecţie şi hrană. Afecţiun ea fusese pragul dincolo de care nu trecuse cu nicio altă fe meie.

În ceea ce o privea pe Mary… era cu totul altceva. Si mţea ceva ce nu anticipase, ceva pentru care nici nu ştia d acă să se bucure sau nu.

Îşi aducea aminte de prima oară când venise în patul l ui şi simţise de atunci nişte scântei, dar presupusese că, du pă ce repetau de câteva ori experienţa, sentimentele aveau să se domolească. Mai puţin intense, mai puţin acaparatoar e.

Când colo, după fiecare experienţă, legătura fără prec edent devenea tot mai puternică.

Ştia exact de ce o alesese şi de ce o voise de la bun în ceput, îşi dorise o femeie care să-i asigure şi să-i aducă în vi aţă toate lucrurile după care jinduise – o familie unită, devo tată şi loială care să cunoască deja importanţa acestor atrib ute şi care să se potrivească viziunii lui despre cum ar trebu i să fie o soţie.

Mary corespunsese perfect doleanţelor lui – atât de bi ne, încât poate ar fi trebuit să devină circumspect. Toată vi aţa se descurcase şi fusese propriul lui stăpân, iar soarta fu sese bună de fiecare dată cu el, aşa că nu văzuse niciun mo tiv de îngrijorare.

Nu de la început.

Şi chiar când începuse să se îngrijoreze cât de cât, câ nd instinctul lui de conservare se trezise, fusese atât de fud ul şi de arogant, încât refuzase să creadă că tocmai el – am antul amanţilor, care fusese cu mai bine de o mie de femei – avea să cadă victimă unor sentimente profunde.

Ar fi trebuit să ţină cont de faptul că soarta e de gen f eminin sau să aplece urechea la spusele prietenilor lui care îl atenţionaseră că se putea întoarce împotriva lui.

Acum era însă prea târziu. Nu mai putea schimba nimi c.

Soarta îi oferise tot ce îşi dorise el de la viaţă – doar c ă acum îi oferise şi nota de plată pe care trebuia să o achit e.

Partea bună era că încă depindea de el cum alegea să plătească.

Mary, cea de care era acum legat într-un mod mult m ai visceral decât îşi propusese, putea fi manipulată. Ştia ace st fapt pentru că şi el era la fel.

Dacă ar fi lăsat-o să-şi dea seama ce avantaj mare av ea asupra lui…

Nu îi surâdea deloc ideea; era un aristocrat obişnuit s ă i se facă toate poftele şi să deţină controlul absolut.

Cel mai mult era obişnuit să se stăpânească pe el.

Nu – trebuia să găsească o metodă prin care să poată face faţă valului de sentimente fără a se da de gol.

Închise ochii şi se relaxă şi-şi lăsă mintea să se gânde ască la o modalitate de a face asta, când Mary se întoarse p e partea cealaltă, se ghemui mai bine şi se înveli, cu spatel e la el.

Ryder reveni la ale lui; înţelept era să încerce să menţ ină măcar aparenţele, să nu o lase să creadă că simţea mai mult decât o afecţiune normală – aşadar, trebuia să rămână pe loc, întins pe spate, să păstreze distanţa de câţiva centi metri dintre ei.

Trecu un minut.

Oftă neputincios, îşi descleştă fălcile, se întoarse pe-o parte, o cuprinse cu un braţ şi se ghemui lângă ea. Abia acu m se relaxă şi în scurt timp adormi.

Pe jumătate aţipită, Mary îi simţi trupul cald lipit de e a, simţi greutatea braţului care o cuprindea. Nu era atât de adormită încât să nu poată zâmbi la gândul care-i încolţi în minte.

„Posesivitate-protectoare, numele tău este Ryder Cav

anaugh.”

*

— Cum adică mai bine să nu ies din casă? întrebă sur prinsă Mary, aflată la celălalt capăt al mesei unde serveau micul dejun – decise ca a doua zi să-l roage pe Forsythe să-i mute locul în stânga lui Ryder, căci de la distanţa la care st ătea acum nu îi vedea expresia din ochi.

Mimica lui de acum – buze puţin curbate, o sprâncean ă uşor ridicată – nu îi spunea mai nimic, mai ales că, după c e se uitase doar o secundă spre ea, îşi îndreptase din nou a tenţia către farfurie.

— Uite aşa. E prima ta zi aici, şi sunt sigur că o să-ţi o cupi timpul colindând prin casă şi acomodându-te cu perso nalul – doamna Pritchard te aşteaptă să-ţi prezinte casa –, a şa că nu o să te plictiseşti şi… Se întrerupse pentru a lua o bucată de friptură, apoi continuă, fără să-i arunce măcar o privire: Aş prefera să rămâi în casă astăzi.

„Şi sunt soţul tău şi ai să mi te supui.” Nu rosti aceste cuvinte, dar lui Mary îi răsunară clar şi răspicat în urechi. Nu schiţă nici un gest, dar nu-i venea să creadă. Ce se întâmpl ase cu bărbatul – aristocrat, ce-i drept – cu care făcuse drag oste seara trecută? Şi, că veni vorba, şi după ce se treziser ă. Cu câteva ore în urmă se comporta exact aşa cum se aşt epta ea să se comporte soţul ei, iar acum parcă era cel mai aprig tiran.

Se prefăcea sau chiar era un tiran?

Miji ochii şi îl studie cu atenţie, dar tot nu-şi putea da seama. Indiferent de adevărata lui faţă, trebuia să preia co ntrolul, trebuia să reacţioneze şi să schimbe ceva, dar, ţinâ nd cont de cine era el şi mai ales de faptul că şi el ştia cine era ea, oare care era cea mai bună metodă de a ajunge spr e destinaţia finală? Îi luă un minut să găsească întrebarea p otrivită.

— De ce?

Ryder îi aruncă o privire, iar ea înjură din nou în gând distanţa, dar parcă i se păruse că vede… Să fi fost panică? Prinse curaj şi se întinse după ceaşca de ceai.

— Sunt sigură că ai un motiv pentru o cerere atât de c iudată, continuă ea, apoi sorbi o gură de ceai şi îl spionă pe deasupra ceştii. Deci ce te-a făcut să-mi ceri… aşa ceva?

Ryder tresări; chipul lui părea în mod voit lipsit de exp resie.

— Şobolanii, răspunse el sec.

— Şobolanii? repetă ea, cu ochii cât cepele. În casa as ta?

Ryder se strâmbă şi îşi coborî privirea în podea.

— De dimineaţă au găsit unul în casă, spuse el, uitând u-se pe geam. Am adus nişte pisici care au căutat peste tot, şi acum nu mai e niciunul în casă, dar am trimis oamenii să caute pe terasă şi în grădină.

Acum îşi explica forfota pe care o sesizase în casă şi a fară când coborâse la micul dejun. Se întrebase de ce erau atât de mulţi oameni care loveau tufele… Ridică din umeri ş i mai luă o gură de ceai.

— Nu mi-e frică de şobolani, comentă ea.

— Nu? întrebă el perplex.

Mary clătină cu convingere din cap.

— Sunt mici şi fug numaidecât. Nu că mi-ar face plăce re să îi ştiu în casă; mă bucur că personalul a reacţionat atâ t de repede şi de categoric. Dar dacă interdicţia ta de-a ieşi din casă a fost dictată de grija că aş putea leşina la imagine a unui şobolan micuţ…

— Nu-s micuţi deloc, negă el. Sunt mari. Mari cât pisici le. Şi sunt turbaţi; nu fug. O să sară pe tine şi o să te muşte, spuse el pe nerăsuflate, mutându-şi din nou privirea, apoi f ăcu un gest hotărât. Acum sper că înţelegi de ce nu te pot l ăsa să te expui la aşa ceva.

Mary îl privea de-a dreptul consternată.

— Şobolani turbaţi, mari cât pisicile? repetă ea într-un târziu. Ryder îşi săltă cana de cafea şi îi evită privirea, apoi î ncuviinţă din cap şi se rugă în gând ca ea să accepte întrea ga poveste.

— Exact. Ar trebui să scăpăm de ei până mâine, în cel mai rău caz poimâine.

După ce descoperiseră în această dimineaţă, nu exist a nicio şansă să o lase să-i iasă din raza lui vizuală sau să u mble singură pe undeva. Era atât de panicat, încât nici nu p utea concepe aşa ceva; cealaltă variantă ar fi fost să o ţină în braţe şi să mârâie şi să lovească în orice s-ar fi apropiat d e ea. De-abia putea gândi, d-apoi să mai şi formuleze răspu nsuri raţionale; o ştia rebelă şi încăpăţânată, aşa încât doar gândul că putea să nu-i dea ascultare şi să refuze să rămân ă în casă alături de el şi de personalul vigilent îl făcea să ai bă un atac de panică.

Iar panica asta îi ajunsese până la oase şi îl zgâlţâise s erios din temelii.

Nu se panicase în viaţa lui în asemenea hal; nici nu şti a ce să facă – cum să-şi recapete stăpânirea de sine, cum s ă se calmeze şi să gândească… De fiecare dată când se gâ ndea la ea, cu atât mai mult când o vedea, se simţea domin at de tot felul de instincte pe care nici nu bănuise că le ave a. Era atât de tensionat, încât, în ciuda eforturilor sale, îşi si mţea fălcile pe punctul de a ceda şi deja îndoise o furculiţă. În momentul acesta, sănătatea lui mintală depindea de Mar y – trebuia să-l creadă, sau măcar să nu insiste cu povestea asta, că în colţul acesta îndepărtat de ţară erau şobolani tur baţi. Cât pisicile de mari.

Între timp, Mary îl fixase cu privirea şi-l studiase; o ur mărise şi el pe sub gene şi aproape că îi scăpă un oftat cân d o văzu cum încuviinţă încet din cap.

— După cum bine ai spus, voi fi ocupată toată dimine aţa cu doamna Pritchard şi cu personalul. Cred că de abia d upă-amiază mă voi elibera. Totuşi – adăugă ea şi aşteptă ca

el să se uite spre ea, apoi îl privi în ochi –, dacă-mi permiţi s ă propun o idee de compromis, aş dori să mă acompaniezi l a o plimbare prin grădina de trandafiri. Aş vrea să o văd de afară, iar dacă mergi cu mine – şi poate îl putem lua cu noi şi pe grădinarul-şef atunci mă veţi putea proteja de vreun a tac al şobolanilor.

Având în vedere că se simţise de parcă ar fi fost pe pu nctul de a se îneca, recunoscu imediat mâna întinsă să îl sal veze, aşa că profită numaidecât de ea.

— Rezonabil.

Îi zâmbi cu uşurinţă, dar ceva din expresia ei îi dădu d e înţeles că această concesie fusese mai degrabă strategic ă, nu vreun semn că s-ar fi predat.

Lui nu-i păsa; dacă ea fusese de acord să îl aştepte şi să nu se aventureze singură afară, atunci avea să se ţină d e cuvânt – deci problema cea mai mare se rezolvase.

*

Mary îşi petrecu ziua funcţionând în două planuri difer ite, în cel real, jucă rolul de noua marchiză a lui Ryder şi îi a companie pe Forsythe şi pe doamna Pritchard într-un tur co mplet al casei, care, la insistenţele lui Mary, induse până şi camerele personalului, mansarda şi acoperişul. Constatase, spre uşurarea ei, că, deşi nu existase nici o stăpână care să vadă de gospodărie probabil de câteva zeci de ani, casa era destul de modernizată, dependinţele bine întreţinute, iar ca merele personalului retuşate după ultimele tendinţe.

Când întrebă cum de casa suferise totuşi unele transf ormări, Forsythe îi răspunse:

— E meritul stăpânului, doamnă. Îi place orice ţine de progres.

Mary îşi propuse să reţină această remarcă şi în acela şi timp să se intereseze de aspiraţiile politice ale lui Ryder.

După ce mâncară de prânz în sufragerie, îl descusu pe

toate părţile despre proprietate, despre propunerile pe ter men scurt şi despre planurile pe termen lung pe care şi le f ăcuse. După câteva momente de ezitare (tensiunea pe care o remarcase încă de la micul dejun tot nu-i dispăruse), acce ptă să-i răspundă; întrebările continuară, dar el se relaxase deja şi vorbea liber.

Mary nu făcu greşeala să aducă în discuţie atitudinea l ui faţă de ieşitul ei afară din casă, dar îi aduse aminte în sc himb de promisiunea pe care i-o făcuse că aveau să se plim be împreună prin grădină. El fu de acord şi îi spuse să vină să-l ia din bibliotecă după ce era gata.

Declarându-se mulţumită pe moment, Mary îşi petrec u următoarele două ore vorbind cu doamna Pritchard în nou a ei cameră de zi de la etaj. Mary era foarte concentrată să găsească o modalitate prin care să ajute la bunul mers al g ospodăriei, însă menajera părea uşor aiurită.

În final, Mary se îndreptă spre bibliotecă. Ryder lăsă t ot ce avea de făcut, şi ieşiră în grădina de trandafiri. Plimba rea fu plăcută, nu fură deranjaţi de niciun rozător, animal tu rbat sau altceva de genul ăsta; nici măcar de vreo pisică.

Remarcă încă o dată tensiunea aceea ciudată, ca şi cu m Ryder ar fi fost stresat de ceva, aşa că renunţă să îl mai s âcâie şi încercă să facă plimbarea cât mai plăcută.

Mary era foarte binedispusă când se întoarseră în cas ă şi se duseră din nou în bibliotecă, unde ea îşi luă o carte ş i se ghemui într-un fotoliu. Ryder îi aruncase o privire, apoi se întorsese la birou şi la scrisorile pe care le citea când ven ise ea mai devreme. Ea se cam aşteptase să fie expediată, dar, spre mirarea ei, Ryder părea chiar mulţumit că îi ţinea companie; de câte ori termina o pagină de citit, îl simţea cu m îşi ridica privirea şi se uita înspre ea.

Abia când se duse să se schimbe pentru cină, Aggie, c are presupusese că Mary ştia deja, îi deconspirase motivele care determinaseră comportamentul acela ciudat al lui Ryd er şi care îl făcuseră să ia acea hotărâre. Fapte care îi tensi

onaseră şi pe angajaţi.

Adevărul complet despre şobolanii turbaţi.

Aggie, simţindu-i temperamentul coleric, era din ce în ce mai nervoasă. Mary încercă să o liniştească, deşi nu îi dă du nicio explicaţie. Nu recunoscu cât de ignorantă fusese.

Aceasta era o chestiune pe care trebuia să o discute c u cel care o provocase – Ryder.

Primul ei impuls fu să sară în picioare şi să dea fuga în bibliotecă, unde să-i ceară socoteală, dar… trase adânc aer în piept şi rămase pe loc, lăsând-o pe Aggie să-i prindă bucl ele, reamintindu-şi întruna că acum era femeie măritată, că femeile măritate ar trebui să fie mai inteligente decât cele nemăritate, mai ales când era vorba despre soţi.

„Decât să li te împotriveşti – lucru care le stârneşte au tomat o reacţie instinctivă de rezistenţă –, e mai productiv s ă găseşti o cale de mijloc cu ei. De îndată ce le-ai dat clar d e înţeles că eşti mai mult decât dispusă să găseşti o modali tate de rezolvare a problemei – şi că preferi să conlucrezi, n u să opui rezistenţă –, atunci bieţii de ei sunt atât de recuno scători, încât scapă imediat hăţurile din mână, care pot fi pr eluate din mers şi îndreptate într-o altă direcţie.”

în clipa în care auzise aceste cuvinte, ştiuse că într-o bună zi urmau să-i fie de folos. Memorase acest sfat pe car e i-l dăduse Minerva, ducesă de Wolverstone, când venise v orba despre cum îi făcea faţă soţului ei cu apucături dictato riale, Royce.

Nu exista un sfat mai preţios pentru situaţia ei curent ă.

Prin urmare… o lăsă pe Aggie să-şi vadă de treabă, iar ea se strădui să se liniştească şi să găsească o soluţie prin care să poată pune mâna pe jumătatea ei de hăţuri, în speţ ă cum să rezolve situaţia actuală cu soţul ei.

Nici după ce fu gata nu se grăbi, ci coborî cât se poate de încet scările, timp în care se calmă pe deplin şi îşi conce ntră toată energia asupra noului ei scop.

Ajunse în holul central, îşi ridică privirea şi se îndreptă spre camera de zi. Unul dintre valeţi sări imediat să-i deschi dă uşa; îi mulţumi şi intră.

Ryder stătea lângă şemineu, sprijinit de poliţă; de înd ată ce o văzu, îşi îndreptă privirea spre ea.

O aştepta.

Trase aer în piept şi îşi semeţi capul, apoi se duse spr e el, nescăpându-l din ochi.

Nici nu se apropie bine de el, că Ryder îşi dădu seama că ea aflase şi că înţelesese că nu avusese încotro şi că făc use ce considerase el a fi mai bine.

Nu aşteptă să ajungă lângă el, ci ridică palma la nivel ul umărului, cu palma îndreptată spre ea, semn că se pred a.

— Mea culpa. Îmi pare rău.

Mary se opri şi îl privi fix. El nu-i putea interpreta expr esia, ceea ce îl neliniştea. Apoi îşi arcui uşor o sprânceană.

— Pentru ce?

O privi la fel de insistent şi refuză să cedeze; sigur afl ase detaliile de la cineva.

— Ar fi trebuit să îţi spun de îndată ce am aflat.

Sprâncenele ei delicate se ridicară şi mai mult.

— Şi?

Şi… se strâmbă puţin.

— Trebuia să discut cu tine şi să decidem împreună ce este de făcut.

Abia acum părea intrigată.

— Şi de ce nu ai făcut aşa?

— Pentru că… Trase adânc de tot aer în piept. Am vru t ca prima ta zi aici ca soţie a mea să fie… perfectă. Am vru t să te simţi binevenită aici, să vizitezi casa, să vorbeşti cu oamenii şi să priveşti tot ce este aici cu inocenţa şi curiozita tea ce te caracterizează.

Privirea îi era mai rece, dar parcă se mai înmuiase.

— Poate sunt inocentă şi curioasă, dar sigur nu sunt o

arbă.

— Nu, ştiu că nu eşti, zise el fără să-şi ia ochii de la e a, apoi mai trase o dată aer adânc în piept; una peste alta, până acum mersese mai bine decât sperase. Deci…

O lăsă pe ea să termine propoziţia.

Mary căzu pe gânduri, apoi încuviinţă scurt din cap.

— Deci ce ai aflat?

Instinctul îi spunea să abandoneze întrebarea şi să o i a la fugă, dar… nu-i venea să creadă că putea scăpa atât d e uşor.

— Asta-i tot? N-ai de gând să te iei de mine?

Nici acum nu-şi coborî privirea; trecură câteva clipe, a poi Mary ridică uşor din umeri.

— De vreme ce ai identificat tu însuţi erorile, nu are ni ciun rost să pierdem timpul. Sau să mă pierd cu firea. Aşa c ă, repet, ce ai aflat?

Părea să fi scăpat de ce era mai rău, dar… se strâmb ă.

— Absolut nimic.

Mary se încruntă, apoi se întoarse şi se aşeză pe colţu l cel mai apropiat al unui şezlong. Era îmbrăcată cu o rochie de seară în dungi, albastră cu negru, iar la gât avea o came e prinsă cu o bandă din catifea albastră; arăta proaspătă şi plină de viaţă, iar rochia era perfectă pentru o cină alături d e soţul ei. Alături de el. Îl privi iar şi spuse cu hotărâre:

— Eu am auzit doar că de dimineaţă a fost găsită o vi peră în patul meu. Sunt sigură că ai încercat să afli cum de a ajuns acolo.

Ryder încercă să se controleze şi să nu se înnegreasc ă de supărare.

— Suntem în mijlocul pădurii şi e plin de vipere pe aic i, dar niciodată nu ne-au intrat în grădină, cu atât mai puţin în casă. În dormitorul tău a intrat de dimineaţă o slujnică, s ă verifice şemineul, şi a remarcat ceva mişcare sub cuvertu ră. Bine că a avut inspiraţia să îl cheme pe Forsythe, care l-

a rândul lui i-a chemat pe grădinari şi au luat şarpele, dar… nimeni nu are habar cum de a ajuns acolo, cum de a urcat l a etaj şi s-a vârât în aşternuturile tale.

Mary clipi, apoi preţ de minute bune nu făcu decât să îl fixeze cu privirea, după care el îi văzu sânii ridicându-se c ând ea luă o gură mare, tot mai mare, de aer.

— Cineva a pus-o acolo.

Cuvintele răsunaseră la fel de ireal ca felul în care se simţea el acum.

— Da, dar… zise el, venind spre ea. Pe cât e omeneşt e posibil, sunt convins că nu a fost unul dintre angajaţi.

Se aşează lângă ea şi o privi în ochi când ea se întoarse cu faţa spre el.

— Practic, toţi cei care lucrează aici, chiar şi cei care muncesc la grădină sau la grajduri, provin de la una dintre celelalte proprietăţi ale familiei. Ştii şi tu cât de importantă e loialitatea. Conform lui Forsythe şi doamnei Pritchard, şi l ui Filmore, care este şeful grăjdarilor, şi lui Dukes, şeful gră dinarilor, toată lumea s-a bucurat până peste poate de căsă toria noastră şi toţi au fost nerăbdători să te cunoască. Nim eni nu a spus nici măcar un cuvinţel rău la adresa ta – şi da, i-am rugat să verifice, şi aşa au făcut. Nimic. Toţi sunt şocaţ i de cele întâmplate. Ezită, apoi continuă: Mai mult, pentru că ieri a fost o zi specială, toţi au vrut să se asigure că totul va decurge perfect, iar servitoarele şi valeţii s-au plimbat în continuu prin camerele noastre. Patul tău nu a fost făcut de cât în jurul orei patru, iar slujnica ta, Aggie, a stat mai tot ti mpul în garderoba de lângă dormitorul tău, de când a venit de dimineaţă şi până când s-au aliniat toţi afară să te întâm pine.

Mary clipi, apoi se uită la el.

— Atunci s-a întâmplat – când toată lumea era afară. A fost singurul moment când cel care a vrut să facă aşa cev a a ştiut că nu era nimeni în casă, că putea intra şi ieşi fără să fie văzut.

Ryder se încruntă.

— Dar…

Mary se întinse şi îl apucă de mână.

— Ai verificat să vezi dacă prin împrejurimi a fost văzu t vreun străin?

Ryder se încruntă şi mai tare.

— Nu, spuse el şi o strânse de mână. De-abia am term inat de verificat casa şi am exclus toţi angajaţii.

Mary clătină din cap; în minte îi veni o altă posibilă ex plicaţie. Se uită în ochii lui şi îl strânse de mână.

— Crezi că este posibil să aibă legătură cu ce ne-a ave rtizat Barnaby – crezi că poate fi mâna aceluiaşi ticălos care a încercat să te ucidă în Londra?

O privi la fel de intens, apoi strânse din buze şi clătină din cap.

— Dacă ar fi fost o altă tentativă de-a lui, nu crezi că a r fi băgat vipera în patul meu?

— De ce? Era noaptea nunţii. O fi presupus că acolo v ei dormi – sau cel puţin că vei veni în patul meu, nu?

— Este – se strâmbă – posibil, presupun… Apoi se încr untă şi scutură din nou din cap. Nu. Nu are sens. Dacă am fi urmat tradiţia, tu ar fi trebuit să fi fost deja în pat când ven eam eu să-mi exercit dreptul conjugal.

— Poate a pus şarpele la capătul patului, gândindu-se că nu ajunge până la picioarele mele – chiar nu ar fi ajuns. Dar la tine da.

— Cred că e prea trasă de păr.

Mary nu era de aceeaşi părere, dar nu voia să continu e discuţia în contradictoriu. Mai întâi trebuia să se gândeasc ă şi să conceapă un plan.

Ryder se uită spre uşă.

— Forsythe trebuie să sosească din clipă în clipă să ne cheme la masă, spuse el, mutându-şi privirea înapoi la ea. Acum, când ai aflat tot ce ştiu, ce sugestii ai? întrebă el, făc ând semn spre uşă. În legătură cu personalul. Sunt cu ochii

în patru deja.

Mary meditǎ o clipǎ înainte de a-i rǎspunde:

— Întotdeauna am fost convinsǎ cǎ un personal loial n e este cel mai mare aliat. Din tot ce mi-ai spus, din tot ce a m vǎzut eu cu ochii mei, trag concluzia cǎ nu am nici un mo tiv sǎ suspectez pe vreunul, nici mǎcar cǎ ar fi fost complic e.

Ryder încuviinţǎ, vǎdit uşurat.

— În regulǎ atunci, replicǎ ea, auzind paşii de dincolo de uşǎ. Sunt de pǎrere cǎ ar trebui, mǎcar pentru moment, sǎ ne gândim cǎ a fost doar un incident neobişnuit.

Ryder şovǎi, apoi fu de acord.

Se ridicarǎ şi se întoarserǎ spre Forsythe, care deschis ese uşile şi le aduse la cunoştinţǎ extrem de pompos cǎ ma sa era servitǎ.

*

După ce îi permise lui Ryder sǎ îi tragǎ scaunul din ca pǎtul mesei şi se aşezǎ şi el pe jilţul de la celǎlalt capǎt, Ma ry fǎcu câteva comentarii la care Ryder rǎspunse, stabilind î mpreunǎ o abordare comunǎ vizavi de subiectul viperǎ, pe care apoi Forsythe şi cei doi valeţi aveau sǎ o preia şi sǎ o t ransmitǎ personalului.

După aceea schimbarǎ subiectul, deşi amândoi erau c onvinşi cǎ problema avea sǎ le bântuie gândurile în continu are. Oricum, se strǎduirǎ sǎ se întreţinǎ cu o mulţime de alt e subiecte şi se descurcarǎ chiar bine.

Terminarǎ de mâncat şi se mutarǎ în bibliotecǎ. Ryder nu o întrebase dacǎ avea alt plan, dar ea se decisese sǎ îl u rmeze oricum, fǎrǎ sǎ stea prea mult pe gânduri. Se aşezǎ î n fotoliul pe care deja îl considera al ei, îşi luǎ cartea şi înce rcǎ sǎ evadeze în lumea grǎdinǎritului.

Ryder îşi fǎcu ordine pe birou, apoi veni lângǎ ea. Se afundǎ în fotoliul din faţa ei şi încercǎ sǎ îi urmeze exemplu

l, aşa că luă o carte şi se strădui să citească. Bănuia că ea s e descurca mai bine decât el; el încă încerca să-şi revină. E venimentul îl afectase şi li stârnise multe emoţii.

Dimineaţa asta… sigur îi deschisese ochii. Habar nu a vusese că putea simţi o panică atât de mare, încât să nu m ai poată gândi sau acţiona raţional – acum, că depăşise într ucâtva momentul, ştia că nu reacţionase cu înţelepciune.

Mai ales dacă voia să-şi ascundă profunzimea sentime ntelor sale faţă de soţia lui.

Nu avea habar că îi păsa într-atât încât să se panichez e în asemenea hal. Acum ştia şi era de-a dreptul înspăimânt at.

Iar în ce privea sugestia ei, cum că vipera îi fusese de stinată lui… nici aici nu se putea hotărî dacă să se simtă uş urat că nu ea fusese ţinta sau îngrozit că Mary aproape căz use victimă, aşa cum prevăzuse Barnaby, nebunului care în cercase să-l ucidă pe el.

Deja simţea că dă iar în clocot; se hotărî să se calmez e. Nu avea niciun sens să se tortureze cu întrebări şi presup uneri. Era mai bine să se gândească la modul în care reacţi onase ea la aflarea veştii. Să se minuneze. Ştia că îi judecas e greşit temperamentul; ar fi trebuit să se îndrepte spre el c a o brigantină, cu toate tunurile scoase la atac. Iar ea se co mportase… mult mai rezonabil decât o făcuse el.

Ori era ea mai paşnică de felul ei şi mai calmă decât b ănuise el, ori… înţelesese mai bine decât el de ce reacţiona se el aşa.

Iar pentru că înţelegea pe deplin situaţia, acum se sim ţea mult mai expus şi mai nesigur ca oricând.

Ceasul tică, iar ea căscă, închise cartea şi o puse lâng ă ea.

— Mă duc să mă culc, spuse ea şi se ridică.

Ryder sări ca ars.

— Vin şi eu.

Mary îşi arcui o sprânceană, apoi îi zâmbi seducător.

— Speram să vii şi tu. Având în vedere circumstanţel e, aş prefera să dorm în patul tău.

Ryder simţi un frison pe spate; îi făcu semn spre uşă.

— Nici nu mi-a trecut prin cap să te las singură.

Urcară scările şi se duseră spre camerele lor; intrară î n sufragerie, apoi direct în dormitorul lui.

Închise uşa în urma lor, apoi o luă de mână şi o trase spre el. Aruncă o privire la repezeală prin cameră, constatâ nd că fuseseră aprinse două lămpi şi că perdelele fuseseră t rase. Patul fusese întors şi chiar dacă nu dăduse ordin, ştia că toată încăperea şi patul fuseseră scotocite bine. Angajaţi i fuseseră de-a dreptul şocaţi şi se simţiseră, de bună seam ă, jigniţi; nu voiau să se repete acest incident pe care oricu m îl vedeau ca pe un afront adus atât stăpânului lor, cât şi l or şi bineînţeles şi lui Mary, care era acum – în opinia lor şi a lui Ryder – o parte esenţială şi valoroasă a familiei Cavan augh.

O cuprinse de talie, îşi coborî privirea spre chipul ei şi studie misterul din ochii ei albaştri-movulii. Zăbovi un mom ent să-i savureze făptura gingaşă, dar puternică.

— Îţi mulţumesc că ai înţeles pe deplin situaţia şi că m i-ai iertat comportamentul absolut îngrozitor de astăzi. M-ai iertat, da? întrebă el şi-şi arcui uşor o sprânceană.

Mary îi zâmbi.

— Sigur că da.

Văzând că el nu părea prea convins, ea izbucni în râs.

— Sunt o Cynster – ştiu cum reacţionează bărbaţii ca t ine.

„Şi de ce.” Omise aceste cuvinte, deşi tare ar fi vrut s ă afle răspunsul. Poate că pe bazele acestui răspuns şi-ar fi putut construi viitorul alături de el.

Evenimentele petrecute în cursul zilei nu o descurajas eră deloc; ba dimpotrivă, acum putea spera cu adevărat.

Ca de obicei, voia să treacă la acţiune. Îi zâmbi cu sin ceritate şi îl luă pe după gât.

— Hai să uităm ce s-a petrecut azi şi să ne concentră m pe aceste clipe. Să ne gândim că acum suntem aici, în do rmitorul tău.

Îi remarcă imediat privirea circumspectă de animal de pradă care simţise cum se strânge laţul în jurul lui. Dar, dac ă avea dreptate, laţul de fapt era în interiorul lui, caz în car e avea să-l îndure cu stoicism.

Acum însă îl suspecta că nu îl remarcase – sau, dacă d a, încerca să îl ignore. După cum era de aşteptat, după un s curt moment de ezitare, încuviinţă din cap.

Încuviinţă şi îşi plecă uşor capul în vreme ce ea şi-l înă lţa.

Buzele lor se întâlniră, se atinseră şi se contopiră. Nu putea să ştie de ce senzaţia era diferită de fiecare dată; de data aceasta avea legătură cu alinarea.

Era vorba despre explorarea a ceva nou, despre cone ctarea la ceva necunoscut. Recapitulă experienţele precede nte, dar, ca urmare a acestei zile, cu o capacitate mai mare de înţelegere a emoţiilor stârnite, dezlănţuite şi apoi ţinute l a loc în frâu.

Până acum. Acum le putea descătuşa pentru a alerga în voie, le putea da drumul să inunde şi să dirijeze, să se ex prime prin intermediul actului fizic pe care el şi ea căutau s ă-l exploateze, să-l facă să se supună voinţei proprii.

La fel ca în trecut, succesul îi ocoli. Forţa care ieşi la iv eală când ei se uniră, cea pe care păreau să o creeze împreună şi să o aducă la viaţă le-o luă înainte.

Îi copleşi.

De data aceasta se transformă într-o furtună de pasiu ne, de atingeri fierbinţi, dezmierdări posesive şi o nevoie ap rigă de satisfacere a foamei care îi mistuia pe dinăuntru şi c reştea tot mai mult, nesăţioasă şi solicitantă.

Autoritară.

În cele din urmă se supuseră şi se predară, permiseră flăcărilor să-i învăluie şi să-i contopească, să-i mistuie şi să-i

recreeze, înainte să-i azvârle, amorţiţi şi răvăşiţi, în marea c ea rece de saţietate şi să-i lase să eşueze spre malul acela î ndepărtat... unde îi aştepta extazul, greu şi alinător, care îi acapară dintr-odată.

Carnea lor încă mai păstra ecourile acelui extaz când, epuizaţi şi neajutoraţi, îşi traseră păturile peste ei înainte d e a se abandona din nou unul în braţele celuilalt.

Împreună, fix acolo unde aveau nevoie să fie.

Capitolul 13

Viaţa era frumoasă. Pe măsură ce zilele curgeau, Mar y se simţea din ce în ce mai bine în postura de marchiză, ca re îi venea ca turnată.

Incidentul cu vipera rămăsese un mister, dar, după câ teva zile în care nu mai apăru nimic care să tulbure acomod area ei în noua casă, episodul începu să pălească din aminti rea tuturor.

Aşa că într-o bună zi Mary se hotărî că venise timpul c a Ryder să o scoată la o plimbare călare în jurul proprietăţii. Se aflau la micul dejun, iar ea îi propuse acest lucru, după c are adăugă înainte de a aştepta un răspuns:

— După cum ziceam şi aseară, cred că ar fi frumos di n partea noastră să invităm toate familiile de pe proprietat e, precum şi pe cei care muncesc aici, la un picnic spre sfâr şitul verii. Aşa că aş vrea să îmi fac o idee înainte despre pr oprietate şi despre cei care o populează, spuse ea, privindu -i. Iar tu eşti cea mai bună sursă de informaţii în ceea ce pri veşte acest subiect. Deci când putem pleca? întrebă ea şi ri dică din sprâncene.

Obişnuit deja cu stilul ei manipulator – ultima întrebar e plecase de la premisa că el fusese deja de acord –, Ryder îi întoarse privirea şi căzu pe gânduri, deşi picnicul propus d

e ea era exact genul de eveniment pe care ar fi vrut să-l or ganizeze, genul de acţiune importantă care se putea organi za o dată pe an la proprietatea Raventhorne şi la care spera se ca soţia lui să-l însoţească. Şi, în afară de asta, cel mai i mportant era că se ivea încă un prilej de a-şi petrece timpul cu ea.

— Bine, consimţi el. Cum Mary se lumină triumfătoar e, el îşi înălţă ceaşca pentru a-şi ascunde amuzamentul. Câ nd eşti liberă?

Îi remarcă surâsul abia schiţat şi clipi inocent cu ochii ei mari şi albaştri.

— Când eşti şi tu.

Cu alte cuvinte, urmau să se întâlnească în camera de zi imediat după ce se schimbau în costumele de călărie. Nu fu surprins de faptul că Mary îşi făcu apariţia într-un costum de un albastru pal, însă atenţia îi fu atrasă de butonii de pe pieptul ei, de jacheta strâmtă pe talie şi de fusta drapată. El o conduse spre ieşire, şi erau pe la jumătatea holului când îi remarcă şi pana prinsă de pălărioara care îi acoperea buclel e.

Mary o luă înainte cu mersul ei grăbit; pana se bălăng ănea în toate direcţiile, iar Ryder se trezi rânjind prosteşte î n urma ei.

Îi arătă scurtătura de la casă către grajduri. Trimisese vorbă înainte, aşa că găsiră caii înşeuaţi şi pregătiţi; pe el îl aştepta Julius, un cal sur, iar pe ea o iapă murgă care îi fuse se trimisă tocmai de la Londra. Amândoi caii băteau cu copi tele în scândurile grajdului, nerăbdători.

Ryder evaluă iapa dintr-o privire, apoi o ajută pe Mary să se ridice în şa şi să se aşeze cum trebuie, după care unul dintre grăjdari îi înmână hăţurile.

— A fost trimisă de la grajdurile lui Demon?

— Da, spuse ea, înfăşurându-şi ca o profesionistă hăţu rile în jurul mâinilor înmănuşate. De acolo ni se trimit toţi ca ii.

— Am auzit că Demon ştie exact ce cal se potriveşte fi ecărui călăreţ.

Sesizând că în spatele afirmaţiei lui se ascundea de fa pt o întrebare, Mary zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Aşa e – nu ne lasă să călărim cai pe care să nu-i put em controla, zise ea, apoi se aplecă să mângâie grumazul i epei, după care continuă: Aşadar, învăţăm dinainte să contr olăm animalele pe care le călărim.

Ryder se uită curios la ea, încercând să se decidă dac ă folosise intenţionat jocul de cuvinte, apoi pufni şi se întoar se la calul lui.

Luă hăţurile şi sări în şa. În secunda în care se aşeză, Mary îi aruncă o privire şi porni spre curte.

O ajunse din urmă şi îi făcu semn spre o pantă acoperi tă de iarbă.

— Cum te descurci cu gardurile?

Între timp Mary îi studiase armăsarul sur; îşi ridică pri virea spre Ryder, apoi spuse trufaş:

— Eu şi Lucinda putem face exact ce faceţi tu şi bruta ta. Văzând-o cât de sigură pe ea stătea în şa, se gândi că v orbea cât se poate de serios, dar nu se lăsă prins în plasa e i, ci se mulţumi să încuviinţeze din cap şi să spună:

— Prea bine, o să vedem.

Mary pufni uşor, apoi îl lăsă să o ia înainte şi să sară p rimul peste gardul care despărţea curtea de câmp. Merseră la galop mic pe pajişte şi trecură de fermă, dar ambii cai dă deau semne că voiau să alerge.

Ieşiră din zona de câmpie şi intrară pe o cărare bine b ătătorită, în pădure.

— Hai să-i lăsăm să gonească în voie până la luminiş, strigă el.

— Minunat! Ia-o în faţă.

De îndată ce zăriră luminişul în faţă, slăbiră hamurile, lăsându-şi caii să se dezmorţească şi să alerge la galop unu l lângă celălalt. Ambii cai parcă zburau, nu altceva. Surul er

a mai puternic, dar iapa era mai zveltă şi foarte musculoas ă. Ryder zâmbi fericit şi, lipit de grumazul armăsarului, porn iră ca săgeata spre poiană.

Mary se aplecă şi ea mai mult spre grumazul calului şi râse, însă zgomotul înaintării lor rapide înăbuşi zgomotul. In ima îi bătu cu putere în ritmul tropotului de copite când aju nseră în dreptul calului sur al lui Ryder şi înaintară în parale l; momentul ăsta o umplu de bucurie pură.

Lucinda rupse ritmul.

Mary avea destulă experienţă cât să ştie că nu trebuia să reacţioneze imediat; trase hăţurile şi se îndreptă de spat e, pentru a-i da răgaz să-şi revină din oboseală.

Lucinda încetini, dar începu să se agite, muşchii i se în cordară ca şi cum ar fi vrut să se ridice în două picioare. Ala rmată – Lucinda nu îi făcuse niciodată probleme –, Mary înc ercă să nu se panicheze, pentru a nu-i transmite calului ace eaşi senzaţie. Trase frâiele şi o opri, iar, în clipa când se sim ţi în siguranţă, îşi scoase piciorul din scara de la şa şi sări p e iarbă.

O ţinu strâns de căpăstru şi aşteptă să se liniştească, apoi se apropie încet să nu o sperie şi o mângâie pe bot.

— Cei?

Observându-i absenţa, Ryder îşi întoarse armăsarul şi îl opri la câţiva paşi de ele.

— Ce s-a întâmplat?

Mary se încruntă şi clătină din cap.

— Nu ştiu, spuse ea, gesticulând cu mâna liberă. Uită- te la ea, tremură toată. Ceva o supără.

Ryder înjură. Mary se uită peste umăr şi îl văzu că des calecă. Legă frâiele de o creangă şi veni lângă ea.

Inspectă cu atenţie calul, apoi se duse şi pe partea ce alaltă. Mary o mângâie în continuare şi începu să îi fredone ze încet un cântecel; iapa părea mai liniştită, dar tot tresăre a şi respira neregulat.

— Ai văzut ceva?

— Nu, răspunse el. Spune-mi exact ce s-a întâmplat, d e ce v-aţi oprit.

— A ieşit de pe drum – m-am gândit că poate a pus co pita strâmb, poate a dat peste o vizuină de iepure. Nu a fos t o smucitură prea bruscă, mai mult a sărit, dar… închise oc hii, încercând să-şi amintească. Cred că la o copită din spat e s-a lovit.

Ryder mormăi ceva.

— Ţine-o bine. Mă uit acum la picioare şi la copite.

Nu găsi nimic – nicio leziune, rană, nicio pietricică în c opite. Nimic care să justifice schimbarea bruscă de ritm. De şi se calmase considerabil, iapa fremăta în continuare.

Ryder îşi puse mâinile în şold, neştiind ce să mai crea dă.

— Mergi puţin cu ea. Poate vedem ceva când merge l a pas.

Mary o luă de căpăstru şi făcu câţiva paşi alături de e a. Iapa merse normal, picioarele i se mişcau natural, fiecare pas era aşa cum trebuia… doar că, după câţiva paşi, începu iar să se agite şi să dea din picioare.

— N-are nimic la picioare, zise el derutat şi se apropie de iapă pe partea opusă lui Mary. Cred că e ceva cu şaua.

Mary tresări, mutându-şi privirea instantaneu către ş a.

— Asta e şaua pe care o port de fiecare dată când ies cu ea.

— Ce contează, hai să o scoatem şi vedem ce se întâ mplă.

Când dădu să desfacă cureaua care fixa şaua, calul fo rnăi puternic şi se dădu în spate.

— Oh, spuse Mary, trăgând-o înapoi. Înţeleg la ce te r eferi. Poate s-a rupt ceva pe dedesubt şi o jenează.

O ţinu iar nemişcată; Ryder se apropie cu mai multă g rijă de data asta şi reuşi să desfacă sistemul de prindere. D ădu şaua la o parte – şi văzură problema.

— Grozamă.

Scârbită, Mary luă rămurica cu spini, vru să o arunce, dar se opri. Se ridică pe vârfuri şi se uită la locul în care vârf urile ascuţite o răniseră pe biata iapă pe spate. Se încruntă.

— Cum naiba a ajuns planta asta aici?

Ryder aruncă şi el o privire şi îi dădu dreptate.

— N-avea cum să intre singură dedesubt acolo când e rai pe şa.

— Şi nici înainte să mă aşez – şaua se mulează perfec t pe spatele ei. O mângâie cu mănuşa peste rană, iar calul s e înfioră, parcă bucuros că a scăpat de chin. Oricum, asta e ra problema.

— O parte din problemă, spuse el, încercând să nu par ă prea înnegurat. Cealaltă parte e cum a ajuns acolo…

Mary îl privi în ochi şi după câteva clipe spuse:

— Nu putea fi acolo când au pus şaua pe ea – nu a der anjat-o când am încălecat. În acelaşi timp însă, nu înţeleg c um de o rămurică de mărimea asta s-a putut strecura sub ş a în timp ce călăream.

— Păi da, replică el, apoi continuă cu singura concluzi e care putea fi trasă. Trebuie să fi fost acolo când i-au pus ş aua, dar cumva nu a deranjat-o atunci.

Se duse şi luă şaua, apoi se întoarse şi se lăsă pe vine să o studieze. Fără să lase frâiele din mână, Mary se aplecă şi ea să vadă mai bine.

— Uite acolo, zise ea şi arătă spre un mic pliu de pe s patele şeii. Vezi frunzuliţa aia?

Ryder se uită cu atenţie. Îşi scoase mănuşile, examină pliul…

— E o cusătură. A fost desfăcută ca să se poată băga ceva pe dedesubt.

Îşi ridică încet capul şi se uită la Mary. Aceasta îi întâl ni privirea, îi înţelese gândurile şi spuse pe nerăsuflate:

— Deci nu a fost un accident.

*

Se întoarseră amândoi călare pe Julius, nevrând să rişt e nimic, şi o duseră pe Lucinda înapoi la grajd, cu şaua prin să doar cât să nu cadă de pe ea.

Sosirea lor stârni imediat agitaţie; Filmore împreună c u doi grăjdari – aceiaşi care o înşeuaseră mai devreme – le i eşiră în întâmpinare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Filmore.

— O problemă minoră, spuse Ryder, accentuând speci al cuvântul „minoră”.

Coborî de pe cal, apoi o ajută şi pe Mary. Filmore luas e deja în primire iapa, încercând să vadă ce era în neregulă.

— Uită-te la şa, zise Ryder. Daţi-o jos şi o să vă arăt.

Grăjdarul cel mai în vârstă, Benson, desfăcu şaua şi o puse pe scară. Ryder o întoarse şi le arătă tuturor tivul desc usut de pe interior.

— Înăuntru era o crenguţă destul de mare cu spini, sp use el, privindu-i cu atenţie. Nu e vina voastră că n-aţi obse rvat. Ideea este că pe măsură ce am înaintat, spinii i-au intr at în carne mai mult, mai ales când am luat-o la galop, mo ment în care iapa a început să reacţioneze, continuă el, scr âşnind din dinţi. Din fericire, marchiza este o călăreaţă exp erimentată şi s-a oprit înainte să se întâmple vreun acciden t.

Cei trei păreau îngroziţi.

La fel de îngroziţi pe cât se simţea şi el în continuare; dacă Mary nu ar fi reacţionat atât de repede… Şi câţi alţi că lăreţi, îndeosebi femei, erau atât de experimentaţi ca ea?

Chipul lui Filmore se lumină brusc, după care se întun ecă la fel de brusc.

— Deci asta puneau la cale nenorociţii ăia! izbucni el, uitând de prezenţa lui Mary. Lăsă ruşinat capul în pământ. Mă scuzaţi, stăpână.

— Nu, nu, lasă. Ce nenorociţi?

— Uşa grajdului era deschisă acum două dimineţi – şi nu ar fi trebuit, pentru că ştiu că am încuiat de cu seară. La cătul nu era spart, am verificat şi nu lipsea nimic, nici nu pă rea să fi fost mutat ceva din loc, spuse el scârbit, arătând în spre şa. Ei – cine or fi fost – veniseră pentru asta. Veniseră s ă taie cusătura şi să bage înăuntru spini. E un truc vechi fol osit mai ales la caii de cursă.

— Ei bine, e destul de clar că nu a fost nimeni de aici, zise Mary în timp ce intrau în bibliotecă. Niciunul dintre ang ajaţi nu avea niciun motiv să intre pe ascuns noaptea în gra jd. Puteau să se ducă în timpul zilei – găseau ei un pretext d acă voiau.

— Nu văd cum ne-ar putea linişti pe noi treaba asta, r eplică Ryder, închizând uşa în urma lui.

— Nu? se miră Mary, aruncându-şi pălăria şi mănuşile pe o masă. Se aşează în fotoliul ei obişnuit. Poate nu ne liniş t eşte, dar măcar putem deduce că aceia care au făcut treab a asta n-au vrut să fie văzuţi. Aşadar, nu se numără printre angajaţi, dar ar putea fi recunoscuţi de aceştia.

Ryder îi întâlni privirea încrezătoare şi hotărâtă, apoi s e aşează pe un scaun vizavi de ea.

— Dar asta, după cum bine ştii, nu e esenţial. E impor tant să aflăm cine, dar şi mai important e să cunoaştem mo tivul.

Mary oftă, ceea ce nu era de mirare.

— Nu am duşmani şi nici nu cred că există cineva care să-mi vrea răul, spuse ea, ridicându-şi mâinile spre tavan. P oate încearcă să mă sperie, dar habar nu am de ce.

— Să te sperie, repetă el calm. O muşcătură de viperă în perioada asta a anului poate fi fatală, mai ales pentru cin eva de dimensiunile tale. O căzătură de pe un cal în galop s e poate solda cu un gât frânt. Dacă-ţi imaginezi…

— Da, interveni ea, apoi se încruntă, tăcu, însă, înaint e ca el să-şi continue tirada, îşi duse ideea mai departe. Ţi- a trecut prin cap că acela care face tentativele acestea vre

a să ne distrugă căsnicia sau să ne facă să ne despărţim?

Vorbele ei îi trimiseră un fior de gheaţă prin tot corpu l. Avu nevoie de câteva secunde să-şi revină.

— Ce vrei să spui, mai exact? întrebă el calm.

Îi trecuse şi lui prin cap, dar refuzase să se gândească la aşa ceva; acum voia să ştie ce credea ea, cum vedea ea l ucrurile.

— Adică prea e mare coincidenţa că la început cineva a trimis doi ticăloşi să te ucidă pe tine în Londra, iar după c e au eşuat şi ne-am căsătorit, acel cineva şi-a îndreptat ate nţia asupra mea – întâi a pus cobra în patul din dormitorul meu, în noaptea nunţii, şi părerea mea sinceră e că gestul a sta sună a declaraţie de intenţie, iar când a eşuat şi tentati va asta, a apelat şi la trucul cu spinii, care să mă arunce de pe cal cu prima ocazie când ieşeam la o plimbare călare – p robabil singură, spuse ea fără să clipească. Ce şanse sunt c a incidentele astea trei să nu aibă legătură între ele? Iar da că au, atunci cine – ce fel de om – vrea întâi să-ţi facă rău ţi e, iar apoi, după ce te-ai însurat, o atacă pe soţia ta?

Se aşternu liniştea preţ de câteva clipe, apoi el îşi încli nă uşor capul

— Cred că principalul suspect ar trebui să fie un bărba t care-şi închipuie că i-am furat nevasta.

— Păi pe Fitzhugh l-am eliminat de pe listă. Cine altcin eva ar putea fi?

Ryder îi studie ochii şi văzu în albastrul ferm şi neclinti t al ochilor ei o siguranţă de sine nestrămutată, o reconfirm are a propriei identităţi, a locului lui în viaţa ei. Nu vorbea ai urea, era concentrată şi, dacă el nu se înşela cumva, doar u şor iritată. Nu din cauza lui, ci din pricina celui care avea în drăzneala de a tulbura modul în care considera ea că ar tre bui să decurgă propria viaţă.

Însă despre el nu se putea spune că era doar uşor der anjat; trebuia să facă mari eforturi pentru a se abţine, pentr u a-şi înfrâna nevoia de a-i veni de hac celui care îndrăznise

să atenteze la viaţa ei, să o ia de lângă el. Mintea îi era ocupată cu găsirea unei soluţii de a se asigura că avea să rămână în siguranţă. Că urma să-i rămână alături. Nici nu putea concepe să se gândească la faptul că ar putea să o piardă fără să simtă că îşi pierde minţile.

Cu bruma de luciditate care îi mai rămăsese, scurma după un răspuns la întrebarea ei, foarte bună de altfel. Trebuia să existe un răspuns pe undeva, dar… Scutură din cap.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Sunt de acord că în umbră trebuie să fie un astfel de om, dar nu ştiu – nu îmi trece prin minte – cine ar putea fi.

Mary strâmbă din nas.

— Păi nici despre Fitzhugh nu ai ştiut că ar putea crede că i-ai furat nevasta. E posibil să mai existe şi un alt domn care, la fel ca acest Fitzhugh, să fi fost îmbrobodit de nevasta lui, poate pentru a-şi ascunde o aventură reală cu altcineva.

După câteva clipe de ezitare, Ryder i se confesă:

— Încep să cred că plătesc pentru păcatele dintr-o altă viaţă – iar tu ai fost implicată doar din vina mea.

Mary nu schiţă niciun zâmbet şi nici nu încercă să-l liniştească; îl privi îngândurată, cât să-l facă să se întrebe cât de mult îi putea pătrunde în minte, apoi zâmbi strâmb, se ridică şi, înainte să apuce să se ridice şi el, i se aşeză direct în poală.

Îi puse o palmă pe obraz şi îşi lipi faţa de faţa lui, apoi spuse simplu:

— Nu-ţi face griji. O să trecem peste toate împreună. O să-i dăm de cap împreună, susţinu ea încrezătoare, fixându-l cu privirea,

*

— Să nu mai ieşi din casă, spuse el o jumătate de oră mai târziu, apropiindu-se de fotoliul în care stătea ea.

Tăcu şi aşteptă ca ea să protesteze.

Mary îşi înălţă privirea spre el, apoi îşi luă o expresie mirată şi reveni la carte.

— Nu intenţionez să ies din casă acum.

Ryder rămase pe loc, nevenindu-i să creadă. Mary se uită din nou spre el.

— Ţi-am spus că o să o rezolvăm cumva.

*

— Credeam că ai fost de acord să nu mai ieşi din cas ă?! zise el, simţind un ghem de panică în stomac.

— Asta a fost ieri. Astăzi – ei bine, nu am de ce să mă îndepărtez de casă. Mă mulţumesc să mă plimb prin grădin a de trandafiri, spuse ea, încolăcindu-şi mâna în jurul braţul ui lui. Poţi să vii şi tu să te asiguri că sunt în regulă. Plimbar ea o să-ţi prindă bine – eşti prea tensionat.

*

Începea să creadă că soarta chiar le unise pe bună dr eptate destinele. Mary nu era doar ce îşi dorise el, ci mai m ult decât merita.

„O să-i dăm de cap împreună.” Prima dată se gândise că ea se referise la faptul că îşi vor bate amândoi capul să i nvestigheze cine se afla în spatele atacurilor, nu că se vor a lia să găsească un plan, să-şi ia toate măsurile de precauţie necesare pentru ca ea să fie protejată, iar el să poată face f aţă situaţiei, astfel încât să poată dormi liniştit lângă ea, făr ă să se teamă de ce are să le aducă ziua următoare.

Nu avea de gând – şi oricum nici nu mai era loc în min tea lui – să-şi examineze emoţiile, să vadă dacă acţiona raţi onal sau măcar logic şi nici să-şi definească sentimentul ac ela care creştea în el; nu atâta timp cât viaţa ei era în peric ol, oricât de mic.

Şi, spre veşnica lui recunoştinţă, ea înţelesese că el n u se comporta dinadins ca un general de armată, ca un dict ator sau ca un tiran, că nu îşi propusese să se comporte aşa cu ea, ci că era doar reacţia lui instinctivă la faptul că se si mţea neajutorat.

Cu temperamentul şi personalitatea fiecăruia în parte, dacă ea nu ar fi înţeles… Multe zile după episodul cu iapa R yder mulţumi cerului pentru că Mary se arătase aşa înţeleg ătoare.

Dacă cineva i-ar fi zis mai demult că într-o zi va fi recu noscător că soţia lui îl va putea citi până în adâncul sufletul ui, i-ar fi râs direct în nas.

În dimineaţa când ea îl anunţă că voia să iasă iar din c asă la o plimbare călare, îi pieri orice urmă de zâmbet.

De la dezastrul primei escapade călare, Mary rămăses e cuminte în perimetrul pe care el şi personalul îl desemnas eră, în prima zi stătuse doar în casă; a doua, adică cu o zi în urmă, îl convinsese să meargă să se plimbe cu ea în grădin ă. Mai târziu, în timp ce stăteau la masă, deschisese subiect ul, dar, cum el se arătase total împotrivă, îl ascultase cu ate nţie, apoi încuviinţase din cap – după care insistase să o las e să se ducă singură cu cabrioleta să se plimbe până în cel mai apropiat sat.

O anunţase deja că aceia pe care îi trimisese să cerce teze vecinătăţile în căutarea unor persoane străine nu găsis eră nimic suspect şi nici vreo mărturie că altcineva ar fi văz ut vreun străin prin zonă, aşa că nu mai putea pretinde în c ontinuare că era periculos. Nu că asta l-ar fi făcut să încetez e protestele vehemente, dar acum ea părea mai hotărâtă c a niciodată – şi având în vedere că de fiecare dată se arătas e aşa înţelegătoare…

Văzând că nu mai avea argumente cu care să o facă s ă se răzgândească, îşi schimbase tactica şi îi propusese să mâne caii, pentru ca el să-i poată evalua stilul şi decide dac ă se ridica la standardele lui.

Mary acceptase zâmbitoare.

De unde să fi ştiut el că la un moment dat îl vrăjise pe Simon să îi arate cum se ţin hăţurile?

Cum ea manevrase cabrioleta nu numai cu pricepere, ci şi cu o mare încântare, el nu mai avusese ce să facă pent ru a o împiedica.

Aşa că în acea dimineaţă, după ce mâncară şi ea îşi te rmină treburile cu doamna Pritchard, se duseră în curte und e îi aştepta cabrioleta trasă de un murg frumos, zdravăn şi blând.

Cabrioleta era micuţă şi uşoară. Nici nu îi putea ţine p e amândoi; de fapt, având în vedere statura lui impozantă, nici pe el singur. O ajută pe Mary să-şi ocupe locul pe banch etă, apoi se întoarse la Benson, care îl ţinea pe Julius de căp ăstru. Se urcă în şa, luă frâiele, apoi se uită la Mary, care zâ mbea fericită.

Mary pocni din bici.

— Înainte! zise ea cu subînţeles.

Ryder scrâşni din dinţi şi îl mână pe Julius pe lângă ca brioletă, în timp ce Mary se îndrepta spre aleea din spate.

Satul Axford era la mai puţin de trei kilometri, şi se aj ungea mai repede pe drumul din spatele proprietăţii decât pe drumul de ţară pe care veniseră ei. Ryder avea în grajdu ri şi o cabrioletă mai mare, precum şi un faeton, cu care ar fi putut foarte bine să meargă împreună, dar niciunul dintre aceste mijloace nu ar fi fost potrivit pentru drumul ales şi, î n plus, ar fi trebuit să ţină el hăţurile – iar gândul de a-şi pro teja soţia în vreme ce mâna doi cai greu de strunit i se păre a mai neatractiv decât gândul că putea călări pe lângă cabr ioleta ei, păzind-o, cu un pistol în desagă şi o spadă în teac ă.

Mai mult, din spinarea calului putea vedea până mai d eparte.

Drumul pe care o luaseră şerpuia printre păşunile de pe proprietatea lui. Mary mergea încet, fără nicio grabă. Bin

e că măcar era la aer curat; în ciuda vigilenţei şi a tensiunii care îl cuprinseseră, Ryder era şi el fericit că îi putea fi alătu ri şi că, măcar pentru ea, ziua se anunţa minunată.

Din punctul ei de vedere, tot răul spre bine. Era mulţu mită, dacă nu chiar încântată, de planul ei, de modul în car e reuşise să adapteze sfatul dat cândva de Minerva în privin ţa soţului ei superprotector. Se considera expertă deja; poa te că acum ar fi putut să ofere şi ea câteva sfaturi despre c um se îmblânzeşte un asemenea aristocrat – trebuie să fii d e acord cu el, să colaborezi cu el, să încerci să găseşti soluţi i pentru problemele lui… şi încet-încet să îndrepţi lucrurile î ntr-o direcţie mai favorabilă ţie.

Cu o zi în urmă îi scrisese Minervei să îi mulţumească din suflet pentru sfatul ei nepreţuit şi să îi spună că dădea r ezultate chiar în momentul în care îi scria. Ryder avea în co ntinuare reţineri – îi citea prudenţa în priviri uneori –, dar în văţa încetul cu încetul să îi ceară părerea, să ia aminte sau să ţină cont de această părere, de modul în care considera ea că lucrurile ar trebui să evolueze între ei.

Puţin mai în faţă drumul pe care mergeau se intersect a cu o potecă. Ryder îl trase pe Julius mai aproape de cabri oletă.

— Eu o să sar peste gardul acela, spuse el, arătând sp re un loc de-a lungul potecii, şi te aştept acolo.

— Bine, răspunse ea senină, şi pocni din bici.

Mary încetini să poată lua curba, iar Ryder îşi înfipse p intenii în pântecele armăsarului şi începu să alerge în viteză pentru a-şi lua avânt, după care aterizară cu bine de partea cealaltă a gardului.

Ryder începu să cerceteze poteca; acesta fusese moti vul pentru care voise să o ia înainte. Nu văzu pe nimeni; se relaxă şi îl opri pe Julius să se mai odihnească, apoi se întoa rse cu faţa spre direcţia din care trebuia să apară Mary.

Chiar când zări capul murgului, Ryder remarcă că într e el şi cabrioletă era ceva întunecat pe cărare.

— Ce naiba?

Mintea lui neîncrezătoare înţelese ce erau obiectele a celea chiar când Mary le văzu şi ea şi reacţionă. Trase hăţur ile, vrând nu doar să oprească, ci să întoarcă iute calul – spr e şanţ. Cabrioleta nu reacţionă la schimbarea asta bruscă d e direcţie, dar Mary insistă şi calul o ascultă… însă nu sufici ent de rapid; cabrioleta trecu peste imul dintre acele obiect e – şi se auzi un ţipăt.

Calul se ridică pe picioarele din spate şi începu să love ască cu copitele din faţă, dezechilibrând complet cabrioleta.

Mary scăpă hăţurile din mâini şi căzu la pământ.

Calul se rostogoli într-o parte şi se prăbuşi pe jumătat e în şanţ, trăgând cabrioleta după el.

Ryder gonea nebuneşte înapoi, înjurând panicat.

Oprindu-şi calul înainte de-a călca şi el în vreo ţepuşă, Ryder se aruncă iute din şa înainte. Alergă ultimii metri cu i nima săltându-l până în gât, cu ochii aţintiţi asupra lui Mary, care zăcea cu faţa în ţărână şi văzu că mişca. Apoi ea se îm pinse în braţe, îşi dădu părul din ochi şi începu să se ridice î ncetişor.

Ryder sări peste şanţ, trecu pe lângă cal, care căzuse cu totul în şanţ, dar care nu era foarte speriat; sări şi peste cabrioleta distrusă şi se năpusti să o ia pe Mary în braţe, să o strângă tare la piept.

Rămase o vreme cu faţa îngropată în părul ei, umplân du-şi nările de parfumul ei, şi o strânse cât putu el de tare î n braţe. El tremura – cel puţin în interior; i se păru că şi ea t remura toată.

Mary izbuti să îşi elibereze o mână şi îl mângâie pe ob raz.

— Sunt în regulă, spuse ea pe un ton căruia îi lipsea s eninătatea caracteristică.

Mirat până peste poate că scăpase fără nicio zgârietur ă, se uită la chipul ei. Era foarte serioasă, dar nu dădea sem ne că ar durea-o ceva.

— Nu te-ai rănit deloc – n-ai vânătăi, julituri?

— Nu, de-aia am sărit. Am văzut că iarba era mai dea să acolo, iar când calul a început să se ridice, am ştiut că tr ebuie să iau rapid o decizie.

Gândire rapidă; inteligenţa şi abilităţile o salvaseră di n nou.

Se întoarse spre cabrioleta distrusă, se strâmbă şi îl b ătu pe braţ.

— Hai să vedem cum se simte calul.

Se apropiară cu mare băgare de seamă, dar singura r ana vizibilă fusese provocată de ţepuşa care i se înfipsese î n copita din stânga faţă. Ryder i-o smulse, apoi dezlegă hăţ urile şi îl ajutară amândoi să se ridice, după care el îl mai ve rifică o dată, dar nu văzu altceva.

— Dacă nu ai fi avut inspiraţia să tragi într-o parte, în direcţia şanţului, atunci ar fi fost mult mai rău, spuse el în ti mp ce îi înmână hăţurile. Ţine-l cât strâng eu nenorocirile al ea de pe jos.

Mary rămase să mângâie calul pe cap, uitându-se, cu mintea rătăcind aiurea, la Ryder, care se dusese să cotrobăi e prin rămăşiţele cabrioletei, de unde scosese un coş, iar ac um îl umplea cu obiectele acelea contorsionate din metal c are fuseseră întinse în mijlocul drumului.

Le strânse pe toate, apoi îşi luă calul de căpăstru şi se întoarse la Mary. Se opri în faţa ei, luă o ţepuşă şi i-o arătă şi ei. Era de mărimea pumnului lui şi fusese confecţionată d in trei cuie lungi şi strâmbe, prinse la mijloc.

— Ce-i asta? întrebă nedumerită Mary.

— E o ţepuşă în formă de stea. Au fost inventate pentr u a opri atacurile cavaleriei. Asta nu e „oficială”, ci confecţi onată artizanal, ceea ce nu o face mai puţin eficientă, zise Ryder, aşezând-o în palmă. Uite aşa trebuie să stea, cu un v ârf în sus.

Mary clătină dezgustată din cap.

— Oribil! Săracii cai, ce dureri trebuie să fi îndurat.

— Hmm, mârâi Ryder, gândindu-se mai degrabă la du rerea pe care i-ar fi putut-o provoca ei. Se mai uită o dată c ătre cabrioleta răsturnată, la scândurile rupte, la roata căzu tă, la bancheta frântă în două, apoi reveni la ea. Hai să duc em calul până la cea mai apropiată pajişte de pe proprietat e, apoi putem să ne urcăm amândoi pe spinarea lui Julius.

Ea încuviinţă din cap.

— Filmore se va înfuria când ne va vedea iar pe amân doi călare pe Julius.

Filmore nu avea să fie singurul furios, dar prima lui gri jă era să o ducă înapoi acasă.

*

Mai târziu în acea seară, când stăteau unul lângă celăl alt şi se uitau spre frânturile de raze de lună de pe tavan, în că sub imperiul celor petrecute pe parcursul zilei, Ryder mu rmură:

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem la Londra.

— Nu, răspunse ea instantaneu. N-am de gând să per mit vreunui netrebnic să mă facă să-mi părăsesc noul cămi n.

Stătea în braţele lui; Ryder o strânse şi mai tare spre el.

— Eu mă gândeam că acolo ai fi mai în siguranţă.

— Nu prea văd cum… Ba da, admise ea, dar, dacă te gândeşti să mă laşi în grija familiei mele din Londra ca tu să te poţi întoarce aici să descoperi cine e în spatele poveştii ă steia, adică să te arunci cu capul înainte şi să îi provoci să mai încerce o dată să atenteze la viaţa ta… Pe scurt, conchi se ea după ce trase aer în piept, trebuie să găseşti altă vari antă.

Se întoarse spre el şi îi studie chipul prin umbrele întu nericului; înţelese că avusese dreptate cu supoziţiile ei, pen tru că îl simţea prea încordat.

— Nu te las singur. Suntem căsătoriţi, şi, în caz că ai u itat, am jurat să îţi fiu alături la bine şi la rău, în bogăţie şi î n sărăcie, în boală şi în sănătate, să te iubesc şi să te preţui esc până când moartea ne va despărţi. Nu-mi aduc aminte să fi zis ceva despre abandonat în faţa duşmanului.

Ryder desluşi nuanţa beligerantă din tonul ei.

— Nu am uitat. Remarcase şi cu câtă graţie omisese p artea cu „mă voi supune”, dar… oftă. Este extrem de impor tant pentru mine să fii în siguranţă.

Ea încuviinţă din cap.

— La fel de mult îmi doresc şi eu să rămâi întreg şi ne vătămat. Deci trebuie ca amândoi să acceptăm faptul că ni ci unul dintre noi nu are de gând să dea înapoi în faţa acest ei situaţii – de fapt, poate ar trebui să o privim ca pe o prov ocare.

— Provocare. Instinctele deja îl avertizau, dar nu se pu tu abţine să nu întrebe: Cum aşa?

— Păi, odată ce învăţăm cum să trecem peste asta, at unci vom şti cum să facem faţă şi la orice altceva ar urma.

Având în vedere prin ce trecea el acum… probabil că ea avea dreptate. Situaţia începea să semene cu o probă d e foc.

Cum el nu răspunse nimic, ea se trase mai aproape, s ă-i vadă faţa, să-i scruteze ochii în lumina slabă.

— Ai încredere în mine, zise ea. Am dreptate. O să vez i. După ce terminăm cu povestea asta, o să fim mai puterni ci – mult mai siguri de noi ca pereche. O văd ca pe o experi enţă din care pot învăţa multe – şi, dacă ai sta să te gândeş ti mai bine, ai vedea că aşa ar trebui să o priveşti şi tu.

El deja ştia asta; Mary încerca, la fel ca de obicei, să d ebordeze de optimism. Nu prea mai avea replică, aşa că mo rmăi ceva, o împinse puţin mai în jos şi îi sărută buclele.

— O să vedem.

*

După o matură chibzuinţă, Mary fu de acord să rămân ă în casă în următoarele zile.

Primele două zile fură însufleţite de un şir de vizite; câ ţiva oameni din rândurile micii nobilimi locale veniră să cun oască mireasa, după ce aşteptaseră cele şapte zile care se cuveneau după căsătorie, aşa că prin faţa casei se perindas eră o grămadă de trăsuri din care coborâseră multe femei, unele acompaniate de soţii lor.

Prinsă în vâltoarea succesiunii de nobili locali, probabil mai puţin periculoşi decât cei de oraş, dar totuşi prezenţi, M ary aproape că uită de incidentele care îi înnegriseră prima săptămână petrecută în calitate de soţia lui Ryder. Vizita ve cinilor le oferi multe subiecte de discuţie şi, în cazul ei, mult e de verificat şi de învăţat; zilele, serile şi nopţile se scurser ă în acelaşi mod plăcut datorită lor.

În următoarea dimineaţă primiră o vizită de la cineva de la care nu s-ar fi aşteptat – şi anume, de la Lady Hamber ly, reprezentanta doamnelor din înalta societate din zonă, c are nu zăbovi mai mult de o jumătate de oră şi plecă mulţu mită de tot ce văzuse.

În timp ce stăteau pe terasă şi îşi luau rămas-bun de l a ea, Mary şopti;

— Faci pariu că îşi va petrece întreaga după-amiază s criind misive către toţi aristocraţii de acelaşi rang cu ea din toată ţara?

— Nu am ce pariu să fac, zise el cu amărăciune în tim p ce intrau în casă, căci sunt sigur de asta.

Mary râse, îl luă de braţ şi se duseră împreună în bibli otecă.

Fiind proprietarul unei moşii imense şi a unei averi pe măsură, Ryder avea în permanenţă hârtii de rezolvat; Mary se aşeză în fotoliul ei şi îşi luă cartea, iar, din când în când, î n clipele când el se întrerupea să vadă ce mai făcea – să îi o fere măcar o părticică din timpul lui ea profita de ocazie şi îl

mai întreba despre proprietăţile lui mai mici care împânzea u ţara.

După-amiază, hotărâtă să-şi găsească şi ea un colţişor în care să se poată retrage când nu avea chef să stea în bib liotecă, plecă de una singură într-un tur al casei, intră în cel e câteva săli de recepţie de la parter, testându-le fotoliile, d ar niciuna nu i se păru potrivită.

În cele din urmă, se duse în camera ei de zi de la etaj şi descoperi că îi plăcea foarte tare să stea aici, mai ales da torită felului în care lumina inunda camera prin cele două fe restre care flancau biroul şi fotoliul din colţul din stânga lui, care o atrase ca un magnet.

Luă loc pe fotoliu şi se uită de jur împrejur prin camer ă; nu se gândise imediat la această încăpere, pentru că era destul de departe de celelalte săli de recepţie, dar constata acum că i se potrivea de minune, în mare parte datorită fap tului că decorul fusese ales de Ryder. Acesta transformase l ocul într-un soi de templu şi ea simţi că îşi găsi locul.

Se relaxă; întoarse capul şi admiră priveliştea de la fe reastră, întrebându-se dacă să coboare în bibliotecă să-şi re cupereze cartea.

La un moment dat, privirea îi alunecă spre trusa de ră chită în care se aflau ustensilele pentru brodat. Nu mai brod ase de mult timp, iar Aggie aşezase cutia chiar lângă fotoli u, parcă pentru a o ademeni. Zâmbi, gândindu-se că o fi vre un semn să termine faţa de pernă începută cu ceva timp în urmă, aşa că se aplecă, deschise capacul şi băgă mâna înă untru…

Dinăuntru ţâşni un scorpion, care se repezi spre mâna ei, cu coada arcuită.

Ţipând, îşi retrase mâna chiar când scorpionul atacă.

Sări imediat de la locul ei şi închise capacul cu picioru l.

Cu inima în gât de spaimă, se holba la cutie, incapabil ă – şi fără nici un chef – să-şi mute privirea, pentru ca nu cu

mva scorpionul să ridice capacul şi să scape.

Auzi paşi grăbiţi pe hol, apoi uşa se deschise şi Ryder o luă în braţe şi o mângâie pe cap.

— Ce e? întrebă el, uitându-se cu atenţie în jur, în tim p ce doi valeţi şi Forsythe dădură buzna alarmaţi. Unde?

Încă tremurând, Mary arătă spre cutie.

— E un scorpion acolo înăuntru.

— Scorpion? întrebă el nedumerit.

Mary încuviinţă din cap şi înghiţi în sec.

— De şobolani nu mi-e frică, dar urăsc chestiile care s e târăsc. Ştiu dar că am văzut un scorpion roşu înăuntru. Er a chiar sub capac şi s-a repezit să mă înţepe.

Ryder înjură; scrâşni din dinţi şi se duse spre cutie, se aplecă şi puse o mână fermă pe capac, apoi o ridică.

— Ai grijă, zise Mary şi se duse spre el, deşi se temea. Este deja în poziţie de atac, şi tu nu ai mănuşi.

Ryder nu răspunse. Se duse la uşă şi porni cu hotărâr e pe coridor, apoi coborî scările cu Forsythe, valeţii şi Mary după el, aşteptă ca Forsythe să îi deschidă uşa şi ieşi pe ter asă. Puse cutia jos şi îi aruncă o privire lui Mary.

— Dă-te mai în spate!

Mary se hotărî să asculte şi ea măcar o dată de el şi s e trase în prag. Forsythe se postă în faţa ei, blocându-i parţi al vederea.

Ryder se declară mulţumit, apoi se uită spre cei doi va leţi care veniseră lângă el.

— Sunteţi pregătiţi?

Amândoi îi făcură semn că da, apoi ridică capacul cu p iciorul. Deasupra unei bucăţi de pânză se afla un specimen de scorpion colorat absolut remarcabil, ascuns parţial în pli urile materialului. Cum scorpionul, dând dovadă de înţelepc iune, nu manifestă dorinţa de a se căţăra afară din cutie, Ry der se duse pe cealaltă parte, se aplecă şi, apucând bine fu ndul cutiei, o întoarse şi o scutură.

Pe jos începură să cadă diverse mărunţişuri, dar şi sco

rpionul care ţâşni spre mâna lui dreaptă.

Ryder îl strivi sub gheată.

Valeţii se apropiară să studieze rămăşiţele – nu mai v ăzuseră niciodată un scorpion –, iar el cercetă interiorul cuti ei. Nu se mai auzea niciun sunet dinăuntru; săltă cu mare a tenţie fiecare bucată de material şi fiecare mosor şi se uită î n toate ungherele. Nu găsi nimic, aşa că se aplecă, ridică d ouă broderii care căzuseră, le scutură bine şi le băgă înapoi în cutie. O închise şi i-o duse lui Mary.

— Nu mai e nimic înăuntru.

— Mulţumesc, spuse ea, apoi ridică privirea către el, ş i Ryder văzu că şocul nu-i dispăruse de pe chip..

O luă pe după umeri şi o trase spre el.

— Forsythe?

— Da, milord, ne ducem să verificăm toate camerele din apartamentele Domniilor Voastre. De fapt, cred că ar fi cel mai bine să căutăm prin toată aripa.

Ryder încuviinţă din cap.

— Aşa să faceţi, spuse el, apoi se uită la Mary. Hai să stai cu mine în bibliotecă.

Amândurora le-ar fi prins bine o gură de brandy.

*

O jumătate de oră mai târziu, şocul se transformase în furie făţişă.

— Trebuie să înceteze!

— Nici nu ştii cât de mult îmi doresc şi eu, zise Ryder, aşezat pe fotoliul din faţa ei, cu cel de-al doilea pahar de br andy în mână; pe primul îl dăduse peste cap.

Mary încă se lupta cu primul.

— N-am mai văzut niciodată un scorpion, spuse ea du pă o clipă. Doar în cărţi.

— Eu da. Făcu o pauză, apoi adăugă: Am un prieten a cărui casă e pe lângă Rye. E plin de scorpioni pe acolo, dar

altă specie – sunt mai mari şi maro-închis. Nu sunt veninoşi, deşi am auzit că înţepătura lor e foarte dureroasă.

— Hmm. Ăsta era roşu.

— Am văzut.

Mai trecură câteva secunde, apoi Mary trase adânc aer în piept.

— Mă gândeam că poate am tras concluzia greşită.

Ryder o fixă cu privirea.

— În legătură cu ce?

— Am presupus amândoi că acela care a încercat să te ucidă în Londra e acelaşi cu cel care se află în spatele acestor incidente, dar, dacă ne gândim la ce s-a petrecut aici – vipera din pat, spinii de sub şa, ţepuşele din drum, scorpionul ăsta, deşi toate acestea ar fi putut fi fatale, parcă riscul ca ele să fie chiar aşa sunt destul de mici, zise ea, privindu-l cu atenţie. Adică nu se compară cu cuţitul care ţi-a fost înfipt aproape de inimă.

Ryder se încruntă.

— Da, nu e la fel de grav, dar nu ştiu dacă înţeleg încotro duce judecata ta.

— Dacă incidentele astea au vrut mai mult să mă sperie, nu neapărat să-mi facă rău, pentru a mă convinge să mă despart de tine?

Sprâncenele lui Ryder se arcuiră şi mai mult.

— Cred că e posibil, da.

— Mă pune pe gânduri, să ştii, şi că incidentele de aici nu sunt chiar în văzul lumii.

Ryder pufni indignat.

Mary îl privi cum îşi termină paharul, sperând că între timp medita la spusele ei. Principalul motiv pentru care era din ce în ce mai revoltată era că Ryder devenea tot mai posesiv cu ea în încercarea de a o proteja. De câteva ori se întâmplase să se comporte ca un dictator şi era din ce în ce mai puţin maleabil cu fiecare incident petrecut – dar cine ar fi putut să îl învinovăţească pentru asta?

Aceste incidente duceau inevitabil spre un punct extr em de sensibil.

Mai bine zis, faptul că el reacţiona demonstra că relaţi a lor o luase pe făgaşul pe care şi-l dorise ea. Dar, în acelaşi timp, având în spate experienţa cu bărbaţii din familia ei, şt ia că sentimentele acestea superprotectoare puteau lua am ploare, iar el era exemplul clasic de bărbat autoritar şi pose siv.

— Sugerez, i-o luă ea înainte, să rămân în casă sau în apropierea casei în următoarele câteva zile şi ca toată lume a să fie cu băgare de seamă. Să vedem dacă apare ceva no u. Cu ceva noroc, data viitoare poate prindem pe careva înc ercând să se strecoare încasă.

Ryder bombăni ceva, dar fu de acord, iar ea se simţi mulţumită de reacţia lui.

— Între timp, continuă ea, poate am putea să ne mai consultăm cu Barnaby şi cu Penelope şi să lărgim cercul cel or din înalta societate care ţi-ar putea vrea răul.

— Hmm, zise Ryder, dând paharul peste cap şi ridicân du-se. Îi scriu acum lui Adair. Vrei să adaugi şi tu un bileţel pentru Penelope?

Ea încuviinţă din cap.

— Da. Scrie tu de fapt, iar eu o să mai adaug doar cât eva rânduri.

După ce citea ce le scrisese el.

Ryder se duse la birou, iar ea îşi revizui strategia; era bine să fie amândoi ocupaţi cu găsirea persoanelor aflate în spatele atacurilor, dar în acelaşi timp i se părea înţelept să evite cu orice preţ un alt eventual atac.

Reuşiseră să ajungă până aici; nici nu-i trecea prin ca p să permită vreunui nemernic să distrugă tot ce clădiseră până acum.

*

— Adică e încă în viaţă?

— Da, am zărit-o de dimineaţă pe terasă.

— Nu e bine. Ziceai că te poţi achita de treaba asta.

— Păi, pot, şi ar fi fost simplu dacă n-aţi fi insistat să p ară un accident. S-ar putea face în atât de multe moduri, da r, de fiecare dată, după cum am putut constata până acum, există şansa ca ea şi soţul ei să scape cu viaţă.

— Naiba să-l ia! întotdeauna a avut noroc cu carul, iar acum văd că s-a molipsit şi ea de la el.

— Poate aveţi dreptate, dar, dacă-mi permiteţi un sfat … Dacă chiar vreţi să scăpaţi de ei, atunci va trebui să ne d aţi mână liberă. O să ne asigurăm că îi rezolvăm definitiv.

Urmă o pauză lungă,

— La ce te gândeşti?

Capitolul 14

Trecu o săptămână fără niciun incident.

— În sfârşit.

Mary tocmai se îndrepta spre salonul oficial înainte de a merge la cină, când se opri să răsufle adânc, apoi suspină fericită. Ciuli urechile la zgomotele din sala de mese şi la pa şii hotărâţi ai lui Forsythe. Totul părea să fi revenit la norma l.

Ryder o aştepta deja în salon; în ultimul timp se întâln eau aici şi începeau să discute despre planurile zilnice, apoi continuau la cină, după care se retrăgeau în bibliotecă, und e ea îşi vedea de citit, iar el se ocupa de corespondenţa de afaceri, pentru ca, după ce îşi termina treaba, să îşi ia şi el o carte sau să se retragă amândoi în dormitorul lui.

Cuprinsă de entuziasm, coborî scările.

Se împliniseră trei săptămâni de când se aflau aici, şi î n sfârşit domnea liniştea şi în casa lor, aşa cum trebuia să fi

e în orice familie de rangul lor. Se descurca de minune cu s upravegherea treburilor din gospodărie; fusese crescută în spiritul acesta şi rolul i se mula foarte bine pe personalitate. Îi plăcea să aibă totul sub control – şi îi reuşea foarte bine g ospodărirea noii ei case. Stăpânul casei era tot al ei, deşi în tr-un sens cu totul diferit.

La început, interpretase atacurile ca pe nişte acţiuni p rofund negative; în ultimele două săptămâni însă, atitudine a ei se schimbase. Acum le privea ca pe nişte provocări căr ora trebuiau să le facă faţă ei doi ca pereche şi care îi unea u şi mai tare.

Nu existau alte situaţii care să îi constrângă ca, într-u n timp atât de scurt, să facă faţă celor mai dificile aspecte d intr-o relaţie. Acum ieşeau în evidenţă toate nuanţele drago stei pe care şi-o purtau reciproc.

În ultimele săptămâni, aflase o mulţime de lucruri noi, şi nu doar despre el.

La rândul lui, Ryder învăţase şi el la fel de mult, iar ca pacitatea lui de înţelegere crescuse, fapt ce îşi punea ampr enta asupra interacţiunii dintre ei.

Coborî ultima treaptă cu zâmbetul pe buze şi se îndre ptă spre salon. Se înclină cu eleganţă în faţa valetului care î i deschise uşa şi intră. Ryder o aştepta ca de obicei, cu un p icior sprijinit de suprafaţa de alamă care mărginea şemineu l şi cu cotul pe policioara de deasupra.

Chiar dacă erau într-o zonă rurală, el se îmbrăca întot deauna impecabil; Mary zâmbi văzându-l la fel de impunăto r ca un rege al lumii bune. În ultimele zile călărise mult pe p ământurile domeniului, iar părul i se deschisese la culoare, contrastând cu pielea lui bronzată. Imaginea lui îi provoca î n continuare furnicături în palmă, deşi cunoştea foarte bine senzaţia pe care i-o provoca mângâiatul părului lui. Avuses e nenumărate ocazii să îşi înfigă mâinile în coama lui…

O zări şi se lumină imediat; îşi luă o poziţie mai decen tă în vreme ce ea se apropia de el.

În ochii lui se zărea o lumină, o uşoară îmblânzire a au riului său tăios, de fiecare dată când o mângâia cu privirea î ntr-un mod ce nu avea legătură cu senzualitatea, ci doar cu legătura care se crease între ei. Ticălosul din spatele atacur ilor nu făcuse decât să îi grăbească pe acel drum, dar amân doi îşi doreau asta şi, în viziunea ei, aproape ajunseseră la destinaţie.

Ryder se întinse să îi ia mâna, o duse la buze şi i-o săr ută cu gingăşie. Îi zâmbi privind-o în ochi şi îi ţinu în continu are mâna, mângâind-o uşor cu degetele.

— Te-a plictisit doamna Hubert cu discuţia despre târ gul organizat la biserică?

— Da şi nu. E foarte îndărătnică, dar şi eu sunt la fel, r ăspunse ea, zâmbindu-i parcă şi mai intens. S-a obişnuit să fie la conducere, aşa că am decis să fiu doar preşedinta ono rifică, iar asta a mulţumit-o pe deplin. Am şi aşa destule pe cap cu gospodăria şi chiar vreau să mă ocup de picnicul ace la despre care ţi-am mai spus.

Rămaseră câteva minute ţinându-se de mână şi dezbă tând acest subiect, după care Forsythe veni şi îi convocă la masă.

În timp ce Ryder o conduse şi o ajută să se aşeze, Mar y conştientiza faptul că personalul zâmbea mai des în ultim ele zile.

Cina decurse ca de obicei – îşi împărtăşiră în detaliu c ele mai importante chestiuni de peste zi. Primul subiect de astăzi era legat de ţigani şi de neîncrederea localnicilor în c ei care se stabiliseră pe terenul comunal de lângă Axford. A poi discutară despre o chestiune politică, pornind de la o şti re controversată pe care o remarcaseră amândoi în ziarele de astăzi. Ca de fiecare dată, schimbul de replici era degaja t şi totodată antrenant. Timpul se scurse pe negândite, apoi se duseră în bibliotecă să discute şi despre ultimul subiect.

Mary îşi expunea părerea faţă de ultimele invenţii în d omeniul lămpilor cu gaz, iar Ryder era, pentru a nu ştiu cât

a oară, uimit – atât de el, cât mai ales de ea; nu-şi închipuis e niciodată că ar putea avea o asemenea relaţie cu soţia s a. Înainte de a pune ochii pe Mary, nici măcar nu-şi putuse i magina cum ar trebui să arate femeia perfectă, dar… nici n u visase la o femeie cu care să discute despre asemenea ch estiuni, cu atât mai puţin la una ale cărei păreri să ajungă s ă conteze atât de mult pentru el. Mai mult decât părerile ori cui altcuiva.

Intrară în bibliotecă chiar în momentul în care ajunser ă la o concluzie.

— Sunt de acord, spuse el. O conduse la fotoliu, se op ri cât timp ea se aşează, apoi, când ea ridică privirea şi înălţă din sprâncene, el încuviinţă din cap. Ar trebui să avem asta în vedere când apare următoarea problemă – cea care vize ază casa din Londra, cel mai probabil.

Mary îi zâmbi şi se întinse să-şi ia cartea. Ryder îşi tre cu vârful degetelor peste umărul ei, apoi se duse spre biro u.

Mai avea de trimis câteva scrisori, dar trebuia să se g ândească la cea mai potrivită formulare.

Se apucă de scris, dar mintea îi fugea la chestiuni mai atractive. Se gândea la Mary şi la el, la legătura lor, la parte neriatul care îi unea.

Nu ştia cum de se întâmplase aşa ceva – nu ştiuse nici măcar că era posibil –, dar, cumva, în vâltoarea evenimente lor care îi aduseseră împreună, printre dramele şi solicităril e la care fuseseră supuşi în ultimele săptămâni, ajunseseră la o apropiere mult mai directă şi mai personală. Între ei exi sta o conexiune care se manifesta cu fiece privire, zâmbet, sărut inocent, mângâiere. Emana şi din vârfurile degetelor c u care o mângâiase pe umăr.

Legătura profundă dintre ei se vedea şi din dorinţa ei arzătoare de a se afla în compania lui, pe care nu se strădui a să şi-o ascundă, din lumina blândă ce se zărea în ochii ei albaştri de fiecare dată când îl privea.

Nu se aşteptase la nimic din toate acestea. Nu anticip ase nici un fel de legătură emoţională între ei, pentru că nic i nu ştiuse că era capabil de asemenea sentimente. Acum ş tia – ea îi dovedise fără putinţă de tăgadă – că… era ce îşi d orea.

Mai mult, instinctul îi spunea să profite, să întărească şi să respecte darul acesta ce-i fusese dat. Prin intermediul acestei legături reuşise să o ia pe cel mai sigur drum către t ot ce îşi dorise vreodată de la o căsnicie şi de la viaţa lui.

Îşi ascultase întotdeauna instinctele, şi iată că nu se î nşelase nici acum. Îl ajutaseră enorm şi îi demonstraseră că se putea baza pe ele oricând.

O descoperiseră pe Mary chiar de la început, iar acum îl asigurau de fiecare dată că merită să îi fie devotat. Ea rep rezenta piatra de temelie pe care îşi putea construi viitorul; pentru el, tot ce avea să realizeze în viaţă avea să gravitez e în jurul ei.

Motiv pentru care scrisoarea primită de la Barnaby Ad air îl neliniştise peste măsură.

Nu i-o arătase lui Mary; scrisoarea îi fusese adresată d oar lui, Barnaby insistase în această privinţă. Barnaby argu mentase că, deşi atacurile împotriva ei păreau să fi încetat şi în ciuda faptului că era posibil ca acele incidente să fi ur mărit doar să o sperie şi să o determine să se despartă de e l, părerea lui sinceră era că atacurile fuseseră premeditate şi că persoana care le comandase nu avea să renunţe. Risc ul ca acest criminal să nu se oprească, ci doar să-şi fi luat o pauză pentru a-şi regândi strategia şi a-şi face un nou plan de atac, era foarte mare.

„Fii vigilent în continuare.” Acesta fusese sfatul dat de Barnaby şi de Stokes, scris negru pe alb în cuvinte ce nu pu teau fi răstălmăcite.

Totul plutea încă într-o mare de incertitudine, în ciuda investigaţiilor făcute de toţi cei din familia Cynster, precum şi de cei care se aliaseră cu ei în urma căsătoriei, cum erau

Jeremy Carling, Breckenridge, Meredith şi toţi ceilalţi pe care îi cunoştea Ryder; niciunul nu reuşise să găsească măcar un indiciu despre gentlemanul care îl voia mort.

Nici ancheta pe care o ordonase pentru identificarea celor doi care îl atacaseră şi pe care îi ucisese nu dusese la niciun rezultat; pista se răcise complet.

Ultima remarcă din scrisoarea lui Barnaby descria perfect situaţia în care se găseau acum – se aflau în faţa unui pericol necunoscut, care îi putea lovi în orice clipă şi din orice direcţie.

Nu era deloc o situaţie care să-i liniştească fiara din interior, dar… termină de citit şi ultima scrisoare şi se uită spre Mary, care stătea cu capul plecat şi citea. Mulţumi din nou cerului pentru capacitatea ei de înţelegere şi pentru inteligenţa de care dădea dovadă. Înţelesese necesitatea de a rămâne în casă şi-n grădinile dimprejur şi nu insistase să fie altfel, şi nici nu se plânsese.

Se semnă pe colţul plicurilor, apoi le puse pe tava pe care Forsythe urma să o ia şi se duse spre soţia lui.

Mary îl auzi cum se apropia şi îşi ridică privirea.

El zâmbi şi întinse mâinile spre ea. Mary lăsă cartea deoparte, îi luă mâinile, iar el o trase în picioare.

Se uită spre ea, fără să-i dea drumul la mâini.

— Barnaby te salută – şi ne avertizează că ar trebui să fim în continuare vigilenţi.

Ea îşi înclină capul şi îi studie ochii, expresia.

— Din fericire, acum nu am niciun motiv să vreau să ies din casă.

— Nu te deranjează că trebuie să rămâi în împrejurimi?

— Deocamdată nu, spuse ea, apoi îşi strecură mâna la braţul lui şi-l trase spre uşă. Cine vrea să vorbească cu mine poate să vină să mă viziteze aici. Şi am descoperit că mi-e bine aşa.

Ryder pufni în râs şi se lăsă tras în holul de la intrare,

apoi pe scările care duceau în apartamentul lor comun, însă nu putea ignora acea incertitudine cum că tot ce aveau ast ăzi se putea transforma mâine într-o tragedie.

O urmă în camera care odinioară fusese doar dormitor ul lui, dar care acum era presărată cu obiecte de-ale ei – un capot de mătase aşezat pe un scaun, o perie de păr lăsată pe una dintre noptiere lângă o tavă pe care îşi punea agraf ele de păr şi bijuteriile. Collier şi Aggie se înţeleseseră şi îşi împărţiseră responsabilităţile, cel puţin în privinţa acestei în căperi.

Mary suspină mulţumită, se duse direct la noptieră şi î ncepu să îşi scoată agrafele din păr.

Ryder îşi scoase şi el acul de cravată, apoi îşi desfăcu eşarfa. Era articolul de îmbrăcăminte care o încurca cel mai tare pe Mary când voia să îl dezbrace; nodurile complicate pe care le făcea el o puseseră în încurcătură, ba chiar o înfu riaseră de câteva ori, când ardea de nerăbdare – spre amuz amentul lui.

În seara asta n-avea nicio tragere de inimă să-i pună l a încercare răbdarea. Nici el nu se simţea prea răbdător.

Nu ştia prea sigur de ce, dar bufnetul obsesiv era deja acolo, o bolboroseală constantă, lină a sângelui prin vene. P oate din cauza incertitudinii aceleia. Nu stătu să se gândeas că la asta, ci se apropie de Mary; îşi scoase eşarfa şi se înti nse după ea.

Cu buclele rostogolindu-i-se pe lângă faţă şi pe umeri, Mary se răsuci direct la el în braţe; îi puse mâinile pe piept, se uită la chipul lui şi îşi arcui întrebător sprâncenele. Uneor i le plăcea să-şi prelungească preludiul, dar de cele mai mul te ori alegeau varianta directă pentru a-şi împlini nevoile si mple şi complementare, în seara aceasta… privirea lui era mai dură, braţul cu care o ţinea de mijloc mai încordat. Sim ţea că el voia mai mult decât de obicei, ceva ce se gândea să-i propună, dar la care renunţă după câteva clipe de şovăi ală. Se aplecă spre ea, şi ea îi oferi buzele, îi permise să le r

evendice.

Iar el le revendică, ba chiar mai mult. De când îi simţi atingerea buzelor, Mary ştiu că seara aceasta nu urma să fi e o simplă repetiţie a ceva ce se mai întâmplase. A ceva ce mai făcuseră.

După un prim contact în forţă, el sorbi şi ademeni, iar ea îl urmă, într-un schimb prelung de încântare fierbinte, de savoare liniştitoare şi tihnită, nu a lui ori a ei, ci a amânduro ra, bucurându-se de acel moment, anticiparea încrezătoare a acelei intimităţi mai profunde, mai captivante ce urma să vină.

Din acest punct, implicarea deveni tot mai profundă. De data aceasta voia să o impresioneze şi să-i pună la picio are toată iscusinţa lui, un omagiu adus nu ei, ci înseşi relaţi ei lor. Îşi puse toată priceperea de netăgăduit în slujba ei.

Ea ştia acest lucru, îi simţea intenţia în sărut, în devoţi unea pasională ce se ghicea nu doar în contopirea gurilor lo r, ci în fiecare atingere, mângâiere, apăsare.

Hainele le căzură la repezeală, graţie mâinilor care se obişnuiseră deja cu acest ritual, cu venerarea trupurilor goa le care se lăsau pradă aerului nopţii şi razelor de lună.

Atingerii persoanei iubite.

Mângâierii degetelor tremurătoare.

Îi lipi corpul delicat şi subţire, pielea mătăsoasă de cor pul lui musculos şi păros, apoi râmaseră câteva clipe aşa, c aptivi momentelor de senzualitate suculentă.

Senzaţia pe care l-o transmitea trupul lui lipit de al ei. Fermitatea cărnii lui. Încordarea din muşchii lui, columna lui fierbinte şi rigidă care îi presa abdomenul, toate se contope au şi o întărâtau.

Îşi trecu palmele peste umerii lui, apoi îşi afundă dege tele în părul lui şi îl sărută şi mai sălbatic.

Îl răsplăti cu o indecenţă inocentă şi, unduindu-se pe l ângă el, îi lansă o nouă provocare.

Nu se înşelase; era ceva mai mult fi mai profund între

ei, către care se îndreptau orbeşte şi în centrul căruia ating eau niveluri noi de intensitate; simţurile le făceau implozie până când fizicul era subjugat de pasiune, de sentimente şi de dorinţi de nestăvilit, era complet cucerit şi se preda neco ndiţionat pasiunii devoratoare şi se transforma în cele din u rmă într-un fel de a fi, într-un mijloc de expresie pură – de c omunicare sinceră, neprefăcută şi de necontestat.

Ryder întrerupse sărutul, o luă în braţe şi o duse până în pat.

O aşeză pe ea întâi, apoi i se alătură. Mary era cu simţ urile în alertă la ce încerca el să îi transmită acum. Nu prin cuvinte, ci prin fapte, prin mângâierile care o înfiorau, prin î ncrengătura de placeri divine cu care îi ameţea simţurile şi o ţinea captivă în lumea extazului, a bucuriei, a dorinţei. Er a aproape sufocată de valul acesta copleşitor de dorinţă.

O simţea ca pe o presiune în piept, o nevoie crescând ă şi intermitentă de a oferi, de a-şi deschide sufletul şi a îm părtăşi, de a permite ansamblului de emoţii să erupă. Să i l e ofere, să le împartă cu el. Fără reţineri.

Să le lase libere.

Mâinile ei se pierdură în părul lui mătăsos; se undui şi se arcui sub atingerea miraculoasă a limbii lui, iar buzele lui dezmierdau, trăgeau uşor, şi el testa, cu ochii închişi, respir a sacadat, în vreme ce ea îşi căuta calea.

Ryder îşi înalţă capul cu o secundă înainte de-a ajung e la punctul dincolo de care nu mai era loc de întoarcere şi se urcă deasupra ei.

Iar ea se întinse spre el. Îşi plimbă mâinile pe pieptul l ui şi îl simţi cum se cutremură.

Îl găsi, arzător şi erect, şi îl ghidă spre intrarea ei.

El se împinse şi, cu un geamăt aspru, o pătrunse în pr ofunzime.

Suspendat deasupra ei, cu capul într-o parte, cu muşc hii de la braţe tremurându-i de încordare, rămase nemişcat în vreme ce ea se potrivea pentru penetrarea profundă, pe

ntru intruziunea masivă, pentru glorioasa umplere.

Chiar şi în momentul suprem, Mary schiţă un zâmbet.

După ultimele săptămâni, nu mai avea neapărat nevoi e de acel moment, s-ar fi mulţumit şi fără clipele acelea de extaz, dar nu înceta să se simtă în al nouălea cer, se bucura fără rezerve de el. În seara asta profită şi îi trase capul spre ea, îşi lipi buzele de gura lui, îşi arcui trupul spre el şi i se al ătură.

Cu toată fiinţa şi fără nicio rezervă.

Absolut niciuna.

Fără bariere, fără reţineri.

Îşi simţi inima larg deschisă, se lăsă în voia trăirilor, n u încercă să suprime nimic. Deja îi oferise mâna, viitorul şi t rupul ei; acum îi dăruia ultimul lucru care îi mai rămăsese d oar al ei, bucăţica aceea de inimă pe care şi-o ascunsese de el pentru eventualitatea în care nici el nu i-ar fi dăruit pe de plin inima lui.

Acum sosise momentul. Simţea asta în fiecare tremur, în fiecare bătaie la unison a inimilor lor. Sosise clipa în care putea să rişte şi să i se dăruiască total. Clipa în care să crea dă în tot ce puteau deveni, să se implice pe deplin şi irevoc abil, să se dăruiască, să fie ceva nou, să devină acest ceva, să împărtăşească totul cu el.

Ryder trecuse de mult graniţa raţiunii. Sentimentele p reluaseră controlul şi-l conduceau necruţător, făcându-l să s e îndrepte spre o capitulare pe care nu o luase niciodată în calcul, spre o recunoaştere, spre o deferenţă la care nici nu visase că ar putea ajunge.

Nimic nu îl pregătise pentru aşa ceva, dar îşi dorea as ta cu toată fiinţa.

Urla după asta.

Îşi implântă mădularul din ce în ce mai adânc şi mai c u forţă, până când trupurile lor deveniră una, nu doar fizic, un act consumat de căldură şi de fricţiune, de gloria luneco asă şi senzuală, ci unul încărcat de cutezanţă şi de abando

n, o îmbinare într-un mod cu adevărat fundamental.

La un nivel mai profund, într-un plan superior.

Oferind şi luând, primind şi dăruind, în încercarea de a atinge nivelul suprem de apropiere dintre ei.

Gonind, nerăbdători şi hotărâţi, către cataclismul care avea să îi unească de-a pururi.

Cufundat atât de adânc în plăcerea oferită de trupul e i, Ryder înţelese că nu gândise în viaţa lui mai limpede ca a cum.

Asta însemna să fii un tot.

Să atingi punctul suprem al împerecherii. Al apropierii.

Să laşi intimitatea fizică să fie copleşită de emoţii.

Asta însemna să iubeşti.

Să laşi deoparte orice rezerve, să dăruieşti necondiţio nat.

Să-ţi pierzi sufletul.

Ba nu, să dăruieşti altcuiva inima spre păstrare, să de vii dependent şi posesiv, să accepţi că acesta este preţul pe care trebuie să-l plăteşti dacă vrei să fii răsplătit la fel.

Acesta era momentul lor şi ajunseseră simultan aici.

Îşi descuiară reciproc sufletele şi păşiră amândoi pe b uza prăpastiei.

Aceasta fusese veriga lipsă.

Iar în fracţiunea aceea de luciditate în timp ce gonea u, gâfâiau şi trepidau spre punctul culminant, el mai înţeles e un lucru – era un pas care, odată făcut, nu mai lăsa loc de întoarcere. Şi totuşi voia să-l facă.

Avea să-l lege pentru totdeauna de ea, iar pe ea de el.

Şi asta merita orice preţ.

Cu o ultimă zvâcnire disperată, se întinse spre danii s uprem al lui pentru ea şi al ei pentru el, închise un pumn im aginar şi se ţinu tare, în vreme ce, într-o furtună de pasiun e, trăire şi emoţie, se izbiră şi se aprinseră.

În vatra pasiunii lor, în focul dragostei împărtăşite.

Dragostea care îi recunoscuse, îi îmbrăţişase, devoras

e, îi transmutase, îi omogenizase şi îi recrease.

Îi înnoise, îi reîntregise. Îi făcuse să fie mai buni.

Odată cu ultimii fiori care îl cutremurară din toţi rărun chii, cu ultimele spasme care îi săgetară muşchii, se prăbuş i peste ea, prea epuizat şi copleşit pentru a mai gândi.

Când se urni în cele din urmă, se lăsă greu într-o part e şi apoi o strânse în braţe, iar singurul gând care îi trecu pr in minte fu că nu avea să o lase niciodată să plece de lângă el.

Nu putea să o lase. Însemna totul pentru el.

*

După o noapte de pasiune şi revenirea la realitate, Ry der se aşteptase la o oarecare jenă sau măcar la o stânjene ală între ei, dar, în schimb, când se treziseră, se priviseră se nini. Se uitaseră unul în ochii celuilalt – şi văzuseră –, apoi z âmbiseră amândoi.

Se rostogolise peste ea, şi făcuseră dragoste, şi astfel îşi începură ziua, idilic şi netulburaţi.

Ceasul de pe poliţa din bibliotecă bătu de cinci ori. To cmai terminase calculele estimative pentru recolta de toam nă, că gândurile îi reveniră iarăşi spre noua lui stare. O star e neaşteptată şi neprevăzută de mulţumire sufletească şi d e speranţă, care îl făcea mai vulnerabil.

Era surprins că-şi accepta vulnerabilitatea cu seninăta te şi cu uşurinţă. Chiar şi acum, când îşi recăpătase comple t stăpânirea de sine, era convins că, dacă era să o ia de la c apăt, ar fi luat aceeaşi decizie.

Unele lucruri chiar îşi merită preţul. Indiferent care est e acesta.

Iar acum trebuia să-şi ia gândul de la toată această fe ricire sau măcar să amâne toată această bucurie din cauza pericolului care plutea deasupra lor. Nici el, nici Mary nu era u genul de oameni care să nu-şi asume riscuri, mai ales cân

d era vorba despre nişte ticăloşi care se vârâseră în viaţa lo r şi urmăreau să-i înspăimânte.

Nu. Orice urma să se întâmple, aveau să găsească o s oluţie. Noaptea trecută le dăduse amândurora forţe nebănu ite.

Cu mintea la plăcerile nopţii ce se apropia, închise ser tarul biroului, apoi auzi o ciocănitură scurtă în uşă.

— Intră.

Forsythe părea uşor derutat. Într-o mână ţinea o tavă de argint care se aflau câteva scrisori, sosite cu poşta de du pă-amiază.

— Milord, spuse el în timp ce îi întindea tava, Aggie, s ervitoarea stăpânei, o caută pe stăpână, dar nu o găseşte n icăieri. Aveţi vreo idee unde ar putea fi?

Ryder luă scrisorile şi se încruntă.

— Zicea că se duce să coasă, dar – se întoarse spre fe reastră – poate a ieşit să se plimbe; e frumos afară. Împinse scaunul în spate şi se ridică. Nu s-a îndepărtat de casă. Agg ie a verificat şi în grădina de trandafiri?

Da, o căutase în grădină. O căutase şi pe terasă, şi în î mprejurimile casei, precum şi în camerele de la etaj.

Servitoarea îşi frângea mâinile.

— De obicei este mereu prin preajmă, milord, şi tot ti mpul mă cheamă să o ajut să îşi aleagă şi să se îmbrace cu rochia pentru cină.

Un sfert de oră le luă să răscolească toată casa.

Între timp, Ryder trimisese după Dukes, şeful grădinar ilor, care venise în fugă, cu toate ajutoarele după el.

— Stăpâna nu este în casă, milord.

Forsythe arăta aşa cum se simţea Ryder – încă refuzâ nd să se panicheze, dar deja încolţit de primii fiori de team ă.

— Duceţi-vă la grajduri. Sigur nu s-a dus să călăreasc ă, dar poate a mers să-şi vadă calul.

Puţin probabil la ora asta, după cum se şi dovedi.

— Noi nu am văzut-o deloc pe stăpână astăzi, raportă Filmore.

Dukes se întoarse foarte repede; nu îi stătea deloc în fire să se mişte atât de repede, aşa că toată lumea îşi îndreptă atenţia spre el. Îi făcu semn lui Ryder.

— Unul dintre băieţii mei a văzut-o pe stăpână plimbându-se printre tufe, milord. El muncea pe acolo. I-a zâmbit, i-a spus ceva drăguţ, apoi s-a îndreptat spre casă. Îşi aminteşte că s-a întors prin terasa din partea estică, dar asta s-a întâmplat acum ceva timp, cred că au trecut deja câteva ore, iar din locul unde era el oricum nu a văzut dacă a intrat în casă ori a cotit-o prin altă parte.

Ryder simţi un ţurţur de gheaţă cum îi străpunge pieptul. Se uită pe rând la Forsythe, Filmore, apoi înapoi la Dukes.

— Vreau să-mi aduni toţi bărbaţii zdraveni din casa asta în curtea din faţă. Trebuie să o căutăm.

— Da, milord, răspunse abătut Forsythe.

— Acum.

Filmore se înclină şi se duse spre uşă.

Dukes nu mai spuse nimic, doar încuviinţă abătut din cap şi se duse după Filmore. Forsythe trimite un valet după ei, dar el rămase să îl ajute pe Ryder cu hărţile proprietăţii şi ale zonelor înconjurătoare.

Oarecum spre surprinderea lui Ryder, Aggie se opri brusc din frântul mâinilor, scrâşni din dinţi, se roti pe călcâie şi fugi din cameră.

În curte se strânseseră nu doar toţi bărbaţii solizi, ci şi toate femeile tinere care lucrau aici, convocate de Aggie şi cu permisiunea doamnei Pritchard. Toţi erau gata să pornească în căutarea stăpânei lor.

Faptul că dispunea de atât de mulţi oameni îl mai linişti; le ordonă femeilor să plece două câte două să scotoceas că fiecare colţişor de pe proprietate, apoi trimise câţiva bărbaţi călare către fermele din vecinătate, iar pe ceilalţi îi pus

e să răscolească pădurile şi câmpurile din împrejurimi.

Chiar dacă erau în Wiltshire, o zonă la fel de liniştită c a oricare altă zonă rurală din Anglia, nu era exclus ca Mary să fi suferit un accident, chiar dacă nu se aventurase în păd ure.

Asta spera să i se fi întâmplat, la asta se gândeau cu t oţii. Poate a căzut şi şi-a sucit glezna – orice de genul acest a era de preferat celeilalte alternative.

Că i se întâmplase ceva îngrozitor.

Când porniră în căutarea ei era încă lumină, dar în ma i puţin de o oră soarele începu să asfinţească, iar umbrele f ăcute de copaci să se lungească. Nu se întunecă însă într-at ât încât să nu poată căuta în continuare. Fiecare grup se înt orcea să raporteze că terminase de scotocit zona respectiv ă, iar Ryder îi trimitea în altă parte.

Raventhorne era o proprietate imensă; căutarea avea să dureze. În cele din urmă, şi Forsythe, care se născuse şi crescuse pe proprietate, se alătură căutătorilor.

Se înserase. Aflat în bibliotecă, Ryder auzi o bătaie în uşă şi îşi ridică privirea spre doamna Pritchard, care tocmai intra.

— Da? întrebă el, încercând să nu pară prea deranjat.

— Milord, am venit cu băiatul lui Dixon din Axford. Cre d că ar fi bine să ascultaţi ce are de zis.

Ryder se încruntă, apoi se îndreptă de spate; până atu nci stătuse aplecat deasupra hărţilor.

— Dixon?

— Negustorul de peşte, răspunse doamna Pritchard, a poi se duse în dreptul pragului şi-i făcu semn băiatului să vi nă.

Ryder încercă să-şi ia o expresie impenetrabilă, cel m ai bun lucru pe care îl putea face în situaţia de faţă. Pe uşă i ntră un băiat, care îşi plecă imediat capul în faţa lui. Ryder î ncercă să i se adreseze pe un ton care să nu pară ameninţă tor.

— Tu eşti tânărul Dixon?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Da, milord, spuse el şi se uită spre doamna Pritchar d, care îi făcu semn să se apropie de birou.

Foarte nesigur pe picioarele lui, făcu trei paşi, apoi se opri. Ryder se uită spre doamna Pritchard.

— Băiatul acesta, Davy, a venit acum să ne aducă nişt e peşte şi în treacăt a zis că a trecut ieri pe la familia Dowe r.

— Familia Dower, repetă Ryder, devenind şi mai inter esat. Cine era acasă – cine era acolo? Ştii?

Băiatul scutură din cap.

— Nu ştiu cine. Nu i-am văzut decât pe bucătar şi pe c ele două fete, dar pot să vă spun ce au comandat, dacă vre ţi.

Ryder îl încurajă să continue, iar băiatul începu să înşi re nişte nume de peşti. Ryder nu vedea nicio relevanţă în in formaţiile acestea; se uită spre doamna Pritchard, aşteptân d traducerea. Menajera se văzu nevoită să dea explicaţii su plimentare.

— Calcanul, milord, nu e un peşte pentru angajaţi. Şi nici sturionul.

— Exact! pufni Davy Dixon. Peşti scumpi, aşa-i.

Pentru o clipă, mintea lui Ryder trecu în revistă cu rap iditate o groază de scenarii, dar le alungă pe toate şi se con centră din nou asupra lui Davy Dixon.

— Mulţumesc, doamnă Pritchard, o să-l răsplătim cum se cuvine pe băiat pentru aceste informaţii.

Doamna Pritchard încuviinţă din cap.

— Hai, Davy. În bucătărie te aşteaptă nişte prăjitură şi un şiling cu numele tău pe el, zise ea, conducându-l pe băia t afară şi închizând uşa în urma lor.

Ryder rămase cu privirea pironită asupra uşii, apoi se uită la hărţi, aruncă o privire pe geam şi văzu că se întunec ase bine, se mai gândi puţin, după care ieşi şi coborî scăril

e.

Doamna Pritchard aştepta în holul de la intrare. Ryder se apropie în mare grabă, îmbrăcându-se şi încălţându-se di n mers.

— Vă duceţi până acolo?

Îşi trase mănuşile şi încuviinţă din cap.

— Cel puţin să îi întreb dacă a văzut-o vreunul dintre ei pe Mary. Dacă nu… când se întoarce Forsythe, spune-i să adune iar oamenii şi transmite-i că m-am dus în pădurea de lângă casa Dower. Până acum nu a mers nimeni pe acolo să caute, iar dacă tot ajung în zonă, o să arunc un ochi şi prin pădure.

Doamna Pritchard se strâmbă.

— V-aş zice să rămâneţi acasă şi să trimiteţi pe altcin eva, dar nu mai suntem aici decât eu şi bucătarul.

— N-are rost, replică Ryder, luând-o spre coridorul car e ducea cel mai repede la grajduri. Dacă mama mea vitregă este acasă, şi cred că este, eu sunt singurul pe care va bine voi să îl primească.

Doamna Pritchard pufni şi se uită în urma lui. Ryder îi simţise îngrijorarea din privire în vreme ce se îndepărta pe coridor. Mări pasul şi, în ciuda tuturor argumentelor raţional e, fu cuprins doar de gânduri negre.

Capitolul 15

— Lavinia nu ar îndrăzni aşa ceva, spuse el printre din ţi în timp ce călărea spre peticul de pădure care mărginea l atura de est a câmpiei de pe proprietatea lui. Prin pădure n u existau cărări sau poteci umblate, ci doar o cărăruie îngus tă pentru cai.

Trunchiurile stejarilor şi ale mestecenilor erau din ce î n ce mai groase pe măsură ce se afunda în pădure, iar cren

gile lor îi umbreau şi-i blocau calea.

Casa Dower era foarte veche şi iniţial aparţinuse de a baţia construită aici pe vremuri, fiind una dintre primele cas e sfinte din zonă. Bunica din partea tatălui trăia încă la casa Dower când se născuse el, dar murise la scurt timp după ac eea, iar casa fusese preluată de tot felul de administratori, până când el pur şi simplu o gonise pe Lavinia aici.

Pentru că niciun localnic nu dorise să lucreze la ea în casă, fusese nevoită să-şi caute oameni în zone mai îndepă rtate, în consecinţă, cu excepţia evenimentelor publice din zona aceasta populată a comitatului Wiltshire, cei de la cas a Dower intrau foarte puţin în contact cu cei din zonă şi chi ar şi mai puţin cu angajaţii caselor învecinate. Mai mult, deş i Lavinia insistase să locuiască la ţară o bună parte din an, nici când se retrăgea aici nu încercase să socializeze cu aris tocraţii locali, ba chiar îi ocolea cât putea, considerându-i m ult inferiori ei; prin urmare, nu avea nimic de-a face cu veci nii.

Cu alte cuvinte, casa Dower era izolată de restul lumii şi rămânea cumva un mister.

Ryder goni constant, cu inima galopându-i în ritm cu t ropăitul calului.

Reacţia lui la dispariţia lui Mary se înăsprea cu fiecare oră care trecea. Fiecare minut în care ea nu-i era alături, ad ică acolo unde trebuia să fie, sub aripa lui protectoare, îi înt ărea această reacţie şi îl convingea din ce în ce mai mult că fusese răpită. Altă explicaţie nu putea exista pentru absenţ a ei prelungită. Duşmanul acela necunoscut care atentase î ntâi la viaţa lui, apoi la a ei, reuşise să i-o ia de lângă el.

Oricine era, avea să plătească.

Pe parcursul ultimelor ore, toate instinctele pe care şi le ţinuse în frâu ieşiseră la suprafaţă, iar acum îl dominau. Când venea vorba despre Mary, nu intenţiona să se poarte deloc civilizat cu oricine îi punea viaţa în pericol sau, şi mai grav, îi făcea vreun.

Mintea şi instinctele îi erau focalizate acum asupra unui singur scop: să o aducă înapoi la el întreagă şi nevătămată.

Iar gândul că era posibil ca Lavinia să fie singura răspunzătoare de dispariţia lui Mary şi de toate cele întâmplate ... Până acum refuzase din start această variantă. Lavinia era enervantă, răzbunătoare, avea limba otrăvită, dar era tot uşi inofensivă; nu o crezuse niciodată în stare să îşi pună ameninţările în practică. Nu o făcuse niciodată. Vorbăria era una, planificarea şi punerea în practică, alta.

Fusese doar gura de ea, întotdeauna.

Dacă de data asta trecuse la acţiune, atunci ceva trebuie să se fi schimbat.

Un semn putea fi faptul că până acum, ori de câte ori venea să stea la Dower, trimitea câte un bilet pompos şi arogant acasă la el, informându-i pe cei de acolo că era în zonă. De multe ori trăsurile prietenilor ei londonezi blocau drumul şi trebuiau redirecţionate către intrarea separată de la casa Dower.

De data asta nu trimisese niciun bilet.

Motivul putea fi faptul că nunta lui îi sporise resentimentele, dar totuşi se gândea că ea ar fi vrut ca el şi Mary să ştie de prezenţa ei acolo, tot marchiză şi ea, deci un competitor pentru acest rol. Asta ar fi caracterizat-o pe Lavinia pe care o ştia el.

Sigur că nu era nicio competiţie între soţia lui şi mama vitregă egocentrică, dar nu şi din punctul de vedere al Laviniei; asta însă ridica întrebarea de ce nu trimisese un bilet prin care să-şi anunţe sosirea.

Doamna Pritchard ştia de relaţia lor tensionată, ca tot personalul de altfel. Niciunul nu se înţelesese bine cu Lavinia, iar de plăcut nici nu putuse fi vorba, şi poate de aceea îl priviseră pe Ryder ca pe un fel de salvator.

Când aflase că Lavinia se mutase la casa Dower, dar de data aceasta în secret, doamna Pritchard trăsese concluzi

a că Ryder încă rezista.

Ryder pur şi simplu nu şi-o putea imaginea pe Lavinia trecând la fapte şi angajând oameni care să îl ucidă – şi car e aproape reuşiseră. Sau care să pună la cale răpirea lui Ma ry.

Zări acoperişul înclinat al casei Dower printre copaci ş i trase hăţurile până când Julius încetini şi începu să meargă la pas.

Nu voia să-şi facă simţită prezenţa înainte de a arunca un ochi prin preajmă.

Cărăruia se pierdea printre pietrişul care acoperea cur tea din faţa casei şi continua apoi încă cincizeci de metri pâ nă la terasă. Dower nu avea grădini, fiind înconjurată pe tre i laturi de copacii deşi. Casa era situată într-o zonă retrasă ş i liniştită.

Sesiză liniştea care domnea aici şi se opri la adăpostul unor crengi pentru a studia casa.

Părea… nu nelocuită, ci doar părăsită temporar, ca şi cum cineva ar fi lipsit toată ziua.

Lăsând uşa de la intrare întredeschisă.

Imaginea îi trimise fiori reci pe şira spinării.

Toate gândurile pe care încercase să şi le reprime năv ăliră în mintea lui. Lavinia dispunea de suficienţi bani cât să -şi permită să apeleze la mercenari – sau să plătească pe ci neva care să tocmească mercenarii. Ştia pe ce drum se înto rcea el la casa din oraş. Aici, la ţară, în ciuda relaţiilor reci d intre angajaţii celor două case, cu siguranţă grăjdarul sau r ândaşii care lucrau pentru ea ştiau care era grajdul de la ca sa lui şi puteau recunoaşte care şa era a lui Mary, fiind cea mai nouă, şi la fel de bine puteau să-i fi văzut când ieşiseră la plimbare spre Axford…

Pentru scorpion nu avea o explicaţie imediată, dar în c e priveşte vipera… Oamenii ei trebuie să fi aflat, când se înt runise personalul să o întâmpine pe Mary, care era dormitor ul ei şi cum se putea cineva strecura pe la intrarea servitoril

or, fără a fi văzut.

Rămase călare pe Julius, uitându-se la uşa pe jumătat e deschisă. Era clar o invitaţie – ceea ce spunea multe desp re omul din umbră.

Deloc sofisticat, dar eficient.

Iar acum era supravegheat de undeva din spatele cop acilor aflaţi în cealaltă parte a curţii.

Le simţea privirile, dar cunoştea bine pădurea. Ar fi fo st o nebunie din partea lui să urmărească pe cineva prin hă ţişurile acelea, şi oricum avea convingerea că erau mai mul ţi; puţini ar fi fost atât de neghiobi încât să-l înfrunte unul la unul, fără nici o armă.

Deşi mintea lui refuza să o plaseze pe Lavinia – mesch ină, plină de ură şi lipsită de inteligenţă – în rolul de drăcoai că, instinctele îi spuneau că în momentul de faţă ăsta era u n detaliu irelevant, singurul lucru asupra căruia se putea co ncentra fiind salvarea lui Mary.

Nu se mai îndoia că nu era undeva prin casa Dower; a cesta era mesajul trimis de uşa aceea lăsată deschisă. Veni se însă neînarmat, şi, din câte ştia el, nu existau săbii sau s pade pe pereţii din casă.

Îi venea greu să îşi suprime dorinţa nebună de a da b uzna înăuntru după ea – să o cuprindă în braţe şi să-şi liniş t ească inima atât de vulnerabilă, convingându-se că era în r egulă, că nu fusese rănită –, dar dacă dădea buzna… Asta n u era o situaţie la care să se fi aşteptat, cu atât mai puţin p e care să o fi prevăzut, iar intenţia lui era să scape amândoi cu bine din toată tărăşenia asta.

Altfel cum ar mai fi putut să se răzbune?

În plus, nu concepea să renunţe la tot ce obţinuseră î mpreună.

Lăsă toate emoţiile la o parte, trase aer în piept şi se f orţă să judece limpede. Era puţin probabil ca ei, indiferent c ine or fi fost, să îi fi făcut rău lui Mary. Lavinia atenta la viaţ a lui; poate încercase să o sperie pe Mary, dar momentan s

oţia lui era folosită… pe post de momeală. Nu aveau de ce s ă-i facă rău deocamdată; ca momeală le era mult mai utilă î n viaţă.

Cântări bine toate variantele, le întoarse pe îndelete p e toate părţile, apoi le abandonă. Trase hăţurile şi le înnod ă, după care îl priponi pe Julius. Calul avea să-l aştepte, dar, dacă s-ar apropia altcineva şi ar încerca să-l prindă, armăsa rul ar putea fugi înapoi la grajd. Era singurul mesaj pe care î l putea trimite celor de acasă, în cazul în care situaţia se ag rava.

Se duse pe alee, se opri să mai arunce o privire la cas ă, la ferestrele cu obloane de lemn şi la zidurile gri şi reci. P rivirea îi alunecă din nou spre uşa întredeschisă; concentrâ ndu-se asupra holului întunecat de dincolo de uşă, începu s ă înainteze cu hotărâre.

O împinse uşor, iar uşa se deschise imediat. Holul era învăluit complet în beznă. Era o linişte absolută, niciun scâr ţâit sau târşâit de picioare, niciun semn de prezenţă uman ă.

Intră în salonul principal. Nu era nimeni aici; nici în cel elalte încăperi de la parter pe care le cercetă pe rând. Îşi ci uli urechile în continuare, dar nu percepu nici cel mai mic z gomot.

Urcă scările cu precauţie. Dormitoarele păreau locuit e. În cel mai mare dintre ele găsi sticluţe de parfum şi cosm etice pe măsuţa de toaletă, iar rochiile din dulap erau toate ale Laviniei; îi cunoştea stilul vestimentar. Descoperi într-un alt dormitor perii, piepteni şi haine bărbăteşti. Stilul unic al j achetelor şi al vestelor, precum şi eşarfele din mătase deos ebite îi spuneau că aparţineau unui bărbat care locuia şi el aici.

Potherby. Ryder medită cu sânge-rece la această vari antă, îl cunoştea pe Potherby de când o ştia şi pe Lavinia; s e cunoşteau din copilărie, dar Ryder nu crezuse, deşi uneori fusese tentat, că Potherby fusese vreodată amantul ei. Poth

erby avea ceva în priviri când se uita la Lavinia, ceva care s ugera că îi lega ceva mai mult decât o simplă prietenie. Dar cum să se fi implicat Potherby în atacurile asupra lor?

Era cert că bărbatul era mult mai inteligent decât Lavi nia, dar… Deşi conştient de loialitatea lui faţă de Lavinia, îl considerase întotdeauna un om decent.

Dar nu crezuse nici că Lavinia ar putea fi o criminală.

Îşi luă gândul de la Potherby şi ieşi din camera aceea. Se opri pe coridor şi ascultă din nou. Casa era cufundată în l inişte, astfel că el nu se îndoia că nu mai exista altcineva, ni cio altă fiinţă, la acel etaj. Simţurile lui alerte nu detectaser ă niciun semn al prezenţei lui Mary. Dar casa avea şi pod.

Se duse la capătul coridorului şi deschise trapa care d ădea spre scara dinspre pod. Era beznă, dar printre ţiglele d e pe acoperiş mai răzbătea câte o rază de lumină; aşteptă c a ochii să i se acomodeze cu întunericul.

Urcă încet, oprindu-se după fiecare pas.

Dacă ar fi fost în locul duşmanilor lui, acesta ar fi fost l ocul perfect în care să creeze o ambuscadă. Locul era atât de strâmt, încât trebuia să se întoarcă pe o parte pentru a p utea trece, aşa că era clar în dezavantaj… Dar nu. Înainte s ă apuce să-şi înalţe capul peste nivelul podelei podului, ştia deja că nu-l aştepta nimeni acolo ca să-l atace. Iar Mary nu era nici aici.

Un om viu şi treaz pur şi simplu nu avea cum să stea î ntr-atât de neclintit.

După ce aruncă rapid o privire în jur, coborî treptele în guste, cu simţurile în alertă, şi se îndreptă spre culoarul de l a etaj, dar nu se strecurase nimeni acolo cât timp urcase el în pod.

Mări pasul spre scara principală, apoi coborî, încercân d să găsească alte argumente pentru a-şi justifica senzaţia că Mary se afla ascunsă pe acolo pe undeva. Chiar dacă nu avea încă nicio dovadă, nu se îndoia că ea era acolo. Altfel de ce ar fi fost uşa de la intrare deschisă? Cum altfel s-ar fi

putut explica faptul că nu era niciun angajat prin preajmă?

Împinse uşa capitonată cu dimie verde care ducea din holul central către un coridor scurt. Trecu de cămăruţa maj ordomului, apoi din trei paşi ajunse în bucătărie. Era la fel d e lipsită de viaţă, dar toate ustensilele erau aranjate frumos pe masă, farfuriile şi tacâmurile elegante puse la loc în bufe t, alături de şervete împăturite frumos şi de tava cu serviciu l de ceai lăsată pe plită.

Se părea că personalul locuia încă aici, dar probabil pr imiseră o zi liberă – sau poate mai multe zile. Aruncă un oc hi pe geam afară şi văzu că se lăsa întunericul, dar, pentru că era toiul verii, aveau să mai treacă vreo câteva ore până se întunece de-a binelea.

Se mai foi prin bucătărie – şi zări uşa care ducea în piv niţă, întredeschisă.

Căzu pe gânduri, apoi observă câteva felinare aşezate pe un raft. Luă unul şi remarcă faptul că de pe raft lipsea u n altul. Căută nişte iască şi îl aprinse; ajustă fitilul şi deschis e uşa larg. Era singurul loc din casă în care nu fusese, în afa ră de grajduri, care aveau nişte încăperi micuţe pentru suru giu şi rândaş. Ar fi putut să o ascundă pe Mary şi acolo, und eva unde să-l poată prinde în capcană în clipa când intra du pă ea…

Se mai asigură o dată că nu se ascundea nimeni în sp atele uşii verzi şi că nu se strecura nimeni în urma lui, apoi păşi până în capul scărilor care duceau în pivniţă şi îndreptă felinarul într-a colo.

Locul era înţesat cu saci şi cu lăzi de mere, cartofi, ce apă, cu butoaie, cutii cu alimente uscate, borcane, însă raft urile îi blocau vederea spre restul încăperii.

Nu văzu pe nimeni, nu observă nicio dovadă a faptului că Mary fusese aici şi nici măcar nu-i simţi prezenţa.

Se întrebă din nou de ce fusese uşa lăsată întredeschi să.

Se întoarse în bucătărie, aruncă o privire spre cele cât

eva trepte din faţa casei, apoi spre uşa bucătăriei de pe per etele opus. Presupuşii atacatori ar fi putut ataca din orice di recţie, dar până acum nu îndrăznise niciunul să apară.

Se mai gândi puţin şi ajunse la concluzia că era mai lo gic să fie atacat după ce o găsea pe Mary; atunci ar fi fost mai vulnerabil, cu un ochi la ea şi cu celălalt la atacatori.

Poate nu-şi dăduseră seama că este neînarmat, dar o amenii nu prea obişnuiau să-şi ia pistoale sau săbii la ei cân d ieşeau din casă, cu atât mai puţin când plecau să-şi caute pe propria moşie soţia dispărută.

Îşi îndreptă privirea spre ustensile aranjate pe masă. L ăsă felinarul jos şi scotoci printre ele. Nici urmă de vreun cu ţit. Nici pe masă, nici în altă parte. Căută prin toate sertarel e şi bufetele, dar nu găsi nici măcar un singur cuţit. N-or fi a vut nemernicii nişte minţi sofisticate, dar nici proşti nu era u.

Găsi în schimb alte obiecte care s-ar fi putut dovedi ut ile.

Folosi unul dintre vătraie să spargă lacătul uşii de la pi vniţă, care era blocată pe dedesubt de o bucată de fier; reu şi în cele din urmă să o urnească şi să o deschidă, apoi reve ni în bucătărie.

Vătraiul îi putea fi de folos în continuare. Îl puse deop arte, apoi îşi băgă în buzunar câteva ţepuşe de metal şi se mai uită o dată la celelalte ustensile pe care le descoperise.

În afară de cuţite, duşmanii lui ascunseseră şi toate o biectele lungi şi ascuţite, ca de exemplu furculiţele acelea c u doi dinţi, care în mod normal nu aveau unde în altă parte să fie ţinute. Neavând încotro, se mulţumi cu patru furculiţe obişnuite pe care le vârî în celălalt buzunar, după care se în dreptă în sfârşit spre uşa pivniţei.

Era sigur că era urmărit de afară, de la adăpostul cop acilor din apropiere. Bucătăria avea ferestrele spre vest, aş a că lumina lunii era probabil încă suficient de puternică pe ntru a putea fi văzut de afară. Ceea ce însemna că ştiau că

luase vătraiul.

Lumina felinarului care pâlpâia în întuneric le dădea d e înţeles că se ducea în pivniţă.

Ajuns jos, începu să se mişte mai repede; plimbă fasci culul de lumină prin încăpere şi o luă de-a lungul culoarului dintre rafturile înalte. În capătul încăperii era o zonă liberă. Aici nu fusese depozitat nimic, iar podeaua era de lemn, nu de piatră. Pe deasupra duşumelei se aşternuse un strat de praf, de la sacii de grâu aşezaţi de-a lungul zidului din fund, şi observă urme de paşi, precum şi o urmă mai ciudată, car e semăna cu o dâră lăsată de o fustă lungă.

Urmele de paşi înconjurau o trapă pătrată ascunsă în podea.

Nu coborâse niciodată în pivniţă până acum şi habar n u avea ce era cu trapa aia.

Un inel gros de fier era prins de trapă. Îndreptând feli narul către podea, se aplecă şi trase cu putere de inel, până când izbuti să ridice trapa. Pătratul de lemn era fixat într-un schelet metalic, ceea ce îl îngreuna. Deschise trapa comple t, se lăsă pe vine în dreptul deschizăturii şi se uită în jos, un de absolut totul era învăluit în beznă. Luă iar felinarul, îl înd reptă spre hăul de acolo şi observă o podea nefinisată la m ai bine de trei metri sub el. Nu exista niciun fel de scară car e să ducă jos.

Încăperea aceea era pustie. Se aplecă şi îşi băgă capu l prin deschizătură, dar nu văzu nimic altceva decât pereţi g oi tăiaţi direct în piatră. Semăna cu o carieră antică de piatr ă. Într-o parte era un tunel, în care ar fi putut încăpea dacă se apleca. Aruncă o privire într-acolo, trecu mai departe, du pă care se mai uită o dată. După un moment de meditaţie, î njură şi îndreptă din nou fasciculul de lumină spre tunel – d a, era convins acum că zărise o – luminiţă de undeva din ca pătul acelui tunel.

Ezită câteva momente.

— Mary? strigă el, gândindu-se că oricum n-avea ce pi

erde.

În secunda următoare, auzi un zgomot înfundat de toc uri pe piatră, după care nişte sunete şi mai înfundate. Era a colo!

— Aşteaptă, vin.

Cuvintele lui stârniră un val de proteste înăbuşite; voi a să îl avertizeze să nu coboare pentru că era o capcană.

Asta ştia deja. Îşi asuma acest risc. Cobora.

Înainte să intre pe uşă, îşi dăduse seama că nu putea să o lase aici şi să se ducă după ajutoare; cu siguranţă n-ar mai fi găsit-o când s-ar fi întors cu întăriri. Ea era momeala menită să îi aducă pieirea; Lavinia şi lacheii ei ştiuseră că el avea să muşte această momeală la un moment dat, ocazie cu care urma să le cadă în capcană. Dacă amâna, nu făcea decât să prelungească acest scenariu dramatic şi să-i rişte sănătatea lui Mary, plus că puteau să o mute de aici într-un loc şi mai dezavantajos pentru el.

Dar, dacă sărea prin trapa aceea, ceea ce nu i se păre a dificil, nu mai putea să iasă tot pe aici. Şi dacă nu mai exi sta nicio ieşire din ceea ce părea să fie o temniţă dată de m ult uitării...

Se mai gândi câteva minute, dar nu găsi nicio altă sol uţie. Chiar dacă ar fi ieşit să-i aştepte pe ticăloşi, aceştia av eau să se apropie la un moment dat – înainte de a-i sosi lui ajutoarele –, şi mai era şi neînarmat, ceea ce nu era, proba bil, valabil şi-n cazul lor.

Tot ce trebuia să facă era să-şi păstreze sângele-rece şi să-şi conserve energia. Împreună, ar fi trebuit să fie de-aj uns.

Mary era undeva jos acolo, singură, legată la mâini şi cu căluş la gură.

Mai dădu o tură prin pivniţă şi găsi ceva ce nu s-ar fi a şteptat să găsească acolo – o frânghie. Legă un capăt de in elul de fier şi o strecură prin şanţul dintre balamale; ajunge a până aproape de podeaua celulei.

Privi înapoi înspre uşa de la subsol, acum abia vizibilă, ezită, apoi se apropie de trepte şi adună în drum cât de mul te borcane putu şi doua cutii goale de metal. Se opri la cap ătul treptelor, puse jos borcanele şi cutiile, apoi urcă în buc ătărie şi mai aprinse trei lămpi. Se foi pe acolo pentru a le d a de înţeles celor care-l urmăreau că încă era în bucătărie şi nu căzuse în plasa lor. Apoi lăsă felinarele să strălucească î nainte de de uşa de la pivniţă, astfel încât atacatorii lui să n u ştie dacă era în pivniţă sau mai jos în funcţie de fasciculul de lumină. După aceea închise rapid uşa de la pivniţă şi o fi xă cu un drug, apoi coborî şi aranjă borcanele pe trepte şi p use cutiile metalice strategic – alarma lui improvizată –, dup ă care, fără să mai stea pe gânduri, alergă spre trapă, arun că vătraiul în gol, se puse pe margine, se prinse de margini şi se lăsă în jos.

Ateriză pe duşumeaua de piatră, înşfăcă vătraiul şi o l uă la goană spre tunel. Lat cât să încapă doi oameni umăr l a umăr, avea cam douăzeci de metri lungime. În faţă zări u n zid vechi de piatră; la baza lui se afla o lampă care lumina în interiorul tunelului, probabil pentru a-l atrage să meargă şi mai departe. Se repezi înainte, ajunse într-o altă celulă d upă patru metri şi alergă alţi cinci metri în celălalt capăt al ei.

Auzi un vaiet înfundat de undeva din stânga. Se roti p e călcâie şi o văzu pe Mary aşezată pe un scaun în capătul î ncăperii. Era legată, iar pe cap avea un sac negru.

Nu ştia prea bine de ce se înfurie aşa tare când o văzu cu sacul pe cap – oare nenorociţilor nu le trecuse prin cap c ă poate îi era frică de întuneric? Lăsă vătraiul din mână şi s e repezi să-i scoată sacul de pe cap.

Ochii ei albaştri scânteiau de furie. Mârâi spre el, cu c ăluşul legat strâns peste gură.

În ciuda expresiei înverşunate, Ryder rânji,

— Bună seara, Mary.

Îi aruncă o privire şi mai furioasă, apoi îşi roti capul înt

r-o parte, iar el se apucă să-i desfacă iute căluşul,

— Ştiu că este o capcană, am făcut tot ce puteam pen tru a o evita, dar nu am găsit altă soluţie, zise el reuşind să slăbească nodul, decât să vin după tine.

Mary smuci din cap, iar căluşul căzu.

— Tot timpul există încă o soluţie! spuse ea, şi tresări mirată de răguşeala din vocea ei, apoi îşi umezi buzele.

— Da, răspunse Ryder privind-o în ochi, după care înc epu să deznoade frânghia cu care fusese legată de scaun. I ar eu am ales-o pe asta.

Ce-ar mai fi fost de spus? Se mulţumi să mârâie încet şi să aştepte nerăbdătoare, îngrijorată şi îngrozită, mai mult pentru el decât pentru ea, cât îi dezlega el mâinile şi picioar ele.

— O să se întoarcă. Sunt trei. Trei bărbaţi destul de so lizi. Unde suntem?

— În casa Dower. Nu ai fost niciodată aici.

Se întoarse spre el, încercând să îi surprindă privirea.

— Adică acolo unde locuieşte mama ta vitregă?

— Da, răspunse el sec.

Îi eliberă mâinile şi picioarele, iar Mary se grăbi să se r idice, dar se împiedică. Ryder o prinse la timp.

— Trebuie să ne grăbim.

— Da, chiar te rog.

Se aplecă şi recuperă vătraiul, apoi o strânse de mân ă, şi alergară cât de repede putură spre ieşirea către pasaju l prin care venise. Mary nu apucase să vadă nimic din locul î n care fusese întemniţată; îi puseseră sacul pe cap înainte.

O cotiră prin tunel – moment în care auziră zgomot de sticlă spartă şi zdrăngănit metalic de undeva de deasupra l or.

Ryder înjură printre dinţi, o luă pe sus şi mări pasul pri n pasaj.

De sus se auzi un ropot de înjurături. De deasupra cap etelor lor răsunau tropote în podea.

Dădură buzna într-o altă încăpere, la capătul pasajulu i, chiar în momentul în care funia care atârnase din deschiz ătura de deasupra, cu felinarul legat de un capăt, se prăbuş i cu zgomot la picioarele lor.

Ryder o trase repede spre el, apoi îşi ridică privirea şi declară calm:

— O să vă omor pe toţi, nenorociţilor.

Rostise cuvintele cu atâta sânge-rece, încât Mary se c utremură. Nu i se răspunse cu cuvinte, ci cu un simplu păcă nit.

Ryder înjură din nou, apoi se năpustiră înapoi în tunel. Zgomot de armă explodă în urma lor; zidurile se cutremurar ă, şi aşchii de lemn săriră în toate direcţiile.

Mary se agăţase cu disperare de el, iar el se ghemuise peste ea pentru a o proteja. Se ridică şi se lipi de zid, ieşind din vizorul celor de deasupra.

Ecoul unui râset grosolan răsună în tunel.

— Nu noi suntem pe lista neagră, domnul meu drag. T u şi cu nevestica ta sunteţi.

După care se mai auzi o bufnitură care făcu pereţii să vibreze. Fără să privească în sus, Ryder înţelese că ticăloşii închiseseră trapa.

Mary începu să tremure. Ryder se dădu la o parte, elib erându-i picioarele, după care o ajută să se ridice, fără să-i dea drumul nicio clipă. Se rezemară unul pe celălalt şi împr eună de zid, încercând să analizeze situaţia.

Deasupra lor era încă forfotă, şi frânturi de cuvinte răz băteau până la ei; după câteva secunde, se auziră paşi târş âiţi pe podea, apoi o bufnitură puternică.

Urmară şi altele, tot mai îndepărtate.

Mary se încruntă.

— Ce-a fost asta?

Ryder îşi dăduse seama. Îşi lipi capul de zidul din spat ele lui, închise ochii şi mai înjură o dată.

— La naiba! spuse el, taman când se mai auzea o buf

nitură; oftă. Erau nişte saci cu făină lângă perete. I-au muta t pe trapă.

— Dar de ce? Oricum nu ne puteam căţăra până acolo să o deschidem.

— Nu, dar acum trapa este ascunsă sub saci, zise el şi deschise ochii, după care se uită spre ea.

Mary se încruntă.

— Dar sigur cei care lucrează aici ştiu de existenţa ei.

El făcu o grimasă.

— E posibil, dar – se întoarse spre încăperea goală – e clar că locul ăsta nu a fost folosit de mult timp, şi, aşa cum eu nu aveam habar de existenţa lui, la fel de bine se poate ca nici ceilalţi să nu ştie.

O vedea cum se frământa să găsească o soluţie; o pri vi în ochi.

— Ştie cineva de acasă că ai venit încoace?

— Da, dar nu ştiam că am să te găsesc. Tocmai aflase răm că Lavinia e aici, şi am venit doar să verific dacă te-a v ăzut careva. Nu mi-a trecut prin cap că o să te găsesc capti vă aici – le-am zis doar că, după ce întreb de tine, o să mă d uc să te caut şi prin pădure.

— Deci, dacă nu te întorci, nu o să se alarmeze nimen i?

— Cred că până dimineaţă nu, admise el. Şi chiar şi at unci n-o să-şi închipuie că sunt aici. L-am lăsat priponit pe J ulius – o să se întoarcă singur la grajd, dar el nu poate să le spună că am venit, aşa că o să creadă că sunt undeva prin mijlocul pădurii.

Tăcură amândoi minute bune, încercând să se încarce cu energie pozitivă şi să se bucure că măcar erau împreun ă. Deodată, Mary se trase de lângă el.

— Păi atunci, zise ea, pornind cu hotărâre prin celulă, ar fi bine să luăm felinarul ăsta şi să căutăm o altă ieşire.

Optimismul ei forţat îi lăsă un gust dulce-amărui; se în doia că mai exista o altă ieşire. Altfel de ce să-i fi blocat aic

i?

Se uită la ea cât luă de jos felinarul, care căzuse de la doar câţiva centimetri de pământ şi era aproape intact. Îndr eptă fasciculul de lumină de-a lungul pereţilor. Ryder îşi luă şi el vătraiul şi i se alătură; căutară împreună prin groapa a ceea circulară, dar degeaba – era doar un puţ săpat direct î n piatră, din care se deschidea un tunel. Porniră într-acolo, cercetând cu atenţie zidurile, şi ajunseră în spaţiul rectangu lar de la celălalt capăt.

Mary se roti încet şi se uită peste tot cu atenţie. Podea ua, tavanul şi trei pereţi erau solizi, săpaţi direct în piatră, d ar latura din faţa tunelului era un zid vechi construit din blo curi mari de piatră. Scaunul de care fusese legată se afla în stânga intrării în tunel, cu faţa spre cameră; în dreapta pas ajului, la celălalt capăt al spaţiului rectangular, se mai aflau o masă pe care era o tavă cu un urcior cu apă şi două paha re.

Ryder ochi şi el masa şi se îndreptă spre ea.

Mary îl urmă îngândurată, încercând să-şi aducă amin te când fusese adusă tava acolo, înainte sau după…

— Cât am stat aici?

Ryder tocmai se întindea după urcior; îi aruncă o privir e.

— Când te-au răpit?

— La scurt timp după masa de prânz. M-am dus să mă plimb prin grădină. Am ieşit din zona aceea cu tufişuri mult e şi am zis să mă duc un pic şi prin grădina dinspre bucătări e. Tocmai trecusem pe lângă arbustul acela de rododendro n, când cei trei au năvălit din boscheţi şi m-au luat pe sus. Unul m-a ţinut de mâini, unul mi-a legat căluşul la gură, iar celălalt mi-a pus sacul pe cap, şi asta a fost. Mi-au legat mâ inile şi gleznele şi m-au cărat ca pe un sac de cartofi.

— Deci era în jur de ora două, iar acum – zise el şi îşi s coase ceasul de buzunar – e trecut de opt.

— Şase ore, zise ea făcând o grimasă. Mi s-a părut mu

lt mai mult.

Îl văzu că toarnă apă în ambele pahare şi avu o senza ţie ciudată, ca şi cum ceva nu-i dădea pace, fără să ştie ce anume.

Ryder îi întinse unul. Îl luă, îl privi cum îl ridică pe al lu i la gură…

— Nu! exclamă ea şi îi dădu peste mână, apoi se holb ă la paharul din mâna ei. Ce caută apa şi paharele aici?

Ryder se încruntă, apoi se uită iar înspre paharul lui.

— E otrăvită?

Mary îşi întoarse privirea spre scaun.

— M-au legat fedeleş, mi-au pus căluş şi sac pe cap, d upă care – arătă înspre tunel – au tras în noi. Reveni cu privi rea la urcior. Dar ne-au lăsat apă şi două pahare?

Strângând din buze, lăsă paharul din mână. Ryder încr emeni cu privirea la urcior, apoi se întoarse şi răsturnă tot c e era pe masă. Tava, paharele, urciorul, toate se izbiră cu p utere de perete şi se făcură ţăndări.

Închise ochii şi trase adânc aer în piept până reuşi să î şi recapete stăpânirea de sine. O simţi că îl ia de braţ.

— Îmi cer iertare.

— N-ai de ce. Am vrut să fac şi eu acelaşi lucru, dar cr ed că n-aş fi reuşit aşa bine ca tine.

Comentariul ei sec îl făcu să râdă. Deschise ochii şi se uită la ea, îi întâlni privirea mirată, dar se mulţumi doar să c latine din cap.

Mary se uită de jur împrejur, apoi se opri în dreptul zid ului.

— Poate e vreo uşă ascunsă pe undeva.

Ryder luă şi celălalt felinar de jos şi i se alătură. Nu se zărea nicio uşă, nici măcar un indiciu că acolo fusese vreod ată vreo ieşire.

Se dădu un pas în spate şi clătină din cap.

— Arată ca un perete de rezistenţă – cred că rolul lui e ste să susţină toată greutatea de deasupra.

Mary se întristă şi îşi mută atenţia către ceilalţi pereţi, care se dovediră însă la fel de solizi ca zidurile din prima ca meră.

Renunţă în cele din urmă şi oftă.

— Văd că n-am rezolvat nimic până acum, aşa că poat e mai bine ne-am aşeza să ne gândim ce am mai putea fac e.

Ryder se duse lângă scaunul de lângă peretele de rezi stenţă.

— Hai, vino şi stai jos.

Îi făcu semn să se aşeze, apoi se strecură în spatele ei şi se ghemui pe vine, sprijinit de perete. Îşi puse mâinile pe coapse şi aşteptă o reacţie din partea ei. Mary stătu de gân duri o clipă, apoi veni spre el, dar nu se aşeză pe scaun, ci direct pe lespezile de piatră. Îl luă de braţ şi îşi puse capul p e umărul lui.

Ryder şovăi o clipă, apoi îşi lipi obrazul de părul ei şi îi şopti:

— Nu ne pot lăsa, pur şi simplu, aici. La un moment d at o să mai coboare în pivniţă şi alţi servitori, iar dacă o să ţ ipăm, o să ne audă. Aşa că probabil vor să ne vină de hac în seara asta. Tăcu câteva secunde, apoi continuă: O să vină d upă noi, iar eu n-am nicio şansă să îi opresc.

— Încă nu ne-au omorât, replică înverşunată Mary. Şi ştii cum se spune – speranţa moare ultima. Iar faptul că au î ncercat să ne otrăvească, pe tine în primul rând, pentru că eu nu prezint cine ştie de pericol, ne dă de înţeles că nu vor să rişte să dea ochii cu tine. Cel puţin nu cu tine când eşti î n viaţă, în putere şi mai ales scos din minţi de furie.

Ryder pufni dispreţuitor şi se uită spre gura tunelului.

— Dacă ar veni neînarmaţi, aş putea să-i opresc, dar d acă îşi iau pistoalele la ei…

Se scurse un minut fără ca vreunul dintre ei să mai spună ceva.

— O să vină cu pistoale, aşa-i? întrebă ea cu jumătate

de glas.

Ryder oftă prelung.

— În locul lor, mi-aş lua câte două pistoale de om, ca să fiu sigur.

Tăcură din nou, gândindu-se la situaţia în care se afla u şi înfruntând realitatea sfârşitului care-i aştepta. Nu exist a nici o ieşire, nu aveau unde să se ascundă sau să se ferea scă din calea lor. Nu era niciun loc în care să poate crea o a mbuscadă şi să aibă sorţi de izbândă.

Într-adevăr, perspectiva morţii îţi dă fiori. Nu fu surpri ns să constate că Mary tremura. Îşi ridică braţul şi o luă pe după umeri, o trase spre el şi o sărută pe păr.

Mary se mai linişti.

— De ce aşteaptă atât – ştii cumva? întrebă ea după a lte câteva secunde.

Deocamdată asta era în avantajul lor, dar da… de ce?

— Lavinia. Nu este aici. Nu era nimeni sus, în afară de cei care au tras asupra noastră şi au închis trapa – probabil aceiaşi trei care te-au prins pe tine.

Mary îşi întoarse spre el ochii mari.

— Ea e în spatele acestei mârşăvii?

Ryder se posomorî şi se întunecă la faţă.

— Sunt aproape convins că da. Are lucrurile sus şi era singura care le putea ordona angajaţilor să-şi ia toată ziua li beră. Şi seara. Şi nu mi-e greu să-mi imaginez că-şi doreşte să dispar. Iar de data asta, continuă el după un moment de ezitare, cred că vrea să vadă cu ochii ei că sunt mort.

— Şi atunci unde o fi?

Cum nu avea habar nici el, scutură din cap.

— Nu o văd în stare să aştepte liniştită în vreo tavernă până când oamenii ei au să-i dea de ştire.

După o clipă, Mary îşi continuă raţionamentul:

— De fapt, dacă eram eu în situaţia ei, să plănuiesc m oartea cuiva, m-aş fi asigurat că sunt oriunde în altă parte n umai în zona asta nu, undeva cu mulţi oameni care să stea

mărturie a prezenţei mele acolo. Gândeşte-te cât e ceasul – pun pariu că s-a dus să ia prânzul undeva în public, apoi a r ămas la vreun dineu sau la vreun bal, undeva departe de ai ci.

Ryder se încruntă.

— Mi se pare un plan prea bun ca să fie conceput de L avinia. Potherby stă şi el aici – şi lucrurile lui erau sus –, şi h abar n-am dacă e implicat şi el, dar poate că aşa a încercat Lavinia să se asigure că nici Potherby nu e prin preajmă.

Mary se cuibări mai aproape de el.

— Indiferent dacă Potherby este sau nu implicat, fapt ul că se află alături de ea în tot timpul ăsta îi asigură un alib i pentru dispariţiile noastre. Aşa cred.

Ryder încuviinţă din cap.

— Dacă ăsta a fost planul ei, atunci probabil mai dure ază câteva ore până o să vină după noi.

Iar când aveau să vină…

Se lăsă o tăcere mai apăsătoare ca niciodată. Ryder o luă pe Mary de mână şi îi spuse cu vocea aproape şoptită:

— Pe mine mă vor. Mă vrea.

— Nu mai cred nici asta acum. Ai auzit ce au zis gorile le ei. „tu cu nevestica ta”. Nu mă pot lăsa în viaţă – în afară de faptul că îşi vor atrage mânia lui Dumnezeu şi a familiei Cynster, din punctul de vedere al Laviniei rămâne problema reală a moştenitorului tău.

— Poftim?

Ryder sări ca ars şi îşi plecă uşor capul pentru a-i ved ea faţa.

Ea îi întâlni privirea şi ridică din umeri.

— Poate sunt deja însărcinată, cine ştie? Şi nu, n-am c um să fiu sigură, dar nici ea n-are cum.

Ryder tăcu. Mai trecură câteva minute înainte să îi adr eseze următoarea întrebare:

— Chiar crezi că ar vrea să ne ucidă pe mine, pe tine ş i pe copilul nostru nenăscut, dacă ar fi cazul, doar ca Rand s

ă fie moştenitor?

Mary încuviinţă cu convingere din cap.

— Mi-ai spus că s-a aşteptat ca Randolph să moştenea scă tot şi că, atâta timp cât soarta îi întindea câte o mână d e ajutor punându-te pe tine în pericol, s-a mulţumit să aşte pte, dar acum… Se întrerupse şi se încruntă. De ce acum? De ce s-a hotărât de-abia acum să acţioneze, după ce a aşt eptat atâţia ani? Nu e din cauza căsătoriei – atentatul a fost înainte… Oh! Sigur că da! Randolph.

Ryder clătină neîncrezător din cap.

— Rand n-are nicio legătură cu povestea asta,

— Eşti sigur? replică ea susţinându-i privirea.

— Da. Eu şi Rand – şi Kit, Stacie şi Godfrey – suntem a propiaţi unii de alţii într-un fel greu de descris. Crede-mă – niciunul dintre ei nu are nicio legătură, niciunul nu ar vrea s ă-mi facă rău mie sau ţie. În ceea ce-l priveşte pe Rand, nu îl interesează să fie moştenitor. Îl sperie toate responsabilit ăţile care decurg din titlurile nobiliare. Acesta a fost, contin uă el muşcându-şi buza, unul dintre motivele pentru care a m ştiut că nu Rand este bărbatul potrivit pentru tine, ci eu. Chiar şi când eram un copil din cale-afară de bolnăvicios, şti am că într-o bună zi Raventhorne avea să fie al meu şi că m ă aştepta această imensă responsabilitate. Dar Rand… dac ă ar fi obligat, ar accepta până la urmă, însă interesul lui e ca noi doi să ducem această povară şi să nu fie niciodată n evoit să preia titlul de marchiz.

Vorbise atât de convingător, încât Mary se văzu nevoit ă să cedeze.

— Bine, dar în continuare Rand este în centrul acestei poveşti, cu sau fără voia lui. Oare Lavinia ştie cum gândeşt e el în legătură cu titlul? Şi, dacă ştie, îi pasă?

— Nu, nu îi pasă. Lavinia îşi vede toţi copiii doar ca pe o extensie a ei. Pentru ea, ei nu au alt scop în viaţă decât s ă-i fie copii ascultători. Când tatăl meu a încercat să intervi nă, să aibă şi el o influenţă în viaţa lor, Lavinia s-a luptat cu

îndârjire, până când el a cedat, mai mult sau mai puţin. S-a resemnat doar cu mine, şi să ştii că eram foarte apropiaţi. C u ceilalţi abia dacă i se permitea să aibă vreo relaţie.

Mary făcu semn din cap că a înţeles.

— Aşadar, în ciuda dorinţei lui Randolph, Lavinia a ţin ut morţiş ca el să moştenească titlul. Dacă aşa stă treaba… îşi miji ochii gânditoare şi întrebă: Câţi ani aveai când ai mo ştenit totul?

— Aveam douăzeci şi patru de ani când a murit tata, z ise el cu vocea stinsă, apoi şi-o drese şi continuă: Până cân d s-au rezolvat toate chestiunile avocăţeşti, împlinisem dou ăzeci şi cinci şi eram moştenitor cu drepturi depline, fără tu tore, zise el. Îi întâlni privirea şi încuviinţă din cap. Asta a fo st. Din cauza vârstei lui Rand s-a stârnit tot.

— Exact. Lavinia a văzut atunci ce anume implică prel uarea moştenirii şi a înţeles care era vârsta cea mai nimerit ă la care Randolph putea moşteni la rândul lui totul de la tin e, aşa că a aşteptat până la momentul respectiv. Dacă nu mă înşel, înseamnă că, dacă ai muri acum, până s-ar aranja totul, Randolph ar împlini şi el douăzeci şi cinci de ani, nu?

— Da, răspunse Ryder şi îşi încleştă maxilarul. Deci a stat şi a aşteptat atâta timp, iar acum, când Rand a ajuns la vârsta potrivită, a aranjat ca eu să fiu ucis – şi, pe toţi draci i, aproape a reuşit.

— Of, Dumnezeule! exclamă Mary, apucându-l şi de c ealaltă mână. De asta a venit în dimineaţa aia pe la tine. Er a trecut de unsprezece şi încă nu primise nici o veste, nu şti a dacă ai murit, aşa că a venit să vadă cu ochii ei care era s ituaţia…

— Şi-a adus cu ea şi două dintre cele mai bârfitoare fe mei din oraş, ca să fie sigură că vestea morţii mele se va ră spândi cu rapiditate – probabil s-a gândit că oamenii mei n- ar fi aşa dornici să facă un asemenea anunţ, zise el, apoi se opri să-şi tragă sufletul. Ce bine ar fi fost dacă aş fi bănuit a tunci, ca să-i fi urmărit reacţiile când m-a văzut viu şi nevăt

ămat.

Mary simţi un fior rece pe şira spinării.

— Nu erai chiar viu şi nevătămat – erai palid şi tras la faţă şi de abia te sprijineai pe perne! Pufni într-un râs nervos ce păru cinic de ironic. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit în momentul acela era să te căsătoreşti şi să ai un copil care să moştenească totul. Dar, dacă nu şi-ar fi trimis oamenii să te omoare, crezi că ne-am fi căsătorit?

— Da, ne-am fi căsătorit, dar poate nu aşa repede.

Mary ridică o sprânceană, iar el îi zâmbi cu blândeţe şi o strânse iar de mână.

— Mă hotărâsem deja, continuă el, că pe tine te vreau ca soţie şi marchiză şi nu aveam de gând să renunţ.

Mary îşi înălţă capul şi îi studie cu atenţie privirea.

— De ce? întotdeauna m-am întrebat de ce erai atât de sigur şi de hotărât – pentru că aşa erai – atunci când ne-am ciocnit din greşeală la petrecerea de logodnă a Henriettei cu James. Zâmbetul lui se lărgi şi mai tare.

— Atunci nu eram foarte sigur – după aceea am fost.

— Dumnezeule, – ce-am zis?

— Nu-i vorba despre ce ai zis, ci despre ce-ai făcut.

— Ah, îmi aduc aminte. Provocarea. Nu ţi-am căzut la picioare când te-am văzut.

— Tu n-ai căzut la picioarele nimănui niciodată, mormăi el.

— Aşa e, dar spune-mi, din cauza asta?

— Nu, nu din cauza asta. Ezită, dar se hotărî să-i mărturisească tot. Recunosc că a contat şi asta, dar m-a atras mai mult faptul că am văzut că n-am nicio putere asupra ta, că eşti imprevizibilă. Am fost pur şi simplu fascinat. Erau la un pas de moarte; n-avea rost să nu fie sincer până la capăt. Trase adânc aer în piept şi continuă: Dar nu ăsta a fost motivul pentru care m-am decis să-ţi ies în cale – nu de asta te-am căutat intenţionat atunci la bal.

Mary îi aruncă o privire intrigată.

— Atunci de ce?

— Pe scurt, e vorba de familie, spuse el, coborându-şi privirea spre palmele lor înlănţuite. Familia Cavanaugh… Ţi-am spus că sunt apropiat de fraţii mei vitregi şi că ne leagă nişte sentimente dificil de exprimat în cuvinte. Legătura ast a s-a născut din faptul că niciunul dintre noi nu a avut parte de o mamă în adevăratul sens al cuvântului. Mama a murit când aveam trei ani, iar ei o aveau pe Lavinia, care ţi-am sp us deja cum i-a tratat întotdeauna, ca pe nişte păpuşi vii. Le gătura dintre noi s-a strâns pentru că nu am avut nici unii p arte de o familie normală, în care mama să fie cea care să a ibă grijă cum se cuvine de toţi. Asta avem noi în comun – n e-a lipsit o mamă care să se comporte ca atare. Iar eu eram cel mai mare – cel puţin cu şase ani mai mare decât ei –, aş a că atenţia lor s-a îndreptat spre mine. Am rămas uniţi şi a m avut grijă unul de celălalt, aşa cum am putut. Tata făcea şi el ce îi stătea în puteri, dar, pentru că Lavinia intervenea de fiecare dată, nu ajungea niciodată prea departe. După c e a murit el, l-am ajutat pe Rand, ulterior şi pe Kit, să scape din ghearele Laviniei, dar Stacie şi Godfrey sunt încă sub ac elaşi acoperiş cu ea, iar eu nu pot să fac nimic pentru ei pâ nă nu împlinesc douăzeci şi cinci de ani. Făcu o pauză să-şi mai adune gândurile, cu privirea tot spre palmele lor. Oricu m, ideea este că familia Cavanaugh n-a mai funcţionat ca o familie adevărată începând cu generaţia bunicilor mei. Am vrut să… să schimb ceva în bine, să îndrept lucrurile, dar ha bar nu am cum, pentru că nu este ceva ce am trăit vreodat ă. Am văzut că unele familii din lumea bună – aşa cum e Cy nster, de exemplu, dar mai sunt şi altele – sunt atât de… pu ternice. Ăsta e singurul cuvânt care îmi vine în minte – mă gândesc la o structură în care fiecare element component l e susţine pe celelalte şi totul formează un ansamblu indestr uctibil.

Îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei.

— Mi-am dorit asta şi pentru familia Cavanaugh, şi te-

am găsit pe tine, ultima fată Cynster nemăritată… care a re fuzat să-mi cadă la picioare, şi uite cum soarta ne-a fost pe cetluită.

Mary îl privea printre gene; deschise gura să intervin ă, dar Ryder îi făcu semn că mai avea ceva de spus.

— Şi da, ştiind că cei din familia Cynster nu se căsător esc decât din dragoste, uite recunosc acum că am intenţion at să mă prefac îndrăgostit de tine numai pentru a te cucer i, pentru a mă căsători cu tine, pentru ca tu să devii marchi ză, să fii mama copiilor mei şi stăpâna clanului Cavanaugh … O privi până în străfundul sufletului, apoi continuă pe ace laşi ton: Dar între timp am descoperit că nu mai era nevoie să mă prefac.

Pierdut în albastrul ochilor ei, îi luă mână şi i-o sărută, apoi o mângâie şi îi dezmierdă degetele; îşi lăsă capul mai j os, fără să-şi dezlipească privirea de la chipul ei, şi îi sărută palma cu şi mai mult patos.

— Am descoperit că undeva pe parcurs m-am îndrăgo stit de tine.

Mary clipi, apoi afişă un zâmbet misterios.

— Da, mi-am dat seama. Iar dacă nu ştii că şi eu te iu besc la fel de mult înseamnă că n-ai fost atent deloc.

Râse fericit, apoi se schimbă la faţă.

— Adică nu mai era nevoie să-ţi mărturisesc nimic?

Zâmbetul ei se lărgi.

— Să nu mă înţelegi greşit – este minunat că te-am au zit spunându-mi aceste cuvinte, pe care mult timp mi le-am dorit să le aud cu orice preţ. În ultimele săptămâni însă, mi-am dat seama că este mult mai important să vezi emoţii şi sentimente în toate acţiunile celuilalt, exprimate în fiecare zi în cele mai diverse moduri. Este absolut extraordinar să s imţi dragostea, să fii iubit – asta mi-am dorit dintotdeauna ş i tot ce îţi pot cere este să continui să mă iubeşti la fel.

— Nu trebuie să-mi ceri aşa ceva, spuse el serios. Ţi-a m dăruit inima mea cu ceva timp în urmă. Va fi a ta pentru

totdeauna.

Erau amândoi conştienţi de faptul că nu mai aveau m ult timp la dispoziţie şi că era posibil ca aceasta să fie ultim a lor discuţie. Niciunul nu promise să-l iubească pe celălalt până când moartea îi va despărţi; moartea prea le dădea târcoale.

Totuşi, Mary găsi puterea să zâmbească.

— Acum, că mi te-ai destăinuit, nu va mai trebui să re peţi mărturisirea. Ştiu cât de greu este pentru nobilii ca tine – cât de mult vă afectează.

Ryder o privi întrebător.

— Curios, eu cred că, dacă nu rosteşti acele cuvinte, d acă nu recunoşti cât îl iubeşti pe celălalt şi încerci mai degr abă să-ţi ascunzi sentimentele… atunci este mult mai greu decât dacă ai recunoaşte ce simţi cu adevărat. Decât dacă ai recunoaşte că iubeşti, încheie el, privind-o direct în ochi.

Mary râse cu blândeţe – iar el simţi cât de greu îi era s ă pară curajoasă. Îşi lăsă capul în jos şi se ghemui la pieptul lui. El o cuprinse cu braţele; lespezile erau reci, şi începuse să li se facă frig.

Timpul se scurgea nepăsător.

Şi, dintr-odată, aşa cum stăteau în temniţa aceasta su bpământeană, cu Mary caldă şi plină de viaţă şi numai şi nu mai a lui, Ryder avu un fel de revelaţie – înţelese brusc cât de mult reuşise să agonisească sufleteşte alături de ea, iar acum erau la doar un pas de a pierde pentru eternitate totu l.

Ea fusese cea care îi completase şi îi astupase cu des ăvârşire toate golurile existenţiale. Potenţialul lor combinat era uriaş şi incredibil. Şi toate aceste succese ale lor ca per eche aveau să se ducă pe apa sâmbetei, iar potenţialul acel a uriaş nu avea să fie valorificat niciodată.

Fu inundat de regret şi neputinţă, amărăciune şi durer e.

Nu mai ştia când plânsese ultima oară, dar acum îl po

didiră lacrimile. Îşi ascunse obrajii în părul ei. Îşi umezi buze le uscate şi spuse pe un ton grav:

— Singurul meu regret va fi că nu am avut şansa să î mbătrânim împreună – să avem copii, să râdem şi să plâng em împreună, să ne provocăm unul pe celălalt...

Vocea i se frânse. Mary se agăţă cu disperare de el; o simţea cum înghiţea cu dificultate, cum îşi ţinea răsuflarea ca să nu înceapă să plângă, cum era la fel de încordată ca e l.

Gemu de durere şi îşi plecă privirea.

— Îmi pare rău.

Mary îşi ridică imediat capul şi îi cuprinse faţa în palm e.

— Nu! Nu e vina ta. E vina ei. Se uită spre el cu încăpă ţânare şi cu determinare. Îl mângâie pe obraji şi îi simţi lacri mile, pe care i le şterse fără să clipească, ca şi cum nici nu l e-ar fi observat. Căută să-l privească în ochi. Tu... apucă ea să spună, apoi îngheţă.

Îşi retrase mâna foarte încet de pe faţa lui şi rămase c u privirea pironită asupra degetelor.

Privirea ei îl panică.

— Ce e? se alarmă el, întorcându-se spre intrarea tun elului, de unde nu răzbătea niciun sunet.

Se uită iarăşi la ea şi sesiză o umbră de optimism pe c hipul ei.

— Am simţit o boare de aer, zise ea, ridicându-se înce t, după care începu să pipăie zidul dintre ei, la câţiva centi metri deasupra solului. Am simţit-o pentru că aveam deget ele umede.

Sări în picioare şi se întoarse cu faţa spre zid.

— De aici de undeva.

Se ridică şi Ryder.

— Eşti sigură? întrebă el, neputând să se abţină, iar e a îi aruncă o privire care-i spunea să nu se poarte prosteşt e.

— Umezeşte-ţi un deget şi ar trebui să poţi simţi şi tu, zise ea, mişcându-şi mâna în dreptul îmbinării dintre două p ietroaie. Aici! ţipă apoi.

Se apropie şi mai mult de zid şi îşi pironi privirea către mortarul cu care fuseseră fixate, apoi se întoarse spre el cu o privire ce-l zorea.

— E o crăpătură acolo – am simţit aer proaspăt, spuse ea, dându-se un pas înapoi. Vezi şi tu.

Ryder îşi linse un deget şi îl plimbă în jurul zonei respe ctive. Nu simţi nimic. Dezamăgit, vru să se întoarcă înapoi s pre ea – moment în care simţi clar un curent de aer. Nu îndr ăzni nici măcar să mai respire, ci se aplecă şi văzu şi el crăp ătura.

Se dădu mai în spate, studie bine zidul, apoi se uită p este umăr. Îşi coborî privirea spre podea şi zări ceea ce era dificil de observat din altă poziţie – pietrele fuseseră măcina te de vreme pe o direcţie anume.

— La naiba, tunelul nu se termină aici, spuse el, urmă rind cu privirea scobitura aceea, apoi se întoarse iar spre zi d. Continuă, dar...

— Dar a fost blocat, îl întrerupse Mary, care între timp se aplecă să ridice vătraiul. Dacă putem scoate câţiva bolov ani din zid, poate reuşim să evadăm.

Îi luă vătraiul din mână, apoi păru că îşi aduce aminte de ceva.

— Uite, zise el, scotocindu-se prin buzunare, de unde scoase ţepuşele şi furculiţele. Foloseşte-te de astea şi hai s ă încercăm să clintim măcar piatra asta.

Se apucară imediat de treabă cu abnegaţie şi cu înflăc ărare. Ea scurma dintr-o parte, el din cealaltă. Reuşiră să sa pe în mortar cam zece centimetri în adâncime. Blocul de pi atră era încă înţepenit, dar Ryder îl împinse cu forţă şi îl urn i.

— Dă-te la o parte, zise el şi îi făcu semn să se îndepă rteze, apoi luă vătraiul de mâner şi îl înfipse sub un colţ al p

ietrei, operaţiune pe care o repetă pe toată marginea.

Mary aruncă o privire spre tunel.

— Cât timp crezi că mai avem la dispoziţie?

— M-am uitat la ceas acum câteva minute. E aproape unsprezece, zise el în timp ce izbi cu putere bolovanul, care păru a se urni. Ştim când o să sosească, pentru că o să-i au zim mutând iar sacii. Probabil Lavinia s-a gândit să nu trimit ă pe nimeni aici înainte de ora douăsprezece. Presupunând că Potherby nu ştie nimic – şi, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că aşa este –, atunci nu vrea să-i t rezească nicio suspiciune coborând aici mai devreme.

— Aşa-i. Se mişcă? se interesă ea nervoasă.

— Încă nu.

Mai lovi de două ori cu vătraiul, apoi i-l întinse ei.

— Hai să vedem acum.

Îţi propti bine picioarele, îşi lipi palmele de piatră, se î ncordă, trase adânc aer în piept şi împinse cu putere.

Blocul se urni cam doi centimetri.

Mary se înveseli şi începu să danseze pe lângă el.

Mai trase adânc o gură de aer, se încordă şi mai împin se o dată, iar de data asta piatra se deplasă şi mai mult.

Mary continuă să îl încurajeze, iar el mai repetă opera ţiunea de trei ori înainte ca piatra să iasă aproape complet, după care căzu cu o bufnitură pe partea cealaltă a zidului.

Îşi scoase repede mâinile din spărtură, iar Mary se rep ezi cu felinarul să vadă ce era dincolo.

— E un pasaj! Slavă Domnului! Aaa, pânze de păianje n!

Ryder izbucni în râs, iar ea îşi miji ochii spre el.

— Suntem aproape liberi, iar ţie-ţi stă mintea la pânze de păianjen? întrebă el, gesticulând spre zid.

— Nu, îmi stă mintea la creaturile care fac pânzele de păianjen. Ţi-am spus cât de tare urăsc insectele, iar păianje nii sunt în frunte.

— Nu ştiu de ce, dar cred că o să te descurci, spuse el

în timp ce examina blocurile din jurul spărturii. Mai trebuie să înlăturăm încă două, apoi cred că pot să mă strecor dinc olo.

Se reapucară de treabă. Ştiind că n-au prea mult timp la dispoziţie, după ce scoaseră şi a doua piatră, Ryder insist ă ca ea să treacă de partea cealaltă a zidului, astfel încât să poată fugi dacă apăreau cei trei ticăloşi. Mary refuză catego ric.

— Mi-e mai frică de păianjeni, ai uitat? Am nevoie să t e ştiu aproape.

Îi aruncă o privire, însă încăpăţânarea întipărită pe chi pul ei îi dădu de înţeles că n-avea niciun rost să mai insiste. Oricum nu aveau nicio clipă de pierdut.

Din fericire, cel de-al treilea bolovan cedă mai uşor, gr aţie legilor gravitaţiei.

— Bine aşa, zise Mary uitându-se în jur. Ce luăm cu no i?

— Vătraiul, răspunse Ryder, recuperându-l de pe jos. Şi cele două felinare.

Ryder îl luă pe cel aprins şi se băgă pe jumătate în sp ărtură să studieze tunelul de dincolo de zid.

— Nu-s păianjeni.

Zidurile şi tavanul păreau solide. Se aplecă cât putu şi lăsă felinarul pe partea cealaltă a peretelui despărţitor, apoi se întoarse şi îi întinse mâna lui Mary, care ar fi vrut să trea că el primul. Amândoi erau foarte presaţi de timp, aşa că re nunţară la alte comentarii. Îl apucă de mână, cu cealaltă îşi prinse poalele rochiei şi se vârî prin gaură.

Îi dădu drumul, mai aruncă o ultimă privire la temniţa care fusese cât pe ce să le devină şi criptă, apoi îi întinse ce l de-al doilea felinar şi vătraiul şi se aventură prin spărtură, mult mai îngustă pentru el decât pentru Mary.

O luară din loc imediat, vrând să se depărteze cât mai repede şi mai mult de fosta celulă.

Niciunul nu scoase nicio vorbă vreme de vreo zece mi

nute. La un moment dat, Mary îşi înfipse unghiile în mâneca lui şi îi şopti:

— Tu ai idee încotro ne îndreptăm?

— Nu, dar zona e împânzită de peşteri.

— Dar nu-i aşa că-s o groază de poveşti despre oame ni care s-au pierdut prin labirinturi ca ăsta şi n-au mai fost v ăzuţi niciodată? murmură ea.

— Ba da, dar nu suntem într-un tunel ca oricare altul. Ăsta e făcut de mâna omului – sau, mai bine zis, iniţial a fos t construit de mama natură, dar ulterior a fost lărgit de mân a omului, răspunse el, arătând spre pereţi. Se văd încă urm e de daltă şi de târnăcop.

Mary aruncă o privire şi simţi că teama care pusese g heara pe ea se mai domolise.

— Deci., dacă tunelul ăsta a fost făcut de mâna omulu i, ar trebui să ducă undeva.

— Da, aşa zic şi eu. Şi se simte curent, ceea ce înse amnă că pe undeva prin apropiere e o ieşire.

Se grăbiră cât putură de mult, punându-şi toate spera nţele în boarea aceea de vânt. Întâlniră multe ramificaţii, de schideri spre alte pasaje, dar acelea nu păreau atinse de un eltele oamenilor. Le era uşor să nu se abată de la drum, iar Mary era oricum mulţumită că măcar se îndepărtau cu fiece pas de Dower şi de celula secretă din pivniţă.

În cele din urmă, îl întrebă şoptit:

— Dar măcar direcţia în care mergem o ştii?

— E greu de spus când mergi pe sub pământ, dar cred că ne îndreptăm spre Axford, ceea ce înseamnă că undeva î n dreapta e casa.

Nici nu termină bine de vorbit, că raza de lumină de la felinarul pe care el îl îndrepta înainte păru a dispărea în neg ură. Încetiniră amândoi. Ryder plimbă felinarul într-un cerc mai amplu şi constată că ajunseseră la o grotă.

Păşiră înăuntru. Ryder ridică felinarul şi de-abia întrez ări tavanul. Grota era suficient de mare încât fasciculul de l

umină să nu poată dezvălui decât zona din imediata apropi ere. Coborî felinarul pentru a se uita şi pe podea. Mary îl str ânse de braţ.

— Uite, zise ea, arătând undeva spre stânga.

Ryder îndreptă felinarul în direcţia aceea şi văzu şi el blocul mare de piatră neagră, aproape rectangular, înalt pâ nă mai sus de brâu şi mai lat decât înălţimea lui…

— E un altar, afirmă el în timp ce se apropiau. O sclipi re metalică de undeva de pe perete îl făcu să ridice iar felin arul. Un crucifix. Ruginit şi deformat, dar totuşi un crucifix.

Mary se uită de jur împrejur.

— Aici a fost o biserică. O capelă secretă.

Ryder încuviinţă din cap.

— Protestanţi sau catolici, una din două.

— În timpul domniei reginei Maria sau a lui Elizabeth. Oamenii se adunau aici în secret.

Ryder se întoarse cu spatele la altar şi plimbă fascicul ul de lumină încet în jur. Erau cinci intrări. Se gândi puţin, a poi spuse:

— E vorba despre protestanţii din perioada reginei Ma ria.

— De unde ştii?

— Pentru că în familia Cavanaugh, la fel ca în majorita tea familiilor de pe aici, nu au existat catolici, sau cel puţin nu pe faţă. Arătă apoi spre intrarea din stânga lor. Asta înse amnă că pe acolo ajungem în satul Axford. Iar pe acolo, spu se el arătând spre următoarea ieşire, spre The Oaks. Iar cel de acolo duce spre Kitchener Hall, ceea ce înseamnă că cel ălalt, zise arătând spre tunelul de pe peretele opus altarulu i, duce acasă.

Mary făcu ochii mari.

— Eşti sigur?

— Nu, recunoscu el. Dar trebuie să ne mişcăm; şi, atât a vreme cât înaintăm şi curentul de aer ne vine din faţă… î nseamnă că la un moment dat o să ajungem undeva.

— Să mergem, zise Mary, uitându-se din nou spre tun elul prin care veniseră dinspre casa Dower.

Porniră din nou la drum. Tunelul care speraseră ei că duce spre fosta abaţie, acum casa lor, începuse să se lărge ască, iar planşeul era din ce în ce mai neted; se mişcaseră r epede. Străbătuseră la pas iute cam un kilometru, când Mar y îl trase de mânecă.

— Cât e ceasul?

Ryder se uită la ea, apoi se decise că nu le strica o pa uză, îi dădu felinarul, îşi scoase ceasul şi îl privi în lumină.

— Mai e un pic până la miezul nopţii, zise el, apoi băg ă ceasul la loc în buzunar şi porniră din nou.

Tunelul începuse să urce, şi ajunseră într-un punct un de se strâmta simţitor, cât să încapă un singur om. În faţă p ărea să fie o porţiune mai largă, iar după aceea… o apă cur gătoare.

Ryder rămase cu privirea pironită în acea direcţie; înc ercă să rotească felinarul cât să vadă ceva, dar lumina se r eflecta înapoi – dintr-o perdea de apă curgătoare.

— Nu-mi vine să cred.

Mary trase cu ochiul peste umărul lui.

— Unde suntem?

— Cred că suntem în spatele cascadei din grota de de asupra lacului de pe moşie, răspunse el şi se dădu în spate ca să-i facă semn să treacă. Crede-mă, nu e picior de păianj en aici. Este prea multă apă.

Mary îi dădu felinarul ei, apoi se strecură pe partea ce alaltă,

— Numai să nu mă ud leoarcă.

Se căţără pe un bolovan din stânga ei, chiar lângă cas cadă.

— Ţine felinarele.

Se întoarse şi le luă, apoi luă şi vătraiul.

Urmară câteva gemete şi înjurături, dar într-un final re uşi şi Ryder să se strecoare. Acum stăteau amândoi aproap

e de perdeaua de apă care îi stropea.

În loc să se caţăre şi să lasă de acolo, Mary lăsă jos to t ce avea în mâini, se uită spre Ryder şi îi zâmbi, apoi îi pus e mâinile pe după gât şi îl sărută cu poftă.

O luă şi el în braţe şi o sărută cu aceeaşi pasiune şi cu o posesivitate sporită, după care se trase de lângă ea.

— Încă nu suntem în siguranţă. Mai avem vreun kilom etru până acasă.

Odată ieşiţi din grotă, uzi, dar nu leoarcă, stinseră feli narele. Ryder cunoştea la perfecţie fiecare milimetru din gr ădinile moşiei, iar lumina lunii era suficientă ca să vadă pe unde călcau.

Cu un felinar şi cu vătraiul într-o mână, iar cu cealaltă în jurul umerilor lui Mary, Ryder merse în ritmul impus de p aşii ei mai mici. Mulţumise de zeci de ori în gând că nu era nici mofturoasă, nici slabă de înger; îşi văzuse de drum fără să se plângă, şi prin tunel, şi afară.

În faţa lor se zărea casa, înconjurată de lumini străluci toare. Toate ferestrele bibliotecii erau luminate de felinare, iar în curte fuseseră instalate torţe. Se zărea mişcare şi în z ona grajdurilor, iar Ryder constată uşurat că nu era nicio tră sură în dreptul scării de la intrare.

— Mă rog ca Forsythe să nu fi trimis încă după Lord H ughes, magistratul. Aş vrea să mă ocup personal.

Mary se uită la el.

— Tu eşti şi judecător local, nu-i aşa? încuviinţă din ca p.

— Dar şi cel care e dat dispărut…

— Da, bine, dar acum te-ai întors, aşa că poţi prelua fr âiele. Zâmbi, dar, după câţiva paşi, redeveni sobru.

— Încerc să mă gândesc ce dovadă avem că Lavinia a fost în spatele poveştii – oamenii care te-au răpit cred că su nt singurii noştri martori, spuse el, privind-o în ochi. Ai apuc at să-l vezi pe vreunul dintre ei?

— Nu.

Se strâmbă şi se uită în altă parte.

— Dar i-am mirosit.

— I-ai mirosit? repetă el mirat.

— Miroseau a cal, toţi trei. Nu e un miros pe care să n u îl recunosc. Iar unul dintre ei era şeful lor – le dădea ordin e; pe el îl pot recunoaşte după voce. Câţi oameni muncesc l a grajdurile de la Dower?

Ryder începu să se lumineze la faţă.

— Lavinia are un grăjdar preferat, dar cred că mai sun t vreo două ajutoare.

— Păi, replică Mary, iuţind pasul, cred că ştim cine sun t cei trei.

— Hmm… poate, dar, din ce am înţeles, Snickert, grăj darul, îi este foarte devotat. Probabil Lavinia va susţine că a acţionat de capul lui, iar el nu o va da de gol.

— Se poate, dar crezi că toţi trei sunt dispuşi să se las e spânzuraţi de dragul ei?

Ryder scutură din cap neîncrezător.

— Probabil că nu.

Ajunseră pe terasă şi ocoliră casa spre treptele de la i ntrarea principală.

— Îţi sugerez să-i liniştim pe oameni, să ne spălăm, ap oi, în ciuda orei înaintate, eu zic să-i facem o vizită Laviniei.

Trase cu coada ochiului la ea şi zări un zâmbet – unul i ncredibil de feroce.

— Da. Hai!

Dădură colţul clădirii.

Apoi păşiră în mijlocul haosului.

Capitolul 16

Infernul ce erupse când păşiră cu calm în mijlocul mul ţimii panicate dură minute în şir.

Ryder era absolut şocat – şi profund recunoscător că o avea pe Mary lângă el. În ciuda faptului că era marchiză de doar trei săptămâni, îşi consolidase bine poziţia şi îşi formas e deja un stil de a vorbi pe care oamenii din casă îl consider au foarte liniştitor. Reuşi să se descurce cu calm în faţa ava lanşei de întrebări puse de mulţimea de oameni agitaţi, căr ora le răspunse clar, scurt şi la obiect, după care, fără să ţin ă cont de faptul că era udă şi murdară, înaintă printre ei, dâ nd ordine în stânga şi în dreapta. Avea şi cui; servitorii erau într-adevăr foarte disciplinaţi şi instruiţi, răspunzându-i cum se cuvine. În cel mai scurt timp, atât Mary, cât şi Ryder se a flau în băile proprii, având la dispoziţie apă fierbinte, haine curate, perii, prosoape şi săpunuri parfumate.

Cincisprezece minute mai târziu, coborâră scările braţ la braţ, cu aceeaşi eleganţă clasică tipică lor, traversară hol ul de la intrare şi se îndreptară direct către uşile pe care For sythe le deschisese înaintea lor. Afară aşteptau trăsura, cu Ridges pe capră, iar Filmore lângă el, plus alţi doi valeţi soli zi, unul deja aşezat în spatele trăsurii, iar celălalt ţinându-le portiera deschisă.

Acum, în casă nu se mai afla niciun alt bărbat. Înainte de a se fi dus sus, Ryder îi trimisese pe toţi – cei patru, fără Forsythe, urmând să vină cu ei – să formeze un cordon în ju rul casei Dower. Îl desemnase pe Dukes să le fie şef; omul c unoştea ca-n palmă proprietatea, precum şi pădurile din îm prejurimi. Le ordonase să nu facă gălăgie şi să se ascundă din raza vizuală a oricui se apropia, să permită intrarea oric ui pe proprietate, dar să se asigure că nu pleca nimeni.

O ajută pe Mary să se urce în trăsură, apoi o urmă. Va letul închise portiera în urma lor, apoi se grăbi să-şi ocupe p oziţia din spate în timp ce Ridges pocni din bici.

— Cât este ceasul? întrebă Mary, care îl văzuse uitând u-se la ceas chiar înainte să ajungă la trăsură.

— Douăzeci de minute peste miezul nopţii. Ajungem î n mai puţin de cinci minute.

— Se poate să nu se fi întors încă.

Ryder stătea lângă ea şi o ţinea de mână; umăr la um ăr când trăsura coti spre drum.

— I-am spus lui Dukes să spioneze înăuntru, sperând că îşi poate da seama cine e în casă şi mai ales să afle und e sunt grăjdarul ei, acel Snickert, şi cele două ajutoare ale l ui.

— Hmm… corectează-mă dacă mă înşel, dar noi am p resupus că Potherby se întoarce cu Lavinia, însă nu ştim ce amestec are el în toată treaba asta.

— Nu ştim, într-adevăr, răspunse Ryder, strângând-o uşor de mână. Trebuie să ne orientăm la faţa locului, în fun cţie de reacţiile lui.

Trăsura încetini, întoarse, apoi porni mai departe.

Se auzi un ţipăt de bufniţă, apoi caii se opriră.

Ryder lăsă geamul în jos pentru a vorbi cu Dukes, car e răsărise brusc lângă ei.

Şeful grădinarilor îl salută, apoi raportă:

— Domnia sa marchiza nu s-a întors încă, milord. Ang ajaţii de la Dower sunt aici, dar cred că de-abia au ajuns. Su nt toţi în bucătărie şi pregătesc o cină târzie. Am tras cu ure chea la ei de dincolo de ferestre. Se pare că doamna march iză a insistat ca toţi să se ducă la spectacolul de circ din Ma rlborough – cu excepţia lui Snickert şi a celor două ajutoare ale lui. Nimeni nu ştie de ce au rămas cei trei – şi chiar s-au mirat cu toţii dar şi ei sunt acum aici, se învârt pe lângă buc ătărie şi par foarte mulţumiţi de ei înşişi. L-am auzit pe buc ătar plângându-se că lacătul de la uşa pivniţei a fost spart, i ar Snickert i-a zis să nu-şi facă griji pentru că el şi amicii lui sunt cu ochii pe ea.

Ryder căzu puţin pe gânduri, apoi încuviinţă.

— Uite ce vreau să faceţi.

*

Trei minute mai târziu, trăsura opri în faţa treptelor de la intrare. Ryder o ajută pe Mary să se dea jos. Cu capul su s, îmbrăcată într-o rochie elegantă specială pentru călătoria cu trăsura, Mary păşi alături de el pe trepte. Undeva pe per ete era agăţat un felinar încă aprins, care însă nu lumina de cât în dreptul uşii, lăsând scara în întuneric.

Ryder se opri în lumină şi îi făcu semn lui Dukes, care la rândul lui le făcu semn celor şase bărbaţi cu care venise să se ascundă în penumbră de o parte şi de cealaltă a uşii, după care trase de clopoţel şi se alătură oamenilor lui.

Se scurse un minut până când auziră mersul inconfun dabil al unui majordom, care trase zăvorul şi deschise larg uşa.

Atât majordomul între două vârste care stătea în pra g, cât şi valetul deşirat din spatele lui tresăriră surprinşi.

— Milord?

— Bună seara, Caldicott, zise Ryder, poftind-o pe Mary să intre.

Caldicott se dădu puţin în spate, nedumerit.

— Milord? repetă el, iar în acel moment îi văzu pe cei şapte înghesuindu-se în spatele lui Ryder. Ce...? Milord! exc lamă el, cu ochii cât cepele. Stăpâna...

— Înţeleg că nu este acasă, spuse Ryder, străduindu-s e să-l privească în ochi. Ştii a cui este casa de fapt şi cine pl ăteşte salariile tuturor.

Caldicott ezită, apoi încuviinţă cu precauţie.

— Da, milord, ştiu.

— Aceasta fiind situaţia, îţi vorbesc în calitate de anga jator al tuturor celor de aici, şi uite ce vreau să faci.

Cinci minute mai târziu, oamenii lui Ryder preluaseră deja controlul. Angajaţii de la Dower fuseseră închişi în buc ătărie şi erau păziţi de doi oameni de-ai lui, care stăteau la uşă, iar un altul blocase ieşirea din spate. Snickert şi ajutoa rele lui nu voiseră să se supună, iar acum stăteau pe sacii d e grâne din pivniţă, păziţi îndeaproape de Dukes şi de alţi tr

ei bărbaţi, toţi înarmaţi. Trăsura fusese dusă în grajd, unde nu putea fi observată din curtea din faţa casei. Ridges şi Fil more erau de pază în zona grajdurilor, aşteptând sosirea tră surii Laviniei.

Mulţumit, Ryder o conduse pe Mary în salonul de primi re, cufundat în întuneric, şi închise uşa în urma lor.

— Acum aşteptăm, zise el, privind-o în ochi.

Mary încuviinţă din cap, se uită în jur, apoi se aşeză p e un scaun.

— De ce n-ai vrut ca Snickert şi ceilalţi doi să ne vadă sau să ne audă? Ori măcar să afle că am scăpat?

Ryder îl instruise pe Dukes să nu îl scape pe Snickert din priviri şi să le spună celorlalţi să se comporte ca şi cum nu aveau habar unde era el sau Mary. Se opri lângă o masă şi aprinse o lampă.

— Pentru că, atâta timp cât Snickert şi amicii lui cred că au un as în mânecă – că noi zăcem în continuare în celul a de sub ei sunt mult mai uşor de manipulat. Cel puţin Snic kert va fi convins până în ultima clipă că Lavinia va fi atât d e fericită, încât o să-i scape de orice… iar dacă noi am fi dis părut într-adevăr pentru totdeauna, asupra lor nu ar plana nicio suspiciune şi nici personalul nostru sau autorităţile nu i-ar bănui de nimic.

De asemenea, îi pusese pe Caldicott şi pe valet să jur e că nu aveau să spună nimănui despre prezenţa lor acolo, după care îi lăsase să se alăture celorlalţi în bucătărie. Nici Caldicott, nici restul angajaţilor nu aveau nici cea mai mică idee despre ce se întâmpla; Dukes îi raportase că erau conf uzi şi nedumeriţi, dar se resemnaseră să aştepte în bucătări e până se potoleau apele între stăpânii lor.

Ryder făcu lampa mică, apoi se uită spre fereastră. M ary se ridicase deja, presimţind ceva. Se duse spre fereastr a largă şi trase perdeaua până la jumătate, apoi merse şi în cepu să o tragă şi pe cealaltă, dar se opri. Rămase ascunsă în spatele perdelelor, uitându-se prin crăpătura dintre ele.

— Uite o trăsură – o cabrioletă, cred. Vine pe alee. Ori cine o conduce, e destul de furios şi de grăbit.

Încruntat, Ryder veni din spate şi aruncă o privire pest e capul ei, ascunzându-se şi el după perdea.

Mary se uită spre el şi văzu că încruntătura i se adânci se.

— Cine e?

Expresia lui deveni şi mai mohorâtă.

— Rand, răspunse el, încleştându-şi degetele de margi nea perdelei, apoi se uită spre ea. Dar tot nu cred că e impli cat.

Mary schiţă un zâmbet.

— Nici eu.

Ryder îi studie ochii, îi citi încrederea pe care o avea î n el, apoi se uită spre Rand, care ajunsese deja în faţa casei şi îşi oprise caii, după care trase perdeaua.

— Aşteaptă aici. Mă duc să-i deschid.

Până ajunse Ryder la uşa de la intrare şi o deschise, R and urca deja treptele două câte două.

Încetini brusc când îl văzu pe Ryder în prag.

Chiar dacă iluminarea era foarte slabă, Ryder îl văzu c ât de palid şi de tras la faţă era, dar, în momentul în care îl zărise, parcă i se luase o piatră de pe inimă şi răsuflase uşu rat.

— Eşti întreg! exclamă Rand, traversând terasa.

Ryder îi făcu semn să intre.

— După cum vezi. Hai înăuntru.

Rand trecu pe lângă el, iar Ryder zări siluetele oameni lor lui care se apropiaseră de cabrioletă şi o duceau acum î n spatele casei închise uşa şi se întoarse spre Rand, care îl studia din cap până în picioare.

Încă extrem de nedumerit, Rand se uită în ochii lui.

— Nu eşti nici măcar rănit.

— Nu. Se pare că nu, replică Ryder, făcându-i semn sp re salon. Rand îl urmă fără ezitare; Ryder închise uşa în urm

a lor şi privindu-l pe Rand, înţelese întrebarea care se forma în mintea lui.

La vederea lui Mary, Rand se opri brusc, apoi se duse spre ea întinzându-i amândouă mâinile.

— Mary.

— Randolph, răspunse ea şi-i întinse mâinile, după car e Rand o sărută pe obraz.

Era din ce în ce mai confuz. Se uită spre Ryder.

— Este evident că amândoi sunteţi teferi.

Ryder ridică întrebător o sprânceană.

— De ce credeai că n-am fi? Şi de ce-ai venit?

— Din acelaşi motiv ca voi, cred, răspunse el încrunta t, după care scoase din buzunar un bilet pe care i-l înmâna. Dar, dacă tot veni vorba, voi doi ce căutaţi aici? Unde-i ma ma?

Ryder desfăcu biletul şi citi cele câteva rânduri, apoi i-l întinse lui Mary.

— După câte se pare, suntem aici din acelaşi motiv.

Mary luă biletul şi îl citi cu voce tare.

— „Randolph, dragule. Vino cât poţi de repede, scump ul meu – s-a întâmplat ceva îngrozitor la reşedinţa Raventh orne. Treci întâi pe la Dower şi o să-ţi explic.” Când a scris a cest bilet? întrebă ea şi se uită la Ryder.

Ryder îi aruncă o privire întrebătoare lui Rand, care ri dică din umeri.

— Mi l-a adus un curier la ora nouă, şi am plecat cât d e repede am putut.

— Trebuie să presupunem că nu l-a trimis de aici, spu se Ryder, ci de undeva din apropierea Londrei, de unde rez ultă că l-a scris cel târziu în jurul orei şase.

Mary strânse din buze şi încuviinţă din cap.

Rand se uită de la unul la celălalt.

— Ce se petrece aici? întrebă el, îngrijorat şi alarmat, apoi oftă. Ce-a mai făcut mama de data asta şi unde e?

— Bănuim că a plecat după prânz, poate şi mai reped

e. Iar în ce priveşte cealaltă întrebare... cred că cel mai bin e ar fi să auzi chiar din gura ei.

Rand îl privi cu mare atenţie, apoi încuviinţă.

— Bine.

Se îndreptară toţi trei spre canapea, dar se opriră bru sc, ciulind urechile.

— Încă o trăsură, remarcă Mary.

— La fel de grăbită, observă Ryder, uitându-se pe gea m alături de Rand.

— E cabrioleta lui Kit, spuse Rand.

— Care a venit cu Stacie şi cu Godfrey, adăugă Ryder, uitându-se spre Rand. Cred că v-a trimis bilete tuturor.

Rand încuviinţă din cap.

— Mă duc eu să le deschid.

Ieşi din salon şi lăsă uşa deschisă, iar Ryder reveni lân gă Mary.

— Ce s-a întâmplat? strigă Kit.

— Aparent nimic, răspunse Rand. Ryder şi Mary sunt ş i ei aici – poftiţi înăuntru.

Stacie ajunse prima la Rand.

— Dumnezeule! Chiar n-au păţit nimic? M-a speriat ră u biletul de la mama!

În secunda următoare, dădu buzna pe uşa salonului, îi văzu pe Ryder şi pe Mary, fugi spre ei şi îi luă pe rând în bra ţe.

— Slavă Domnului că sunteţi teferi!

Intrară şi Godfrey şi Kit, urmaţi de Rand, care închise uşa. Se îmbrăţişară toţi uşuraţi, după care începură să pună întrebări.

Ryder avusese destul timp la dispoziţie să mediteze, a şa că refuza cu obstinaţie să răspundă la cea mai presantă î ntrebare, limitându-se doar să le ofere asigurări că erau într egi şi nevătămaţi. Rămase cu spatele la şemineu, cu mâinil e prinse la spate; îşi rupsese câteva unghii cât se luptase c u bolovanii ăia şi nu voia să rişte ca Stacie să observe acest

detaliu.

Deşi nedumeriţi, cei patru se mulţumiră cu explicaţiile primite şi continuară să se minuneze şi să facă glume pe se ama stării bune a sănătăţii lui.

— Când va sosi mama voastră… cel mai bine este să o ascultaţi fără ca eu sau Mary să intervenim sau să vă influ enţăm cu ceva, spuse el uitându-se spre Mary, care între ti mp luase loc pe canapea. De fapt, cel mai bine este să nu ş tiţi absolut nimic despre motivul pentru care vă aflaţi aici, ci să discutaţi cât se poate de normal cu ea.

Se uită prin încăpere şi zări paravanul oriental care er a folosit pe timp de iarnă pentru a atenua curentul care se s trecura pe sub uşă, acum pliat şi aşezat într-un colţ în spate le uşii.

— În momentul în care va sosi Lavinia, eu şi Mary ne v om ascunde în spatele acelui paravan, se adresă el tuturor, şi v-aş fi recunoscător dacă aţi putea să vă comportaţi ca şi cum nu aţi şti absolut nimic despre noi doi.

Ceilalţi schimbară câteva priviri; cu toţii ştiau despre r elaţia încordată dintre Ryder şi mama lor şi erau suficient d e inteligenţi cât să-şi dea seama că se depăşise o anumită li mită. Din privirile lor, Ryder înţelese că se putea bizui şi de data asta pe ei. Aveau încredere în el, chiar şi în condiţiile d ate.

— E într-adevăr necesar să procedăm aşa? întrebă Ra nd cu jumătate de gură.

Ryder ştia că Rand se gândea să facă lucrurile cât mai uşoare pentru ei, nu pentru Lavinia. Îl privi drept în ochi.

— Da. Consider că da.

Dacă el însuşi se îndoise că Lavinia era o criminală car e atentase la viaţa lui şi a lui Mary, atunci ce şanse erau ca propriii ei copii…?

— Repet, cred că cel mai bine este să ascultaţi explica ţiile primite din partea ei.

Rand strânse din buze, dar încuviinţă.

— Atunci vom face precum ne-ai cerut, spuse el, vorbi nd în numele tuturor.

Kit se ridică şi se duse la paravan. Îl desfăcu şi îl aranj ă cât mai departe de perete. Ryder merse să îl ajute, dar, d e cum ajunse lângă el, auziră cu toţii zgomot de roţi, de dat a asta într-un tempo normal.

— Probabil este Lavinia, spuse Ryder către Mary, care se ridică şi veni lângă el.

— Cred că-i bine aşa, zise Kit, terminând de aranjat pa ravanul. Rand încuviinţă din cap.

— Ascundeţi-vă, iar eu mă duc să-i deschid, spuse el u itându-se spre fraţii lui – Kit se aşezase lângă Stacie pe can apea, iar Godfrey era în picioare lângă şemineu. Sunteţi gat a? încuviinţară cu toţii.

Ryder o trase pe Mary după paravan, apoi se ascunse şi el în spatele lui.

Aruncă o privire pe deasupra paravanului şi le făcu se mn că totul era în regulă, apoi se aplecă, pentru că era pre a înalt să rămână în picioare. Puteau vedea tot ce se întâm pla în cameră printre crăpăturile dintre panourile paravanul ui. Mary rămase în picioare, cu mâna pe umărul lui.

Auziră voci în hol, Lavinia încântată şi Rand salutând- o întâi pe ea, apoi şi pe Potherby. Uşa de la intrare fu trântir ă cu zgomot şi Lavinia năvăli în cameră. Era îmbrăcată într- o rochie de bal crem cu dungi roşii, iar pe umeri purta un şa l roşu din mătase.

Îşi văzu toţi copiii adunaţi în jurul şemineului şi începu să gesticuleze.

— Dragii mei! Nu mă aşteptam să vă văd pe nici unul până mâine, dar bine că aţi ajuns. E o nenorocire! S-a întâm plat un lucru înfiorător, cu adevărat îngrozitor!

Kit se ridicase între timp.

— Ce anume, mamă?

— Ei bine, Ryder şi Mary a lui... au dispărut! Cei de la moşie îi caută peste tot, dar parcă ar fi intrat în pământ, zis

e ea, aruncându-şi mănuşile şi poşeta pe masă în timp ce în ainta spre cei trei, aşteptând să fie îmbrăţişată şi sărutată d e ei.

Kit, Stacie şi Godfrey făcură întocmai. Lavinia nu dădu de înţeles că ar fi observat că nu erau în apele lor.

Rand, care intrase ultimul după Claude Potherby şi înc hisese uşa, rămăsese în partea aceea a salonului; Potherby holbase ochii spre Lavinia, totalmente contrariat de ce îi au ziseră urechile. Rand remarcă acest lucru şi se uită spre Lav inia.

— Dar ce crezi că s-a întâmplat cu Ryder şi Mary, ma mă? Lavinia îşi deschise larg braţele.

— De unde să ştiu eu, dragul meu? Poate a scos-o la p limbare într-unul dintre faetoanele alea ridicole ale lui şi s-a u răsturnat şi şi-au rupt amândoi gâtul.

— Păi şi nu crezi că atunci Filmore sau vreun alt valet ar şti? interveni Godfrey, alb ca varul. Ştii că nu e posibil să se fi întâmplat aşa ceva.

Lavinia îşi înălţă mâinile spre tavan.

— Sigur că n-am de unde să ştiu, dar pot să constat c eva evident. Poate s-au dus la plimbare şi nişte tâlhari le-au venit de hac, poate au căzut în vreo mină părăsită sau de p e o stâncă sau, sau, sau... Ce contează? Important este că nu mai sunt!

— Când ai auzit de dispariţia lor, Lavinia?

Întrebarea, rostită calm, veni din partea lui Claude Pot herby şi avu darul să o oprească brusc pe Lavinia. Se răsuci spre el, se încruntă, deschise gura să zică ceva, apoi o închi se şi clipi des.

Copiii o priveau cu toţii, o vedeau cum se străduia să găsească un răspuns convingător, fără să se agite.

Din ce în ce mai sumbru, Potherby îşi umezi buzele, a poi vorbi din nou:

— Ultimele două zile am stat aici cu tine. De dimineaţ ă, am plecat împreună în jur de ora unsprezece spre Marlbo

rough, unde am şi mâncat de prânz, apoi am fost la familia Quilley la cină, ca pe urmă să mergem la balul familiei Hun t. Am plecat ceva mai devreme de acolo şi ne-am întors dir ect aici, zise el, apoi făcu o pauză, după care se uită la Ran d. E prima oară când aud despre dispariţia lui Raventhorne şi a soţiei lui.

Lavinia se îndreptă de spate; pe obraji îi apăruseră tot felul de pete, tipice caracterului ei coleric, apoi îl privi cu ce a mai sfidătoare condescendenţă pe prietenul ei din copilări e.

— N-am nici cea mai vagă idee ce vrei tu să insinuezi, Claude, dar indiferent ce-o fi, e numai în mintea ta. Acum p oţi să te duci – nu am nevoie de tine! spuse ea şi îi făcu un semn dispreţuitor spre uşă, apoi reveni la Rand. Lucrul esen ţial – pe care mă văd nevoită să vi-l repet, că altfel văd că n u pricepeţi – este că ceva, orice, s-a întâmplat cu Ryder şi c u Mary şi că, indiferent ce s-a întâmplat, este datoria ta, Ra ndolph, să preiei frânele proprietăţii Raventhorne chiar acu m – proprietatea este foarte mare, şi nu poate fi lăsată de iz belişte nici măcar o zi! Bineînţeles că ar fi fost mult mai bin e dacă ai fi fost deja însurat – şi chiar şi mai bine chiar cu M ary, cum am vrut eu –, dar acum asta e situaţia şi…

— Poftim? încetează! strigă Rand. Cum adică ai fi vrut să mă fi însurat cu Mary?

Lavinia îi aruncă o privire dispreţuitoare, ca şi cum l-ar fi considerat incredibil de greu de cap.

— Zău, n-am făcut decât să o îndrum puţin în calea t a. De ce crezi că-ţi tot dădea târcoale?

În spatele paravanului, Ryder îi aruncă o privire lui Ma ry şi o văzu cum strângea din buze şi îşi mijise ochii.

Iritată, Lavinia continuă nestingherită:

— Apoi a apărut Ryder şi ţi-a furat-o de sub nas, iar tu ai stat cu mâinile în sân ca un prost. După aceea mi-am dat seama că era mult mai şmecheră şi mai abilă decât am băn uit eu, şi poate că aşa a fost cel mai bine. Sunt sigură că o s

ă-ţi găsesc o fată mai bună şi mai răbdătoare de îndată ce î ţi vei lua în primire titlul de marchiz de Raventhorne, dar e t imp pentru asta. Acum, declară ea, gesticulând teatral spre casa lui Ryder, va trebui să faci exact ce şi-ar fi dorit şi tatăl tău – trebuie să te duci de îndată acolo şi să preiei toate atr ibuţiunile lui Ryder… şi mai ales să faci ce trebuie făcut!

Rand rămase mut, cu ochii la ea, apoi trase aer în pie pt şi clătină din cap.

— Nu, mamă, nu o să preiau nimic acum – şi probabil că niciodată.

Lavinia îşi ieşi din fire. Ochii ei scânteiară plini de furi e. Îşi încleştă pumnii, închise ochii şi îşi dădu capul pe spat e.

— Nu mai fi atât de prost! ţipă ea. Dacă el nu mai e, a tunci tu eşti marchiz – şi, crede-mă, continuă ea săgetându- l cu privirea şi vorbind printre dinţi, de data asta chiar e dus şi…

— De fapt, Lavinia, interveni Ryder în timp ce ieşea di n ascunzătoare, n-am plecat nicăieri. Şi nici soţia mea, mai spuse el, ajutând-o să vină lângă el.

Lavinia se înnegri la faţă şi începu să spumege de furi e. Se holba la ei, nevenindu-i să creadă.

— Nu! urlă ea o negaţie ce o lăsă fără suflare. Este… Se opri să ia o gură de aer şi-şi duse mâna la inimă. Vreau s ă ştiu…

Ryder ridică din sprâncene,

— Eşti curioasă cum de-am scăpat de lacheii tăi?

Lavinia tresări de parcă ar fi lovit-o. Făcu un pas în sp ate. Se uită spre Rand, apoi spre Potherby, după care încep u să dea din mâini ca pentru a nega toate acuzaţiile.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu ştii? repetă sec Ryder. Păi atunci ce-ai zice să co borâm în pivniţă să vedem ce au de zis Snickert şi ajutoarel e lui despre asta?

Lavinia ar fi vrut să se dea şi mai în spate, dar Kit era

acolo.

Se întinse s-o ia de braţ, dar ea se smuci.

— Nu! Se uită pe rând la Kit, apoi la Godfrey care stăt ea lângă el, apoi spre Rand. De ce îl ascultaţi pe el? Tot tim pul îl ascultaţi doar pe el! zise ea, bătând cu piciorul în pod ea. Sunt mama voastră! O să faceţi ce vă spun – nu-i mai p ermiteţi să-mi mai vorbească aşa!

Nimeni nu spuse nimic.

Lavinia se uită spre Potherby. Înmărmurit şi cu o expr esie de gheaţă, acesta îi aruncă doar o privire, apoi se întoa rse spre Ryder, înclină din cap şi îl privi în ochi.

— Cu permisiunea dumneavoastră, milord, am să mă retrag. Este o chestiune de familie, şi vreau să vă asigur că nu am avut niciun rol în această poveste şi nici nu îmi dores c să fi avut. Ryder îl privi îngândurat, apoi încuviinţă din ca p.

— Cum doriţi, spuse el, apoi ezită puţin şi în cele din u rmă îi întinse mâna. Ştiu că i-aţi fost un prieten de nădejde toţi anii aceştia, dar uneori asta nu este de-ajuns.

Potherby încuviinţă încă o dată din cap cu demnitate.

— Aşa este, spuse el, apoi îi scutură mâna şi se uită s pre Rand, făcând o mică plecăciune şi înspre el. Cavanaug h.

Repetă acest gest faţă de toţi ceilalţi, iar ultima la car e se uită fu Lavinia. Cu privirea spre ea, trase adânc aer în piept, apoi spuse pe un ton plat:

— La revedere, Lavinia.

Acestea fiind zise, se întoarse şi ieşi. Uşa se închise în cet în urma lui.

Lavinia încremeni urmărindu-l cu privirea. După câtev a clipe, se întoarse spre Ryder şi reveni la atitudinea bătăio asă.

— Nu înţeleg ce vrei să faci, ce acuzaţii nefondate înc erci să îmi aduci…

— Nu sunt nefondate, Lavinia. Poţi să fii convinsă de a

sta. Vreau doar să aflu exact ce s-a întâmplat, spuse el, apo i continuă după o scurtă pauză: Şi, din punctul meu de vede re, adevărul va fi scos la iveală foarte simplu. Trebuie doar să-i întrebăm pe oamenii tăi din pivniţă ce au de spus în ac eastă privinţă.

— N-ai decât, zise ea, arătându-i uşa. Du-te-n pivniţă dacă crezi că-ţi foloseşte la ceva. Eu rămân aici.

Vru să se aşeze, dar Kit o luă de braţ.

— Ba nu, mamă. Trebuie să vii.

Godfrey, care era la fel de palid ca toţi ceilalţi, o apuc ă de celălalt braţ şi împreună o conduseră către uşă.

— Nu! ţipă ea, încercând să scape din strânsoarea lor. Nu vreau să cobor în pivniţă! strigă ea, scoasă din minţi.

— Mamă, te rog să taci. E umilitor, interveni Stacie, ca re o luă cu blândeţe de mână. Nu are niciun rost să te împo triveşti – am stabilit cu toţii că e cel mai bine aşa, şi nici tu n-ai vrea ca toţi angajaţii să te vadă aşa şi să te bârfească după aceea, ştii bine.

Argumentul acesta avu, într-adevăr, efect. Lavinia înc etă să mai protesteze.

— Doar nu crezi că ţi s-ar putea întâmpla ceva în pivni ţă, cu toţi copiii lângă tine, adăugă Ryder.

Şi vorbele lui avură efectul scontat; Lavinia încercă să se adune, trase adânc o gură de aer, apoi îşi înălţă capul.

— Prea bine atunci. Văd că toţi sunteţi foarte porniţi, a şa că hai să mergem jos şi vedem noi apoi.

Ryder şi Mary o luară în faţă, urmaţi de Rand şi de Sta cie, apoi Lavinia, Kit şi Godfrey, cei doi fraţi ţinându-şi mam a între ei.

Ryder se opri puţin în bucătărie pentru a-l ruga pe Du kes să transmită vorbă oamenilor că Potherby, valetul lui, vi zitiul şi servitorul său puteau pleca în voie şi că le puteau p ermite celorlalţi angajaţi să se ducă la culcare, apoi mica pr ocesiune se îndreptă spre treptele care duceau în pivniţă.

În capătul scărilor se aflau doi dintre grădinarii lui Ryd

er.

— Duceţi-vă sus şi aşteptaţi cu Dukes, le ordonă el privindu-i în ochi.

Cei doi încuviinţară din cap, aşteptară să treacă toţi ceilalţi, apoi urcară treptele şi închiseră uşa.

Pe trepte fusese lăsat un felinar. Mai erau şi altele în zona în care Snickert şi amicii lui stăteau pe sacii de deasupra trapei. Văzându-i cât de lipsiţi de griji şi de înfumuraţi erau, Mary înţelese că, din pricina luminii slabe, cei trei nu îşi dăduseră seama că tocmai cei pe care îi credeau prizonieri se îndreptau acum spre ei.

Drept dovadă, de îndată ce ea şi Ryder pătrunseră în zona iluminată din celălalt capăt al încăperii, îngâmfarea le pieri de pe chip; cu feţele lipsite de expresie, cu ochii măriţi, deveniră dintr-odată încordaţi.

Unul dintre ei, probabil Snickert, începu să mârâie, apoi, cu trăsăturile brusc deformate, se repezi la Ryder.

Mary se desprinse de braţul lui şi sări imediat într-o parte.

Ryder îşi luă avânt şi îl pocni cu toată forţa cu pumnul în figură.

Se auzi ceva trosnind. Snickert începu să se clatine, apoi se prăbuşi pe podea, şi sângele îi ţâşni din nas.

— Bestie ce eşti!

Mary se întoarse cât să o vadă pe Lavinia cum se smulge dintre Kit şi Godfrey; speriaţi de atacul lui Snickert, cei doi fraţi slăbiseră strânsoarea.

Lavinia însă nu încerca să evadeze; alergă înainte, o împinse pe Stacie din calea ei, se strecură pe lângă Mary şi se duse lângă Snickert.

Înmărmuriţi, toţi se holbară la ea cum îngenunchează lângă el, se apleacă asupra lui, lăsând impresia că ar vrea să-i ridice capul.

Snickert gemu – apoi scoase un ţipăt strident. Începu să scuture din picioare, se încordă tot, apoi se înmuie la fel

de brusc.

Ţintuit din cauza şocului preţ de câteva clipe, Ryder îş i reveni şi înjură. Dintr-un singur pas, fu lângă Lavinia, o ap ucă de încheieturi şi o forţă să se ridice.

— Naiba să te ia, se răsti el. Ce-ai făcut?

— Oh, Dumnezeule! exclamă Randolph şi ţâşni înspre ei. Rămase înmărmurit şi privi îngrozit la obiectul din mâna Laviniei. Ceva strălucitor din care picura sânge.

Mary se trezi că-şi duce mâna la gură.

— E broşa ei.

Şalul Laviniei zăcea pe jos într-o baltă de sânge.

Randolph se ghemui lângă Snickert.

— I-a înfipt broşa în ochi, zise el profund şocat. E mor t.

Ryder o apucă pe Lavinia şi mai ferm de încheieturi.

Aceasta nici nu băgă de seamă. Cu răsuflarea întretăi ată, se uita spre Snickert şi spre Randolph.

— A trebuit să-l ucid – înţelegi, nu-i aşa?

Randolph se întoarse încet spre ea.

— Nu, nu înţeleg. De ce? Cu chipul marcat de o grima să de durere, arătă spre trupul inert al lui Snickert. L-ai ucis în faţa noastră! Dumnezeule, ce poate fi de înţeles aici?

Lavinia încercă să se apropie de Randolph, dar Ryder nu îi permise. Ignorându-i gestul, încercă să îl convingă pe Randolph cu vorba:

— Era singurul care ştia. Acum e mort – ridică uşor din umeri –, şi nu se mai poate face nimic. Nimeni nu poate dov edi nimic, aşa că totul e în regulă.

— E în regulă? repetă Randolph consternat. Cum îţi po ţi imagina că are cum să mai fie ceva în regulă?

Blamarea, absolută şi fermă, stătea dar întipărită pe c hipul lui

Încă gâfâind, Lavinia îi studie chipul, apoi îşi miji ochii. Fără niciun alt avertisment, îşi dădu capul pe spate şi încep u să ţipe.

— Pentru tine am făcut-o! urlă ea, smucindu-se cu toată forţa din strânsoarea lui Ryder, după care repetă, de data asta aruncându-i vorbele drept în faţă.

Randolph nu răspunse, ci o privi în continuare îngrozit.

— Pentru tine! mai ţipă ea o dată.

Mary remarcă efectul vorbelor ei asupra lui Randolph, îi văzu expresia hotărâtă, dar îşi îndreptă rapid atenţia către Ryder. Ryder, cel care avusese grijă de toţi până acum, când…

Văzu izbucnirea de violenţă care îi dădea ghes, valul care-i transforma muşchii în oţel, realitatea clar reliefată pe chipul lui, îl văzu cum închide ochii şi se străduieşte să-şi învingă nevoia… I-ar fi fost atât de uşor să o omoare pe Lavinia…

Mary nu mai aşteptă, ci se duse lângă el şi îl mângâie uşor pe spate.

— Ryder.

Tresări. Nu era nevoie ca ea să mai spună sau să facă altceva. Era suficient că îl atinsese şi că o auzise rostindu-i numele. Avu totuşi nevoie de câteva clipe şi de un efort de voinţă pentru a-şi reveni. Respiră încet şi deschise ochii. Încă o ţinea strâns pe Lavinia de încheieturi. Se uită la Randolph, care se întorsese cu spatele la mama lui, incapabil să-i suporte privirea, şi se retrăsese lângă perete.

Ryder îţi drese vocea.

— Kit, te rog.

Nu fu nevoit să-ţi repete rugămintea. Kit, cel mai pragmatic şi mai practic dintre fraţii lui vitregi, se apropie imediat şi făcu semn către cei doi nemernici, care asistaseră şi ei la toată scena şi care fuseseră aproape la fel de şocaţi ca ei.

— Voi doi – sus. Treceţi acolo, spuse ei, arătând spre un perete, aproape de Rand.

Cei doi tresăriră, dar se supuseră.

Kit se întoarse spre Lavinia şi i se adresă pe cel mai pl at ton din lume, privind-o, cu chipul lipsit de expresie.

— Madame, zise el, iar Ryder îi eliberă mâinile. Ia loc, continuă Kit, arătând spre saci.

lavinia îşi frecă încheieturile amorţite. Îşi plimbă privir ea de la Kit la Godfrey, apoi la Stacie. Ryder se întoarse şi e l către cei doi din urmă, care stăteau umăr lângă umăr, bloc ând ieşirea din pivniţă. Nici ei nu trădară nicio emoţie când mama lor îi sfredeli cu privirea.

Într-un final, Lavinia se uită la movila de saci şi se aşe ză.

Abia atunci privi spre Ryder, dar acesta nu mai era int eresat de prezenţa ei. Trebuia să scurteze cumva această p oveste pentru a-i scuti pe fraţii lui vitregi de toate detaliile. Î i ţintui cu privirea pe cei doi, ajutoarele de grăjdar.

— După cum sigur ştiţi deja, serviciile mele sunt în slu jba reginei, şi eu sunt reprezentantul curţii regale în aceast ă zonă. Prin urmare, asta înseamnă că vă pot preda autorit ăţilor sau, şi mai interesant, că pot acţiona eu însumi ca aut oritate.

— Am văzut-o, zise cel mai în vârstă, arătând spre Lav inia. Clar ca lumina zilei, am văzut-o cum i-a înfipt lui Snick ert direct în ochi broşa aia a ei. L-a ucis, aia a făcut. Cu sân ge-rece.

— Da, asta ştiu deja, replică Ryder. Nu asta voiam să aud de la voi. Voi doi l-aţi ajutat pe Snickert ieri după-amiaz ă să-mi răpească soţia.

Cel care vorbise se uită spre Mary.

— Nu avea de unde să ştie dacă noi am fost – nu ne-a zărit nici unuia faţa, iar Snickert a fost singurul care a zis ce va.

— Într-adevăr. Ryder clătină din cap. Dar, după cum si nguri v-aţi dat de gol chiar acum, aţi fost acolo. Nu mai pier deţi timpul încercând să negaţi. Aţi răpit o marchiză, aţi înc arcerat-o, aţi tras asupra noastră…

— Snickert, nu noi.

— Nu contează. L-aţi ajutat, ceea ce vă face complici. Doar pentru aceste trei capete de acuzare şi sunteţi buni de spânzurat. Cu toate astea, continuă el, atenţionându-i cu de getul, dacă veţi coopera, având în vedere că eu sunt judecă torul vostru, iar voi aţi vrut să ne faceţi rău mie şi soţiei mel e, o să mă declar mulţumit cu comutarea pedepsei din spân zurare în deportarea într-o colonie de deţinuţi, spuse el, apo i făcu o pauză. Dar asta doar dacă îmi veţi spune tot ce ştiţ i.

Cei doi schimbară o privire lungă între ei, apoi se uitar ă din nou la Ryder. Resemnat, cel mai în vârstă vorbi din no u:

— Ce doriţi să ştiţi?

— Vreau să-mi spuneţi mie, cât şi tuturor celor prezen ţi aici, tot ce ştiţi, inclusiv ce v-a spus Snickert despre planu l ei de a ne ucide pe mine şi pe soţia mea.

Bărbatul strânse din buze, apoi îşi începu mărturisire a:

— Nu ştiu prea multe despre ce s-a întâmplat în Lunn on[1], dar ne-a povestit că a angajat un avocat corupt care cu noştea nişte muncitori necalificaţi care să nu fie…

Omul spuse ce avea de spus, cu mici ocolişuri. Povesti despre planul iniţial al Laviniei de a-l ucide pe Ryder şi desp re cel de-al doilea plan, apărut după căsătoria lui cu Mary, c are o includea şi pe aceasta.

— El a zis ce a zis şi ea, continuă grăjdarul arătând sp re Lavinia. Că, odată căsătoriţi, acum era necesar ca soţia s ă moară prima, pentru că degeaba vă veneam dumneavoas tră primul de hac, dacă între timp soţia rămăsese borţoasă. Iar soţia provine la rându-i dintr-o familie influentă, care ar fi luat-o sub aripa ei protectoare, şi atunci nimeni şi nimic n u ar mai fi putut atenta la ea şi la copilul vostru, şi, din nişte motive pe care nu le-am înţeles, nici aşa nu era bine. Trebui

1 Londra, în dialectul celor din comitatul Sussex (n.tr.)

a să scape de dumneavoastră şi de consoarta dumneavoast
ră – a vrut să vă şteargă de pe faţa pământului.

Rand îi aruncă Laviniei o privire plină de ură.

— Aşa că atunci…

Continuă, povestind în detaliu cum se strecurase Snic
kert în casa lor, mai întâi ca să pună vipera, apoi scorpionu
l, prin tunelul secret care lega camera secretă a preotului[2] d
e la Dower, ascunsă în spatele şemineului din sala de dineu
ri, de capela de la primul etaj al reşedinţei Raventhorne.

Ryder se întoarse spre fraţii lui vitregi.

— Ce tunel?

Toţi clipiră cu inocenţă,

— Nu ştiai? întrebă şi Godfrey,

Când îl văzu pe Ryder clătinând din cap, Kit oftă.

— Nu ştiu ce să zic, cred că ne-am închipuit că ştii, pu
fni el cu ciudă.

Ryder se întoarse spre grăjdari şi îi îndemnă să contin
ue, încetişor, ba cu o intervenţie din partea lui Mary, ba cu
o întrebare suplimentară venită din partea lui Ryder, cei doi
confirmară toate acţiunile întreprinse de Snickert în numele
Laviniei, terminând cu folosirea lui Mary drept momeală pe
ntru el şi încuierea lor în celula de sub pivniţă.

— Ideea cu apa otrăvită a fost a lui Snickert, iar stăpâ
na a fost imediat de acord. Am sperat că, la întoarcerea du
mneaei acasă, o să deschidem trapa de sub saci şi o să vă
găsim corpurile acolo, spuse el, aruncându-i o privire şireat
ă. N-a fost să fie, aşa-i? Eu i-am spus tot timpul lui Snickert
că nu poate fi bine să te pui cu o persoană de talia dumital
e.

Ryder îl privi drept în ochi.

— Trebuia să asculţi de propriul tău sfat.

Bătrânul îşi plecă uşor capul.

---

2 În engleză, în original, „priest hole”, cameră secretă în unele case di
n Anglia, construită ca ascunzătoare pentru preoţii romano-catolici între
secolele al XVI-lea şi al XVII-lea (n.tr.)

— Mda, aşa trebuia. Deci ce-o să se aleagă de noi acu m? întrebă el, cu ceva urmă de demnitate în glas.

— Acum o să vă încredinţez oamenilor mei. O să vă d ucă acasă la mine – există şi acolo o celulă. O să rămâneţi î n ea până când o să vină oamenii legii să vă ia.

— Stai puţin, interveni Rand, care se postase chiar în f aţa Laviniei şi o înfrunta cu privirea. Negi ceva din spusele c elor doi?

Lavinia îl privi fără nicio jenă, apoi pufni dispreţuitor.

— Sigur că nu, zise ea, aruncându-i lui Ryder o privire plină de ură. Regret doar că n-am angajat nişte oameni mai competenţi.

Rand o mai privi câteva momente, apoi se întoarse sp re Ryder.

— Eu şi Kit o s-o ducem sus şi o s-o încuiem în camera ei.

Ryder fu de acord.

— Ne găsiţi în sufragerie, spuse el, fără să se uite spre Lavinia, apoi se întinse spre Mary. Trebuie să discutăm ce-i de făcut.

Mary îl luă de mână, şi ieşiră din pivniţă, luându-i pe S tacie şi pe Godfrey cu ei şi lăsându-i pe Rand şi pe Kit să se ocupe de mama lor.

Acum nu mai încăpea îndoială că era o criminală.

*

Ceaiul era ca un panaceu în acel moment.

La sugestia lui Mary, Caldicott, care rămăsese la dator ie, îşi făcu apariţia cu o tavă pe care, în afară de ceai, se afl au şi bucăţi de pandişpan.

Godfrey luă o bucată, dar, în loc s-o mănânce, făcea fi rimituri din ea.

— Nu ţi-e foame? îl întrebă Mary.

Godfrey se uită înspre grămada de firimituri şi oftă.

— Ba da, dar nu cred că o să mai pot mânca nimic în casa asta. Stacie se înfioră.

— Şi nici în casa de pe Chapel Street.

Mary aruncă o privire spre Ryder, apoi o luă pe Stacie de mână.

— Să nu-ţi faci griji. Vii să stai cu noi, desigur, spuse e a, apoi se uită şi spre Godfrey. Amândoi.

Fu impresionată până la lacrimi de expresiile lor ce tră dau uşurare şi gratitudine.

Uşa se deschise, şi Randolph şi Kit îşi făcură apariţia.

Mary ridică iute ceainicul, privindu-i întrebător. Randol ph, încă vădit marcat, îşi îndreptă privirea către paharul din mâna lui Ryder.

— Ah, nu, mulţumesc, nu vreau ceai, spuse el şi se înt oarse spre Kit, care deja turna o băutură alcoolică în două p ahare. Mi-ar prinde mai bine o tărie acum.

Randolph şi Kit se aşezară cu paharele de brandy în fo tolii, iar Ryder se adresă tuturor:

— Deci ce propuneţi să facem?

— La închisoare, declară Randolph. Singura întrebare e unde. Kit încuviinţă din cap, apoi se aplecă în faţă, ţinând paharul cu ambele mâini.

— Nu o putem lăsa să stea aici din o mulţime de moti ve, şi nici pe o altă proprietate a familiei noastre – e greu să ţinem secret aşa ceva. Dar unde să o ducem? Şi, chiar mai i mportant, trebuie să ţinem cont de faptul că noi suntem sin gurii în stare să nu cedăm… felului ei de a fi şi metodelor ei de convingere.

Godfrey încuviinţă sumbru din cap.

— Chiar nu arată ca o femeie care şi-ar smulge broşa ca să o înfigă în ochiul cuiva.

Stacie nu spuse nimic, ci se mulţumi să îşi încrucişeze braţele şi mai strâns.

Ryder se aşează la loc.

— O să vă susţin, indiferent de decizia luată, atâta tim

p cât eu şi cu soţia mea vom fi departe de ea şi de complot urile ei.

— Asta se subînţelege, zise Randolph, cu ochii spre bă utura din pahar. Acum am înţeles de ce ai insistat să auzim din gura ei, mai spuse el, apoi dădu tot paharul peste cap. Dacă mi-ai fi spus tu – şi chiar dacă vorbele ţi-ar fi fost întăr ite de ceilalţi doi complici ai ei, fără să văd cu ochii mei cât de rece şi de indiferentă a fost şi cum a refuzat să nege, cu mâna pe inimă îţi spun că n-aş fi crezut...

Fu întrerupt cu brutalitate de un ţipăt. Se uitară toţi în acelaşi timp spre fereastră, cât să vadă o siluetă prăbuşind u-se.

— Oh, nu! ţipă Stacie, ducându-şi mâinile la faţă, şi să ri ca arsă.

Ceilalţi făcură la fel. Mary o ţinu pe Stacie, în timp ce bărbaţii o luară înainte, în frunte cu Randolph şi cu Kit, iar G odfrey ultimul. Ryder se opri în pragul uşii, se uită înapoi şi o văzu şi pe Mary venind mai încet cu Stacie alături; îi întâl ni privirea, încuviinţă din cap şi îşi continuă drumul.

Până ajunseră şi ele pe trepte afară, Randolph şi Kit a coperiseră deja cadavrul mamei lor cu propriile haine.

Mary le fu recunoscătoare pentru asta; suferise suficie nte şocuri pentru o zi şi ştia că şi Stacie era la capătul puter ilor. Ea şi fraţii ei avuseseră de înfruntat în câteva ore cât al ţii într-o viaţă.

Ryder veni să o ajute pe Stacie să coboare scările.

Înaintară cu grijă toţi trei, până când picioarele lui Sta cie refuzară să mai meargă.

Fraţii ei o văzură cum tremură în braţele lui Mary, cu b raţul lui Ryder petrecut pe după umeri, aşa că se îndepărtar ă pe rând de trupul mamei lor şi se apropiară de ei – viii cu viii, morţii cu morţii.

Mary şi Ryder o predară pe Stacie în braţele lui Kit.

Randolph, şocat din nou, veni lângă Ryder.

— Crezi că s-a aruncat sau că a căzut în timp ce încer

ca să scape?

Ryder ezită puţin înainte de a-i răspunde:

— Mie mi-e greu să mi-o închipui dorindu-şi să-şi pună capăt zilelor. Voi ce ziceţi?

Toţi clătinară din cap; ştiau că mamei lor nu îi trecuse niciodată prin cap să se sinucidă.

— În acest caz, continuă Ryder, dacă e toată lumea d e acord, pot să-i declar moartea ca fiind accidentală.

— Aşa ar fi preferat şi ea – măcar va mai câştiga ceva simpatie, întotdeauna numai ea a contat, spuse Randolph, aruncând încă o privire spre corpul neînsufleţit. Totul s-a re zumat întotdeauna doar la ea.

Mary aşteptă câteva momente de tăcere, apoi spuse c u fermitate:

— În regulă. Acum, că ne-am hotărât, haideţi în casă. Trebuie să dăm ordine angajaţilor, după care mergem cu to ţii la reşedinţa Raventhorne, spuse ea pe un ton demn de o marchiză, care nu accepta nicio împotrivire.

*

Începuse să se crape de ziuă când Ryder şi Mary intra ră în dormitorul de acasă.

Mary oftă din tot sufletul.

— Bine că s-a terminat.

Ultimele ore şi le petrecuseră încercând să rezolve toa te lucrurile care nu sufereau amânare. Rand, Kit, Stacie şi G odfrey fuseseră aduşi de servitori şi conduşi în camerele lor de Mary. Pentru că obişnuiau să vină des în vizită, aveau de ja câte o cameră aici. Extenuaţi, se retrăseseră de îndată ce pregătirile necesare fuseseră gata.

— Sper să poată dormi cu toţii, spuse el.

— Hmm. Întrevezi oarece probleme cu cele două ajuto are, cu privire la moartea lui Snickert?

Ryder clătină din cap.

— Lavinia le-a dat, prin intermediul lui Snickert, o mică avere pentru a-l ajuta să scape de noi, aşa că sunt conştienţi că se află la un pas de spânzurătoare. Ezită, apoi continuă: Dacă Lavinia nu murea, atunci moartea lui Snickert putea ridica, într-adevăr, nişte probleme destul de mari, dar acum, că s-a întâmplat, iar ei ştiu… Se opri să ofteze zgomotos. Cred, sper, că totul se va rezolva fără alte efecte dezastruoase asupra altora.

— Cât de multe detalii va trebui să dai în legătura cu moartea Laviniei?

— Oficial, nu prea multe – doar atât, că a murit într-un accident. Moarte prin imprudenţă, ceea ce e foarte aproape de adevăr. Având în vedere că şi personalul de la Dower este destul de unit şi că mâine – de fapt, astăzi – va trebui să organizăm şi înmormântarea, nu prea mai e nimic de făcut înainte ca incidentul să fie şi el dat uitării.

— Mai e ceva – Lavinia trebuie să-şi găsească liniştea sufletească şi să-şi elibereze copiii.

— Da, şi asta, spuse el, cuprinzând-o de talie şi trăgând-o spre geam.

Rămaseră aşa, sprijiniţi unul de celălalt, privind răsăritul.

— O nouă zi, un nou început, spuse Mary.

Ryder se uită spre ea.

— Nu doar pentru noi, ci şi pentru ceilalţi patru – pentru familia Cavanaugh.

Mary îi zâmbi.

— Pentru familia Cavanaugh.

Îi luă ambele mâini şi îl trase spre pat, iar el o urmă fără ezitare.

— În această idee, continuă ea şi se opri lângă pat, apoi se întinse şi îl luă pe după gât, cred că ar trebui să ne băgăm în acest pat şi să facem tot ce ne stă în putinţă pentru propăşirea acestei familii.

Colţurile gurii lui Ryder se curbară, apoi râse din toată

inima şi o sărută, după care o trase pe pat.

Mary ţipă, apoi izbucni în râs.

Şi astfel începu lupta de a-şi scoate reciproc hainele, apoi încetiniră din nou ritmul, înlănţuiţi de senzaţiile provoc ate de trupurile goale, de mângâieri şi dezmierdări peste fo rmele deja familiare şi cucerite, totuşi parcă niciodată atât de pregnante.

Ochii li se întâlniră – în străfundul acelui albastru, al a celui auriu sălăşluiau aceeaşi înţelegere deplină şi aceeaşi c apitulare, aceeaşi certitudine dură ca o stâncă, întărită de e venimentele recente, şi se îmbrăţişară şi se contopiră unul cu celălalt.

Din suflet. Fără ocolişuri. Fără prefăcătorie.

Fără niciun paravan între ei, ajunseră să respire în ace laşi ritm revelator, apoi ea se întinse spre buzele lui, iar el s e aplecă spre ea şi lăsară să crească pasiunea şi forţa care o alimenta – le lăsară să crească şi să-i cuprindă, să-i ducă de acolo.

Lăsară dorinţa, şi nevoia, şi foamea să se adune într-u n foc scăpat de sub control.

Se lăsară inundaţi de bucuria indescriptibilă de a fi în viaţă, de a fi înşelat împreună moartea, de a fi supravieţuit î mpreună şi de a fi ajuns amândoi în acest punct, cu mirare şi speranţă, cu devotament şi recunoştinţă.

Inundaţi de toate aceste sentimente, topiţi unul în cel ălalt până când deveniră un tot.

Cu dragoste şi pasiune. Cu bucurie şi extaz.

Cu speranţă şi abandon.

Pentru tot ce aveau să fie, pentru tot ce avea să vină, pentru tot ce aveau să creeze împreună.

Capitolul 17

„Din ţărână am fost făcuţi, şi în ţărână ne vom întoarc e.”

Înmormântarea Laviniei marcă sfârşitul unei ere pierd ute a familiei Cavanaugh. Ryder era decis ca, începând cu a cest moment, fiindcă scăpaseră de Lavinia, care încercase s ă provoace o ruptură între el şi copiii ei, toţi cinci, împreună cu Mary, care să îi ghideze, să formeze exact genul de famil ie spre care tânjise întotdeauna.

Era nevoie de timp, şi aveau multe de învăţat, dar ave au şi timp la dispoziţie şi erau mai mult decât dornici să înv eţe, iar Mary era tot timpul lângă ei, ajutându-i să se înţelea gă reciproc în momentele mai dificile. Îşi intrase bine în rolu l de marchiză, precum şi în cel de stăpână autoritară a între gii familii, şi asta de îndată ce i se ofense ocazia. De aseme nea, le dăduse de înţeles că se aştepta ca orice fel de probl emă din partea oricăruia dintre ei să le fie adusă imediat la cunoştinţă celorlalţi şi, dacă nu neapărat şi lui Ryder, măcar ei.

Lui Ryder îi plăcea stilul ei autoritar; întotdeauna îl fas cinase faptul că nu avusese niciodată probleme din cauza a sta. De multe ori bănuise că oamenii cedau nu pentru că er au de acord cu ea, ci pentru că întreaga ei fiinţă emana o fo rţă care îi făcea să renunţe.

Şi asta foarte repede. Observase că devenise un obice i.

Nu exista zi ca măcar o vorbă sau o faptă de-a ei să n u-i aducă zâmbetul pe buze – uneori şi-l ascundea, dar de multe ori nu, doar pentru a o provoca să se încrunte la el, p entru ca după aceea să pufnească şi să se întoarcă pe călcâ ie.

Îi stătuse alături în fiece clipă în zilele de după înmor mântarea Laviniei, sprijinindu-l să îi ajute pe ceilalţi să depă şească momentul sub privirile înaltei societăţi, ceea ce îi fu sese într-adevăr de mare folos. Chiar se întreba cum ar fi re uşit să se descurce în asemenea momente fără ajutorul ei.

Toţi şase discutaseră despre cum să procedeze în priv inţa doliului. El şi Mary deciseră să poarte doliu o săptămân ă întreagă, după care alte trei săptămâni urmau să se poat ă îmbrăca şi în nuanţe mai deschise; având în vedere că to ată lumea ştia de antipatia dintre el şi Lavinia, orice perioad ă mai lungă ar fi părut o mare ipocrizie din partea lui. Îi încu rajară pe Rand, Kit, Stacie şi Godfrey să hotărască fiecare p entru el; într-un final, cei patru deciseră să ţină doliu compl et o lună, apoi încă trei săptămâni de doliu parţial, iar toţi c ei adunaţi la Raventhorne pentru slujbă şi înmormântare fur ă de acord.

După slujba de la biserică şi ceremonia scurtă de la ci mitir, masa de pomenire, ţinută la moşie, fu, din punct de v edere social, mai mult o celebrare a unui nou început; toţi v ecinii care veniseră le dădură de înţeles clar că prezenţa lor era o modalitate de a-şi arăta solidaritatea faţă de el şi de Mary, considerând moartea Laviniei doar ca un moment în c are se despărţeau de trecut. Toată lumea avea aşteptări de la ei, şi se simţi profund recunoscător când văzu că marchiz a făcu faţă cu brio şi acestei provocări.

Mary păşea ca o regină prin mijlocul mulţimii, emanân d graţie, calm şi o oarecare doză de linişte, caracteristică e i. Cei care o vedeau acum pentru întâia oară se înmuiau pe dată şi îi zâmbeau; cei care fuseseră deja captivaţi de ea se bucurau să o revadă. Ryder o privea cum plutea printre cei prezenţi, cu încântare, măiestrie şi pricepere, şi de fiecare d ată era şi mai fericit că avusese ocazia să o ia de soţie şi că acum ea era aici, în casa şi în viaţa lui, părând a se simţi în largul ei.

Titlul de marchiză dobândit în urma căsătoriei i se pot rivea de minune – fusese parcă inventat special pentru ea.

Aceasta era menirea ei în viaţă, de dragul lui, al ei şi a l atâtor altor oameni.

Pe parcursul întregii după-amiezi, Mary se află în per manenţă în preajma lui, ivindu-se pe negândite lângă el, pu

nându-i mâna pe braţ şi şoptindu-i câte un comentariu isteţ, după care revenea în mijlocul celorlalţi, de unde putea să s upravegheze şi să dea indicaţii.

Unul dintre cei care asistase atât la slujbă, cât şi la în mormântare şi la masa de după era Claude Potherby. Ryder ţinuse cont de devotamentul acestuia pentru Lavinia, aşa c ă îi trimisese personal un bilet, invitându-l să participe. Veni se, dar rămăsese doar cât o impuneau standardele sociale; toată lumea ştia că el jucase rolul de confident al Laviniei.

Potherby arăta complet transformat; îmbătrânise cu z ece ani în mai puţin de o săptămână. Reuşi să se strecoare la un moment dat lângă Ryder şi să-l întrebe în şoaptă dacă îşi pusese capăt zilelor. Ryder îl asigurase că fusese un acci dent, rezultat al unei tentative eşuate de sustragere din cal ea justiţiei, iar Potherby încuviinţase din cap cu mâhnire.

— Cu siguranţă nu aşa şi-a dorit să moară, dar sfârşitu l acesta… poate a fost mai bine aşa, spusese el. Pentru ea … şi pentru mine, adăugase după câteva momente. E timp ul să merg mai departe, continuase, uşor ambiguu.

După ce le transmisese cele mai sincere urări de bine lui şi lui Mary, Potherby plecase.

Gândindu-se la conversaţia avută cu Potherby, Ryder î nclină să îi dea dreptate; era, într-adevăr, o zi potrivită pent ru a-ţi arăta recunoştinţa, pentru ca apoi să poţi merge mai departe.

Uitându-se acum pe deasupra mării de oameni adunaţ i în sala de dineu, simţi că reuşise în sfârşit să găsească dir ecţia în care îi promisese tatălui său că avea să pornească. Venise timpul ca familia Cavanaugh să se reclădească. Se u ită în jur şi înţelese că acum avea cine să îl îndrume pentru a duce la bun sfârşit tot ce-şi dorea.

Devil şi Honoria, precum şi Lord Arthur şi Lady Louise, veniseră de la Londra ca reprezentanţi ai familiei Cynster. Mary se uită urât la el când o întrebase dacă şi restul famili ei ei avea să vină – răspunsul era atât de evident, încât într

ebarea nu-şi avea rostul. Toată familia ei li se alătură, de la Simon şi Portia, Henrietta şi James, până la Amanda şi Marti n, Amelia şi Luc.

Cumva spre surprinderea lui Ryder, Helena, ducesă vă duvă de St. Ives, cea mai în vârstă şi mai venerabilă doamn ă din clanul Cynster, precum şi Therese, adică Lady Osbald estone, prietena ei nedezlipită, îşi făcură apariţia odată cu Devil şi Honoria. Lady Osbaldestone îl măsurase de sus pân ă jos, apoi îi spusese că-i prindea bine să fie însurat cu Mary şi că avea să se descurce. La fel de ciudat se simţi când, pe ste doar câteva minute, Helena îl bătu uşor pe obraz şi îi sp use că-i băiat bun şi că are să vadă el că totul are să fie bin e.

Instinctele lui nu se alarmară.

Mai târziu, când îi povestise lui Mary cele două întâmp lări, aceasta îi replicase că Helena era considerată extrem d e perspicace şi că ar trebui să se simtă recunoscător că nu f usese şi mai explicită.

Prin urmare, instinctele lui reacţionaseră cum trebuie.

Se gândi încă o dată la ce însemna noţiunea de famili e, aprecie din nou puterea şi energia celor care purtau num ele de Cynster, provenită din faptul că membrii din toate ge neraţiile se susţineau reciproc, apoi se gândi că singurii des cendenţi direcţi din familia Cavanaugh erau el şi ceilalţi fraţ i vitregi ai lui. Dar drumul spre viitorul acela mult visat îi er a cât se poate de clar.

Toate ceasurile din casă băturăla unison ora trei. Mar y apăru de nicăieri lângă el, îl luă de mână şi îl conduse spr e uşă.

— A venit momentul să ieşim pe terasă şi să le urăm drum bun.

Era mai mult decât bucuros să i se supună.

Iar ceilalţi se supuseră la rândul lor acestei decizii.

În ciuda caracterului sobru al acestei reuniuni, oameni i plecară de acolo cu zâmbetul pe buze. În jumătate de oră,

casa se golise aproape complet, iar ei se întoarseră în biblio tecă, unde erau aşteptaţi de cei care aveau să rămână şi pe ste noapte.

Mary se opri în holul de la intrare să discute cu Forsyt he şi cu doamna Pritchard, care aşteptau noi instrucţiuni de la ea. Valeţii şi servitoarele se strânseseră deja în salonul d e zi, unde pregătiseră totul impecabil. După ce-i lăudă pent ru eforturile lor, le confirmă aranjamentele pentru cină.

— Cred că vom fi paisprezece.

— Da, doamnă, răspunse Forsythe. Atunci masa va fi servită în salonul oficial.

Mary avu o reţinere, dar apoi încuviinţă.

— Da, e o ocazie potrivită să folosim şi acea încăpere.

Le făcu semn că puteau pleca, apoi se întoarse spre R yder, care aşteptase răbdător. Îşi culcuşi mâna la îndoitura cotului lui şi îl întrebă:

— Ne-am descurcat bine, nu crezi?

Îşi reluară drumul spre bibliotecă, iar el o strânse cu a fecţiune de mână.

— Excelent. Pe de-o parte, am comemorat un sfârşit, pe de altă parte, am sărbătorit un nou început.

— Exact, răspunse ea, încântată că şi de data asta gâ ndeau la fel.

— Deci cine rămâne? Care sunt cei paisprezece?

— Păi, Devil şi Honoria s-au întors împreună cu Helena şi cu Lady Osbaldestone în oraş, aşa că au rămas doar pări nţii mei, fratele şi sora mea, soţii şi soţiile lor şi fraţii tăi.

— Bun aşa, spuse el, apoi se văzu nevoit să continue: Trebuie să discutăm ce facem cu Stacie şi Godfrey, şi mi-ar prinde bine părerea alor tăi.

Ajunseră în faţa încăperii, iar ea îşi trase mâna cât îi d eschise el uşa, apoi zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Nici nu-i nevoie să-i întrebi. O să-ţi s pună oricum părerea lor.

Din punctul de vedere al lui Ryder, acesta era încă un

motiv pentru care trebuia să se simtă recunoscător.

Se alăturară celorlalţi, şi, după o scurtă recapitulare a evenimentelor recente, Mary schimbă subiectul, aducând în discuţie locul în care ar fi bine să stea Stacie şi Godfrey.

— Sigur că sunteţi oricând bine-veniţi aici, dar ce anu me v-aţi dori în Londra?

Rand avea un apartament acolo.

— Din păcate, nu am nicio cameră liberă.

Nici Kit nu avea.

— Ba eu chiar trebuie să mă mut de acolo.

Ryder se uită la el şi la Godfrey.

— Dacă vreţi, puteţi să vă mutaţi la reşedinţa Raventh orne – sunt camere suficiente, iar eu şi Mary o să locuim ac olo doar în timpul sezonului şi câteva săptămâni toamna.

Kit şi Godfrey schimbară câteva priviri, apoi Kit se înto arse spre Ryder.

— Poate ar fi bine să încercăm, măcar pentru început, şi să vedem cum merge, spuse el, zâmbind înspre Mary. S-a r putea ca pentru Mary să părem prea plicticoşi sau poate v eţi vrea să scăpaţi de noi la primăvară şi în timpul sezonulu i, dar deocamdată… nouă ne convine să ne mutăm din nou la Raventhorne. Ryder bătu cu degetul în braţul fotoliului.

— Următorul subiect, casa de pe Chapel Street. E a tu turor. Doriţi să o păstrăm sau să o vindem?

În pofida faptului că toţi copiii erau de acord că nu ma i voiau să aibă de-a face cu acea casă, discuţia se lungi. Câ ntăriră mai multe opţiuni, printre care închirierea, costurile pe termen lung cu angajaţii şi întreţinerea comparativ cu va loarea proprietăţii în sine, dar până la urmă verdictul fu vân zarea. Ryder era recunoscător pentru intervenţiile lui Lord A rthur, ale lui Louise, ale gemenelor şi ale soţilor lor.

— Atunci am stabilit, zise el, înclinând respectuos din cap. O să-i trimit vorbă lui Montague.

— Excelent, adăugă Mary, întorcându-se spre Stacie. Acum hai să vedem ce facem şi cu Stacie, spuse ea, zâmbin

du-i încurajator. După cum am mai spus deja, eşti oricând b ine-venită aici, dar, după cum a precizat Ryder, cel puţin pâ nă în sezonul de anul viitor, în afară de săptămânile rămase din sezonul acesta, noi rămânem la casa de la ţară. Îmi ima ginez că ai prefera să petreci mai multe săptămâni în capita lă.

Stacie se strâmbă uşor.

— Păi, mai întâi ar trebui să mă întorc şi să mă apuc d e împachetat, cu atât mai mult cu cât casa de pe Chapel Str eet va fi vândută. Chiar dacă nu mi-ar lua, să zic, mai mult de o săptămână, tot ar mai trebui să ajung pe la nunţile un or prietene şi mai sunt şi alte invitaţii pe care am promis că le voi onora… Aş putea să anulez, încheie ea, uşor dezamăg ită.

— Aş putea să fac o sugestie? interveni Louise cu un z âmbet şi nu continuă decât după ce primi încuviinţarea atât din partea lui Ryder, cât şi a lui Mary. Dacă vrei, eşti bine-v enită să stai cu noi la casa din Upper Brook Street. Cum Mar y şi Henrietta nu mai locuiesc acolo, şi, de fapt, nici ceilalţi – gesticulă spre Amanda, Amelia şi Simon –, am rămas doar eu şi Arthur şi avem o grămadă de camere libere, iar eu su nt invitată de regulă la aceleaşi evenimente la care participi şi tu. Mi-ar face plăcere să te însoţesc, cel puţin până când Mary revine în toamnă în oraş, zise ea, uitându-se spre cea mai tânără fiică a ei şi schiţând automat un zâmbet. Iar atu nci am putea merge toate trei la evenimente, până când M ary învaţă ce presupune ocupaţia de doamnă de companie pentru tinerele domnişoare – uite un lucru pe care nu l-a făc ut încă.

Ceilalţi membri ai familiei lui Mary izbucniră în râs; dis cuţia se animă cu comentarii, observaţii, povestiri, toate cu substrat, amuzante şi perfect adecvate stilului plin de împu nsături fără pic de răutate, care doar într-o familie adevărat ă putea există.

Ryder le ascultă, replicile voioase, văzu sclipirea din o

chii lui Mary când contracară o vorbă de-a lui Luc cu una pe măsură, se uită la fraţii lui vitregi cum parcă îşi luau notiţe în minte cu acelaşi nesaţ ca el, dorind să înţeleagă şi să aibă şi ei parte de o experienţă similară.

Aceasta era cealaltă parte a noţiunii de familie – căldură, susţinere, înţelegere, empatie şi acceptare necondiţionată a fiecărui membru în parte, apreciere a calităţilor şi a defectelor, a părţilor bune şi a pasiunilor, toate dublate de o afecţiune care îi unea într-un tot plin de vitalitate şi de putere.

După ce primi asigurări că nici nu se pune problema că încurca pe careva, Stacie acceptă propunerea lui Louise. Un exemplu perfect de armonie între generaţii.

Petrecură restul zilei şi seara împreună, discutând şi descoperind interese comune, după care se împărţiră în două grupuri: doamnele luară loc pe scaunele din bibliotecă să schimbe bârfe despre modă şi scandaluri, iar domnii se retraseră în sala de biliard, unde organizară ad-hoc un turneu, Cavanaugh versus Cynster şi rudele.

Nu câştigă nimeni.

Cina, servită în salonul oficial, grandios şi elegant, nu putea fi, într-o asemenea companie, decât o ocazie de relaxare, un sfârşit binemeritat pentru o zi încărcată. După ce-şi goliră paharele cu porto şi cu brandy, domnii se alăturară din nou doamnelor în salonul de zi; când se retraseră spre camerele lor, o oră şi jumătate mai târziu, uitaseră deja cu totul prima jumătate a zilei şi, Ryder putea jura, priveau cu optimism spre viitor.

Spre ziua următoare, şi spre cea de după şi spre tot ce viaţa avea să le ofere.

Mary rămase în capul scărilor pentru a le ura tuturor noapte bună şi pentru a se asigura că ştia fiecare care-i camera lui. După ce îi văzu pe toţi retrăgându-se, zâmbi, se întoarse şi dădu peste Ryder, care o aştepta.

Ştia că avea să o aştepte.

Îşi strecură mâna în mâna lui, şi se îndreptară spre ap artamentul lor. Inima îi zburda de fericire. Îi venea să sară î ntr-un picior de bucurie, dar acum era marchiză şi, din păca te, nu se cuvenea să facă aşa ceva.

Putea, în schimb, să zâmbească. Ryder lăsă uşa de la camera de zi deschisă; Mary îi aruncă un zâmbet radios şi i ntră, îl prinse din nou de mână când trecu pe lângă el, apoi îl trase în stânga, spre dormitorul ei. Camera pe care el o d ecorase atât de minunat pentru ea, dar pe care nu o folosis eră niciodată.

Ryder agăţă din mers sfeşnicul aşezat pe un scrin şi o urmă relaxat, de parcă ar fi avut tot timpul la dispoziţie. Ma ry se opri şi se întoarse spre el, iar el o privi direct în ochi şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Eşti sigură că vrei să dormim aici?

— Da, răspunse ea şi îi susţinu privirea. În această di mineaţă am îngropat trecutul, după-amiază am făcut bilanţ ul şi am tras linie, iar în seara asta am conceput un nou viit or. E un moment cât se poate de potrivit să dormim aici – p rima noapte a noii noastre călătorii împreună.

Ryder o studie rapid, dar fu de-ajuns pentru a se convi nge de sinceritatea acestei decizii.

— La fel ca întotdeauna, dorinţa ta e lege pentru min e, spuse el cu un surâs.

Mary râse şi se întoarse să-şi scoată agrafele din păr.

Ryder lăsă sfeşnicul din mână, o privi încă o clipă, apo i îşi dădu haina jos. Încercă să se decidă unde anume să o l ase…

— Sper ca mâine-dimineaţă să nu-i panicăm din nou p e Collier şi pe Angie când o să vină să ne caute în dormitoru l meu şi o să vadă că nu suntem acolo.

— Sunt sigură că o să îşi dea seama. Nimeni nu şi-ar p utea închipui că am fugi vreodată de aici, zise ea şi se întoa rse cu spatele la el. Ajută-mă să-mi dau jos rochia.

Ryder lăsă haina pe pat, apoi îi desfăcu şnurul şi se du

se să-şi pună haina pe un scaun. Îşi scoase şi vesta, apoi tr ecu la eşarfă. Tocmai termină de desfăcut nodul, când zări ceva cu coada ochiului şi se întoarse brusc, cât să o vadă p e Mary goală strecurându-se sub aşternuturi.

Zâmbi încântat, nu doar de privelişte, ci şi datorită ant icipării a ceea ce avea să se întâmple în scurt timp în minun atul ei pat, conceput special pentru ea.

Erau căsătoriţi de doar trei săptămâni, dar deja se co mportau ca un cuplu cu vechime. Se gândi la preferinţa ei n emărturisită de a se dezbrăca separat, după care îşi dădu s eama că de fapt ei ţi plăcea să îl privească în vreme ce se d ezbracă. Era prima dată când conştientiza faptul că ea se d ezbrăca tot timpul mai repede, tocmai ca să apuce să-l priv ească pe el – exact ce făcea şi acum.

Chiar dacă ea dădea să îl dezbrace, dacă el apuca să pună mâna pe ea, atunci nu mai avea ocazia să îl vadă cum i se dezvăluia. Oh, în atât de multe felurii

Nu se mai grăbi să-şi desfacă eşarfa, pe care o aşează peste vestă şi haină, apoi începu să-şi desfacă butonii de la manşetă, după care şirul lung de nasturi de la cămaşă…

Mary se foi sub pături.

Ryder încercă să îşi ascundă surâsul şi îşi aduse amint e de ceva ce îşi dorea tare mult să o întrebe. Poate că acum era momentul potrivit. Îşi scoase cămaşa şi se uită la ea – p rivirea ei nu era îndreptată spre chipul lui.

— Mă întrebam… începu el, dar aşteptă ca ea să îşi ri dice privirea spre ochii lui, dacă e ceva ce vrei să-mi spui. V rei să-mi mărturiseşti ceva?

Mary îi susţinu privirea o clipă, apoi se intimidă şi ridic ă din sprânceană.

— Ce anume?

Ryder nu-i răspunse imediat, ci mai întâi îşi scoase pa ntofii, se aşeză şi-şi dădu jos şosetele, apoi se ridică iar. Co ncentrat din nou asupra ei, se apropie încet de pat, în timp ce îşi desfăcea nasturii de la pantaloni.

Ajunse lângă pat şi îngenunche pe el, apoi începu să-i dea târcoale până ajunse deasupra ei.

— Pot să număr, să ştii.

Deşi nu-şi luase privirea de la el, corpul începuse să îi fremete şi să vibreze. Mâinile i se încordaseră, dar le lăsă a colo unde erau, băgate sub pernele de sub capul ei, iar într e timp încercă să găsească un răspuns.

Se hotărî şi îşi ridică încet mâinile, le puse pe după gâ tul lui, ocazie cu care se trase mai aproape de el, şi îi zâmbi seducător.

Ochii ei albaştri minunaţi îi întâlniră pe ai lui.

— Da, şopti ea, apoi se întinse şi-şi lipi buzele de obra zul lui. Cred că sunt însărcinată. Îl sărută, apoi îşi duse buze le la urechea lui. Port în pântece moştenitorul tău.

Îl sărută din nou, iar el o sărută înapoi, şi se lăsară am ândoi năpădiţi de un val de emoţii.

Apoi Mary se întinse din nou pe spate, cu buzele uşor umflate, cu ochii întunecaţi de dorinţă coborând pe trupul l ui – spre pantaloni. Ryder se suci pe o parte să şi-i scoată.

— Desigur, ar putea fi fetiţă.

— Nu-mi pasă. Dezbrăcat, ridică păturile şi se strecură lângă ea, lângă pielea ei moale şi curbele ferme, dornică să îl ia în braţe.

Se aşeză deasupra ei şi se propti în coate, se uită în o chii ei în care plutea o umbră abia sesizabilă de scepticism şi zâmbi, apoi o sărută pe vârful nasului. Chiar nu-mi pasă – fată sau băiat, o să fie primul vlăstar al familiei noastre.

Mary zâmbi, apoi râse, după care îl trase spre ea, şi b uzele şi dorinţele lor se întâlniră, se topiră, se contopiră.

Plini de fericire şi cu inimile deschise, cu minţile şi sufl etele acordate la unison, se dăruiră total şi fără reţinere sen timentelor şi senzaţiilor care le stăteau la temelie – putere, pasiune şi mai ales dragoste.

Viitorul era cât se poate de clar, drumul bine trasat; a veau să se iubească şi să meargă împreună spre un scop u

nic căruia îi erau devotaţi. Pentru care urmau să-şi reînnoia scă devotamentul cu fiecare gură de aer respirată împreun ă, cu fiecare strângere de mâini, cu fiecare bătaie năvalnică şi avidă a inimilor lor.

Niciunul nu mai simţea nevoia nici măcar să se gânde ască la acel tip de dorinţă sau să încerce să-l definească în cuvinte. Era adânc întipărită în ei, ca o marcă a sufletelor lo r.

Aveau să clădească împreună o familie.

Aveau să-şi umple casa de copii, aveau să se implice şi să-şi încurajeze fraţii şi surorile, să reclădească legăturile cu unchii, mătuşile şi verii lor, astfel încât toţi să alcătuiasc ă împreună o familie unită şi fericită.

Urmau să revigoreze, revitalizeze şi reconstruiască re numele de Cavanaugh.

Plutiră spre senzaţii incredibile, alergară, zburară, se prăbuşiră de pe culme, coborând în vârtejul extazului, ridicâ ndu-se pe culmile valurilor de plăcere.

Cu mâinile înlănţuite, cu degete împreunate, într-un moment în care inimile le bătură la unison, inspirară şi expi rară în acelaşi timp, când, pe sub pleoapele grele, se priviră ochi în ochi.

Aveau să facă toate astea, apoi urmau să meargă mai departe.

Viitorul era al lor.

Cu răsuflarea tăiată, îşi fixară în conştiinţă acest mom ent al promisiunii din ochii celuilalt, apoi buzele li se atinser ă iar, ca într-un legământ nerostit. Împreună erau de neînvi ns, împreună împărtăşeau o pasiune imensă. Amândoi urm au atât de multe de oferit.

Familie. Pentru totdeauna.

Nu exista un ţel mai măreţ şi mai plin de satisfacţii.

Epilog

August, 1837
Somersham, Cambridgeshire

Familia Cynster se adună în acea vară, aşa cum făcus e în ultimii şaptesprezece ani, pentru a celebra toate lucruri le bune care se întâmplaseră peste an. Nunţile, legăturile n oi, copiii – mai ales copiii. Pentru a le primi cu bucurie, pent ru a mulţumi pentru ele, pentru a aprecia toate ocaziile feri cite cu care familia lor lărgită şi prosperă fusese binecuvânt ată.

Honoria, ducesă de St. Ives, gazda şi organizatoarea e venimentelor, stătea pe terasa conacului, supraveghind feri cită mulţimea de capete care răsăreau de pe pajişte.

— Pentru prima oară după foarte mulţi ani – de la ziua când am avut parte de trei nunţi în aceeaşi zi, şi cred că ast a a fost prin 1929 –, suntem cu toţii aici.

Patience Cynster, care stătea lângă Honoria, zâmbi.

— Poţi să-i mulţumeşti Henriettei şi mai ales lui Mary. Sincronizarea lor a fost impecabilă. După două nunţi organi zate la un interval de timp atât de scurt, cu moartea regelui şi urcarea pe tron a reginei Victoria, toţi cei care au călători t de foarte departe ca să vină la nunţi nici n-au mai apucat să se mai gândească dacă să plece înapoi acasă, că ele au profitat imediat şi i-au invitat pe toţi pentru această reuniun e.

— Da, spuse şi Catriona, care tocmai venise pe terasă împreună cu Phyllida şi cu Alathea. Fiind una dintre cei care au venit de la mare distanţă, deşi nu-mi propusesem să zăb ovesc prea mult departe de casă, mă simt foarte recunoscă toare lui Mary şi lui Ryder că ne-au găzduit. Dacă nu s-ar fi oferit, atunci am fi plecat acasă din nou, înainte să auzim c ă regele e bolnav, iar după moartea lui, Richard ar fi vrut să ne întoarcem din nou în sud, să fim mai aproape de centrul

politic al ţării.

Flick, care se ridicase să-şi certe unul dintre băieţi, re veni lângă ele; aruncă o privire alături de celelalte spre mul ţime, apoi răsuflă mulţumită.

— Sunt din ce în ce mai mulţi de la an la an – cine ar fi crezut, în vara lui 1829, că noi toate vom da naştere unei în tregi generaţii. Honoria pufni.

— Sunt sigură că soţii noştri, când o să stea chiar aici, pe locurile noastre, îşi vor atribui toate meritele şi vor decla ra că pur şi simplu şi-au făcut datoria.

Femeile izbucniră în râs.

— Chiar aşa, ei unde sunt?

Catriona, la fel cum făcură şi celelalte, începu să caut e instinctiv capul unui anume Cynster, iar privirea îi fu inevi tabil atrasă de el.

— I-am văzut când se duceau spre grajduri, spuse res emnată Flick. Demon a insistat să-şi călărească ultima achi ziţie, şi sigur că restul s-au dus să se uite şi să saliveze pe l ângă el şi să-l întrebe când o să aibă primii mânji.

Celelalte doamne zâmbiră din nou, cunoscând prea bi ne slăbiciunile soţilor lor. Timp de câteva minute, rămaseră şi îşi urmăriră în linişte copiii, mândre de odraslele lor şi pri vind cu indulgenţă ghiduşiile celor mai mici.

— Trebuie să vă mărturisesc, zise Phyllida sprijinindu- se de balustradă, că, deşi de abia aşteptam să-mi duc puiul acasă la Devon, n-aş fi lipsit pentru nimic în lume de la întru nirea de anul acesta. Se uită spre celelalte. Chiar am impre sia că e sfârşitul unei epoci şi că intrăm într-una nouă, care însă nu se ştie ce ne va aduce.

— Hmm, zise Alathea, uitându-se la grupul de copilaşi care se jucau cu o minge pe treptele casei. Gabriel a auzit c ă încoronarea nu se va ţine decât spre mijlocul anului viitor, aşa că nu mai e mult până când vom afla ce ne rezervă viit orul.

— Social şi politic, interveni Honoria şi ridică din sprân

cene. E posibil ca şi familiile noastre să resimtă aceste schi mbări.

Patience dădu aprobator din cap.

— E sfârşitul unei generaţii, aşa-i? Mary a fost cea mai tânără fată nemăritată.

— Aşa e, spuse Catriona. Dar, deşi o să mai treacă cel puţin zece ani până la următoarea rundă de nunţi, între tim p vor mai apărea şi alţi copii, şi vom putea organiza petrece ri şi pentru ei, aşa cum am făcut întotdeauna.

— Şi cum o să facem şi de acum încolo, confirmă Alat hea. Monarhi, politicieni, evenimente şi obiceiuri sociale vor apărea şi vor dispărea, dar familia va rezista.

— A noastră, cel puţin, declară Honoria. Şi, având în v edere că depinde de noi – şi de celelalte femei – să o duce m mai departe, nu am nicio îndoială că ne vom descurca.

Râseră toate, deşi în spatele acestei afirmaţii se ascu ndea un mare adevăr, pe care îl înţelegeau bine. Când vene a vorba despre familie – despre această familie –, aveau să fie unite şi să treacă împreună peste toate obstacolele. Urm au să păşească împreună în viitor, indiferent de ce le rezerv a acesta.

De parcă ar fi pornit această nouă etapă a călătoriei lo r, coborâră treptele în grup şi se împrăştiară prin mulţime.

Rămasă ultima pe trepte, Honoria zâmbi cu ochii la ce ilalţi care se pierdeau printre invitaţi, căutând din priviri vlă starele familiei. Fiecare cuplu reprezentat la întrunire se do vedise fertil, iar numărul impresionant de copii care se juca u pe pajişte şi prin diverse colţuri ale grădinii stătea drept mărturie.

Se îndreptă spre soacra ei, Helena, considerată cea m ai în vârstă femeie a clanului, care stătea pe bancă, cu unul dintre cei mai mici copii – Persephone, fetiţa Portiei şi alui S imon – în braţe, şi zâmbetul i se lărgi şi mai tare. Ghemotoc ul acela de doar câteva luni gângurea şi-şi agita pumnişorii prin aer.

Helena îşi ridică privirea spre ea în vreme ce se apropi a, o întâmpină cu zâmbetul ei absolut fermecător, apoi se u ită în zare.

— Tu ştii câţi sunt?

Honoria chicoti.

— I-am numărat. Avem şaptezeci şi nouă, dacă-ţi vine să crezi.

Therese, Lady Osbaldestone, care fusese la o plimbar e scurtă, se întoarse la timp cât să audă ultimele cuvinte. S e aşează la capătul celălalt al băncii şi protestă.

— Dar voi, ăştia din familia Cynster, nu vă puteţi asu ma meritele pentru toţi – avem şi doi de la Carmarthen, plu s cei ai familiei Kirkpatrick, ca să nu mai zic de Anstruther-Wetherby, familiile Ashford, Tallent, Moewellan, Caxton, plu s Adair.

— Adevărat, zise Honoria, îndreptându-şi din nou privi rea spre mulţime. Dar toţi sunt înrudiţi cumva, aşa că… ce să mai, aşa merg lucrurile, nu? Prieteniile pe care le leagă a cum copiii noştri la genul acesta de întâlniri vor dura toată viaţa.

Lady Osbaldestone şi Helena încuviinţară cu fermitate din cap.

— Ai perfectă dreptate, spuse Helena. Aşa se întâmpl ă lucrurile, iar tu şi toţi ceilalţi sunteţi de lăudat pentru că a ţi ajutat familia Cynster să ajungă aici.

Tăcu puţin, apoi şopti, neaşteptat de melancolică:

— Mi-aş fi dorit ca Sebastian să fi apucat şi el clipa ast a – ar fi fost tare mândru.

Lady Osbaldestone mormăi ceva.

— Da, păi poate n-ar mai fi fost la fel dacă ar fi trăit e l. Sylvester ar fi avut titlu de St. Earith, care nu e totuna cu St. Ives, şi poate că nimic din ce s-a întâmplat n-ar mai fi fo st la fel şi… mă rog, ai înţeles ce voiam să zic. Soarta are că ile ei – acum ia, acum dă. Ţi l-a luat pe el, dar ţi-a oferit ast a. Eu cred că Sebastian ar fi apreciat acest schimb.

Helena râse încet.

— Oh, da. Ai dreptate. Cu siguranţă ar fi văzut toate a cestea exact cum ar trebui – ca pe moştenirea perfectă.

Honoria plecă mai departe, lăsându-le pe cele două d oamne să discute despre generaţia mai tânără. Era gazda a cestui eveniment şi trebuia să se ocupe în egală măsură de toţi invitaţii.

Nepotul Helenei, Sebastian, tizul soţului ei şi cel mai mare dintre fiii Honoriei, cunoscut mai bine ca marchiz de S t. Earith, fusese cel mai mare din generaţia lui; avea optspr ezece ani şi avea şanse mari să ajungă de o frumuseţe mult mai răpitoare ca a tatălui lui; îşi petrecea timpul în compani a altor băieţi de şaisprezece şi şaptesprezece ani, printre ca re Michael, fratele lui Sebastian, Christopher şi Gregory, băi eţii mai mari ai lui Vane şi ai lui Patience, Marcus, fiul cel m ai mare al Catrionei, Justin, fiul mai mare al lui Gabriel şi al Alatheei şi Aidan, primul lor născut. Honoria preferă să nu tr agă cu urechea la ce discutau aceştia.

Era perfect conştientă de faptul că bărbaţii nu se schi mbau prea des de-a lungul generaţiilor.

Din fericire, cineva îi convinsese pe cei de treisprezec e, paisprezece şi cincisprezece ani că supravegherea băieţil or mai mici în timp ce jucau crichet era mai interesantă dec ât să stea să-i asculte pe adulţi, care le-ar fi împuiat capul c u sfaturi. Nicholas, fiul mai mare al lui Demon şi al lui Flick, Evan, mijlociul lui Lucifer şi al Phyllidei, Julius, băiatul mai m are al lui Gyles şi al Francescăi, şi Gavin şi Bryce, copiii aflaţ i sub tutela lui Dominic şi a Angelicăi, erau cu toţii captivaţi de un joc zgomotos dintre două echipe, alcătuite din băieţii de nouă, zece şi chiar unsprezece ani, fiecare echipă având unsprezece membri.

Flick, cea mai băieţoasă dintre matroane – şi singura c are mai înţelegea cât de cât regulile acestui joc de băieţi – î i supraveghease cu mare atenţie; acum se îndrepta agale s pre Honoria.

Honoria le ascultă numele, le privi chipurile, le ghici v ârsta, apoi rânji cu gura până la urechi.

— Douăzeci şi şase a fost un an bun de făcut băieţi – o pt am avut în acel an.

Flick se încruntă puţin.

— Păi, şi nicio fată?

— În anul ăla nu, dar anul următor ne-a adus cinci, iar următorul an încă două şi între timp nici un băiat.

— Hmm… păi, dacă te întrebi unde au dispărut domni şoarele noastre, zise Flick, înălţându-şi capul cu păr auriu s pre grădina înconjurată de ziduri, cred că îşi împărtăşesc se cretele printre tufele de trandafiri.

Honoria zâmbi.

— Nimic anormal. Ai văzut şi cine e acolo?

— Doar Lucilla, Prudence a mea şi Antonia. Cât despre celelalte – fiica ta este la fel ca tine. Ultima dată când am v ăzut-o le convinsese pe toate fetele mai mari să stea în cer c în jurul stejarilor, iar pe celelalte să alerge nebuneşte în vr eme ce jucau de-a prinselea.

Honoria îşi arcui sprâncenele.

— La cum o ştiu pe Louisa, mai bine mă duc să văd da că mai e cineva acolo şi nu cumva s-au decis să plece în vre o expediţie.

Flick râse, apoi se despărţiră. Îşi continuă plimbarea p e sub copaci, apoi se opri să mai discute cu câteva doamne mai în vârstă care îi supravegheau pe băieţi, în timp ce Hon oria, care se oprea şi ea să stea de vorbă când cu unii, când cu alţii, ocoli acest grup şi merse mai departe.

Honoria trecu pe lângă intrarea în grădina de trandafir i şi se uită pe poartă. Zări trei tinere aşezate pe o bancă în celălalt capăt al aleii centrale. Părul roşcat al Lucillei scânte ia sub razele soarelui. Prudence, fiica blondă a lui Demon şi a lui Flick, stătea în dreapta Lucillei, iar Antonia, cel mai ma re copil al lui Gyles şi al Francescăi, brunetă, stătea în stâng a ei. Lucilla avea şaptesprezece ani, celelalte două – şaispre

zece. Aşezate aşa, una lângă cealaltă, erau o desfătare pen tru ochi. Honoria le remarcă modul expresiv în care vorbea u şi gesticulau; zâmbi şi îşi văzu de drum.

Trecură douăzeci de minute până ajunse la şirul de st ejari care mărginea pajiştea; se simţi oarecum uşurată să c onstate că grupul de fete era tot pe iarbă, iar rochiţele lor vi u colorate le făceau să semene cu nişte floricele presărate pe câmpia verde.

Le numără, vrând să verifice dacă toate cele douăspre zece fetiţe cu vârste cuprinse între nouă şi paisprezece ani erau acolo. Deşi stăteau în cerc, nu avea nicio îndoială cine le era şefa – fata ei, Louisa, care, la doar paisprezece ani, s e pregătea să devină cel mai mare coşmar al tatălui ei.

Louisa era versiunea feminină a lui Devil din foarte m ulte puncte de vedere. Inteligentă, deşteaptă şi foarte price pută să manipuleze oamenii, cu nişte ochi verzi care semăn au în mod misterios cu ai lui Devil şi ai Helenei şi cu o minte care, după estimările Honoriei, era mult mai hotărâtă şi mai încăpăţânată.

Honoria nu aştepta cu nerăbdare anii ce urmau, când avea să fie nevoită să-i facă faţă lui Devil.

Dar, ca de obicei, de fiecare dată când îşi vedea fiica, zâmbea cu mândrie, parcă într-un fel diferit de cel în care îi tresălta inima când îl vedea pe Sebastian sau pe Michael.

Se întoarse şi plecă de sub stejarii umbroşi, îndreptân du-se spre grupul principal, adunat în zona sudică a pajiştii.

Se opri să discute cu Francesca şi cu Priscilla, care îl a dmirau pe Jordan, bebeluşul lui Dillon şi al Priscillei, născut î n urmă cu doar câteva săptămâni şi care acum se odihnea l a pieptul mamei lui, apoi mai petrecu câteva minute în com pania lui Sarah şi a lui Charlie, care îşi admirau la rândul lor minunăţia de fetiţă, Celia, care ajunsese la vârsta la care p utea să se ridice în poala tatălui ei, mândru din cale-afară d e ea. Cei care se duseseră la grajduri începeau să se întoar că şi să-şi caute soţiile prin mulţime.

Cei unsprezece copii, fete şi băieţi, cu vârsta între şase şi opt ani, se jucau de-a prinselea şi alergau de colo-colo în jurul celor mari, care aveau probleme să urmărească nişte zvârlugi de copii care nu stăteau liniştiţi nicio clipă. Activitatea aceasta devenise în timp un fel de tradiţie; Honoria încă nu-şi putea explica, după atâţia ani, cum de nu se întâmplase niciodată niciun accident.

Copiii mai mici de cinci ani fuseseră predaţi bonelor, care îi plimbau de mână. Servitoarele se adunaseră într-un colţ al pajiştii, aducând cu ele cărucioare, coşuri şi tot felul de săculeţi. În zona copilaşilor de doi ani existau cuburi, cercuri şi alte jucării împrăştiate pe iarbă, iar aceştia mergeau de-a buşilea printre ele, chiuind şi râzând.

Considerând că acest grup era în siguranţă, Honoria se mulţumi să arunce doar o privire în direcţia lor. Incluzând-i pe cei aflaţi în braţele părinţilor lor, erau cu toţii douăzeci şi cinci, un număr care ar face inima oricărei matroane să tresalte de mândrie.

Zâmbi şi îşi continuă turul. La un moment dat zări doi bărbaţi care stăteau singuri şi care păreau să se fi rătăcit de soţiile lor. James Glossup şi Ryder Cavanaugh arătau uşor debusolaţi; imediat însă se apropiară Luc şi Martin, iar o secundă mai târziu, Portia, care-o lăsase pe Persephone în grija bunicii şi li se alăturase, fără îndoială pentru a le mai povesti ceva.

Despre cel care nu era printre ei. Şi despre faptul că Amanda, Amelia, Simon, Henrietta şi Mary îşi găsiseră în fiecare an timp să se strecoare de la reuniune pentru a petrece câteva minute de linişte lângă mormântul lui Tolly.

Doar ei, fraţii; niciunul dintre ei nu era căsătorit când Tolly murise.

Honoria se opri şi îşi aduse aminte – auzi din nou ecoul acelei împuşcături. Glonţul acela îi luase viaţa lui Tolly şi o adusese pe ea alături de Devil. Ajunseseră împreună în urma acelei întâmplări. Acesta fusese începutul… într-un fel, fus

ese începutul pentru tot ce se întâmpla astăzi aici.

Se uită în jur şi îi văzu pe toţi laolaltă, şi se gândi la câ t de mulţi şi de puternici erau, la cât de viguroase erau legă turile dintre ei şi, la fel ca în ceilalţi ani, ţinu un toast în ami ntirea lui Tolly. Lui i se datora totul. Sacrificiului lui.

Datorită lui familia aceasta era unită; era unită în mo mentele de durere şi de supărare, precum şi în cele de feric ire, bucurie şi căldură.

După un moment de meditaţie, Honoria îşi redescoper i puterea de a zâmbi şi de a merge mai departe.

Zece minute mai târziu, Mary apăru lângă Ryder, care o privi întrebător, iar ea îl luă de braţ.

— Îţi spun mai târziu.

El îi zâmbi cu blândeţe.

— Nu-i nevoie, zise el, făcându-i semn spre Portia şi s pre Simon, care abia apăruse, în timp ce lângă Mary venise ră Henrietta şi James. Ne-a explicat Portia.

Mary surâse, apoi trase o gură de aer şi se întoarse că tre ceilalţi.

Îşi reluară activităţile, discutară despre familie şi desp re evenimente de familie. Excursia în care plecaseră Henrie tta şi James după nuntă, din care abia se întorseseră, se do vedi a fi un subiect foarte bun pentru a începe discuţiile.

— Italia este absolut splendidă! exclamă Henrietta.

— O mulţime de ruine peste tot, iar ea a insistat să le vadă pe toate. James rânji. Pe cuvântul meu, unele chiar m eritau.

Ceilalţi izbucniră în râs, când fură întrerupţi de un ţipă t, iar Portia, speriată, se uită în jur.

— Oh, Doamne! strigă ea, făcându-i semn lui Simon. Du-te şi salveaz-o pe biata Milly de fiul tău. Se linişteşte dac ă-l plimbi un pic.

— Fiul meu? întrebă mirat Simon, care se îndrepta dej a spre cercul bonelor. Cum de e fiul meu numai când are co mportamentul ăsta?

— Păi, nu a moştenit de la mine „comportamentul ăst a”, aşa că numai tu eşti responsabil, replică Portia, îndemn ându-l să meargă mai departe, apoi le făcu cu mâna celorla lţi şi plecă şi ea.

Ceilalţi patru se uitară în urma lor… iar după o clipă fi ecare cuplu schimbă o privire, după care Henrietta se întoar se spre Mary în acelaşi timp în care Mary se întoarse spre e a.

— Aşteptăm…

Amândouă deodată. Amândouă tresăriră în acelaşi ti mp şi amândouă zâmbiră în acelaşi timp.

Henrietta scoase un chiot de bucurie şi o îmbrăţişă pe Mary, Mary sări într-un picior de bucurie şi o îmbrăţişă pe H enrietta.

— Când?

— În martie. Tu?

— Tot în martie!

James şi Ryder, amândoi în culmea fericirii, îşi dădură mâinile şi se bătură reciproc pe umăr.

— N-am mai spus nimănui, se confesă Ryder.

— Nici noi, mărturisi James. Se uită în jur la toată lum ea de-acolo, apoi reveni la Ryder. Ne-am gândit să mai aşte ptăm câteva luni.

— Pare înţelept, replică Ryder. Şi noi la fel.

Cei doi rămaseră umăr la umăr, afişând expresii de m ândrie, apoi se uitară spre soţiile lor, care sporovăiau încont inuu.

— Îţi ia ceva timp, zise James, să te obişnuieşti cu ide ea că vei avea un copil.

— Aşa e, aprobă Ryder. Dar nu-mi pot imagina o altă … aşteptare mai sublimă.

— Şi asta e adevărat, răspunse James, abia stăpânind u-şi râsul. E o perspectivă absolut înfricoşătoare, dar al naib ii de minunată.

Mai târziu, când se depărtară de Henrietta şi de Jame

s, după ce fiecare jură să păstreze cu sfinţenie secretul celo rlalţi, şi se amestecară din nou în mulţime, Ryder se uită sp re Mary cum mergea la braţ cu el.

— Ţi-ar plăcea să pleci şi tu într-o excursie cu soţul tă u?

Mary se gândi puţin, apoi se uită la el, îi zâmbi şi clăti nă din cap.

— Sunt o groază de lucruri pe care vreau să le fac, ac asă, la celelalte proprietăţi, la casa din Londra – toate înaint e de martie. Aş prefera să mă dedic acestor activităţi şi tutu ror celorlalte care mai sunt de făcut, în loc să cutreier nu şti u ce locuri necunoscute. Poate că la un moment dat, când c opiii noştri o să fie mari… Chiar trebuie să vorbesc cu mam a pe tema asta, zise ea ridicând din sprâncene. Poate după ce ne întoarcem în oraş, când Stacie poate să vină să stea c u noi, nu văd niciun motiv pentru care mama şi tata n-ar po rni ei doi într-o călătorie.

Lui Ryder îi venea să râdă.

— Singurul lucru pe care îl consider mai puţin probabil decât acceptul tatălui tău de a pleca din Anglia când tu şi H enrietta – sau poate şi Portia ori gemenele – v-aţi decis să v ă extindeţi familia e ca mama ta să fie de acord.

— Ştii tu ceva, zise Mary şi se strâmbă. O clipă mai târ ziu, îl trase spre marginea pajiştii. M-am gândit că, în afară de picnicul organizat la moşie – care, apropo, am decis să ai bă loc în perioada strângerii recoltei – fiind capii familiei Ca vanaugh, ar trebui să organizăm şi noi un eveniment simila r acestuia. Nu doar pentru fraţii noştri, ci pentru toate rudel e. Exact ca aici. Ajută la…

— …strângerea legăturii dintre oameni, o completă el. Le oferă o cauză comună.

— Scoate în evidenţă cauza comună, sublinie ea, apoi îl privi curioasă. Deci eşti de acord?

Ryder zâmbi, şi o pomi din loc.

— Organizează ce vrei, soţie scumpă, ai binecuvântar

ea mea.

— Excelent!

Strălucind de încântare, Mary i se alătură.

Peste alte cincisprezece minute, se întâlni din nou cu Henrietta când se duse să-şi ia o ceaşcă de ceai. Fură servit e de Webster, apoi se retraseră la umbra unui stejar.

Discutară în tihnă despre aşteptările pe care le aveau în lunile următoare; Lucilla trecu pe lângă ele.

Mary se încruntă.

— Lucilla!

Când aceasta se răsuci spre ele, Mary îi făcu semn să se apropie.

Când o văzu pe Lucilla, Henrietta se încruntă la rându-i.

— I-ai dat colierul, da? o întrebă ea pe Mary. La balul t ău de logodnă?

— Da. Sigur că i l-am dat, răspunse Mary, uitându-se l a Lucilla. De ce nu-l porţi?

Lucilla ridică din sprâncene, dar răspunse fără ezitare:

— Pentru că încă nu a venit momentul să-l port şi… O încruntătură firavă modifică linia fină a sprâncenelor ei. Nu cred că aici e cea mai bună ocazie. Le privi din nou pe cele două, se strâmbă şi ridică din umeri. Voi ştiţi cum e. Eu nu ş tiu detalii – ştiu doar că trebuie să aştept.

Cineva o strigă; se întoarse să vadă cine, apoi le făcu cu mâna celor două surori şi dispăru în mulţime.

Mary pufni şi mai luă o gură de ceai.

— Mai bine ea decât eu.

Henrietta râse.

— Cu siguranţă.

Terminară de băut ceaiul şi îi dădură ceştile lui Sligo, apoi se despărţiră cu un sărut pe obraz, întorcându-se fieca re spre cel pe care soarta îl hărăzise pentru ea.

Lucilla se întâlni cu fratele ei geamăn; Marcus fusese cel care o strigase. A lui era vocea pe care o asculta şi cărei

a îi răspundea oricând, indiferent ce făcea sau la ce distanţă se afla. Se uită în ochii lui, la fel de albaştri ca ai tatălui lor, şi ridică dintr-o sprânceană.

— Ce e?

Îi făcu un semn discret şi o trase într-o parte. Acum era brunet, dar părul lui fusese odată la fel de roşcat ca al ei.

— Noi, eu şi ceilalţi, voiam să ştim dacă tu şi restul fetelor aţi vrea să vă plimbaţi cu noi în jurul lacului.

— De ce?

O întrebare pertinentă.

Marcus aruncă o privire spre grupul părinţilor.

— Sebastian a sugerat, iar noi am fost toţi de acord, că poate ar trebui să ne facem nişte planuri de Crăciun. El şi ceilalţi ar vrea ca în acest an să sărbătorim Crăciunul în Vale – nu ne-am mai adunat cu toţii de nu ştiu când. Ştii că cei mari trebuie convinşi, iar dacă tu şi celelalte fete sunteţi de acord, atunci am putea să găsim o soluţie. Să stabilim o strategie comună, cum ar veni.

Lucilla cugetă puţin la propunerea lui şi descoperi că îi era pe plac.

— Bine, încuviinţă ea, apoi se întoarse spre mulţime. Mă duc să le caut pe Prudence şi pe Antonia. Ne întâlnim la casa de vară – putem să plecăm de acolo la plimbare.

Marcus se codi.

— Poate mai arunci o vorbă şi altora – cel puţin Theresei şi lui Juliet –, şi, desigur, dacă vrem neapărat să reuşim ...

— Avem nevoie de Louisa, completă Lucilla. Mă duc să o caut întâi pe ea, pentru că ea poate să le adune cu uşurinţă pe celelalte.

Fără să mai adauge ceva – în ciuda vârstei, încă se înţelegeau fără cuvinte –, se despărţiră, Lucilla pornind în căutarea lui Louisa, iar Marcus – spre amicii lui.

Cinci minute mai târziu, Devil îşi găsi soţia pe treptele care duceau spre terasă, cu privirea aţintită spre grupul de

tineri care se adunaseră în faţa casei de vară. Se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Ştii ce pun la cale?

Tresări surprinsă, pentru că o luase pe nepregătite, da r după o clipă răspunse:

— Nu sunt sigură, dar, având în vedere că toţi cei trei copii ai noştri sunt acolo, iar Louisa este chiar în mijlocul lo r, cred că o să aflăm destul de curând.

Îi urmăriră cu privirea cum se strânseră toţi, apoi plec ară să facă o tură în jurul lacului.

Devil o luă de mână pe Honoria,

— Au crescut. Peste un an, Sebastian va pleca la Oxfo rd, iar peste doi Michael i se va alătura; probabil şi Christop her, şi Marcus.

Honoria se uită la trăsăturile aspre ale soţului ei, la chi pul acela de luptător care se schimbase atât de puţin odată cu trecerea anilor. Se gândi la fiii lor, în special la cel mai m are, care semăna atât de mult cu el.

— Te-ai gândit cu ce să-i ocupi timpul lui Sebastian în primul an – după ce restul vor fi plecat?

— Am cu ce – are o groază de învăţat despre responsa bilităţile presupuse de titlul de duce, spuse el în timp ce îi în tâlni privirea. Şi despre ce înseamnă să fii şeful unei familii ducale.

Honoria zâmbi.

— Nu el va trebui să înveţe asta, ci soţia lui. Şi, până s e însoară el, Louisa va fi mereu aici, aşteptând să preia frâi ele.

— Aşa e, dar tot trebuie să înveţe să aprecieze acest s tatut, zise el, privind-o cu drag. Să ştie ce tu şi celelalte fem ei aduceţi acestei familii.

Observând consideraţia sinceră întipărită în privirea lu i, Honoria se emoţionă şi rămase fără cuvinte.

Devil simţi efectul pe care vorbele sale îl avuseseră as upra ei; ştia că nu-i plăcea să se lase pradă acestei stări, aş

a că zâmbi şi îşi întoarse privirea de la ea.

Răsuflă uşurată, apoi se sprijini de el, îl luă de mână… şi se pierdură în mulţime.

Se plimbară printre invitaţii lor, familia lor, prietenii ap ropiaţi, schimbând impresii şi pronosticuri despre ce avea s ă le mai aducă viitorul.

Acum stăteau undeva retraşi, la mică distanţă de locu l în care se aflau copiii cei mici, ascultau râsetele copiilor ca re dansau prin mulţime şi se uitau la cei care jucau crichet şi spre grupul de fetiţe care-şi făceau coroniţe de flori, în ti mp ce cei mari se întorceau de la plimbare.

Devil şi Honoria se uitară pe rând la toţi, remarcând fe ricirea de pe chipul lor.

Se încărcară cu energie pozitivă.

Devil zâmbi, mândru din cale-afară.

— Acesta este viitorul nostru – viitorul acestei case, g eneraţia următoare.

— Aşa este, spuse Honoria. Sunt sănătoşi şi puternici, cunosc valoarea prieteniei şi a familiei şi…

Devil îşi înălţă privirea spre ea.

— Şi ce? o încurajă el să continue.

Trecură câteva clipe, apoi Honoria zâmbi şi îl luă de mână; se întoarse spre el şi îl privi cu atenţie.

— Şi îşi fac planuri.

După cum era lesne de aşteptat, Devil se încruntă şi mai aruncă o privire spre grup.

— Şi asta-i de bine?

Honoria îl bătu pe umăr şi aşteptă până când soţul ei se întoarse din nou spre ea.

— Înseamnă că şi ei privesc înainte, că încearcă deja s ă-şi contureze propriul viitor. Şi da, aşa trebuie să se întâm ple. Aşa trebuie să fie.

Uşor îmbufnat, Devil o lăsă să îl tragă înapoi în mijlocu l mulţimii.

— Şi noi ce rol avem în acest viitor al lor? întrebă el şo

ptit.

Cu privirea încrezătoare, Honoria zâmbi cu tandreţe şi murmură drept răspuns:

— Rolul nostru este să păstrăm fundaţia solidă, stabilă şi… să învăţăm să îi lăsăm să fie aşa cum vor.

Ştia că ultima parte a afirmaţiei ei nu avea să îl încânte. Era ceva ce trebuiau să înveţe să depăşească, în ciuda instinctelor lor părinteşti, dar aceasta era bătălia căreia trebuiau să-i facă faţă.

Ducele de St. Ives trase adânc aer în piept.

— Deci, după părerea ta, situaţia este sub control?

Cu zâmbetul pe buze, ducesa răspunse:

— După părerea mea, situaţia este exact aşa cum ar trebui să fie în universul familiei noastre.

Sfârşit